Учительтъ Беинса Дуно

НОВИЯТЪ ЧОВѢКЪ

НедѢлни БесѢди

13 МАРТЪ 1921 ГОД. – 2 ОКТОМВРИЙ 1921 ГОД.

Учительтъ Беинса Дуно

НОВИЯТЪ ЧОВѢКЪ

НедѢлни БесѢди

13 МАРТЪ 1921 ГОД. – 2 ОКТОМВРИЙ 1921 ГОД.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото

Новиятъ човѣкъ

„Недѣйте говори лъжа единъ на другъ, като се съблѣкохте вече отъ вехтия человѣкъ съ дѣлата му и облѣкохте се въ новия, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.“
(Посл. къ Ефесяняномъ, гл.4, ст.22)

Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ това, че говорятъ на много езици. Понеже всички езици нѣматъ единъ и сѫщъ знаменатель, то и думитѣ въ тѣзи езици нѣматъ едно и сѫщо изражение, защото всички народи се намиратъ въ разни степени на развитие. Като резултатъ на това, съврѣменнитѣ културни хора не разбиратъ първоначалния езикъ и като прѣвеждатъ Божественото, правятъ грѣшки.

Питамъ: Кой е Божествениятъ езикъ? Кѫдѣто и да изучавате геометрията и алгебрата, въ който народъ и да ги изучавате, правилата имъ сѫ едни и сѫщи. Като французинъ, като българинъ, като руснакъ, като японецъ или китаецъ било, вие винаги ще изучавате математиката по едни и сѫщи формули и правила. И тъй, математиката и геометрията азъ ги наричамъ пръвъ прѣводъ на Божествения езикъ и то само въ символи. Основата, съ която започва геометрията, е точката, а математиката – съ единицата. Слѣдователно онзи, който може да научи единицата, ще може да научи и всички правила въ математиката, а онзи, който научи точката, ще научи и цѣлата геометрия. Извѣстна ви е на всички отъ математиката аксиомата, че най-кѫсото разстояние между двѣ точки е правата линия. Защо именно правата линия да е най-кѫсото разстояние между двѣ точки? Защото правата линия се образува отъ двѣ разумни точки, а тѣ сѫ двѣ сѫщества, който избиратъ най-кѫсото разстояние за съобщението си и като се подвижатъ едно къмъ друго, образуватъ правата линия. Слѣдователно, правата линия не е нищо друго, освѣнъ съобщение между двѣ разумни сѫщества. Правата линия въ математиката, това е единицата, която съдържа въ себе си всичко.

И тъй, всички вие може да образувате по една права линия, но самъ човѣкъ не може да я образува. Казвате: „Като се движи една точка, ще образува права линия.“ Не, една точка не може да образува права линия, а трѣбва да се движатъ двѣ точки една къмъ друга, т.е. двѣ разумни

сѫщества, като си подададатъ рѫка, образуватъ правата линия. Съврѣменнитѣ хора се рѫкуватъ съ дѣсната си рѫка. Дѣсната рѫка е правата линия, която е образувана отъ човѣшкия умъ. Умътъ се съединилъ съ сърцето на човѣка и е образувалъ правата линия. Всички хора, които се съединяватъ по права линия, иматъ прави дѣла, а тѣзи, които се съединяватъ по крива линия, иматъ криви дѣла.

Въ стиха се казва: „Не говорете лъжа единъ другиму.“ И тъй, питамъ ви: Какъ искате да се съедините съ мене, по права или по крива линия? Вълкътъ, когато пристѫпва къмъ своята жертва, никога не идва по права линия, всѣкога идва отзадѣ ѝ и отъ тамъ я залавя. Двѣтѣ разумни сѫщества, като образуватъ правата линия, съединяватъ се въ едно и образуватъ единицата. Тѣзи двѣ сѫщества сега трѣбва да се подвижатъ въ нова посока, подъ правъ геометрически ѫгълъ, при което ще образуватъ плоскость, която граничи съ четири точки. И тогава, като теглимъ единъ диагоналъ въ квадрата, дѣлимъ го на двѣ равни части, на два правоѫгълни триѫгълника, които иматъ обща хипотенуза – диагонала въ квадрата. Хипотенузата показва производната сила на двѣтѣ величини, на двата катета. На човѣшки езикъ това казано значи: на единия катетъ стои бащата, на другия майката, а на противоположния – хипотенузата, стои дъщерята. Слѣдователно, хипотенузата е равнодѣйствующата сила, която регулира всички отношения въ свѣта. Значи дъщерята е, която регулира отношенията между майката и бащата, защото тѣ сѫ противоположни сили, които прѣслѣдватъ различни интереси. Напримѣръ, майката и бащата не могатъ да се обичатъ, защото тѣхнитѣ отношения сѫ основани на чисто търговски смѣтки. За нѣкоя жена казватъ, че много плаче за мѫжа си. Давайте само 25% вѣра на тѣзи сълзи. Такива сѫ сълзитѣ и на мѫжетѣ за женитѣ имъ. Жената казва: „Колко те обичамъ, умирамъ за тебе.“ Да, умира тя. Квадратътъ, това е полесражението въ свѣта, т.е. чисто физическия свѣтъ, а диагоналътъ, хипотенузата въ него показва онзи великъ законъ, чрѣзъ който се примиряватъ противоположноститѣ.

Хипотенузата въ математиката се нарича единица, а въ Божествения свѣтъ – Богъ. Хипотенуза, единица, Богъ – това сѫ прѣводи на двѣтѣ точки, които се движатъ, за да образуватъ правата линия. Имайте прѣдъ видъ, че тѣзи двѣ разумни сѫщества, като се подвижили едно срѣщу друго, за да образуватъ правата линия, сѫ създали небето и земята, т.е. създали сѫ вашия Господь.

Кажете, кой философъ, кой богословъ, кой светия може да каже какво

нѣщо е Господь, да Го опише. Като ви питамъ, кой се наема да опише Господа, то е защото Господь не е такъвъ, какъвто си Го прѣдставяме и мислимъ. И жената не е такава, каквато мѫжътъ си я прѣдставлява. И мѫжътъ не е такъвъ, какъвто жената си го прѣдставлява. Че това е фактъ се вижда отъ това, че щомъ се оженятъ, не минава и седмица и двамата сѫ недоволни единъ отъ другъ, но не изказватъ недоволството си. Жената е малко замислена, мѫжътъ сѫщо, недоволни сѫ единъ отъ другъ. Защо сѫ недоволни? – Защото вънъ отъ човѣка доволство нѣма. Онзи, който би желалъ да намѣри щастие вънъ отъ себе си, той се движи въ областьта на илюзиитѣ. Слѣдователно, двамата млади слѣдъ като се влюбятъ и оженятъ, ставатъ огледала единъ на другъ и не сѫ доволни вече отъ своитѣ огледала, защото въ тѣхъ нѣма животъ. Това е старото учение на лъжата, да се лъжемъ като казваме, че се обичаме. Нали е чудно, когато майката кръщава дѣтето си прѣди да го роди. Може ли да се кръщава то, да му се дава име прѣди да се роди? А сегашнитѣ хора кръщаватъ дѣцата си прѣди да се родятъ. Започватъ да търсятъ име. Майката иска да се кръсти на нейно име, бащата – на своето, дъщерята иска друго име – споръ се поражда. Не говорете за дѣтето, то не се родило още.

„Не говорете лъжа единъ другиму!“

Говорете съ положителенъ езикъ за нѣщата. Говорете за името на дѣтето само слѣдъ като се роди то и слѣдъ като се оформи. Прѣди да се родило дѣтето, мълчете. Затова въ източната наука се казва, че трѣбва да се мълчи и онѣзи, които не разбиратъ този дълбокъ математически езикъ, се учатъ на мълчание. Сега има стари и млади хора, които учатъ мълчанието. Е, хубаво, можешъ ли да мълчишъ, когато си гладенъ? Когато си ситъ, разбирамъ да мълчишъ, но когато си гладенъ, ще говоришъ по всички правила, ще разрѣшавашъ всички математически въпроси, ще говоришъ съ стомаха си и ще го питашъ: „Какво искашъ, братко?“ – „Гладенъ съмъ, ти си по-уменъ отъ мене, услужи ми, още повече ти си отвънка, а азъ отвѫтрѣ.“ Ти му казвашъ: „Външнитѣ условия сѫ лоши.“ – „Пали ме обичашъ, услужи ми, защото иначе и азъ и ти ще страдаме.“ Коя е най-правата линия, най-кѫсото разстояние, по която слиза храната? – Гърлото. Нѣкой пѫть лѣкаритѣ хранятъ болнитѣ и по другъ начинъ, но той не е естественъ.

Павелъ, който билъ и мистикъ и окултистъ, въ цитирания стихъ, казва: „Облѣкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ“.

Сега азъ пакъ ще ви помоля, като ме слушате, да се освободите отъ всѣкакъвъ видъ стѣснение, защото ви виждамъ, че се стѣснявате. Мома, кога люби нѣкой момъкъ, бои се да изкаже любовьта си. Сѫщото е и съ момъка. Любовь, която се стѣснява, която се бои да се изкаже, не е любовь, но и ако се много изказва, пакъ не е любовь. Ще бѫде чудно, ако свѣщьта не издава свѣтлината си. „Нѣма да я скриемъ подъ шиникъ“, казва Христосъ. Нѣма да отидемъ и въ друга крайность обаче, да туримъ свѣщьта на течение.

Сега ще ви попитамъ, защо е необходима равнодѣйствуюющата сила? Задавали ли сте си въпроса, какъ се ражда умразата, лъжата въ свѣта, защо хората лъжатъ, мразятъ?

Христосъ казва: „Любете враговетѣ си.“ Той е обосновавалъ това на единъ вѫтрѣшенъ законъ. Това, споредъ насъ е неестествено – да любишъ враговетѣ си. Умразата всѣкога произтича отъ ума, той я създава. Вземете възлюблената на кой и да е момъкъ, веднага въ ума му ще се яви умраза. Като му отнемете любовьта, съ която той може да образува права линия, образува се крива линия, явява се умразата. Слѣдователно умразата показва, че любовьта отсѫствува. Тогава какъ да излѣкуваме умразата? – Дайте момата на момъка, върнете му я. А вие казвате: „Какъ да дадемъ тази хубава мома на този недостоенъ момъкъ?“ Че кой момъкъ е достоенъ въ свѣта? Споредъ мене, ако единъ момъкъ е достоенъ въ свѣта, всички сѫ достойни, ако единъ не е достоенъ, всички сѫ недостойни. Такъвъ е математическиятъ законъ. Всички момци сѫ подъ единъ знаменатель, но иматъ само различни дѣления. И всички моми сѫ подъ единъ знаменатель, но съ различни дѣления.

За да обясня тази идея, ще ви приведа единъ старъ окултенъ разказъ, който се срѣща въ всички народи. Когато Господь направилъ свѣта, заинтересувалъ се да види какъ живѣятъ хората на земята, затова слѣзълъ нѣкѫдѣ на изтокъ, дѣто намѣрилъ единъ ученъ браминъ. Тръгнали двамата по свѣта. Браминътъ задавалъ на Господа много дълбоки въпроси. Дошли до едно мѣсто, браминътъ казалъ: „Господи, много съмъ жаденъ, вода искамъ.“ – „Ще попитаме този говедарь тамъ, той ще ни каже, дѣ има вода,“ отговорилъ Господь. Понеже воловетѣ на този говедарь си пасли спокойно по полето говедарьтъ си легналъ на меката трѣва, дигналъ си краката нагорѣ и си свирилъ. Господь го запитва: „Дѣ има вода наблизо?“ Той показалъ съ крака си, дѣ има вода и продължавалъ да си свири. „Какъвъ мързеливецъ е този младежъ, не се подига, а лежешкомъ ни

посочва дѣ е водата“, казва браминътъ. Този говедарь си свири и мисли за своята възлюблена и казва: „Господь е вжтрѣ въ мене, не Го признавамъ отвънка.“ Като вървѣли по-нататъкъ, срѣщнали една млада, стройна мома, носи вода съ кобилици. Господь казва на брамина: „Видишъ ли тази мома, ще я дамъ на говедаря.“ – „Но той не я заслужава!“ – „Не, той е най-добриятъ момъкъ, той я заслужава“, казва Господь.

Отъ ваше гледище ще кажете: „Изборътъ не е правъ.“ Кажете ми, дѣ е правиятъ изборъ? Бихъ желалъ да срѣщна момъкъ и мома, които прѣди оженването си и слѣдъ оженването си, прѣзъ цѣлия си животъ, да не сж роптали и да сж жертвували всичко единъ за другъ като за Господа. Има ли нѣкои такива? Не. Всички си изпъшкватъ, мжже и жени и си казватъ: „Ехъ, този дяволъ, тази дяволица ме излъга, измамихъ се.“ Защо се измамили? – Защото интереситѣ имъ не се съвпаднали. Измамата произтича отъ противоположни интереси. Момъкътъ, като се ожени, иска да му се роди синъ, т.е. иска първо да излѣзе неговия образъ въ свѣта. Горко, ако излѣзе момиче, казва: „Ехъ, момиче, жена се роди!“ Ако пъкъ майката иска да се роди Момиче, а се роди момче, тя е недоволна. Прѣдъ хората тѣ не изразяватъ недоволството си, но иначе и единиятъ ц другиятъ сж недоволни. А съ това и майката и бащата дѣйствуватъ развращающе при възпитанието на дѣтето.

Това недоволство, колкото малко и да е, указва влияние върху бждещето развитие на ума и на сърцето на дѣтето, тѣ го подтикватъ къмъ бждещи прѣстжпления. Защо? – Защото родителитѣ на дѣтето не сж създадени по образъ на познанието. Безразлично е, кой е дошълъ по-рано на свѣта, момчето или момичето. Кажете на дѣтето си „добрѣ дошло“ и благодарете. При първото творение па човѣка, който билъ направенъ по образъ и подобие Божие и синътъ и дъщерята се раждатъ едноврѣменно, а при второто творение на човѣка, първо се ражда синътъ, а послѣ жената, сестрата, като е била направена отъ реброто на брата си. Ще кажете: „Това е малко особено, ние знаемъ, че Адамъ е първия човѣкъ, бащата.“ Не, Адамъ не е никакъвъ баща, Господь е баща и Той извади от Адама реброто. Въ Писанието се казва: „Който люби баща си или майка си повече отъ мене, не е достоенъ за мене“, а то значи: Който люби външната форма повече отъ Мене, Който създавамъ всичко, не е достоенъ за мене. Синътъ, който имате тукъ на земята, той е само по форма вашъ синъ, вие имате другъ синъ, друга дъщеря. Кои сж тѣ? Тѣ сж създаденитѣ по образъ Божий, тѣ иматъ знания и ако дойдатъ тукъ на земята, ще донесатъ такава любовь,

че и майката и бащата ще бѫдатъ доволни.

И тъй, квадратътъ образува дома, раждането на двѣтѣ дѣца, а като се подвижи този домъ, образува се обществото, образува се кубътъ. Ако се подвижатъ всички страни, всички плоскости на куба, накѫдѣ ще отиде? Той ще се подвижи по обратния пѫть съ движението на линията. Когато се подвижатъ странитѣ на куба отвънъ навѫтрѣ, образува се права линия. Срѣщуположнитѣ двѣ страни на куба образуватъ една права линия, една единица и другитѣ двѣ срѣщуположни, при движението си образуватъ друга права линия, втора единица. Тѣзи двѣ единици дохождатъ въ стълкновение и като не могатъ да отидатъ нито въ една, нито въ друга посока, образуватъ буквата „Т“, т.е. образува се квадратътъ.

Слѣдователно, когато се каже, че трѣбва да гледашъ навѫтрѣ, това подразбира четвъртото измѣрение. Нѣкои искатъ да кажатъ, че духовниятъ свѣтъ е навънка, но той е навѫтрѣ, ще концентриратъ ума си навѫтрѣ въ проекция. Нѣма да се спирамъ върху това, да ви разправямъ, накѫдѣ е този свѣтъ. Този свѣтъ вие го знаете. Когато кажете, че не го знаете, постѫпвате като момата, която иска да изпита момъка, дали я обича той или не. Тя знае. Ако я обича, нѣма какво да отгатва и ако не я обича, пакъ нѣма какво да отгатва. Въ първия случай умътъ показва, че има проявления, има любовь. Ако не я обича, това показва, че умътъ и сърцето не сѫ съединени заедно, значи умътъ нѣма това, което трѣбва, слѣдователно отъ това се ражда недоволство.

Провѣрете този законъ. Вземете коя и да е отъ играчкитѣ на вашето дѣте и у него ще се роди недоволство. Всички недоволства въ свѣта сѫ все отъ материаленъ характеръ, хората искатъ кѫщи, земи. Ще кажете: „Какъ да се оправи свѣта?“ – Дайте всѣкиму това, отъ което се нуждае, т.е. дайте работа на човѣшкия умъ. Не спирайте ума на човѣка отъ дѣятелность. Споредъ мене, момъкъ и мома, ако сѫ развалени, ще ги оженя. Ако и тогава сѫ недоволни, ще имъ дамъ кѫща, ниви; ако пакъ сѫ недоволни, ще имъ дамъ лозя, каруца и въ края на краищата, като започнатъ тѣзи нѣща да имъ говорятъ, тѣ ще се задоволятъ. Това е великъ законъ. Ако сърцето и умътъ останатъ безъ желания и безъ мисли, ще бѫдете недоволни. Слѣдователно, сърцето и умътъ трѣбва да се занимаватъ съ нѣщо. И тъй, спазвайте първия законъ: да не спъвате никой човѣкъ въ развитието му и да не мислите, че еди-кой си е недостоенъ за това или онова. Не, всѣки човѣкъ, споредъ своитѣ разбирания, схващания, е достоенъ. Ако споредъ твоя умъ намирашъ, че нѣкой е недостоенъ, ти спъвашъ самъ себе си.

Азъ говоря за тѣзи нѣща като за математически величини. Всѣка мисъль, която се проявява въ ума и всѣко желание, което се явява въ сърцето, е на мѣстото си. Прѣстѫпление ще се яви само тогава, когато спънешъ ума и сърцето на човѣка въ неговия развой. Когато прослѣдимъ съврѣменното общество, виждаме, че всички прѣстѫпления се раждатъ именно тамъ. Напримѣръ, нѣкѫдѣ мѫжъ и жена си живѣятъ добрѣ. Дойде при тѣхъ нѣкой мѫжъ, който не е могълъ да си намѣри мома, каквато желае, хвърли око на тази чужда жена. Дойде втори, трети мѫжъ, хвърлятъ око на сѫщата жена. Започнатъ тѣзи мѫже да се биятъ помежду си за тази жена, да си съперничатъ, но тя не е дѣлима. Дойде четвърти мѫжъ, и той се явява съперникъ. Тогава тя казва на тѣзи мѫже: „Почакайте ме да родя четири дъщери, ще ви оженя всички.“ И тъй тя ще ги примири. Това може да ви се види малко смѣшно. Ще кажете: „Всички тѣзи приказки не мязатъ на религиозни нѣща“. Питамъ ви: Ами тѣзи религиозни форми, които сме имали досега, каква полза сѫ допринесли на свѣта? Ако тѣ бѣха тъй хармонични, както трѣбваше, щѣше ли да има толкова страдания? Въ тѣхъ има нѣщо нехармонично, неизгладено, което внася лошото въ свѣта. А тѣзи нѣща ние трѣбва да ги изгладимъ. Нѣкои казватъ, че не съмъ правовѣренъ. Какъ ще опрѣдѣлите дали съмъ правовѣренъ или не?

Ние имаме единица, съ която трѣбва да мѣримъ всички нѣща. А тази единица е Богъ на Любовьта и Мѫдростьта. Слѣдователно, Богъ, като се проявилъ въ Любовь и Мѫдрость, образувалъ е единицата. Единицата е човѣкътъ. Тази единица, като се раздѣлила, образували се мѫжътъ и жената или съ други думи – Богъ извадилъ една единица или криво ребро отъ човѣка. Жената, като била у мѫжа, изкривила се, затова Богъ я извадилъ отъ тамъ и ѝ казалъ: „Ти нѣма да ходишъ вече тъй изкривена, както си ходила, докато си била у мѫжа, права ще ходишъ!“ Но понеже тя си знае стария навикъ – криво да ходи, се ще покаже ребро, се ще прегѫрне, като ребро ще обхване. И тъй, днесъ все ребра се прегрѫщатъ: „Охъ, моето пиленце“, но свѣтътъ не отива напрѣдъ. Не, ние не се нуждаемъ отъ такива прегрѫдки, отъ криви ребра. Никакви прегрѫдки!

Ако двама млади, които се обичатъ, се срѣщнатъ, да не се прегрѫщатъ, но да се съединятъ по права линия и безъ да се приближатъ, ще се цѣлунатъ и веднага отдалечатъ. Всички цѣлувки, придружени съ прегръщания, сѫ криви ребра, които иматъ всѣкога лоши послѣдствия. Това ви говоря и въ символична и въ права смисъль.

Съ други думи: твоята мисъль, твоето желание, да не е никога

раздвоено. Имашъ известно желание, но казвашъ: „Може да е криво“. Да нѣма никакво раздвояване. Ако е криво, не го изнасяй на свѣта. Трѣбва да бѫдешъ абсолютно вѣренъ на себе си. Като изкажешъ едно желание или мисъль, въ тебе да не остане никакво съмнѣние, пукнатина, че си извършилъ нѣкакво дѣло, отъ което да те е срамъ. Ако срѣщна на улицата една мома съ изкривена уста и азъ я цѣлуна – устата ѝ се изправи, то хората наоколо, които ме гледатъ, ще ме осѫдятъ ли? – Не. Но ако срѣщна една красива мома и като я цѣлуна, устата ѝ се изкриви, какво ще кажатъ хората? Ще кажатъ: „Този непрокопсаникъ!“ Вие се усмихвате. На колко моми сте изкривили устата? Пъкъ и вие, моми, на колко момци сте изкривили устата? Пъкъ и вие останалитѣ! Сега ще се заемете да изправите устата на всички хора, на които сте ги изкривили, като ги цѣлунете. Само така ще изгладите грѣшката си. Това е Божественото учение.

Азъ говоря на всички, знайте, че нѣма нито единъ между васъ праведенъ. Да не кажете: „Азъ днесъ не съмъ толкова грѣшенъ.“ Който се хвали съ това, той се хвали съ грѣховете си. Единъ грѣхъ и 100 грѣха сѫ равносилни. Отъ една въшка произлизатъ 100 въшки, значи едната и стотѣ сѫ едно и сѫщо нѣщо. И така за нѣкого казватъ: „Той е православенъ, евангелистъ или човѣкъ отъ Новото учение.“ Безразлично е какъвъ си, но ако това учение ти изкривява ума и сърцето и слѣдъ като възприемешъ тази философия и отидешъ въ всичкитѣ полета, разгледашъ какво има тамъ, а като се върнешъ си нещастенъ, какво те ползува това учение?

Една търновка ми разказваше слѣдното: „Ходихъ въ всички полета на небето, видѣхъ богове и богини, но не искамъ да живѣя между тѣхъ, небето петь пари не струва. Всички богове и богини дойдоха при мене, донесоха ми каляски, букети, говорятъ ми че съмъ била това онова, но всичко е празна работа, залъгватъ ме. Не ги искамъ!“ Тази жена е видѣла стария свѣтъ – старото небе, стария менталенъ и астраленъ свѣтъ. Тя е видѣла отрицателнитѣ нѣща въ тѣзи свѣтове и затова се погнусила. Тази жена казва: „Искамъ да живѣя на земята, да се стопли тамъ моето сърце.“ Всички казватъ, че тази жена е смахната и мѫжътъ ѝ иска да я заведе въ лудницата. Не, тя е много умна, тя е въ пѫтя на спасението и казва: „Азъ не искамъ да живѣя тъй, както досега съмъ живѣла!“

Обектъ на любовьта е истината. Имайте прѣдъ видъ, че у васъ не може да се събуди истинска любовь, докато не любите истината. Сега, като ви говоря, ще ви направя една операция, искамъ да бѫдете герои, да я издържите безъ упойка. Азъ мога да направя операцията и съ упойка, но

това ще е съ страхливцитѣ. Ще забия ножа, но гледайте да издържите, да не кажете „охъ“. Като ви направя добрѣ тази операция, трѣбва да останете доволни. При тази операция трѣбва да се прѣмахне лъжата отъ свѣта, но за да се успѣе, трѣбва да се обича Истината. Не обикнете ли Истината, лъжата непрѣменно ще се яви, тя е неизбѣжна. Ако жена не люби единъ мѫжъ, тя ще извърши нѣкое прѣстѫпление, ако мѫжъ не люби нѣкоя жена и той ще извърши прѣстѫпление. Трѣбва нѣкого да обичашъ, законътъ е такъвъ. Най-малко нѣщо и да е, но ти трѣбва да любишъ. То може да бѫде мушичка, бръмбарче, цвѣтенце, птичка, но непрѣменно трѣбва да любишъ. Ако можешъ да любишъ всички, това е най-добрѣ. Ще започнете любовьта отъ Истината. Като тръгнете отъ любовьта къмъ Истината, ще си образувате мѣрка, съ която ще измѣрвате всичко въ свѣта.

„Облѣкохте се въ новия человѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.“

Познания трѣбва да имате. Азъ бихъ ви прѣпорѫчалъ да прочетете всички хубави книги, написани досега. Това може да ви отнеме и хиляда години, но нищо, ще ги прочетете и слѣдъ това ще се заемете съ тази отворена прѣдъ васъ книга. (*Библията*, *Евангелието*.) Тѣзи братя, който сѫ писали тази книга, въ нея сѫ описали земята въ прѣдшествуващитѣ ѝ фази. Знаете ли каква е била по-рано земята, каква е била по-рано слънчевата система? Между всички тѣзи планети е имало пѫтища и съобщения, чрѣзъ който жителитѣ отъ една планета се съобщавали съ жителитѣ на друга. Тѣзи планети се вътрѣли около себе си, а сѫщо и около своето първоначално слънце. Казва се, че между планетитѣ се породило нѣщо, което станало причина на раздори, вслѣдствие на което сѫ взели днешното си разположение. Слънцето се настанило въ центъра, а наоколо му започнали да обикалятъ останалитѣ планети.

Да оставимъ, обаче, настрана тѣзи окултни твърдения, тѣ сѫ маловажни по отношение на въпроса, който разглеждаме. Но това движение на планетитѣ, па и цѣлата слънчева система, показва какъвъ е билъ човѣкътъ вѫтрѣ въ себе си още въ първо врѣме. Слънцето е емблема на човѣшкия умъ. Венера е емблема на любовьта, Марсъ – на силата у човѣка, войнственъ е той, Сатурнъ – на правото, Юпитеръ – на всички религиозни форми, който сега сѫществуватъ, а Луната считатъ емблема на въображението, майка, въ която се зараждатъ всички идеи.

Тѣзи външни символи сѫ емблеми на това вѫтрѣшно състояние, което днесъ е изчезнало, поради това, че между чувствата, ума и волята на

човѣка има дисхармония. Съобщенията между тѣхъ не сѫ прави. Нѣкой пѫть искате да се проявите, да обичате нѣкого, но казвате: „Врѣмето не позволява това, а може и той да ме излъже.“ Нима любовьта трѣбва да се страхува отъ лъжата? – Не. Слънцето като изгрѣва, огрѣва еднакво всички сѫщества, макаръ и тѣ да вършатъ прѣстѫпления. Прѣстѫпленията сѫществуватъ вѫтрѣ въ нашето въображение, чрѣзъ което създаваме тази външна дисхармония. Мразишъ нѣкого и мислишъ, че той ще направи нѣщо лошо и съ това създавашъ злото. Въ Божествения свѣтъ нѣма тази дисхармония, но [въ] външния свѣтъ въ всички сѫщества се явяватъ малки пришки, върху които поставятъ разни медикаменти, а тѣ прѣдизвикватъ извѣстни неприятности. Който причини тази дисхармония, то като се лѣкува болестьта, тя се връща къмъ него.

Но вие запитвате: „Защо е създаденъ така свѣта?“ – Свѣтътъ е много добрѣ направенъ, той е създаденъ въ обятията на Любовьта и Мѫдростьта. За да провѣримъ това, ние може да направимъ единъ живъ опитъ. Въ какво се състои той? Всички съврѣменни религиозни хора казватъ: „Да избѣгаме отъ земята, да отидемъ на небето да живѣемъ.“ Така и всички лѣнивци въ този свѣтъ се за богатство говорятъ: „Дано умре баща ми, майка ми, братъ ми, та да ми оставятъ наслѣдство да живѣя“. Сѫщитѣ хора разискватъ и върху политиката: „Дано ни дадатъ тѣзи-онѣзи земи“ и все заграбватъ. Обаче тази земя, за която всички спорятъ, Господь ни я далъ наслѣдие на цѣлото човѣчество, а не принадлежи въ частность нито на единъ народъ. Ако бихте имали тази Божествена Любовь и Мѫдрость, всички бихте се ползували отъ благата на земята. Ще ви обърна внимание да поправите старата си канализация, да подновите старитѣ си връзки, тъй както Богъ ги е направилъ.

Онзи мѫжъ, който излъгва нѣкоя жена, отнима я отъ мѫжа ѝ, като ѝ обѣщава че ще ѝ даде всичката си любовь; тя се съгласява, но като остарѣе, той я натирва и тя окѫсана и изнемощѣла, връща се при мѫжа си, изповѣдва му се. Така и блудниятъ синъ – изхарчва всичко и босъ, голъ, връща се при баща си.

Тукъ работи единъ законъ, който трѣбва да разберете. Той се изразява въ слѣдната мисъль: Ако първиятъ не може да ви даде любовь, вториятъ никога не ще може; ако първата мисъль не даде плодъ, втората никога не ще може. Отъ злото излиза зло, отъ доброто – добро.

Направете разграничение между Любовьта и вѣрата. Любовьта е създала човѣшкото сърце, а вѣрата способствува за образуване на ума, тя

го подканя. Значи всички сокове на ума сѫ въ вѣрата. Ако искате да сте интелигентни, трѣбва да имате абсолютна вѣра, а не вѣрвания. Да имате вѣра, но въ що? – Въ Първата причина на Любовьта, понеже тя е разумна. Богъ, когато изказва Своята Любовь, обмисля добрѣ нѣщата и послѣ ги изказва. Слѣдователно въ тази проявена Любовь всичко е свято, чисто, разумно, въ нея се намиратъ всички условия за развиване на ума ви. Тази Любовь не е сляпа. Но ако влѣзете въ този свѣтъ на Любовьта безъ вѣра, ще създадете дисхармония въ себе си. Обичате нѣкого, не се съмнявайте дали той ви обича. Въ всѣка форма, въ всѣки човѣкъ живѣе само единъ Богъ, т.е. всички форми, всички сѫщества сѫ носители на една единица, на единъ Богъ. Ако обичате Бога, той никога нѣма да ви излъже, но ако се съмнѣвате въ Него, ще изпитате много горчивини. Затова се казва, че Богъ ще опита Любовьта си върху всички сѫщества, които не Го лъжатъ, които Го обичатъ.

Сега може да ме запитате: „Е, какво е заключението отъ всичко говорено, какво трѣбва да правимъ.“ Не, азъ не правя заключвания, заключения, азъ правя отключвания. Кривата логика казва: „Дайте заключението!“ Ние се отъ заключения страдаме. Логиката казва: „Човѣкъ е сѫщество съ два крака, слѣдователно, всѣко сѫщество съ два крака е човѣкъ.“ Логически заключения.

Правата линия е най-кѫсото разстояние между двѣ точки.

Единицата е основа на всички други единици. Но какъ тъй, тази мъртва единица, ако не е разумна, може да образува други единици? Слѣдователно, първата единица е разумна, тя може да се размножава, да се разплодява. И слънцето е единица. Знаете ли каква култура иматъ жителитѣ на слънцето? Ще кажете: „Дали има хора на слънцето?“ – Да, има много по-разумни отъ васъ. Най-проститѣ сѫщества на слънцето сѫ 100 пѫти по-разумни отъ най-умнитѣ хора на земята. Направете си заключение, най-умнитѣ сѫщества тамъ, колко пѫти по-високо ще стоятъ отъ най-умнитѣ тукъ на земята. Ще кажете: „Слънцето е въ огнено състояние, какъ живѣятъ тѣзи сѫщества тамъ?“ Както виждате, тѣзи сѫщества сѫ толкова умни, че могатъ да живѣятъ въ огънь, а ние не можемъ. Нима има по-голѣмъ огънь отъ любовьта? Нѣкоя мома, като люби нѣкого и не знае какъ да люби, казва: „Изгори ме този огънь.“ Изгарянето показва, че противоположни елементи не могатъ да любятъ, затова ще изгорятъ. Като се казва, че всички грѣшници ще изгорятъ, то е, защото тѣ не могатъ да живѣятъ въ огъня, а праведнитѣ – могатъ. Когато се казва, че

земята ще мине 7 пѫти прѣзъ огъня, грѣшницитѣ казватъ: „ Дано този огънь не мине въ наше врѣме!“ Не, сега, сега иде този огънь. Седемь пѫти ще минете прѣзъ този огънь, мѫже и жени, моми и момци! Онѣзи, които сѫ готови, ще се цѣлуватъ по права линия, а онѣзи, които не сѫ готови, ще скърцатъ съ зѫби, то е кривата линия. Скърцане съ зѫби да нѣма, а всичко да е по права линия!

Нѣкои казватъ, че на онзи свѣтъ ще има скърцане съ зѫби. Вие мязате на слугата Стоянъ, който билъ изпратенъ отъ господаря си свещеникъ съ писмо и 5 хубави риби до другъ свещеникъ. Първиятъ пише въ писмото си: „Прѣподобни, изпращамъ ти съ слугата си 5 хубави риби.“ Стоянъ, като вървѣлъ изъ пѫтя, хапвалъ по малко, по малко отъ тѣхъ, докато ги изялъ всичкитѣ и занесълъ само писмото на свещеника. Той чете писмото и го запитва: „Стояне, тукъ има 5 риби?“ – „А, намѣрихте ли ги, дѣдо попе, менъ ми трепереше сърцето отъ страхъ, че ги нѣма!“

И сега всички хора намиратъ изгубенитѣ риби се въ писмата. Момата чете писмо: „Възлюблена, азъ ти изпратихъ 5 риби, много те обичамъ.“ Да, но рибитѣ ги нѣма, изгубени сѫ. Момата се радва, но това не е обичь. Рибитѣ, рибитѣ! Не само въ писмото, че те обича, и че е готовъ да направи всичко за тебе. Това сѫ далавери. Наблюдавалъ съмъ нѣкоя мома чете писмо отъ възлюбления си, цѣла се прояснява, послѣ го тури близо до сърцето си, радва се. Да, но рибитѣ ги нѣма, Стоянъ ги изялъ. Знаете ли кой е Стоянъ? Той е дяволътъ. Не давайте на дявола нито риби да носи, нито писма да пише. Птичкитѣ, когато се любятъ, никакви писма не си пишатъ, а се срѣщнатъ, цѣлунатъ и раздѣлятъ. А момъкътъ минава покрай кѫщата на момата, страда, че не я вижда. Пише ѝ писмо. Ако не знае да пише, взима нѣкой писмовникъ и дава да му напишатъ нѣкое писмо, копирано отъ готовитѣ. Пише ѝ: „Отъ какъ те видѣхъ, не мога да спя.“ Казвамъ на момата: „Като се оженишъ и ти не ще можешъ да спишъ.“ Какво дърво! Азъ бихъ писалъ така: „Любезна моя, отъ какъ те видѣхъ, започнахъ да спя нощно врѣме, а по-рано не можехъ да спя, дай Боже во вѣки вѣковъ се така да спя!“ Мѫжътъ заминалъ за нѣкѫдѣ, жената пише: „Отъ какъ замина, не мога да спя, неспокойна съмъ.“ Мѫжътъ пише сѫщото. Това не е наука. Жената трѣбва да пише така: „Отъ какъ си заминалъ много съмъ спокойна, не бързай да се върнешъ, гледай да свършишъ работата, за която си отишълъ, Богъ да те благослови.“ И мѫжътъ да пише сѫщото на жена си. А то и мѫжъ и жена не могатъ да спятъ и работата не се свършва. Дяволътъ и изялъ рибитѣ. Това сѫ лъжливи заключения, лъжливи чувства, отъ които не

може да излѣзе нищо добро. Не се смѣя на чувствата ви, но казвамъ, че това е едно лъжливо състояние. Жената трѣбва да се радва, че мѫжътъ ѝ е отишълъ на работа, макаръ и да чувствува понѣкога нѣкаква скръбь, но да не му я изпраща, а да се моли за него и да му изпраща хубави мисли.

Този законъ трѣбва да дѣйствува между васъ. А вие се съберете и казвате: „Ахъ, кога ще се отърва отъ тази моя сѫсѣдка?“ Нѣма отърваване, вие сте въ ада. За да излѣзете отъ него, трѣбва да се освободите отъ лъжата и да се въорѫжите съ истината на Любовьта. Тогава Христосъ ще каже: „Мой възлюблени, ти вече не лъжешъ“ и ще простре рѫката си върху тебе. И Господь постѫпва така. Вие казвате: „Боже, азъ се много мѫча.“ Той казва: „Доволенъ съмъ, че се отдалечихте отъ мене, за да научите мѫчението, но когато се освободите отъ лъжитѣ, азъ ще простря рѫката си по права линия и ще ви спася.“

Това е то истината, да се движишъ по права линия. Истината има само едно измѣрение, тя е основа на всички други измѣрения. Точката е като единицата, начало на всички други единици. Наблюдавайте какъ се тъче. Тъкането става по права линия, всички точки едноврѣменно вървятъ въ три посоки. Освѣнъ това движение, има и други движения, които вие не виждате, тѣ ставатъ въ вашитѣ мисли и чувства. Всички сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, се намиратъ въ движение, тъй че всички ние вървимъ по ритъма на този Божественъ законъ. Вие не може да се спрете нито за една секунда отъ своя пѫть, спрете ли се, ще разстроите цѣлия Божественъ свѣтъ. Не, нѣма да се спирате и когато страдате, казвайте: „Радвамъ се, че страдамъ.“ При най-голѣмитѣ окови, като се намѣрите, или когато ви заплюватъ, казвайте: „Радвамъ се, че съмъ окованъ, радвамъ се, че ме плюятъ.“ По-добрѣ да те плюятъ, отколкото да не те плюятъ. Животътъ безъ слюнки е по-страшенъ отъ този въ ада. Затова Христосъ казва: „Блажени сте, когато хората говорятъ всичко върху васъ на лъжа, радвайте се, защото е голѣма вашата заплата на небеса, т.е. въ свѣта на хармонията.“

Та сега вие, ако чакате да се оправи този свѣтъ отвънка, нищо нѣма да стане. Каквото управление и да дойде отвънъ, и то ще коли и бѣси, както и другитѣ. Свѣтътъ трѣбва да се поправи отъ вѫтрѣ, всички хора да дойдатъ до съзнанието, че сѫ братя и да изправятъ своитѣ недѫзи. Сега ние се страхуваме. Страхъ ви е отъ какво? – Отъ делата ви. Едно врѣме хората сами си правиха идоли, осветяваха ги и имъ се кланѣха, молѣха, а слѣдъ това започваха да се боятъ отъ тѣхъ. Казваха: „Охъ, Ваале, да не ни

направишъ нѣкоя пакость!“ Единъ чукъ на този Ваалъ! Никакви идоли, никакви ваали не ви трѣбватъ. Трѣбва да слѣземъ въ Бога, Който ни е създалъ по образъ и подобие, да заживѣемъ въ любовь. Само така ще може да разрѣшавате всички научни проблеми, а прѣдъ васъ стоятъ такива велики проблеми за разрѣшение. Земята ще се промѣни, ще се прѣустрои, нови елементи, нови слънца, нови планети ще се явятъ, всички океани, всички градове, които сега виждате, ще бѫдатъ пометени, църквитѣ, училищата – сѫщо. Въ свѣта ще зацарува архаизъма, остатъци на миналото. Тогава ще дойде една нова велика наука, която ще прѣустрои всичко това въ нѣщо стройно, хармонично.

Не трѣбва да съжаляваме за това. Нима сегашнитѣ ученици трѣбва да съжаляватъ за по-раншнитѣ фаланги, съ които учителитѣ имъ ги възпитаваха? По-раншнитѣ учители казваха за ученицитѣ си: „Фаланги, фаланги трѣбватъ за тѣхъ!“ Най-добрата фаланга е любовьта, най-добрата фаланга е вѣрата. Тѣзи фаланги трѣбва да се употрѣбяватъ сега. Като вклещишъ човѣка между любовьта и вѣрата, ще може да го поправишъ. А сега хората съ бой се възпитаватъ. Не, това е само изтръсване. Прахътъ и така ще се изчисти. Съврѣменнитѣ хора съ своя строй приличатъ на нашитѣ жени, които взиматъ сутринь метлата и хайде отъ стая въ стая, чистятъ, метатъ. Казватъ: „Изметохме.“ Да, но стаитѣ слѣдъ това сѫ пълни съ хиляди, хиляди прашинки, които по-рано ги нѣмаше. Сега дойде нѣкой проповѣдникъ, казва: „Хората трѣбва да живѣятъ тъй, хората трѣбва да живѣятъ иначе.“ Всичко това трѣбва да се изчисти, трѣбва да се отворятъ прозорцитѣ, за да може прахътъ да излѣзе навънъ. Прахътъ трѣбва да излѣзе вънъ отъ нашитѣ умове!

За въ бѫдеще трѣбва да създадемъ новия животъ въ България и да не мислимъ като англичанитѣ, а мисъльта си да впрегнемъ съ любовьта. Българитѣ като народъ не могатъ да създадатъ нѣщо по-велико отъ англичанитѣ, ще създадатъ сѫщата култура. Днесъ бѣлата раса е достигнала най-високото си развитие въ лицето на англичанитѣ и германцитѣ, повече не може да се издигне. Тѣ създадоха сила, но ако тази сила на ума не се впрегне съ любовьта, ще донесе разрушение, борба въ икономическо отношение, кой да има повече, а това е процесъ на разрушение, процесъ на разлагане. Въ самата природа е прѣдвиденъ този процесъ и затова цѣлото човѣчество ще започне да се движи въ нова посока.

Сега вече всички разумни мѫже и жени не мислятъ да въртятъ

палцитѣ си и да казватъ: „Дали ме обича Господь, дали ще ме слуша?“ – Кой Господь? Че Той е вжтрѣ въ сърцето ти! Казватъ: „Не, въ небето е Господь.“ Че небето е вжтрѣ въ насъ! Виждалъ съмъ нѣкой благочестивъ християнинъ или нѣкой калугеръ, съ голѣмъ коремъ, стои смирено, скръстилъ ржцѣ на корема, казва: „Азъ вѣрвамъ.“ Това значи: Вѣрвамъ въ благоутробието си. Отиде при владиката, казва: „Владико свети, вѣрвамъ въ това, въ което и ти.“ – „Е, да те благослови Богъ!“ Азъ не говоря за благоутробия, а за човѣшката душа, въ която има благородни мисли и чувства. Ржцѣтѣ да не стоятъ на корема! Ако дойде твоятъ възлюбленъ и държи ржцѣтѣ си на корема, това значи: „Ти имашъ ли парички, азъ ще те пожертвувамъ за корема си“. Ако и момата си скръсти по сжщия начинъ ржцѣтѣ, това значи: „Готовъ ли си да се жертвувашъ за моето благоутробие?“ Не, ржцѣтѣ нѣма да стоятъ на корема, свободни ще бждатъ, ще седнатъ двамата единъ до другъ и ще се запитатъ: „Готова ли си въ името на любовьта да се жертвувашъ за мене? Азъ не искамъ чеизъ, не искамъ пари, кжща, взимамъ те такава, каквато си.“ И момата да каже сжщото. Така и двамата да си направятъ сами своето гнѣздо и съ трудъ, съ работа да го отглеждатъ и да снасятъ въ него своитѣ яйца. Яйцата азъ наричамъ идеитѣ и желанията. Тогава Господь ще каже: „Това гнѣздо е благословено, азъ ще изпратя моето слънце, моитѣ благословени духове да донесатъ всичката благодать върху него и да бдятъ надъ тѣхнитѣ пиленца.“ Бихъ желалъ вече да нѣма прѣгрѣшения, макаръ и да не стане изведнъжъ това,

Всичко, което ви говоря, не го налагамъ, но искамъ да стане доброволно, да обмислите добрѣ думитѣ ми. Вземете отъ думитѣ ми като абсолютно вѣрни само 25%, 75% оставете настрана. Давамъ ви срокъ отъ 1000 години, за да изпълните всичко, което ви говоря. Онѣзи, които не сж доволни, искатъ по-малъкъ срокъ, нека изпълнятъ всичко за 100 години, други – за 10 години, а които и отъ този не сж доволни, нека за 1 година или за 6 мѣсеца, на други давамъ срокъ 2 седмици, на нѣкои 3 дни или 1 день. Ако има недоволни и отъ този срокъ, намалявамъ го: 6 часа, 3 часа, 1 часъ, 1/2 часъ, 10 минути, 1 минута, 30 секунди, 1 секунда – толкова е най-малкиятъ срокъ. Който отъ васъ се намѣри на срока отъ 1 секунда, да му мисли!

Дадохъ ви различно дълги срокове, всѣки да се намѣсти споредъ мѣстото си. Не се ли намѣстите, мислете му. Ще дойде вѣтърътъ, той ще ви намѣсти. Затова да не заемате първо мѣсто. Нѣкои искатъ да се поправятъ

слѣдъ 1000 години, а сѣднали на първо мѣсто, скръстили ръцѣ на корема си. Съ скръстени ръцѣ не ви искамъ! Дѣсната ръка е ръка на Мъдростьта, тя е създадена за благословение, а лѣвата – за любовь, да се помага съ нея. Като прострешъ ръцѣтѣ си надъ нѣкого, това сѫ сили, които влагашъ въ него. Като простре нѣкой ръката си надъ васъ, вие може да почувствувате всичкото благословение, а може да почувствувате и всичкото проклятие на свѣта. Може да станете проводникъ на злото, на ада, но може да станете проводникъ и на доброто. Тъй че, може да опитате всички злини и добрини. Прѣди да простре нѣкой ръцѣтѣ си, нека си зададе въпроса: Съ ада или съ небето съмъ скаченъ? Ако е скаченъ съ ада, да държи ръцѣтѣ си на корема, а ако си скаченъ съ небето, простри ръцѣтѣ си надъ бѣднитѣ, надъ страждующитѣ, да имъ помогне.

Сега искатъ ли още нѣкои отъ васъ да живѣятъ по образа на стария човѣкъ? Знаете ли колко кожи ви е одралъ стариятъ човѣкъ? Окултиститѣ казватъ, че човѣкъ, за да завърши своето развитие му трѣбватъ 777 главни прѣраждания. Значи въ толкова прѣраждания стариятъ човекъ ви е одралъ 777 кожи. Толкова пѫти сте орали на неговата нива и слѣдъ всичко това, той ви одралъ кожата. Какво сте придобили? – Нищо. Сега Живиятъ Господь, Който ви е създалъ, казва: „Дѣца, облѣкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, живѣйте споредъ него!“

Като ви наблюдавамъ, виждамъ че нѣкои ме обичатъ много. Зная защо ме обичате. Обичате ме, защото давамъ. Нѣкои идватъ при мене, мислятъ, че ще ме излъжатъ. Нѣма да ме излъжете. Не ме обичайте само защото давамъ. Оставете да се прояви въ васъ Богъ. Нека се прояви въ васъ това, което Богъ е вложилъ още въ първо врѣме, когато ви е изпратилъ на земята. Бихъ желалъ да се проявятъ у васъ Божиитѣ мисли и желания, а не тѣзи ваши, второстепенни мисли и желания. Казвате: „Азъ ви обичамъ.“ Знаете ли, че тѣзи, които сѫ ме най-много обичали, най-голѣми пакости сѫ ми правили, а онѣзи, които най-много сѫ ме мразили и най-голѣмо добро сѫ ми направили. Ходихъ изъ България и най-голѣмото добро ми направиха комуниститѣ. А свещеницитѣ говорятъ най-голѣми лъжи противъ менъ, пращатъ шпиони да ме шпиониратъ. Защо трѣбва шпиони да дохождатъ? Нека дойдатъ направо до менъ. Азъ казвамъ: Ако България приеме моето учение, ще стане велика, отхвърли ли го, ще пропадне. Това учение е за всички, а не само за България. Не искамъ да кажа, че това учение трѣбва да се нарече „дѫновизъмъ“ и да се приеме. Все едно е, какво име ще му дадете. Важното е, че това учение проповѣдва всички братя и

сестри да не се изнудватъ, а да се обичатъ. Това е, което искамъ, а не слѣдъ хиляда години, да взематъ и изопачаватъ мислитѣ ми, като на Христа: „Господинъ Джновъ, тъй казалъ, Господинъ Джновъ иначе казалъ.“ Господинъ Джновъ е казалъ, че всички хора трѣбва да се обичатъ. Ама какъ да се обичатъ? Тази любовь е една, тя е истина, която съгражда домоветѣ, сѣмействата, обществата и народитѣ. Азъ бихъ желалъ хората да познаятъ този великъ Господь, отъ когото сж произлѣзли. Една воля има, тя е волята Божия и никакъвъ господинъ Джновъ. А като се дойде въ Божията Любовь, тогава ще се напишатъ имената на всички, които сж работили за Бога, но това е другъ, външенъ въпросъ. Кой е билъ Джновъ въ миналото си, това никой не знае. За въ бждеще може да дойде подъ друго име. Ще ме питатъ: „Знаешъ ли чие е това учение? То е на Джновъ.“ Ще започнатъ да ми разказватъ отъ дѣ е родомъ той, какви сж били майка му и баща му. – „Ученъ човѣкъ е той!“ – Не, всички хора сж прости, само Богъ е ученъ. – „Ама святъ човѣкъ е билъ той!“ – Не, само Богъ е святъ. Ако у мене живѣе Божията Любовь, Божията Мждрость, само тогава съмъ уменъ, ученъ, святъ човѣкъ. Светии, въ които нѣма Божията Любовь и Мждрость, не сж светии. Свещеници, проповѣдници, у които нѣма Божията Любовь и Мждрость, не сж свещеници, не сж проповѣдници. Съ това не искамъ да се нахвърляте върху другитѣ, но искамъ да покажете на другитѣ хора, съ какво се отличавате отъ тѣхъ.

И тъй, да туримъ нашата любовь въ истината, да дадемъ потикъ въ мислитѣ, въ доброто – да създадемъ нова система и тогава да се вслушаме въ онзи великъ гласъ на живия Господь, да чуемъ какво ни говори Той чрѣзъ новото учение, чрѣзъ Божествената наука. А тя е наука, чрѣзъ която може да се стопли сърцето, да придобие температура 35 000 000 градуса, а умътъ да добие такава свѣтлина, че всичко да се вижда прѣзъ нея, като се изпрати въ пространството, да се освѣтли цѣлата вселена или най-малко цѣлата земя.

Ще дойде день, когато домоветѣ ни ще се освѣтляватъ отъ свѣтлината на умоветѣ и нѣма да има нужда отъ електричество. Слѣдъ 1000 години може да има само начатки отъ тази наука, слѣдъ 350 000 години ще има нѣщо повече, а слѣдъ 150 000 000 години ще бжде почти официално приета тази наука.

Ще кажете: „Ние се обезсърчаваме, като слушаме за толкова далечни врѣмена.“ Мене ме радва врѣмето, радватъ ме дългитѣ срокове. Когато ми се говори за кжси срокове, азъ затварямъ очитѣ си. Врѣмето и

пространството, това сѫ Божествени закони. Дѣто нѣма врѣме и пространство, тамъ има робство, а дѣто има врѣме и пространство, тамъ нѣма робство. Хората казватъ, че този свѣтъ е безпространственъ. Не е вѣрно това, безпространствениятъ свѣтъ е образувалъ пространствения. Слѣдователно, безпространствениятъ свѣтъ включва пространствения свѣтъ въ себе си и всѣкога може да го създаде.

И тъй, духовниятъ свѣтъ не е безпространственъ, а е пространственъ и по врѣме и по пространство, само че врѣмето и пространството въ него не сѫ като нашето врѣме и пространство. Това е въ разрѣзъ съ съврѣменнитѣ философски възгледи, но вложете въ себе си любовьта и вѣрата по принципъ и не се лъжете. Поставете въ себе си желанието да придобиете познания за любовь и вѣра, прѣбродете цѣлата земя отъ единия до другия ѝ край, въ краенъ случай идете и на небето, но научете какво нѣщо е вѣрата и любовьта, за да може да кажете: „Любовьта е връзка на съвършенството.“

Днесъ ви изпращамъ отъ училището съ тази велика мисъль, да не се пригръщате и каквито фигури да образувате, били тѣ петоѫгълници, шестоѫгълници или какви и да сѫ тѣ, но да сѫ съ прави линии. Числата, съ които работите, да сѫ цѣли, а не дробни. Дробнитѣ числа сѫ за другия свѣтъ. Човѣкъ, който си играе съ дроби, грѣши. Когато вземешъ единъ човѣкъ, а той мисли, че трѣбва да вземе съ себе си дробьта, не му вѣрвай. Ако имашъ да давашъ нѣкому единъ левъ, а той мисли и за нѣкакви стотинки, които ти си забравилъ, не очаквай много отъ такъвъ човѣкъ. Оставяйте стотинкитѣ за другия свѣтъ. Дробитѣ не сѫ величини отъ този свѣтъ, тѣ сѫ величини на човѣшкия духъ. На земята може да се дѣйствува само съ реални величини и то само четни: 2 × 2; 4 × 2 и т.н. Седемь души могатъ ли да живѣятъ на земята? – Не могатъ. Единъ човѣкъ може ли да живѣе на земята? – Не може. Дванадесеть души могатъ ли да живѣятъ? – Могатъ. Тринадесеть? – Не могатъ. Шесть? – Могатъ.

И тъй, положете вѣрата въ ума си, любовьта въ сърцето си, за да познаете Бога като Истина вѫтрѣ въ себе си. Познайте Бога, освободете се отъ всички стари връзки, че като дойде вашиятъ възлюбленъ да го познаете. Знаете ли какъ му е името? – Не знаете. Въ Писанието се казва, че той ще дойде инкогнито и е сѫщество съ другъ, особенъ умъ отъ вашия. Ако знаете Божествения езикъ, ще го познаете, ще се разберете. Вашиятъ възлюбленъ има особенъ знакъ и ще го познаятъ само тѣзи, които сѫ го виждали. Ще кажете: „Той е!“ Сестрата ще каже: „Той е братъ ми.“

Приятельтъ ще каже: „Той е приятельтъ ми.“ Всѣки ще носи този знакъ на челото си и нѣма да има абсолютно никакво излъгване и така ще се познаватъ хората. Сега хората казватъ, че дяволътъ дошълъ въ свѣта и турилъ печатъ. И наистина, само двама поставятъ печатъ на хората: Христосъ и дяволътъ. Въ какво се различаватъ тѣзи два печата? Ще ви обясня различието, за да не ви оставя въ невѣжество. Качествата на Христовия печатъ, печатътъ на любовьта сѫ: Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, кротость, смирение, благость, милосърдие, вѣра и въздържание. Печатътъ на дявола е 666 и нѣговитѣ качества сѫ: прѣлюбодѣяние, плъть, чародѣйство, ревность, кощунство и т.н. Тѣзи сѫ качествата на двата печата, които сега се удрятъ върху челата на хората. Тѣзи печати ние ги разбираме и въ тѣхъ нѣма никаква лъжа.

Тъй че и Христосъ и антихристъ поставятъ своитѣ печати. Не се плашете. Видите ли у нѣкой човѣкъ печата на Христа, подайте му братски рѫка. Видите ли на челото на нѣкой човѣкъ печата на антихриста, на дявола, заобиколете го!

Бесѣда, държана на 13 мартъ 1921 година.

Фарисей и садукей

А Исусъ имъ рече: „Гледайте и пазете се отъ кваса на фарисеитѣ и садукеитѣ.“
(Матея, гл.16, ст. 6)

„Всичко изпитвайте – доброто дръжте.“
(1-во Посл. къ Солуняномъ, гл.5, ст.21)

Квасътъ, това е стимулъ, необходимость въ свѣта. Нѣма човѣкъ, който да нѣма нѣкакъвъ квасъ въ себе си, все е заквасенъ съ нѣщо. Злото не е въ това, че всѣки е заквасенъ, но важното е, какъвъ може да бѫде резултатътъ отъ този квасъ.

Всички сте чели този стихъ и за нѣкого казвате: „Той е фарисей, садукей.“ Но това сѫ само външни разбирания на въпроса. Когато искате да оскърбите нѣкого по форма, вие му давате прозвището фарисей или садукей, но то е само по форма. Въпросътъ трѣбва да се разбере принципално. Въ самия човѣкъ има двѣ велики течения. Той е фарисей по умъ, а садукей по сърце. Фарисеитѣ минаватъ изобщо за много набожни, за правовѣрни хора. Тѣ сѫ мѣрило за всѣка истина въ свѣта, тѣ сѫ индускитѣ брамини. Прѣведете какво означава въ сврѣменния езикъ думата „браманинъ“. Азъ нѣма да ви прѣвеждамъ, вие сами прѣвеждайте.

Садукеитѣ сѫ хора на отрицанието въ живота, тѣ не вѣрватъ въ нищо. И фарисеитѣ и садукеитѣ сѫ свободомислящи хора. фарисеитѣ казватъ: „Ние сме свободомислящи хора, мислимъ за Бога, вѣрваме въ Него“. Садукеитѣ казватъ: „Ние сме свободомислящи хора, не признаваме Бога“. Но фарисеитѣ, освенъ че вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ и въ паритѣ и то повече. Садукеитѣ пъкъ, не вѣрватъ въ Бога, но вѣрватъ въ паритѣ. Макаръ че има разлика въ възгледитѣ на фарисеитѣ и садукеитѣ, но и еднитѣ и другитѣ вѣрватъ въ силата на орѫжието и еднитѣ и другитѣ иматъ затвори, стражари, шпиони. Всѣки, който се отклони отъ тѣхното учение, той е осѫденъ на смърть, той е еретикъ, врагъ на отечеството, на държавата, на човѣчеството. фарисеитѣ се хвалятъ съ това, че ходятъ на църква, палятъ свѣщи, като минатъ прѣзъ нѣкоя църква, не я отминаватъ, все кръстове правятъ, въ всѣка своя рѣчь най-малко 10 пѫти ще споменатъ името на

Бога. Садукеитѣ се хвалятъ съ своето невѣрие навсѣкждѣ твърдятъ, че нѣма Богъ. И тъй, еднитѣ се хвалятъ съ вѣрата си, а другитѣ – с безвѣрието си.

Павелъ въ посланието си къмъ Солунянитѣ казва: „Всичко опитайте, доброто дръжте“. И въ фарисеитѣ и въ садукеитѣ има добри страни. Че има Господь въ свѣта, това е вѣрно, но че не е такъвъ, какъвто тѣ си Го разбиратъ. Че нѣма Господь въ свѣта и това е вѣрно, но не е точно споредъ учението на садукеитѣ. Ще кажете: „Какъ така, тука има голѣмо противорѣчие?“ Да, противорѣчие е, но когато твърдимъ, че Господь е всесиленъ, всеблагъ, даваме Му тѣзи атрибути, то когато се обѣсва единъ човѣкъ, тамъ ли е Господь, когато осѫждатъ единъ човѣкъ на чиста правдина, тамъ ли е Господь? Не е. Тамъ дѣто нѣма правда, Господь не е. Не че Го нѣма Господь въ свѣта, но въ дадения моментъ Господь не въ умоветѣ и сърцата на тѣзи хора.

Едното учение е стремежъ да се приближимъ къмъ Бога по форма, а другото учение е стремежъ да се отдалечимъ отъ Бога по форма. Интересни сѫ причинитѣ, който сѫ породили тѣзи двѣ противоположни учения. За мене тѣ сѫ много ясни. Напримѣръ, като се влюби нѣкой момъкъ въ една мома, по 10 пѫти на день минава покрай прозорцитѣ ѝ, кръсти се, носи ѝ цвѣтя, казва: „Не мога безъ тебе“. Момата ще надникне отъ прозореца, ще се поусмихне. Той постоянно циркулира покрай дома ѝ, моли се. Казватъ: „Този човѣкъ е много набоженъ“. Да, той е фарисей. Ще направя сравнение, на какво мяза този момъкъ.

В Пловдивъ имаше женско и мѫжко евангелски училища, който бѣха едно срѣщу друго. Единъ отъ ученицитѣ на мѫжкото училище се готвилъ да стане проповѣдникъ. Споредъ евангелиститѣ, който иска да стане проповѣдникъ, трѣбва дълбоко да се разкае за грѣховетѣ си, да плаче, да измоли прощение отъ Бога. Този младежъ билъ много способенъ. Всички го слѣдѣли и виждали, че много често плаче. А той се влюбилъ въ една ученичка отъ женското училище и постоянно гледалъ къмъ прозореца на стаята ѝ и казвалъ: „Господи, много съмъ грѣшенъ!“ Казвали: „Колко много се кае този младежъ за грѣховетѣ си, обича Христа, все плаче“. Да, на прозореца е неговиятъ Христосъ. Когато кажатъ за нѣкого, че е православенъ, зная, че на прозореца е православенъ. – „Да, но той е евангелистъ.“ Зная, на прозореца е евангелистъ. Какъвто и да е човѣкъ, все нѣкждѣ има прозорецъ.

Сега, кои сѫ причинитѣ, по които човѣкъ става садукей? Момата

отхвърля момъка, влюбва се въ другъ и той става садукей и казва: „Не искамъ да зная нищо за нея!“ Минава подъ прозорцитѣ на дома ѝ, плюе. Така и всички хора по отношение на Бога иматъ сѫщитѣ възгледи. Докато Господь дава власть, пари на хората, тѣ сѫ фарисеи, казватъ: „Този е нашия Господь, като Него нѣма другъ!“ Утрѣ, като имъ се отнеме всичко това, казватъ: „Господь ли, не искаме да Го знаемъ, Той е несправедливъ!“

Това сѫ съврѣменнитѣ християни, които се смѣятъ на езичницитѣ, че вѣрвали въ идоли. Азъ не намирамъ голѣма разлика между съврѣменнитѣ християни и едноврѣмешнитѣ езичници, но по форма – християнитѣ иматъ отлична култура. Ако влѣзете въ софийскитѣ хали или въ халитѣ на кой и да е голѣмъ европейски градъ, ще видите външно голѣма чистота, а на куки висятъ закачени кѫсове отъ заклания добитъкъ. И тѣзи хора минаватъ за културни, за християни. Азъ не вѣрвамъ въ християнинъ, който окачва на куки единъ одранъ волъ, да го продава; азъ не вѣрвамъ въ свещеника, ако отива да си купи отъ тамъ месо или ако си е купилъ кокошка и я носи въ дома си да я коли. Не вѣрвамъ въ чувствата на такъвъ християнинъ, азъ взимамъ страната на кокошката. Тя казва: „Азъ не вѣрвамъ въ този попъ, владика или кой и да е“. Човѣкъ, който може да заколи кокошка, ще може да заколи и човѣкъ. Това е принципално. Ще кажете: „Месото ни е нужно.“ Ако минаваме за християни трѣбва да ликвидираме съ всѣка грубость съ всѣко насилие. Нито фарисеитѣ, нито садукеитѣ, нито вѣрующитѣ, нито невѣрующитѣ ще поправятъ свѣта. Господь не се нуждае отъ вѣрующи или безвѣрници, за Него е безразлично дали ще вѣрватъ хората или не. Какъ мислите, слънцето ще измѣни ли топлината си споредъ това, дали вие ще вѣрвате или не? Земята ще прѣустанови ли движенията си отъ това дали вѣрвате или не? И да не вѣрвате, слънцето не грѣе само за васъ. Пакъ повтарямъ, на земята има сѫщества, които сѫ много по-културни отъ васъ. Ние знаемъ много хора на земята, които не ядатъ месо отъ рождение, а не се отказали отъ него чрѣзъ убѣждаване.

Питамъ ви, какво благо е донесло на свѣта фарисейското и садукейското учение? Грѣхопадането започва съ тѣзи учения. Прѣди тази епоха е имало една златна епоха, когато е живѣла първата раса. Тя е имала отлична култура, каквато човѣчеството едва слѣдъ 400 000–500 000 години ще има. Раятъ, за който се говори въ Писанието, ни прѣдставя една величествена култура, която се отличавала отъ сегашната и по наука и по изкуство и по техника и по философия и по схващане на нѣщата. Тогава земята не е била като сегашната. Но като се явили фарисейското и

садукейското учения въ свѣта, на земята настава единъ катаклизъмъ, при който цѣлата раса изчезва и хората изгубватъ великото Божествено учение на любовьта. Съ това хората сѫ дошли до послѣдната точка на падането си, по-долу отъ това вече тѣ не могатъ да отидатъ.

Да не ви се вижда чудно, защо хората днесъ сѫ лоши, кисели, защо [има] толкова злини въ свѣта. Това се дължи на обстоятелството, че всички хора сега минаватъ прѣзъ ада, затова и повече злини ще дойдатъ. Хората, като минаватъ прѣзъ разнитѣ области на ада, заразяватъ се отъ тамошнитѣ епидемии. Нали, като минавате прѣзъ различни мѣста, вие се заразявате? И сега, щомъ сте въ ада, носите всичкитѣ му злини. Ще питате: „ Кѫдѣ е този адъ?“ – Нѣкои сѫ влѣзли вече въ ада, други се готвятъ да излѣзатъ, а трети сѫ излѣзли. Тѣзи, които сѫ влѣзли въ ада, нужни имъ сѫ най-малко 21 години, докато излѣзатъ отъ него. Ако треньтъ ви е бързъ, ще можете да прѣминете прѣзъ ада за по-малко врѣме, но ако е бавенъ, ако има поврѣда въ машината ви, ще се бавите повече врѣме. Когато Христосъ дойде на земята, Той ще приготви човѣчеството, ще имъ покаже истинскитѣ научни правила и методи съ които да се бранятъ, когато минаватъ прѣзъ тази область на материята. Затова дойде Христосъ. Затова сѫ нужни и намъ добродѣтели, та като минемъ прѣзъ ада, да устоимъ на неговия огънь. Сега хората казватъ за нѣкого: „Пари го този огънь!“ Разбира се, че ще го пари, въ ада е!

Тъй че, когато ние приемаме Бога и когато Го отричаме, това е все изкривено понятие. Когато кажешъ, че вѣрвашъ въ Бога готовъ ли си да умрешъ за този Господь, готовъ ли си да пожертвувашъ живота си за Него и за тѣзи, които любишъ? Като казвашъ, че любишъ Бога, трѣбва да умрешъ и за тѣзи, които Той люби. Какъ, съврѣменнитѣ хора иматъ ли любовь? Ако твърдя, че любовьта на Бога е еднаква и къмъ най-малкото животно, къмъ всѣка птичка, гълѫбче, както и къмъ човѣка, ще ми възразите: „А, човѣкъ стои по-горѣ отъ всѣко животно“. Това е другъ въпросъ, но по сѫщество нѣма разлика между човѣкъ и едно гълѫбче. Слѣдъ врѣме гълѫбчето може да стане човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да има стремежитѣ на гълѫба – да литне на високо, да се храни съ зрънца като него. Гълѫбътъ е чиста шпица. Какъ мислите, ако вашиятъ мѫжъ беше единъ гълѫбъ, не щѣхте ли да живѣете по гълѫбски? Ако вашата жена бѣше една гълѫбица и се хранихте съ зрънца, не щѣхте ли да живѣете по гълѫбски?

Ще кажете: „Сега толкова много плачемъ!“ Плачътъ спасява ли

свѣта? Отъ хиляди години хората все плачатъ, плачатъ дѣца, мѫже, жени, свѣтътъ спаси ли се, вие спасихте ли се? Не се заблуждавайте въ това, че плачътъ ще ви спаси. Е, кое тогава? – Нѣма друга сила въ свѣта, освѣнъ любовьта, която ще може да ви спаси. Това е положително и абсолютно. Ако нѣкой каже, че може да се спаси чрѣзъ друга нѣкоя сила, той не разбира Божественитѣ истини. Ако има сила, която може да ви посочи правия пѫтъ, това е вѣрата; ако има принципъ въ свѣта, който да ви посочи правия пѫть, това е Божествената мѫдрость. Едната сила спасява, другата – умѫдрява и съ това показва на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Всѣко друго учение извънъ тѣзи истини е фарисейско и садукейско. Ще ви докажа това.

Ако сега, като ви проповѣдвамъ, имамъ мисъльта да ви омотая и започна слѣдъ това да ви прѣдлагамъ да образуваме църква и всѣки отъ васъ да даде извѣстна сума, моитѣ мисли чисти ли сѫ? Колко трѣбва да плащаме на това слънце, което грѣе отгорѣ ни? Колко трѣбва да платя на майка си, която ме отгледала? Ако майка ми каже, че трѣбва да я гледамъ, защото ме родила, това не е майка. Майка, значи сѫщество на абсолютно безкористие; братъ значи сѫщество на абсолютно безкористие; сестра е сѫщество на абсолютно безкористие. Това разбирамъ братство, основано на пълно безкористие. Дѣто има користолюбие – нѣма никакво братство.

Да говоримъ принципално по въпроса. Може нѣкой отъ васъ да се обижда отъ думитѣ ми, това нищо не значи за мене. Азъ казвамъ: тѣзи, които обиждатъ любовьта и азъ ще ги обидя, а които не я обиждатъ, ще иматъ отъ мене по една цѣлувка. На тѣзи, които иматъ Божествената мѫдрость, ще имъ дамъ по една цѣлувка, а тѣзи, които я нѣматъ – ще ги обидя. Вие си казвате: „Ти ще ни обидишъ, но да му мислишъ!“ Вие да му мислите, азъ нѣма какво да мисля. Кога човѣкъ започва да мисли? Когато работитѣ му не вървятъ добрѣ. Жената кога започва да мисли? Докато мѫжътъ ѝ е живъ, тя знае само да иска това-онова, да заповѣдва като нѣкой диктаторъ. Но умре ли мѫжътъ ѝ, започва да мисли: „Е, колко бѣше добъръ мой Иванчо, нѣма го вече, дали ще намѣря другъ такъвъ будала, да се ожени за мене. Не се намира второ като Иванчо. Какво да правя сега? Чакай, ще се заема с нѣкаква работа.“

И съ мѫже и съ жени е сѫщото нѣщо. Хубаво е това учение – да се работи! Въ деня, когато фалираме, започваме да мислимъ. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, какъ да оправятъ свѣта. Тѣзи хора азъ ги наричамъ фалирали търговци, които започватъ да прѣвръщатъ тефтеритѣ си, да мислятъ какъ

да оправятъ смѣткитѣ си, т.е. какъ да оправятъ свѣта. Че какъ ще оправите свѣта? Съ онѣзи изгнили греди ли? Не, здрави, желѣзни греди се изискватъ, здрави основи сѫ нужни.

И слѣдъ всичко това прѣпорѫчватъ яденето на месо. По този въпросъ азъ говоря принципално, а не отъ вегетарианско гледище. Смѣшно ми е да се считамъ и да ме наричатъ вегетарианецъ. Азъ съмъ сѫщество, което мисли върху това, коя е първоначалната храна, която Господь ни е далъ. Местната храна носи ли щастие, здраве на хората? – „Не, но нѣма какво друго да се яде.“ Смѣшни сѫ днесъ хората, като казватъ, че нѣмало какво да се яде, че животътъ билъ скѫпъ. Защо? – Защото трѣбвало масло, сирене, зехтинъ, а тѣзи нѣща сѫ скѫпи. Минавамъ покрай пазаря, слушамъ пазаруватъ се една селянка и една госпожа – купува масло. Селянката иска за нѣколко килограма 200 лева, госпожата намира, че ѝ е скѫпо. Вѣрно е това, но направете си друга смѣтка и вижте, какъ ще прѣкарате: 1 кг. жито струва 4 лв., на васъ дневно ви е потрѣбно 250 грама, значи 1 левъ; 100 гр. оризъ костува 1,40 (върху 14 лева килограма), ще дадете и 1 левъ за дърва за огъня – ето съ 3–4 лева ще прѣкарате деня. А сега по колко харчите на день? Плащате за едно-друго около 50–60 лева, а послѣ се оплаквате, че животътъ билъ скѫпъ. Нѣмамъ нищо противъ това, какъ се храните и какъ живѣете, но не се оплаквайте. Математиката трѣбва да приложите въ живота си.

А сега лѣкаритѣ казватъ че, ако не ядете месо, въ тъканитѣ ви ще стане нѣкакво видоизмѣнение и ще отслабнете. Ами майката, като роди нѣкое дѣте, не отслабва ли? Отслабването е отличенъ процесъ. Азъ не се радвамъ на много угоенитѣ хора, нито на много сухитѣ, а се радвамъ на хора, на които умътъ и сърцето не сѫ фарисейски и садукейски и мислятъ здраво. Нѣкои ме питатъ: „Твоето учение съгласно ли е съ православната църква?“ – Азъ не признавамъ никаква църква, а признавамъ въ свѣта като мѣрило само Божията Любовь и Божията Мѫдрость. Сега съмъ въ Божия домъ и ще постѫпвамъ тъй, както тамъ постѫпватъ. Като дойда въ вашия домъ, искамъ не искамъ, ще правя това, което вие изисквате и което вие правите. Майката заставя дѣтето да прави това, което тя иска, научава го да яде това, което на нея е приятно. Единъ день това дѣте казва на майка си: „Мамо, като дойдохъ да живѣя въ този домъ, ти ме излъга, научи ме да живѣя по вашему“. Като умре, казва си: „Повече нѣма похождамъ въ този домъ“. Майката пита: „Какво прави моето дѣтенце тамъ, какво ангелче бѣше!“ Да, но то се разбра вече, повече нѣма да дохожда при тебъ. Когато

момата започне да слабѣе, да пожълтява, майка ѝ казва: „Хапни си месце, хапвай си повечко, да се поправишъ, червенина да имашъ.“ Зеръ червеното обичатъ момцитѣ!

„Всичко изпитвайте, доброто дръжте!“

Когато имате нѣкои мисли, които ви тревожатъ, съмнѣватъ, провѣрявайте, какъ произлѣзоха тѣ, търсете причината имъ. Когато се касае за болеститѣ, вие много опрѣдѣлено казвате, че тѣ се дължатъ на извѣстни микроби. Но трѣбва да знаете, че въ тебе ще се загнѣзди само този микробъ, съ който имашъ подобие. Той става съ тебе ортакъ и започва да разполага напълно съ тебе. Ти усѣщашъ, че нѣщо изтича отъ организъма ти, часть отъ енергията ти и се разболѣвашъ. Никога не е възможно да се загнѣзди въ тебе нѣкой микробъ, съ който да не си въ съгласие, който да е антиподъ съ тебе и да ти създаде нѣкоя болесть.

Слѣдователно, когато не сме съгласни съ Божественото, създаваме у насъ дисхармония. Вложете въ себе си идеята за Божествената любовь и мѫдрость, да не сте нито фарисеи, нито садукеи, не твърдете сѫществуването на Бога, нито Го отричайте, но нека живѣе Богъ въ васъ и съ живота си показвайте, дали сте вѣрующи или не. Нѣкои ме питатъ вѣрвамъ ли въ Бога? – Азъ съмъ прѣсталалъ съ вѣрванията. Любовьта и Мѫдростьта трѣбва да се въплотятъ въ живота ви. Азъ мога да говоря отлично за Бога, но като видя, че нѣкой човѣкъ се издига, отида да го спъна, подливамъ вода подъ краката му, какво е моето учение, каква е моята теория? Какво е това християнство, когато като видя нѣкой ученъ, уменъ човѣкъ, започне сърцето ми да се свива отъ болка? Християнинътъ трябва да се радва на всичко.

И тъй, радвайте се на всичко, изпитвайте и доброто и злото, но въ края на краищата задръжте доброто, като принципъ за вашето подигане. Принципътъ на доброто не е отвлѣчено нѣщо. Нѣкои казватъ: „Отвлѣчени работи сѫ тѣзи!“ Българитѣ казватъ, че нѣкоя мома е отвлѣчена, напримѣръ. Тя пристанала нѣкому, това говори ли, че тя е отвлѣчена? Отвлѣченъ въпросъ е този, който сме оставили на заденъ планъ, а за да не е отвлѣченъ, трѣбва да го поставимъ близо въ живота си и така да се заемемъ съ рѣшаването му.

И тъй, нѣкои отъ васъ скоро ще излѣзатъ отъ ада. Питамъ ви: като излѣзете отъ този затворъ, какво ще правите въ новата култура съ тѣзи умове, които сега имате? Ще ви върнатъ назадъ. Въ това ваше подигане има една опасность, а именно слѣдната: ако останете съ старитѣ си

вѣрвания, съ старитѣ си възгледи и започнете да се изкачвате нагорѣ, колата ви нѣма да издържи ще се откачи, ще паднете отново въ ада. Това англичанитѣ го наричатъ backsliders (отстъпник), т.е. хора отпаднали отъ вѣрата. Азъ зная причината за това нѣщо, то е, защото сте скѫсали връзката между Божията Любовь и Мѫдрость. Нѣма човѣкъ въ свѣта, билъ той свещеникъ, учитель, владика, майка или баща, който като прѣстѫпи този законъ, да не попадне подъ него. Този законъ дѣйствува безпощадно въ новата култура.

Тази култура е велика, защото въ нея не може да се търпи никаква лоша мисъль, никакво лошо дѣйствие. Всѣки отъ васъ ще мине 77 пѫти прѣзъ огъня. Като минете прѣзъ огъня, ще ви провѣрятъ и ще кажатъ за васъ: „Това сѫщество е чисто, нека мине!“. Ще кажете: „Е, ние ще поплачемъ прѣдъ Христа и Той ще ни прости грѣховетѣ“. Не се изисква само плачене, разкаяние, но чистене, чистене трѣбва. Въ Писанието се казва: „Ако повѣрвашъ въ Бога, ще бѫдешъ спасенъ ти и дома ти“. Сѫщеврѣменно се казва: „Ако искашъ да наслѣдишъ царството Божие, ще трѣбва да се простишъ съ майка си, съ баща си, съ цѣлия си домъ и имотъ“. И когато вѫтрѣ въ душата ви стане нѣкаква промѣна, свѣтътъ дори не трѣбва да подозира, че сте се реформирали. А сега, като замисли нѣкой нѣкаква реформа, цѣлъ свѣтъ я узнава прѣди още тя да се е осѫществила. Така стана съ 14-тѣ точки на Уилсона. Българитѣ казваха: „14-тѣ точки на Уилсона ще оправятъ всичко забъркано“. Да, но това яйце не се измѫти. Този процесъ, който поправя, който спасява, е вѫтрешенъ, не е външенъ. Никой човѣкъ въ свѣта не е въ състояние да измѫти такова яйце, което да спаси свѣта, но всѣки човѣкъ за себе си може да измѫти такова яйце, което него да спаси. Горко ономува които оставя другъ да мѫти яйцето му. Ако оставите вашата работа на другитѣ, ще се намѣрите отново въ дъното на ада.

Какво ни липсва сега? Казваме: „Свѣтътъ ще се оправи, но като дойдатъ едни или други реформи, България ще се оправи, но като се промѣни правителството, като ни дадатъ земи въ Македония, въ Тракия“. Колко пѫти досега сѫ имали българитѣ тѣзи земи! Оправени ли бѣха тогава? – Не. Колко свѣтъ, колко земи владѣятъ англичанитѣ! Оправени ли сѫ? – Не. Казвате: „Англичанитѣ сѫ културни хора“. Да, културни сѫ, но и англичанинътъ те обира и заколва, като и другитѣ, само че по-деликатно. Всички иматъ една цѣль, служатъ си съ различни срѣдства и методи. Паякътъ, вълкътъ и тигърътъ иматъ една цѣль – да ти изсмучатъ кръвьта,

да те изядатъ, но методитѣ на дѣйствие у тѣхъ сѫ различни. За мене е безразлично кой ще ме яде, зная, че въ края на краищата месцето и мастчицата ми ще изчезнатъ. Нѣкой казва: „Мене ме изяде единъ паякъ“. – Е, братко и паякътъ и вълкътъ сѫ ортаци.

И тъй, злото не е вънъ въ свѣта, а е вѫтрѣ въ васъ. Сега, като ви гледамъ, много благочестиви изглеждате, като че ли сте готови да тръгвате за небето. Нѣкои казватъ: „Е, ще се приготвимъ“. Не, не сте по-умни отъ мене, нѣма да ме излъжите. Азъ съмъ изпиталъ и фарисейското и садукейското учение, зная тѣхнитѣ плодове. Сега лѣкувамъ и фарисейството и садукейството, има специалитетъ, приготвенъ за тѣхъ. Ние имаме специално лѣкарство за лѣкуване на всички болести. То е хиляда пѫти по-ефикасно отъ пенкилеръ. Ще ми кажете: „Я да видимъ това лѣкарство!“ Азъ ще ви кажа само надписа му, а той е: „Любовь и Мѫдрость“. Ще ми възразите: „Нима сме толкова глупави ние, та да не знаемъ тази Любовь и Мѫдрость, изпитали сме ги“. Не, не сте опитали вие Любовьта и Мѫдростьта, а имате само опитностьта на разни чувствувания и мѫдрувания. Нѣкой момъкъ хване рѫката на нѣкоя мома, приятно ѝ е, казва: „Колко ме обича той!“ Да, но той ще те изяде. Така постѫпва нѣкой благородникъ, хване едно агне, милва го, глади го съ рѫката си, а послѣ го пипне по гръбнака, опитва го колко струва, изхранено ли е и казва на жена си: „Жена, това агне е добро за заколване, да го заколимъ!“ И онзи, който те пипа по гърба, глади те, той обмисля, по какъвъ начинъ да прѣкара ножа си по гърба ти. Не вѣрвайте въ тази култура!

Ще кажете: „Какъ да се проповѣдва истинското учение?“ Господь иска отъ насъ да сме справедливи къмъ всички беззащитни сѫщества, колкото малки и да сѫ тѣ. Дави се нѣкое малко животно. Спаси го! – „Азъ не се занимавамъ съ такива работи.“ – Ами съ какви? – „Искамъ да оправя България.“ Ти ще я оправишъ, колкото и всички други българи. Съ единъ алегориченъ примѣръ ще ви обясня, какъ ще се оправи България. Азъ го взимамъ въ алегорична смисъль, а той е дѣйствителенъ фактъ, станалъ въ 1895 година въ градъ Джонстаунъ въ Америка. Умнитѣ американци, граждани на този градъ, за да си доставятъ удоволствия прѣзъ зимата, рѣшили да прѣвърнатъ едно блато, което се намирало надъ града, въ езеро за пързаляне. Рѣшили да направятъ единъ бетонъ, съ който да запушатъ блатото. Така и направили. Запушили блатото и нѣколко години наредъ се пързаляли по него. При едно голѣмо наводнение, обаче, бетонната стѣна се съборила и 2000 души били затрупани и удавени. Слѣдъ това нещастие тѣ

видѣли, че не направили добрѣ, но нали отидоха толкова души! Питамъ ви, ние не сме ли запушили тази рѣка? Да, но като се събори стѣната, 2000 души ще отидатъ. И сега, като дойде нѣкоя катастрофа, хората започватъ: „Хайде това-онова да направимъ, да запушимъ тази вода.“

Гледамъ днесъ всички хора запушватъ рѣки. Надъ града бентъ не се прави, а долу, подъ града. Не ни трѣбва учението на фарисеитѣ и садукеитѣ, а ни трѣбватъ хора съ благородни, сърца и умове. Отъ насъ се изисква животъ на себеотрицание, животъ на добри дѣла. Ще кажете: „Мнозина сѫ говорили като тебе“. Да, мнозина сѫ говорили, но азъ съмъ послѣденъ и слѣдъ мене ще се събори тази стѣна и тогава мислете, какво ще стане! Да не мислите, че ви говоря на шега, прѣдупрѣждавамъ ви да махнете бента, не ви трѣбва това блато. Вие сте запушили умразата, завистьта си, всички лоши чувства, но казвамъ ви – братя, стѣната ще се събори, Джонстаунъ ще отиде! И сега, ще се свикватъ свещеницитѣ на съборъ да ме сѫдятъ. Докато ме сѫдятъ, стѣната ще се събори и Джонстаунъ ще отиде.

Не се плашете отъ това, което ви говоря, то е за героитѣ, а страхливитѣ нека си държатъ още бентоветѣ. Онзи, който иска да реформира другитѣ, трѣбва да снеме своя бентъ. Като свали своя бентъ, да каже: „Братко, азъ свалихъ бента си, тебе те грози пакость, да започнемъ реформи, каквито трѣбва“. Трѣбва да поправимъ всички злини на миналото. Колко пѫти сте се любили, мразили, колко пѫти сте се убивали, затваряли! И отъ всичко това има ли смисълъ? – Абсолютно никакъвъ смисълъ нѣма. Ще оправдаете ли единъ вълкъ, който изяжда една овца, когато е гладенъ? – Да. Но като изяде една овца, а удави 99 и ги захвърля, ще го оправдаете ли? – Не. Тогава какъ ще оправдаете вашия животъ, прѣзъ който сте изяли една овца, а 99 удавили? Нима вие сте дошли на земята да бѫдете вълци, да ядете и да пиете? Смисълътъ на живота не е въ яденето и пиенето, гладни нѣма да останете, но отъ васъ се изисква едно правилно разбиране за реформиране на настоящия ви животъ. Вие може да бѫдете щастливи още сега. Това практикувате всѣки день. Яли сте нечиста храна, става ви лошо. Бръквате въ устата си 1–2 пѫти, повръщате, поолеква ви. Повърнете, това е най-добро, за да излѣзе навънъ всичко нечисто отъ вашия умъ и сърце. Не мислете дали сте православни или евангелисти, но си задайте въпроса: служите ли въ името на великата Любовь и Мѫдрость, готови ли сте да държите страната на ангелитѣ. Ако си отговорите въ положителна смисъль, всичко ще се оправи – здравето ви ще се възстанови

и въ дома ви всичко ще се нареди.

Нека 10 души отъ васъ, който си хармониратъ по умъ и сѫ въ пълно съгласие, безъ всѣкакво съмнѣние, прѣдприематъ опити въ това отношение и нека наблюдаватъ резултатитѣ. Ще провѣрятъ дали сѫ вѣрни моитѣ думи.

Христосъ казва: „Пазете се отъ кваса фарисейски и садукейски“. Този квасъ е заразилъ съврѣменнитѣ хора и той трѣбва абсолютно да се изхвърли навънъ. Господь не се нуждае нито отъ правовѣрни, нито отъ кривовѣрни хора, срамота е да се наричате такива. Господь се нуждае отъ хора, които могатъ да носятъ Неговата Любовь. Като ви говоря за любовь, вие си прѣдставяте вашата любовь къмъ дѣцата ви, къмъ братята, сестритѣ ви и т.н. Не, подигнете се една степень по-горѣ въ тази любовь, която имате. Да обичашъ дъщеря си, това е естествено, да обичашъ сина си, сестра си или брата си, това е естествено, но да обичашъ врага си, това е геройство.

Какъ ще обичаме врага си? Ще ви обясня, за да се разберемъ. Законътъ е слѣдния: нѣкой ти е направилъ най-голѣмото зло, най-голѣмата пакость въ свѣта и единъ день Господь му взима всичко и като послѣденъ просякъ го изпраща въ дома ти. Ако ти го приемешъ най-любезно, нахранишъ го, напоишъ го и не му напомнишъ нищо отъ стореното зло въ миналото, не му се заканишъ, това значи, че ти любишъ врага си. Ще ме запитате: „Ами какъ да любимъ врага си?“ Когато Господь извади ноктитѣ, зѫбитѣ на вълка, приеми го у васъ си, но докато още има зѫби и нокти, докато не се е реформиралъ, не ви прѣпорѫчвамъ да го гладите, да го приемате у дома си.

Фарисейското и садукейското учения сѫ обладали съврѣменната наука, съврѣменния политически животъ. Изобщо навсѣкѫдѣ въ свѣта сѫществуватъ тѣзи два полюса. Ако мислите, че въ науката ще намѣрите смисълъ на вашия животъ, лъжете се. Ако употрѣбите науката като срѣдство за развитието на вашия умъ, на правъ пѫть сте. Ако употрѣбите политическия животъ като срѣдство за развитие на вашитѣ добродѣтели, на правъ пѫть сте; но ако го употрѣбите като срѣдство за прѣхрана, на кривъ пѫть сте. Ако употрѣбите религията за добри дѣла, на правъ пѫть сте; но ако я употрѣбите като срѣдство за прѣхрана, за ваши лични изгоди, на кривъ пѫть сте. Въ душитѣ на всинца ни трѣбва да има възвишени, благородни мотиви, всичко да се използува за добро на другитѣ. Ще кажете: „Азъ това не мога да го направя, не мога да бѫда полезенъ за

другитѣ“. Не, ти можешъ да извършишъ такава реформа въ себе си, каквато е прѣдвидена. Отъ дѣ знаешъ, че като завъртишъ ключа си, слѣдъ тебе нѣма да тръгнатъ още хиляда души? Хиляда души, като завъртятъ ключа си, ще поведатъ слѣдъ себе си единъ милионъ. Казвате: „Ние не можемъ да оправимъ свѣта“. Нѣма какво да оправяте свѣта. Ще завъртите ключа на вашата Божествена Любовь и Мѫдрость, ще изхвърлите навънъ всички лъжи, всѣкаква злоба и ще кажете: „Ние искаме да бѫдемъ хора на доброто, на истината – да станемъ истински човѣци“.

Ще ме извините, че издавамъ една ваша тайна, но като наблюдавамъ хората, въ най-голѣмитѣ грѣшници виждамъ маска на лицето имъ, съ която приематъ благочестивъ видъ. Започватъ да се запитватъ: „Какъ сте?“ – „Много сме добрѣ. Ами вие?“ – „И ние слава Богу, много сме добрѣ, благодаримъ на Бога!“ Това е актьорство. Не сѫ добрѣ тѣзи хора. Ти трѣбва да си естественъ, душата ти трѣбва да диша любовь. Като влѣзешъ въ нѣкой домъ, трѣбва да носишъ благословение и радость за всички. Ако има нѣкой боленъ въ тази кѫща, ще се запретнешъ да изперешъ, да имъ наредишъ и изчистишъ кѫщата. Ако тѣзи хора нѣматъ срѣдства, ще имъ донесешъ малко брашънце или какво и да е друго. Ще кажете: „Може ли всѣки день да правя това?“ – Ти направи това днесъ, защото си опрѣдѣленъ дежуренъ, а за утрѣ не мисли. Утрѣ ще дойде другъ дежуренъ, той ще изпълни това.

Вие казвате: „Като дойде Христосъ, тогава всичко ще изпълнимъ, сега сме грѣшници“. Не е така, разберете ме, съ тази бесѣда ще ви заставя да вършите доброто! Отъ мене нѣма да се избавите, разбирате ли? Ще ви хвана за гушитѣ и васъ и всички други, ще ви душа и ще ви питамъ: „Ще вършите ли доброто или не?“ Когато намислишъ да кажешъ една лоша дума, хвани се за гърлото, а като ще кажешъ добра дума, отпусни се, кажи я. Нѣкои си мислятъ: „Че и тебе може да те душатъ“. Когато кажа лоша дума, нека и мене хванатъ за гушата. Азъ бихъ благодарилъ и цѣлуналъ този, който стори това съ мене.

И тъй, това учение е свързано съ онова велико сѫщество въ свѣта, което наричаме Богъ и Който се изразява въ нашитѣ души подъ символъ на Любовь и Мѫдрость. Всички имаме тази Любовь и Мѫдрость. Разбирането на духовния свѣтъ, съобщенията ни съ другия свѣтъ, зависи отъ това, какъ сѫ проявени въ насъ тѣзи двѣ велики сили. Никой човѣкъ не може да бѫде ясновидецъ, какъвъ и да е дѣецъ, реформаторъ, майка, баща, ако тѣзи двѣ сили не живѣятъ въ ума и сърцето му. По това нѣма двѣ мнѣния. Ако

искате да бѫдете силни, крѣпки, да познаете смисъла на живота си, въорѫжете се съ тѣзи двѣ велики сили и ще видите, каква реформа ще стане съ васъ. Не искамъ да дѣйствувате точно по моя начинъ, не, на голѣмия котелъ ще трѣбва много пара, на малкия – малко. Направете малка реформа у васъ, но да бѫде абсолютна, да нѣма двѣ мисли у васъ, да се колебаете, дали е така или не. Въ това учение нѣма никакво изключение въ Любовьта и Мѫдростьта. Ако бихъ направилъ едно изключение отъ закона на Любовьта и Мѫдростьта, бихъ се прѣвърналъ на вѫгленъ, бихъ почернѣлъ. Нѣма сѫщество, което слѣдъ като е изопачило този законъ, да не е станало на вѫгленъ. Ако изопачите този законъ, ще станете вѫглени; ако го изпълните, ще станете диаманти.

Ще кажете: „Тежка работа е това!“ Не е тежко това нѣщо, то е 10 пѫти по-леко отъ това, което вършите. Вие вършите много тежки работи, а учението на Любовьта и Мѫдростьта не е тежко. Азъ не ви говоря за охоленъ животъ, а ви казвамъ, че въ този животъ ще имате много мѫчнотии, но трѣбва да ги използувате за вашето развитие, за вашето облагородяване. Замислили ли сте се нѣкога, защо имате рѫка, защо имате лакетъ и юмрукъ, китка на нея, защо се свива тя и т.н.? Ще кажете: „Юмрукътъ е за удряне, лакетътъ – за мушкане, за блъскане, когато искаме да си пробиемъ пѫть“. Не сѫ създадени тѣ за клинци, за удряне. Рѫката е дадена на човѣка да носи той благословение на страждущитѣ си братя. Рѫката е дадена да се отписватъ смъртни присѫди, да гаси пожари, да помогне по какъвто и да е начинъ на страждущия си братъ. А сега хората съ тази рѫка те обиратъ, убиватъ и послѣ ти натѫпчатъ кърпа въ устата. Слѣдъ това казватъ: „Еди кой си умрѣлъ!“ Не е умрѣлъ той, но въ устата му има натѫпкана кърпа. Колко хора виждамъ изъ пѫтя и колко живи носятъ към гробищата, като имъ натѫпкали кърпа въ устата! Ако кажа, че тѣзи хора не сѫ умрѣли, ще ме вcovered взематъ за лудъ. Като гледамъ този умрѣлъ, казвамъ му: „Сега си мълчи ти, но като дойдешъ другъ пѫть, ще живѣешъ по закона на Любовьта и Мѫдростьта!“ Той казва: „Тежко, тежко ми е!“ Да, едно врѣме ти туряше кърпи въ устата на другитѣ, затова трѣбва сега да опиташъ самъ резултата отъ тѣхъ. Ако не изпълните закона, ще имате кърпи въ устата си и ще казватъ за васъ: „Богъ да ги прости!“

И тъй фарисейското учение трѣбва да се прѣвърне въ Любовь, а садукейското – въ Мѫдрость. Както днесъ ученитѣ знаятъ да прѣвръщатъ водата въ пара, а енергията на тази пара да се прѣвръща въ електричество, тъй и вие трѣбва да научите този великъ законъ за трансформиране на

злото въ добро. Злото не е лошо нѣщо, то е сила, посрѣдствомъ която ще се трансформира всичко въ добро.

Павелъ казва: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте“.

Поддържайте доброто, както въ себе си, така и въ всички хора. Знаете ли какво би било, ако София прѣдставляваше единъ високо просвѣтенъ градъ и всички софиянци насочатъ мисъльта си къмъ небето, къмъ цѣлия свѣтъ и се свържатъ съ ангелитѣ? Ако това станеше, работитѣ на България 100 пѫти щѣха да се оправятъ досега. А какво правятъ българитѣ днесъ? Изпращатъ комисия въ Англия да урежда работитѣ ѝ. Но съ това нѣма да направятъ нищо. Англичанитѣ ѝ даватъ по малко, отварятъ ѝ по едно прозорче. Тѣ мязатъ на банкери, които, колкото повече даватъ, толкова повече вzематъ. Това положение, въ което се намиратъ българитѣ, е споредъ единъ законъ, по който Господь ги е поставилъ на тѣсно, за да се научатъ въ бѫдеще да мислятъ правилно. Всѣки себе си трѣбва да поправи!

Бихъ ви казалъ слѣдното: Не очаквайте отъ никого нищо, бѫдете доволни отъ това, което Господь ви е далъ, уповайте само на Бога, станете силни вѫтрѣ въ себе си и съ това ще се прояви у васъ единъ тласъкъ, който ще поправи всичко. Ще кажете: „Това не можемъ да направимъ сега“. А като бѣхте на фронта, много нѣщо направихте, тамъ бѣхте герои. Ако кажемъ това на свещеницитѣ и тѣ ще отговорятъ, че не могатъ да го изпълнятъ, не е въ интереса на църквата. Когато бѣха на война, това въ интереса на службата ли бѣше? А какъвъ е интересътъ на църквата? – Да се проповѣдва Любовьта и Мѫдростьта въ тѣхната активна, а не пасивна смисъль, да не се прѣпорѫчва вѣра въ църквата, нито въ попове, владици, въ мене, а да се вѣрва само въ живата Любовь и Мѫдрость, които ни даватъ свѣтлина и велико благо. И тъй, вѣрвайте само въ Живия Господь!

За въ бѫдеще ще стане едно чудо въ свѣта, а именно – вѣрующитѣ ще станатъ невѣрующи, а невѣрующитѣ – вѣрующи. Онѣзи, които сѫ въ Царството Божие, ще ги изпѫдятъ навънъ, а които сѫ отвънъ – ще влѣзатъ въ Царството Божие. Това ще стане на земята. За да не ви изпѫдятъ отъ Царството Божие, трѣбва да излѣзете прѣждеврѣменно и да помагате на братята си. Христосъ трѣбва да ви намѣри съ невѣрующитѣ, та заедно съ тѣхъ да влѣзете въ Царството Божие. Защото Христосъ е казалъ, че синоветѣ на Царството Божие ще бѫдатъ изпѫдени навънъ. Ето защо вие кажете: „Господи, искаме да бѫдемъ въ свѣта!“ Вие казвате: „Господь е много добъръ къмъ мене.“ Не, Господь е еднакво добъръ къмъ всички, но понеже отношенията ни къмъ хората не сѫ еднакви, затова ни се струва

така. Когато казвате, че Господь е лошъ, то е защото, като вижда лошото у тебе, Той те натисне и започва да те разтрива. Господь ще разтрива всички хора, всички народи по лицето на земята, нѣма да остане човѣкъ, на които коремътъ да не се изпразни.

Ще се повърна къмъ мисъльта си, искамъ всички да живѣете по закона на Любовьта, да се възстанови между васъ хармония. Когото срѣщна по пѫтя и видя, че нѣма въ него тази хармония, ще го уловя за гушата. Рѣшилъ съмъ да употрѣбя бързата процедура. Ще дѣйствувамъ бързо, както дѣйствуватъ крадцитѣ, които изнасилватъ богатитѣ. Отиде нѣкой крадецъ при нѣкой крупенъ богаташъ и му казва: „Дай една сума за Бога, за отечеството ни, за народа!“ Богаташътъ се замисля, казва му: „Азъ имамъ жена, дѣца, има кого да поддържамъ; освѣнъ това и жена ми не ще се съгласи“. Слѣдъ дълго размишление, дава една малка сума, но послѣ се счита излъганъ. Нѣкога дойде нѣкой апашъ при богаташа, насочва насрѣща му револвера и го пита: „Ще дадешъ ли такава и такава сума за това и онова дело или съ живота си ще платишъ?“ Богаташътъ скоро изважда кесията си, дава исканитѣ пари и си казва: „Слава Богу, че не ме уби!“ Апашътъ, като сочи револвера, си мисли: „Ти разбойнико, който досега не си изпълнилъ волята Божия, давай скоро!“ И слѣдъ това богатиятъ завежда углавно дѣло, че го изнудили. А че той изнудилъ толкова хора, за това не се замисля. Ти завеждашъ въ свѣта едно дѣло противъ нѣкого, но въ небето има противъ тебе милиони, милиони дѣла. Всинца ще бѫдете сѫдени, всинца ще бѫдете душени, казвамъ ви една велика истина. Земята и небето ще заминатъ, но Божиятъ законъ на Любовьта и Мѫдростьта ще бъдатъ приложени.

Като служите на този законъ, щомъ се срѣщнете двама души, всѣки ще почувствува, че нѣщо го закриля, издига. Такова влияние трѣбва да има всѣки отъ васъ. А сега, събератъ се 2–3 души, образуватъ една партия, други 2–3 – друга партия, милиони партии има въ България. Двама трима мѫже – партия, 2–3 жени – партия и всички мислятъ, че разрѣшаватъ нѣщо много важно. Долу вашето партизанство!

Като ме слушате, казвате си: „Чакай да видимъ още какво ново ще каже“. Новото е, че ще ви дамъ едно угощение. Ще дойдете въ моята гостилница, ще си събуете обущата, ще си съблѣчете дрехитѣ и азъ ще ви дамъ нови обуща, нови дрехи, ще ви дамъ по една цѣлувка, ще ви нахраня, самъ ще ви прислужвамъ и като излѣзете, ще кажа: „Братко, искамъ и вие да постѫпвате по сѫщия начинъ“. И тогава ще имате моето благословение,

това на ангелитѣ и на всички добри хора. Този е пѫтьтъ, който сега Христосъ отваря на човѣчеството. Въ този пѫть ще срѣщнете Христа и Той ще каже: „Азъ съмъ съ васъ“. Не ме разбирайте криво, Христосъ е вѫтрѣ, търсете Го въ свѣтлината, която днесъ виждате вънъ. Днесъ Христосъ казва: „Ако изхвърлите фарисейското и садукейското учение отъ умоветѣ и сърцата си, азъ ще почина въ сърцата ви и ще дойде Божието благословение върху ви“. Като си отидете у дома, ще почувствувате това благословение, едни по-скоро, други слѣдъ 10, слѣдъ 20 или слѣдъ 50 години, но всички ще го почувствувате.

Ще дойде день, когато тѣзи думи, които ви говоря, ще горятъ, а вие ще играете на рѫченица. Хубаво нѣщо сѫ рѫченицитѣ. Въ доброто има игра. Защо болнитѣ хора не играятъ, а само здравитѣ? Азъ бихъ желалъ всички хора да играятъ. Нѣкои казватъ: „Утробата ми, сърцето ми, умътъ ми заиграха“. Играта е едно отлично срѣдство за тониране вѫтрѣ въ живота. Вие казвате: „Сега не ни трѣбва игра“. Да, въ лошото не трѣбва да се играе, но въ доброто, прѣпорѫчвамъ и на млади и на стари да играятъ. Има игра на карти, на пиано, на цигулка, на рисуване и т.н. Играйте на всичко, но правилно, тъй че вашиятъ умъ и сърце да бѫдатъ бодри и весели.

Сега да не останете съ мисъльта, че ако ви срѣщна на пѫтя, ще ви душа. Ако видя, че въ гърлото си имате цирей и умирате, ще бръкна въ устата ви, за да пробия този цирей; ако сте настинали, ще ви разтрия. Всѣко дѣйствие, което ще служи за добро. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че половината отъ васъ сте герои и си казвате: „Е, сега почти се убѣдихме“. Другата половина казва: „Чакай да си помисля малко!“ Може да си мислите, дадохъ ви срокъ 1000 години, та ако искате можете и днесъ да се заемете за работа, а може и по-късно. фарисейството и садукейството трѣбва да излѣзатъ вънъ и всѣки отъ васъ да мисли добро за брата си, за сестра си. Това е геройство – да ме обичате, когато ви обидя, а не когато ви давамъ подаръци. Нѣкой пѫть обидата струва повече, отколкото една цѣлувка. Случва се понѣкога, че нѣкому припадне и за да го събудятъ, удрятъ му плѣсници.

И тъй: „Всичко изпитайте, доброто дръжте“.

Приложете Любовьта въ сърцата си, Мѫдростьта въ умоветѣ си, освободете се отъ всички стари вѣрвания и заблуждения, освободете се отъ миналото и почнете да обработвате новитѣ си добродѣтели. Бѫдете герои да се проявявате искрено въ всички ваши мисли и дѣйствия. Не искамъ да

казвате, че рѣшихте да бѫдете искрени, добри и т.н., а дѣйствувайте.

И тъй, като дойдете въ моята гостилница, никакви пари нѣма да носите. Който носи пари въ джобоветѣ си, ние го арестуваме. Въ Царството Божие паритѣ сѫ проклятие, а въ свѣта сѫ срѣдство. Вие трѣбва да ликвидирате веднъжъ за винаги съ въпроса за паритѣ и да го извадите отъ ума и сърцето си. Поставете въ ума и сърцето си Любовьта и Мѫдростьта и уповайте само на Бога. Нѣма по-голѣма гаранция въ свѣта отъ тази, Божията сила да е съ васъ и да знаете, че има едно сѫщество въ свѣта, което винаги ви обича, а то е живиятъ Господь, Когото азъ виждамъ сега и се радвамъ. Уповавате ли на Бога, всички ще бѫдете учени, а не невѣжи; ще пѣете, ще работите и рѫката ви ще направи всичко, каквото намѣри за добро. Невѣжеството е непростимо за сегашния вѣкъ.

Бѫдете учени, мѫдри, съ чисти, благородни сърца и чиста кръвь. Каквото можете да придобиете, придобийте го. Ще кажете: „Стига ни толкова учение“. Че вие още не сте имали никакво учение, то отъ сега нататъкъ, ще дойде. Нѣкой казва: „Азъ съмъ челъ Библията“. Нищо не сте чели още, не сте разбрали тази книга, не сте посѣяли още нейнитѣ принципи. Вие не сте разбрали още живота на тѣзи велики пророци, които сѫ я писали. Христосъ и тѣзи пророци винаги присѫствуватъ тукъ и казватъ: „Ние положихме живота си за тази книга“. Слѣдователно, ние трѣбва да вѣрваме въ всѣки, който е положилъ живота си въ тѣхъ. Христосъ не е идвалъ единъ пѫть на земята, а много пѫти. Той казва: „Идете и проповѣдвайте, азъ ще бѫда съ васъ до скончание вѣка“. Църквата казва, че Христосъ стои от дѣсната страна на Отца си. Не, Той работи съ всички хора и е най-добрия работникъ. Той донесе на свѣта учението за Любовьта и Мѫдростьта и отъ Неговата рѫка мѫчно може да се избавите.

Ако нѣкой ми каже, че срѣщналъ Христа, ще го запитамъ: „Стана ли нѣкаква промѣна съ тебе?“ – „Не.“ Значи не си Го срѣщналъ. Може ли единъ плодъ да се пече на слънце и да не узрѣе? Така сѫщо може ли единъ човѣкъ да се пече на Божията Любовь и да не узрее благороденъ? – Не може. Казвамъ ви, не се самоизмамвайте, азъ не обичамъ самоизмамата, обичамъ истината и виждамъ всичко въ математическо отношение. Нѣкой казва: „Той като вижда всичко, ще види слабоститѣ ни“. Не, слабости не виждамъ, тѣ стоятъ подъ мене, съ дреболии не се занимавамъ. Азъ виждамъ само доброто. Казватъ ми за нѣкого, че е голѣмъ вагабонтинъ. Казвам: това нѣщо не виждамъ, не съмъ го провѣрилъ. Както виждамъ

душата на този човѣкъ, тя е добра, но въ ума му се върши извѣстно прѣстжпление. Този братъ е благороденъ, но неговитѣ слуги – способноститѣ, чувствата и силитѣ му вършатъ прѣстжпления. Слѣдователно, вие трѣбва да влѣзете и да му помогнете. Това е разбиралъ Христосъ въ своето учение.

Мислите, че ще ви прѣситя, нали? И си казвате: „Ти ни кажи нѣщо сжществено, какъ да се оправи България“. Както виждамъ свѣта, той е оправенъ, но свѣтътъ, въ който вие живѣете, не е още оправенъ. Нѣма да се минатъ много години и този свѣтъ ще се оправи.

Вложете вѣра въ живия Господь, да възкръсне Той. Идватъ, приближаватъ се вашитѣ ангели отгорѣ и ще започнатъ да отварятъ вратитѣ на вашитѣ гробища и да казватъ: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“ Като ви извикатъ, ще ги послушате ли? Когато Лазаръ излѣзе отъ гроба, нали тогава му снеха плащеницата? Послѣдното слово, което ще чуете, е: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“ Казвамъ ви, излѣзте отъ гробищата на фарисейството и садукейството и влѣзте въ Божествения свѣтъ на Любовьта и Мждростьта, снемете този плащъ отъ себе си! Тогава ще видите лицето на Божиитѣ ангели и ще се зарадваме всинца и вие и азъ.

Бесѣда, държана на 20 мартъ 1921 година.

Сѣятельтъ

„И говори имъ много съ притчи и казваше: Ето излѣзе сѣятельтъ да сѣе.“
(Матея, гл.13; ст.3)

Въ тази притча има два сѫществени елемента: сѣятельтъ и сѣмето. Христосъ обяснилъ отчасти тази притча, а дълбокия ѝ смисълъ оставилъ неразкритъ. Съврѣменнитѣ хора замѣнятъ думата „сѣятель“ съ думата „култура“. Сѣенето е едно възвишено състояние на активность въ човѣшкия духъ. Прѣди да излѣзе сѣятельтъ да сѣе, има извѣстни процеси, които прѣдшествуватъ сѣенето. Земята трѣбва прѣдварително да е добрѣ изорана и слѣдъ това да се посѣе сѣмето въ нея. Никога не може да се посѣе, да се култивира една култура или каква и да е идея, докато земята не се изоре.

Ако прѣведете думата „земя“, въ правилната ѝ форма, ще имате едно правилно разбиране върху нѣщата. Земята, въ дадения случай, означава човѣка. И тъй, прѣди да дойде сѣятельтъ, ще се вземе плуга съ черясото и ще прѣобърнатъ земята, ще я разоратъ, съ което ще развалятъ нейното първоначално положение, нейната красота. На съврѣмененъ езикъ казано: ще се създаде врѣменна анархия. И съврѣменното общество, въ което има упадъкъ, азъ казвамъ, че въ него има врѣменно анархия. Ако слушате съврѣменнитѣ моралисти, тѣ казватъ, че се забѣлѣзва единъ упадъкъ въ нравитѣ, обичая и морала на обществото. Защо, нима обществото по-рано е било по-морално, отколкото сега? Ни най-малко. Не трѣбва да се лъжете отъ външностьта на нѣщата.

Ако една мома към 21-та си година е най-красива, а то като стане жена на възрасть 40–50 години и погрознѣе, съ това по-малко културна ли става? Азъ намирамъ много пѫти между по-грознитѣ хора по-културни, отколкото между красивитѣ. Тъй че да мислимъ, какво едно общество е културно само по това, че привидно живѣе въ миръ и съгласие, това е заблуждение. Въ това заблуждение само 50% е вѣрно. Красотата на момата е изразъ на една прѣдшествуваща култура. Когато момата стане най-красива, това показва, че тя е узрѣла вече и предстои да я поженятъ, слѣдъ което ще погрознѣе. Така е и съ нивата. Слѣдователно, красотата е

признакъ на култура, която е узрѣла вече, дава плодъ и ние се радваме на тази култура. А старитѣ хора наново трѣбва да се оратъ, прѣзъ тѣхъ отново трѣбва да мине Божествениятъ плугъ, за да станатъ за въ бѫдеще красиви.

И тъй младостьта прѣдставя култура, която е достигнала своята най-висока точка на зрѣлость, а старостьта прѣдставя приготовления за бѫдеща култура. Ако сте стари, трѣбва да се молите да мине дълбоко прѣзъ васъ, прѣзъ вашитѣ бразди Божествениятъ плугъ, та като дойде сѣятельтъ, да намѣри подготвена, добра почва за сѣене. Всѣки очаква този сѣятель, той е идеала на нашия животъ. Той е Божествения елементъ, който иде да подигне човѣшката душа отъ нейното заспало състояние. Ако сѣятельтъ не дойде да хвърли сѣмето си, душата остава безплодна. Съ други думи: ако сѣятельтъ не дойде да хвърли своето сѣме, земята ще остане безплодна, а безплодната земя е пустиня.

Този сѣятель е идвалъ много пѫти въ свѣта. Нѣкои казватъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть на земята. Не, Христосъ е идвалъ много пѫти на земята, обаче, едно отъ Неговитѣ прѣбивания тукъ, е било много нещастно. Разпнали сѫ го на кръстъ и затова сѫ го оповѣстили за знание на цѣлъ свѣтъ. И съврѣменнитѣ богослови твърдятъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть. Това значи да говоримъ, че слънцето е изгрѣло само единъ пѫть и повече не се повторило изгрѣването му. Не, слънцето е изгрѣвало милиони, милиони пѫти и за въ бѫдеще много пѫти ще изгрѣва. Ние тълкуваме работитѣ свободни и всѣки може да постави тѣзи тълкования на опитъ. Вие може да поставите тѣзи тълкувания въ слѣднитѣ двѣ форми: поставете прѣзъ цѣлата година въ ума си мисъльта, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть на земята и наблюдавайте какво ще бѫде вашето състояние. И втора форма: поставете въ ума си мисъльта, че Христосъ е идвалъ много пѫти и наблюдавайте състоянието си. Отъ двѣтѣ тия мисли, която даде най-добри резултати, тя е правата мисъль.

Съврѣменнитѣ криви идеи, криви тълкувания сѫ сковали обществото и днесъ хората не мислятъ. Както въ миналото, така и днесъ, тѣ се занимаватъ съ всичко, но не и съ самата истина, съ сѫщественото въ живота. Сѫщественото въ живота, това е свободата на човѣшкия духъ. Човѣкъ трѣбва да изучи законитѣ и да прѣмахне всички ограничения, които сѫществуватъ въ природата по отношение на неговия духъ и отъ тѣхъ да образува една стройна хармония. Вие взимате тази идея близо до сърцето си, но я смѣсвате съ мисъльта, че Христосъ е дошълъ на земята да изкупи, да спаси свѣта, всички хора отъ грѣха. Азъ не говоря за спасение, а

за сѣятеля. Азъ вѣрвамъ, че вие сте между спасенитѣ и затова ви проповѣдвамъ, а на хора, които се давятъ не проповѣдвамъ. Нѣкои ме питатъ, защо не проповѣдвамъ за спасение. Ще бѫде смѣшно да проповѣдвамъ спасение на спасени хора; ще бѫде смѣшно да проповѣдвамъ за сѣятеля на хора, които се давятъ. Ако бихте схванали идеята на този сѣятель, щѣхте да знаете вашето произхождение. Най-важното въ живота е произхождението на човѣка, отдѣ иде човѣшкиятъ духъ, каква е неговата задача въ природата и т.н. Това, което виждаме сега въ свѣта, то е едно прѣходно състояние.

Съврѣменниятъ свѣтъ е едно велико училище за обучение на човѣшкия духъ. Всички прѣдмети, вещи, всички сѫщества, които заобикалятъ човѣка, сѫ пособия на това велико училище. Човѣкъ трѣбва да изучи сѫщностьта на тѣзи идеи, защото тѣ съставляватъ извѣстни Божествени идеи. Да кажемъ, че сте малко дѣте, вие въ това положение сте безпомощенъ. Майка ви ви държи на рѫцѣтѣ си, кърми ви, но вие плачете, протестирате, че условията въ живота сѫ лоши, че не ви даватъ на врѣме храна, вършите неморални работи, а майка ви постоянно ви чисти. Пораснете, пращатъ ви въ училище да се учите. Добрѣ облѣченъ, хубаво нахраненъ, вие учите въ училището и си мислите, че сте ученъ, културенъ, мораленъ човѣкъ. Благодарете на вашата майка, която постоянно ви чисти. Ако бѣше ви оставила въ първоначалното състояние и не ви чистеше, щѣше да се дига смрадъ наоколо ви. Слѣдователно, сѣятельтъ е майката, която идва въ свѣта да сѣе най-възвишеното и благородното въ човѣшката душа.

Азъ не отричамъ живота съ неговитѣ подробности и тѣ си иматъ смисълъ. Този животъ трѣбва да се изживѣе въ каква и да е форма, но важното е какво ще се придобие въ края на краищата. Съврѣменнитѣ хора разсѫждаватъ като турцитѣ: „Я джафтъ – я бафтъ“. Това на български прѣведено значи: „Да става каквото ще.“ Така мислятъ само глупавитѣ хора. Ако си постѫпилъ разумно, нѣма да казвашъ „я джафтъ – я бафтъ“, но ако постѫпвашъ неразумно, ще казвашъ „я джафтъ – я бафтъ“,

И тъй, този сѣятель е дошълъ между хората, за да посѣе Разумното слово и съ това да измѣни характера имъ. Интересни сѫ противорѣчията, които ни навежда притчата, а именно: защо, като е сѣялъ този разуменъ сѣятель сѣмената си, оставилъ едно отъ тѣхъ да падне на пѫтя, друго – на камениста почва, трето между трънетѣ и четвърто на добра почва? Защо този разуменъ сѣятель е билъ толкова невнимателенъ? Това е една

неизбѣжность вѫтрѣ въ човѣшкия животъ. Пѫтьтъ, това е физическия животъ. Слѣдователно, когато дойде сѣятельтъ, нѣкои отъ неговитѣ зърна ще паднатъ на неблагоприятни условия за израстване и съ това ще служатъ за подкрѣпа на физическото тѣло, на физическия животъ. Птицитѣ небесни дошли и озобали това зърно, което паднало на пѫтя – значи тѣ се възползували отъ него, а не самия човѣкъ. На съврѣмененъ езикъ казано, тази енергия се иждивила въ една трудова повинность, за направа на кѫщи, шосета, желѣзници. Това сѣме дало потикъ на птицитѣ да работятъ, тѣ направили този пѫть. Другото сѣме паднало между трънетѣ. Христосъ не дава обяснение на какво съотвѣтствува това сѣме. Азъ уподобявамъ трънетѣ на умствения свѣтъ у човѣка, който свѣтъ е заетъ съ разрѣшаване само на материални въпроси. Това слово, като поникне, като израстне, пакъ не може да даде резултати, каквито очакваме. Напримѣръ съврѣменнитѣ философи по какъвъ ли не начинъ опрѣдѣлятъ що е Богъ. Едни отъ тѣхъ казватъ, че Богъ е абсолютенъ, а други Го опрѣдѣлятъ по другъ начинъ, докато човѣкъ се забърка и каже: „Този въпросъ ще го оставя да се разрѣшава за въ бѫдеще. Философитѣ не могатъ да го разрѣшатъ, та азъ ли простиятъ човѣкъ ще го разрѣша?“ Не очаквайте философитѣ да рѣшатъ такава важна задача, която вашиятъ духъ трѣбва да разрѣши.

Слѣдователно, всѣка идея, която попадне въ единъ неподготвенъ умъ, ще заглъхне, нѣма да се развие. Всички възвишени идеи трѣбва да паднатъ въ единъ обработенъ умъ, иначе ще даватъ обратни резултати. Какво ще се роди отъ тази идея въ единъ неподготвенъ умъ? Ще имаме култура като сегашната. Хората ще се обличатъ хубаво, ще знаятъ какъ да колятъ кокошки, агнета и прасенца, какъ да ги готвятъ, какъ да ги консервиратъ, ще иматъ хубави училища, ще ходятъ въ странство да се специализиратъ, ще се учатъ какъ да рѣжатъ греди. Това е дало словото, сѣмето, което е паднало между трънетѣ. Сега цѣлъ свѣтъ е пъленъ съ греди, консерви, карначета, жамбони и т.н. Видишъ нѣкой отъ умнитѣ господа, влѣзе въ нѣкоя касапница или колбасница, види единъ закаченъ жамбонъ, въодушевлява се и казва: „Като влѣзе този бутъ въ мене, азъ ще разрѣша една велика задача“. Като влѣзе бутътъ въ него, казва си: „Ехъ да има сега едно шише винце, че да си похапна още нѣщо слѣдъ него!“. Похапне си, попийне си и ако е българинъ, казва: „Да живѣе България!“ Ако е англичанинъ казва: „Да живѣе Англия!“ Съ нашитѣ разсѫждения, ние мязаме на онзи негърски проповѣдникъ, който прѣдъ една учена публика, развивалъ дълбокъ въпросъ за състоянието на човѣшката душа и

сътворението на човѣка. Казвалъ имъ, че Господь направилъ човѣка отъ една красива пръсть по образъ и подобие свое, турилъ го на единъ плетъ да се суши въ продължение на три дни и слѣдъ това му вдъхналъ прѣзъ ноздритѣ животъ и дихание. Запитали го: „Ами кой направи плета?“ – „Това не е ваша работа!“

Сега съврѣменнитѣ хора разрѣшаватъ какъ човѣкъ се развилъ отъ единъ малъкъ микробъ, какъ е попадналъ на земята, какъ го сушили на плета и оживѣлъ. Като ги запитатъ за законитѣ, които регулиратъ тѣзи явления, казватъ: „Това не е ваша работа, това не може да го знаете“. Разсѫжденията спиратъ до тукъ. И тъй, сѣмето паднало между трънетѣ, съотвѣтствува на низшето ментално поле,

Третото сѣме паднало на камениста почва. Азъ уподобявамъ тази почва на човѣшкото сърце, т.е. на астралното поле.

Сѣмето изникнало, но като не било дълбоко заровено, скоро изсъхнало, нѣмало дълбока почва. Това състояние сѫществува и сега. Ще ви приведа примѣръ. Въ съврѣменното общество се образува едно дружество. Вѣстницитѣ започватъ да пишатъ: „Дружеството “Духовна пробуда„ съ такава и такава програма на дѣйность приканва всички българи да се запишатъ за членове, защото само чрѣзъ принципитѣ на това дружество ще се обнови България“. Започватъ да внасятъ членскитѣ си вноски, усилена работа се вижда. Не минаватъ, обаче и 2–3 години, като се пробуди това дружество, скоро заспива.

Другъ примѣръ: момъкъ иска да се жени. Запознае се съ сѣмейството на нѣкоя мома, канятъ го день–два наредъ, носи той букети, подаръци, но по едно врѣме започва да се отдръпва. Защо? – Развали се нѣщо работата. Казвамъ, сѣмето е паднало на камениста почва. И момъкътъ и момата създали дружество за просвѣщаване на българския народъ. Четвъртото сѣме паднало на добра почва и дало 100, 60 и 30. Тукъ процесътъ е обратенъ. Числото 100 показва най-добритѣ условия въ сърцето на човѣка; числото 60 – висшето поле на менталния свѣтъ, а 30 – причинното или чисто духовното тѣло на човѣка.

Въ стария завѣтъ се казва, че Господь ще направи сърце отъ плъть у човѣка, върху него ще напише законитѣ си и ще го познаятъ отъ мало до голѣмо. Това е състояние, което хората ще прѣживѣятъ сега въ свѣта. Новото сърце нѣма да бѫде отъ плъть като сегашната да грѣши, а ще бѫде материя, взета отъ ангелскитѣ свѣтове. Това сърце ще бѫде скѫпоцѣнно. Сегашното сърце го знаемъ, лѣкаритѣ сѫ го рѣзали много пѫти, много сѫ

го проучвали, но неговитѣ клапи се развалятъ често, въ него се явява сърцебиене, порокъ на сърцето и т.н. Новото сърце ще бѫде живо, то ще бѫде олтарь, върху който вѣчно ще гори Божественъ огънь и върху него ще се прѣнасятъ най-възвишенитѣ идеали на човѣчеството. Сѣмето, като падне въ такова сърце, ще се разрасти.

И тъй, едно дало 100, друго 60, а трето 30. Като съберете всички сѣмена, ще получите числото 190. Като го съкратите, ще получите пакъ числото 10, т.е. сѣмето, като мине прѣзъ тритѣ фази ще влѣзе въ чисто Божествения свѣтъ.

И тъй въ всѣка идея трѣбва да има съзнателенъ стремежъ, трѣбва да мине прѣзъ четири фази. Идеята, слѣдъ като почерпи всички сили за своето сѫществуване, трѣбва да мине въ човѣшката душа, да се прѣвърне въ чувствуване. Тогава стремежътъ и чувствуването ще вървятъ заедно. Но тази идея не трѣбва да се прѣвърне само въ чувствуване – значи да се зароди въ съзнанието, но да се прѣвърне и въ сила, да влѣзе въ ума, да придобие опрѣдѣлена форма, като форма на Божествена хармония. Най-послѣ идеята трѣбва да мине въ причинния свѣтъ, да се яви като принципъ.

Ще направя едно сравнение. За развиването на всѣка идея сѫ необходими най-малко два елемента, така и за развиването на всѣко сѣме, посѣто въ земята, сѫ необходими сѫщо два елемента: почва, която да му доставя храна и слънчеви лѫчи. За да могатъ рибитѣ да се развиватъ въ своята форма, потрѣбно имъ е вода. За да могатъ птицитѣ да хвърчатъ, да развиватъ своята дѣятелность, потрѣбно имъ е въздухъ. За да се прояви човѣшката мисъль, сѫщо сѫ необходими условия. Ако уподобимъ рибитѣ на човѣшкото сърце, то за да се проявятъ, потрѣбно имъ е вода, а водата е носителка на живота. За да се прояви човѣкътъ, за него сѫ потрѣбни много повече условия, отколкото за рибитѣ и птицитѣ.

Слѣдователно, вие трѣбва да съзнавате едноврѣменно Бога въ себе си, вашия духъ и вашитѣ ближни. Това е практическото приложение на въпроса. Бога вие нѣма да Го намѣрите, когато сте охолни. Ние не ви говоримъ за този Господь, Когото сегашнитѣ хора познаватъ – Господа въ църквата. Ние разбираме онзи Господь, Който ви се отзовава когато сте изоставени отъ всички хора, когато се намирате въ противорѣчия въ живота, когато се намирате на смъртно легло и се готвите за другия свѣтъ. Само умиращиятъ човѣкъ се занимава съ идеята за Бога. Не можете да познаете Бога, докато не минете отъ положението на смърть къмъ животъ.

Смъртьта е процесъ на минаване отъ нечистото къмъ чистото, тя е

врагъ на собственостьта и казва: „Долу всѣка собственость!“ Тя ви лишава и отъ здраве и отъ имоти и отъ пари, отъ всичко, което имате. Тя казва: „Ако разбирате моя законъ, само тогава може да разберете какво е Богъ!“ Сегашнитѣ хора, напълнили шкембетата си съ прасета, кокошки, агнета и започнали да се занимаватъ съ идеята за Бога! Докато сѫ тѣзи кокошки и прасета у васъ, вие ще бѫдете каруци, натоварени съ нечистотии. Това е кочина. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всичко скверно. Лъжата трѣбва да изчезне съвършено отъ васъ, да не остане нито поменъ отъ нея! Като намѣрите Бога, вие пакъ можете да се върнете въ свѣта, но тогава ще бѫдете господари на себе си, ще можете да помагате на братята си.

Мнозина идватъ при мене и казватъ: „Азъ се съмнѣвамъ въ това, което говорите“. Какъ нѣма да се съмнѣвашъ, азъ зная защо се съмнѣвашъ, но нѣма да ти говоря по това. Азъ сьмъ младъ момъкъ, ти имашъ дъщеря, мома – влизамъ въ кѫщата ти. Погледна дъщеря ти, жена ти казва: „Пази дъщерята, този момъкъ я гледа“. Бащата започва да ми говори: „Господине, ние има да направимъ едно посѣщение, ще дойдете ли съ насъ?“ Защо ме канятъ да отида заедно съ тѣхъ? – За да излѣза отъ кѫщата имъ. Когато нѣкой богаташъ иска да си брои паритѣ, остава винаги самъ, не желае никого при себе си. И това днесъ наричатъ култура.

Този сѣятель идва да прѣмахне всичко това. Птицитѣ ще изобатъ сѣмето, което е паднало на пѫтя. Сѣмето, което е паднало между трънетѣ, ще заглъхне, а това, което е паднало на камениста почва, ще изсъхне. Защо? Всичко това несигурно измамливо трѣбва да изчезне. Ще дойде смъртьта и ще го отнесе.

Идва слѣдъ това втората фаза, фазата на онова сѣме, което е паднало на добра почва. Това на съврѣмененъ езикъ значи – въ днешното общество при разбиранията, които има, при строя, съ който разполага, не може да има никакво споразумение. Въ свѣта трѣбва да настѫпи коренна промѣна, за да дойде въ всичко новъ редъ и порядъкъ. Днесъ, съ тази своя култура, хората сѫ достигали до своето крайно разбиране. Както и да завъртятъ това колело, тѣ ще мязатъ на единъ фалиралъ търговецъ, който кърпи отъ едно мѣсто кѫщата си, тя отъ друго протича; закърпи я на това ново мѣсто, отъ другадѣ протича. Кърпи я редъ години отъ тукъ отъ тамъ, докато единъ день цѣлото здание се сгромоляса.

Искамъ всички да сте свободни въ своето развитие, въ своитѣ размишления. Всѣки е свободенъ да мисли каквото иска. Не туряйте прѣграда на човѣшката мисъль. Нека всѣки свободно мисли, чувствува и

дѣйствува! Трѣбва да знаете, че всѣко дѣйствие ражда и противодѣйствие и че въ съврѣменния свѣтъ сѫ допуснати всички противорѣчия. Ако бѣхте ясновидци, щѣхте да видите и доброто и злото въ свѣта, щѣхте да видите въ едно отношение ада, а въ друго – рая. Тогава и двата свѣта ще бѫдатъ за васъ видими и ще разберете защо сѫществува злото и доброто.

Всички противорѣчия въ живота ни се дължатъ все на неразбирания на законитѣ. Вземете, напримѣръ нѣкоя жена, която казва, че люби Господа но единъ день Господь дойде при нея и ѝ казва: „Щомъ ме толкова обичашъ, азъ ще направя една услуга на мѫжа ти, ще го взема при себе си, ще го поставя на по-високо мѣсто.“ Като замине мѫжътъ ѝ, тя започва да плаче, сама не вѣрва, че той е отишълъ при Господа, Когото люби. Вие обичате Господа, Той иска да му изпратите единъ отъ вашитѣ синове или една отъ дъщеритѣ си. Замине вашиятъ синъ или дъщеря, вие постоянно ме питате: „Дѣ е моятъ синъ?“ Нали вѣрвашъ въ Господа, нали Го обичашъ, какъ да не знаешъ тази елементарна истина – дѣ е синъ ти? Като умре нѣкой близъкъ на сегашнитѣ хора, тѣ плачатъ, плачатъ, пращатъ заявленията си до Бога и Той казва на умрѣлия: „Върни се долу на земята, ти не си за този свѣтъ, твоитѣ близки те искатъ“. Като се върне той отъ онзи свѣтъ, всички близки се събиратъ наоколо му, радватъ се и казватъ: „Слава Богу, дойде си пакъ нашето дѣтенце!“ Но нищо не се постига по този начинъ. Човѣкътъ на новата култура трѣбва да се радва еднакво и когато се раждатъ дѣца и когато му умиратъ или когато заминаватъ за онзи свѣтъ. Това е геройство!

Ще се повърна къмъ сѣятеля. Всѣки отъ васъ има извѣстни задачи, които искате да постигнете. Задачи на вашия духъ сѫ: да постигнете свобода, знания, богатство. Знанието е сила, богатството – условия за развиване. Богатството уподобявамъ на почвата, а знанието на природни сили, които съдѣйствуватъ за проявяването на растящето сѣме.

Сега ще се обърна къмъ васъ, майкитѣ. Когато ви се роди едно дѣтенце, вземате го на рѫцѣ, дигате го нагорѣ, потупвате го и казвате: „Данъ дури-дунъ-дири“ – припѣвате му. „Да станешъ голѣмо на майка, богатъ търговецъ, ученъ човѣкъ“ и т.н. Благославяте дѣтето ви да стане всичко, но най-сѫщественото не му пожелавате. Като стане търговецъ, научава се да лъже; като стане ученъ – научава се да открива разни отрови и да трови хората; като стане силенъ – започва да изнасилва хората. Майката си знае това: „Данъ-дири, дунъ-дири“, а послѣ се чуди какво дѣте излѣзло, такова ли очаквала. Такава му пѣсень пѣла, такова дѣте станало! И

все по задницата го потупва. Това не е правилно сѣене. Майката не трѣбва да поставя ржката си върху задницата на дѣтето, а върху главата му и да каже: „Майка, нека въ тебе пораснатъ най-великитѣ сили, че да станешъ свѣтило на човѣчеството и отъ тази свѣтлина да пораснатъ и твоитѣ братя!“ Майката трѣбва да туря ржката си и върху гжрдитѣ на дѣтето. Наистина, майката понѣкога туря ржката си върху гжрдитѣ му, че го задушава дори, но съ това тя го учи на егоизъмъ. Това стискане значи: „Майка, като хванешъ нѣкого, стисни го здраво, че го изцѣди, а послѣ го захвърли.“ Нима една змия, като хване жертвата си, не я стиска тъй, че строшава всичкитѣ ѝ ребра? Не ме разбирайте буквално, азъ говоря за подтика, който ви кара да вършите това или онова. Майката се радва, че дѣтето ѝ е здраво. Да, но майката трѣбва да вникне дълбоко въ душата на дѣтето си и тамъ да посѣе истинскитѣ сѣмена. Не ги ли посѣе на това мѣсто, тѣ ще паднатъ на лоша почва и нито едно отъ тѣхъ на добра.

Този разуменъ сѣятель е разбиралъ дълбоко законитѣ и е прѣдвиждалъ, че три отъ неговитѣ сѣмена нѣма да дадатъ добри резултати. Само нѣкои отъ неговитѣ сѣмена сж попаднали въ човѣшката душа и умъ и само тѣ сж израснали. Вие трѣбва да отворите пжть на този сѣятель, за да посѣе въ насъ всички възвишени и благородни мисли и чувства. Той е Божественото въ васъ. Когато този сѣятель посѣе сѣмето си у васъ, ще почувствувате една свръхчовѣшка сила въ себе си и ще бждете винаги силни въ свѣта.

Сега сте малко малодушни. Защо? – Защото вѣрата ви още не е дала тѣзи резултати, които се очакватъ. За да се създаде единъ човѣкъ, има опрѣдѣлени закони, по които се създава. Христосъ не е говорилъ по този въпросъ. Когато дѣтето се учи да чете, има правила, по които то се учи; когато единъ музикантъ, билъ той пианистъ или цигуларъ изучава този инструментъ, трѣбва да изучи първо правилата, по които ще свири. Ученикътъ, докато учи, трѣбва да усвоява, да схваща и прилага правилно всички установени правила и закони. Но излѣзе ли да дава концертъ, той може да измѣни законитѣ, съобразно идеята, която сжществува въ неговия умъ.

Ние сме подчинени на този законъ, докато го изучимъ, а слѣдъ като го изучимъ, може да го измѣнимъ. Този великъ законъ, който може да измѣня всички други закони, той е закона на любовьта. Като говоря, че трѣбва да любите, това се разбира за човѣкъ, който е завършилъ своето учение. Той трѣбва да прояви единъ свободенъ, широкъ замахъ, съ което да

измѣни всички други закони и да тури своята идея въ нова форма. Сегашниятъ ви животъ е една пиеса и отъ васъ зависи какъ да я изиграете, какъ да я изсвирите. Онѣзи отъ васъ, които сѫ се малко подигнали, могатъ да прѣодоляватъ житейскитѣ мѫчнотии. Дѣцата, мѫжетѣ ви, приятелитѣ ви, па и цѣлото общество, това сѫ врѣменни изпитания, закони, които ви ограничаватъ, които ви прѣчатъ да се проявите, както искате. Цѣлото общество, мѫжътъ ви, дѣцата ви, си иматъ свои закони, а майката гледа да угоди на всички тѣзи закони. Майката трѣбва да бѫде изправна по отношение закона на любовьта и да знае какъ да видоизмѣня другитѣ закони.

Съврѣменното общество не може да се поправи, докато не разбере вѫтрѣшнитѣ закони и желания, защото това, което може да направятъ 100 души, единъ може да го развали щомъ не е въ съгласие с тѣхъ. Дойде между тѣхъ амбициралъ се за нѣщо, пусне една интрига и всичко разваля. Вие трѣбва да знаете какъ да постѫпвате съ неканенитѣ гости. Неканениятъ гостъ, това е дявола, той идва всѣкога неканенъ. Подъ думата „дяволъ“ азъ разбирамъ нашитѣ лъжливи схващания за нѣщата. За много работи вие се самоизлъгвате. Дойде нѣкой човѣкъ при васъ и ви услужи съ пари, имотитѣ си и съ кѫщата си и вие го считате за вашъ добродѣтель. Този човѣкъ още не ви е добродѣтель. Има два вида постъпки, по които сѫдите кой човѣкъ е истински добродѣтеленъ. Вървите си по пѫтя, носите въ кесията си 10 000 лева. Срѣщне ви нѣкой разбойникъ, спира ви: „Скоро давай паритѣ!“ Обере ви и ви пуща празни. Продължавашъ пѫтя си, срѣщне те другъ разбойникъ, изважда револвера насрѣща ти и казва: „Дай скоро кесията си!“ – „Нѣмамъ пари!“ – „Давай кесията!“ Давашъ я. Напълва ти я и казва: „Върви си скоро!“ И единиятъ и другиятъ ти казватъ: „Дай кесията!“ Само че единиятъ я изпразва, а другиятъ – напълва. Като си отидешъ у дома, за кой отъ тѣзи двама разбойника ще имашъ по-добро мнѣние? За този, който дава. Добрѣ, въ пълненето има друга опасность. Прѣдставете си, че нѣкой ти напълва кесията съ бомбички, които лесно експлодирватъ. Срѣщне те нѣкой добъръ човѣкъ като първия разбойникъ. Казва ти: „Дай си кесията!“ Изваждашъ кесията си и му я давашъ. Той я изпразва и ти казва: „Бѣгай скоро отъ тукъ!“ Сега разбирашъ ли причината на това обиране? Като изважда отъ кесията ти фишека съ бомбичкитѣ не ти ли е направилъ добро? Има случаи, когато нѣкой ти дава пари, богатство, но това е цѣло проклятие за тебе. Азъ не бихъ желалъ да ме направятъ наслѣдникъ на нѣкое прѣстѫпно богатство.

Единъ богатъ англичанинъ въ Африка, като умиралъ искалъ да направи зета си наслѣдникъ на всичкото си богатство на около 360 000 000 лева. Зетъ му каза: „Не, не ставамъ наслѣдникъ на такова богатство!“ Всички го взеха за глупакъ, като чуха, че се отказва отъ такова богатство. И всички българи биха го помислили за глупакъ. Да, но у този човѣкъ имаше идеи. Слѣдователно, докато ние, хората, не рѣшимъ да изкарваме прѣпитанието си изключително съ честенъ трудъ, дотогава нѣма да дойде и Божието благословение. Бихъ прѣдпочелъ да отида въ една кѫща, колкото и бедна да е тя, но да зная, че всичко тамъ е спечелено съ честенъ трудъ, отколкото да отида въ нѣкоя богата кѫща, дѣто всичко е спечелено на гърба и на сълзитѣ на другитѣ.

Ако всички се отказваме отъ нечестни наслѣдства, въ скоро врѣме бихме поправили свѣта. Ще кажете: „Тѣзи крадени пари да ги употрѣбимъ за Господа!“ Господь не се нуждае отъ крадени кѫщи, отъ крадени пари. Единственото нѣщо, отъ което се нуждае Господь, е хора съ благородни мисли и благородни сърца, които сѫ готови да се самопожертвуватъ. Като говоря за самопожертвуване, не говоря за него въ обикновения смисълъ на думата, а да се самопожертвувашъ въ онзи великъ законъ на любовьта, да се откажешъ отъ всичко нечисто, да се съединишъ съ Онзи, Който работи въ името на възвишеното. Когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта ми и не пиете кръвьта ми, нѣмате животъ въ себе си“, това значи, че трѣбва да влѣзете въ съобщение съ човѣшкитѣ духове. Ако се храните по начина, който прѣпорѫчва Христосъ, само тогава ще влѣзете въ общение единъ съ другъ.

Нѣкои често ме запитватъ: „Кажете ни начинъ за спасение“. Отговарямъ: Самопожертвувайте се! – „Ами какъ, да излѣземъ отъ свѣта ли?“ – Не, не излизайте отъ свѣта, защото въ него има и благородни и неблагородни работи, въ него има и сѫществени и несѫществени нѣща, тъй че има много нѣщо да се учи въ свѣта. Извадете благородното отъ свѣта. Не казвамъ, че цѣлото общество е покварено, но въ него има много привички, много нрави и етикеции, които сѫ абсолютно неморални. Този сѣятель иде сега на земята, за да посѣе новото сѣме на живота. Въ това ново сѣме всички хора трѣбва да бѫдатъ радостни, весели. Голѣмо геройство е, слѣдъ като те обер态ъ, както правятъ съ сегашнитѣ милионери и слѣдъ като не ти останатъ петь пари въ джеба, да започнешъ да пѣешъ и да благодаришъ на Бога. Трѣбва да имате геройството на Александрийския светия.

Единъ светия живѣлъ 20 години въ една пустиня, дѣто работилъ усилено върху себе си, за да бѫде въ послѣдствие силенъ и да работи за хората. Единъ день, като вървѣлъ и си размишлявалъ, вижда едно гърне пълно съ злато, заровено отъ нѣкого, а сега открито отъ проливнитѣ дъждове. Като го зърналъ, веднага отскочилъ и избѣгалъ далечъ отъ него. Другарьтъ му, който сѫщо се подвизавалъ съ него, заинтересувалъ се да види отъ какво бѣга и го прослѣдилъ. Вижда паритѣ и си казва: „Чудно нѣщо, бѣга отъ пари!“ Взелъ паритѣ, направилъ църкви, болници, училища. Възгордѣлъ се отъ това, което сторилъ и единъ день запитва Господа: „Господи, кажи ми, доволенъ ли си отъ моята дѣятелность!“ Господь изпраща единъ ангелъ при него, който му казва: „Всичкитѣ твои добрини, сторени съ намѣренитѣ пари, турени на едното блюдо на вѣзнитѣ, не тежатъ колкото подскачането на брата ти.“

Човѣшкото сърце не трѣбва да се привързва къмъ богатството. Човѣкъ трѣбва да бѫде богатъ, но по умъ и по сърце. Богатството въ свѣта е изразъ на човѣшкитѣ добродѣтели. Всички народи, който въ миналото сѫ водили порядъченъ животъ, сѫ богати. Положението на единъ народъ всѣкога се опрѣдѣля отъ неговото морално или духовно състояние. Сѫщото е и съ васъ. Ако бихте разсѫждавали така, тази истина би оживѣла въ душата ви. Проповѣдвайте тази истина мълчаливо, а не открито, навънка. Кога проповѣдва житото? Като го смѣлятъ на брашно и като влѣзе у насъ въ видъ на хлѣбъ, тогава работи, тогава проповѣдва то. Какъ проповѣдватъ плодоветѣ? И тѣ мълчаливо. Всички сѫщества, който проповѣдватъ мълчаливо, произвеждатъ най-добри резултати. Всѣко учение, което се проповѣдва мълчаливо или на нашъ езикъ казано: Всѣко учение, което се проповѣдва чрѣзъ животъ, то е силно, то е чисто.

Ще кажете: „Възможно ли е това?“ Какъ мислите вие, това не е важно, но свѣтътъ трѣбва да бѫде абсолютно чистъ, да проявява чисти дѣла. А такъвъ животъ е възможенъ. Единственитѣ сѫщества на земята, който опетняватъ живота, това сме ние, хората. Никаква външна сила, никакво сѫщество, никой духъ не е въ състояние да опорочи ума и сърцето ви, освѣнъ онзи духъ, който живѣе въ него. Като ме слушате, ще си кажете: „Много строгъ моралистъ е този човѣкъ“. Това не е моралъ, това сѫ неизбѣжни закони. Каквато е почвата, такова е и зрѣенето на сѣмето. Каквито условия давате на плодоветѣ, който зрѣятъ у васъ, такива добродѣтели ще имате.

Христосъ казва на слушателитѣ си: „Сѣмето, което е паднало на

добра почва, дало добри резултати.“ Ако вашиятъ животъ е егоистиченъ, плодоветѣ му ще бѫдатъ като сѣмето, което е паднало на пѫтя. Ако животътъ ви е алченъ, резултатитѣ ще бъдатъ, като тѣзи отъ двѣтѣ сѣмена, паднали на каменистата почва и между трънетѣ. Такива случаи съмъ ималъ много. Дойде нѣкой и ми каже: „Азъ искамъ да направя много нѣщо за Бога, вѣрвамъ въ Него“. Тогава правя слѣдния опитъ – напиша на този човѣкъ едно обидно писмо. Той казва: „Хвърлямъ учението на този човѣкъ, не вѣрвамъ в Бога, нѣма Богъ“. Не си герой, ти, приятелю! Съ своето писмо му казвамъ: „Дай кесията си, искамъ да я напълня“. Той я дава, не знае защо му я искамъ, не дочаква края и казва: „Не искамъ това учение“. Това не е алегория, а факти,

Най-благороднитѣ хора въ свѣта сѫ тѣзи, който сѫ най-много страдали, който не сѫ страдали много, не сѫ благородни. Най-учени хора сѫ тѣзи, който сѫ учили най-много. Хора, който не сѫ учили много, тѣ си оставатъ прости. Чудно е, когато хората въ свѣта искатъ да бъдатъ умни, учени, силни, безъ да работятъ. Искатъ да дойде Духътъ въ тѣхъ, но какъ? Да в429матъ една магическа тояжка и съ нея – allez-passez (идва-преминава), хопъ! И тогава ще започнатъ: „Сега ще прѣмѣстя тази планина, България ще оправя въ най-скоро врѣме, стига да ми я дадатъ“ и т.н. Ами какъ ще оправятъ България? Ще турятъ навсѣкѫдѣ бѣсилки и виновенъ ли си за нѣщо, хайде на бѣсилката! Че това гениално нѣщо ли е?

Въ Варна, прѣди Митхадъ паша, е имало единъ валия, който издалъ заповѣдь да насадятъ съ плодни дървета цѣлитѣ варненски и силистренски окрѫзи. Насадили всичко съ плодни дървета, но ги оставили безъ пазачъ. Забѣлѣзватъ, че липсватъ плодове, значи крадатъ ги. Поставили единъ пазачъ, липсватъ повече. Поставили още единъ пазачъ, кражбата на плодове се усилила. И двамата крадѣли. Валията издалъ заповѣдь: „Който се улови въ кражба на плодове, да бъде обѣсенъ“. Единъ день прѣзъ тѣзи мѣста минавалъ турчинъ съ своята каруца. Врѣмето било тежко, задушно. Турчинътъ заспалъ на каруцата си и воловетѣ, като минавали покрай дърветата, закачили една круша и тя паднала отъ дървото. Споредъ заповѣдьта на валията, турчина затворили, защото заспалъ, а воловетѣ обѣсили, защото съборили една круша. Съ това турската държава оправи ли се? Не. Така и въ нашето съзнание трѣбва да стане една коренна промѣна, всички да бѫдете силни, та като дойде у васъ сѣятельтъ, всички да познавате Неговото присѫствие.

На ученицитѣ отъ Новото учение не се позволява да се съмнѣватъ, а

всичко трѣбва да провѣряватъ и да подлагатъ на опитъ. Нашето учение е учение на опити, то не говори празни приказки. То не се занимава съ въпроси, дали има Господь или не, дали има душа или не, или дори не подига и въпросъ, ще се оправи ли свѣта или не. Ние абсолютно и положително знаемъ, че има Господь, че има душа, че свѣтътъ е оправенъ и че съврѣменнитѣ хора не се поправятъ по причина на своенравието си. Нѣкои ще кажатъ: „Това е само едно твърдение.“ Не, това е само едно изражение, то не доказва нищо. Тѣзи думи, че има Господь, че има душа, за васъ сѫ неразбрани, но има единъ свѣтъ, дѣто животътъ и условията въ него сѫ безгранични и тамъ смърть не сѫществува. Въ този свѣтъ човѣшката душа може да се прояви, да станете безгранични, да придобиете безсмъртие. Ако отидете въ този свѣтъ, ще видите, че въ него всичко върви като въ музиката. Всѣки отъ васъ може да отиде въ този свѣтъ. Какъ? Ако въ продължение на 20 години постите 9 пъти по 40 дни, ще влѣзете въ този свѣтъ, ще го видите и като се върнете, ще разправяте за него. Който е герой, ще го види, а който не е, нека не пости, нека си живѣе на земята, както си разбира, нека се жени, нека се плоди и да се занимава съ обикновени работи. Който иска да се занимава съ възвишеното, нека пости, но да разбира добрѣ закона на постенето. Да пости, не се разбира, че трѣбва да гладува. Да не си кажете: „Ама гладъ ще бъде!“ Който е гладенъ, нека си яде, а да пости само този, който е ситъ. Такъвъ човѣкъ трѣбва да се наяде добрѣ веднъжъ и това ядене да му държи топло цѣли 40 дни, за да може да се занимава.

Който отива на небето, да не взима багажъ съ себе си, да е ситъ. Единъ день всички ще влѣзете въ този свѣтъ, само че ще олекнете. Вашата частна собственость, всичко, което имате, ще трѣбва да го оставите на онзи, който ще ви замѣсти. Вие, който се готвите да дадете примѣръ на човѣчеството, трѣбва да бѫдете снабдени като сѣятеля, само съ Божествени сѣмена и да сѣете навсѣкѫдѣ. Сѣмето, което ще израсне въ свѣта, ще бѫде вашата сила.

За да разберете този сѣятель, изисква се просвѣтенъ умъ, просвѣтено сърце и просвѣтена воля. Ето защо това учение мѫчно се разбира и азъ ви влизамъ въ положението. Вашето положение е като това на нѣкой болникъ, у когото кръвьта е пълна съ нечистотии и каквото да му говорите, той усѣща болки, нищо не го утѣшава. Извадете всички нечистотии вънъ отъ организма му и тогава неговиятъ умъ ще бѫде въ състояние да ви разбере. Сега и на васъ казвамъ, че кръвьта ви трѣбва да се прѣчисти. Като ви

казвамъ, че трѣбва да прѣчистите кръвьта си, т.е. да измѣните начина на живота си, това не значи, че трѣбва да напуснете свѣта и да отидете въ горитѣ. Ние нѣмаме нужда отъ калугери, отъ постници. Тѣ бѣха отъ значение за миналото. Азъ правя една аналогия. Едно врѣме постницитѣ сѫ живѣли въ горитѣ, тамъ се подвизавали, ходили сѫ около дърветата, плачели сѫ, но дърветата всѣкога сѫ мълчали. Всички животни, мечки, вълци по горитѣ сѫ започнали да живѣятъ като светиитѣ. Днесъ нѣма мѣсто за светиитѣ въ горите, тѣ трѣбва да живѣятъ между хората. Между хората сѫ всички вълци, мечки, тигрове. Казвате: „Не искаме да се занимаваме съ хората.“ – Защо? Ами като се занимавате съ опитомяването на различни животни? Слѣдователно, вие сте въ втората фаза. Нѣкой казва: „Иде ми да си взема главата, че да бѣгамъ въ гората ли, дѣто ми видятъ очитѣ“. Геройството е да живѣете въ най-голѣмия градъ, при най-голѣмитѣ спънки и мѫчнотии.

Дошълъ вчера тукъ единъ проповѣдникъ, селянинъ и казва: „Искамъ да говоря на свещеницитѣ, не ме слушатъ, искамъ да говоря на васъ, сѫщо не ме слушате“. А какво говори? Казва, че тѣло има, глава нѣма. Прѣдлагатъ му да остане на обѣдъ, той казва, че коремъ има, но глава нѣма. На другия день пакъ дохожда и казва на хората, които заварва тукъ, да се покаятъ. Какъ ще се покаятъ, когато той нѣма глава? Такива хора не слушаме. Само той и друга една жена имало, които трѣбвало да се слушатъ. Това сѫ тщеславни хора, на които тщеславието се вижда прѣзъ гащитѣ. Не се нуждаемъ отъ такива хора. Ние трѣбва да служимъ въ разумния животъ на разумния опитъ. Въ насъ лъжи или какво и да е прѣувеличаване, не се позволяватъ. Азъ зная много религиозни хора, които казватъ, че сѫ избрани. Кой отъ васъ е избранъ? Имате ли глава? Главата означава мѫдрость. Когато този човѣкъ казва, че има тѣло, а глава нѣма, то значи, че има физически животъ, но мѫдрость нѣма. Той ме пита защо страда. Казвамъ му: „Като грѣшишъ, ще страдашъ, разбира се“. Той ме гледа, обърна се къмъ изтокъ, направи единъ поклонъ, послѣ се обърна къмъ югъ, къмъ западъ, направи по още единъ поклонъ, цѣлуна земята и си отиде. Нѣкои ще кажатъ, че въ него живѣе Духътъ. Какъвъ духъ? Единъ глупавъ духъ, който нѣма глава, нѣма никакви убѣждения. Въ него живѣе една душа, която не е живѣла добрѣ и сега, като влѣзла въ това тѣло, възгордѣла се и днесъ казва: „Мене слушайте!“ Какъ ще го слушаме като нѣма глава?

В свѣта има само единъ разуменъ сѣятель, Той е Богъ. Въ свѣта има

само единъ принципъ, който прониква цѣлото пространство, всички човѣшки души и не се намира специално въ една форма, въ единъ човѣкъ, а е навсѣкждѣ и Той е Богъ.

Христосъ казва: „Не дойдохъ въ свѣта да извърша своята воля, а волята на Този, Който ме изпратилъ“. А Той е Великото, Невидимото, Цѣлото небе. Подъ „небе“ Христосъ разбира безграничното, което обхваща въ себе си всичко. Като дойде Духътъ въ васъ, нѣма да казвате, че глава нѣмате, че душа нѣмате и т.н. Видѣхъ другъ единъ въ Търново, той ми разказваше, че сърце нѣмалъ, искалъ птичка да стане. Дѣ е сърцето му ? Какво ще си помислятъ свѣтскитѣ хора за религиознитѣ, като чуватъ, че единъ отъ тѣхъ нѣмалъ глава, другъ – сърце, трети стомахъ и т.н. Ще кажатъ: „Луди хора сж религиознитѣ!“. Свѣтскитѣ хора казватъ: „Ние пъкъ имаме и глава и стомахъ и сърдце, всичко си имаме“. Че имаме сърце, турете си ржката да видите какъ тупа. Че имамъ стомахъ, сложете ми трапеза, да видите какъ ямъ. Че имамъ мозъкъ, отворете си касата, ще видите какъ ще постжпя. Ние казваме: „Приятелю, ние не знаемъ какъ се изпразватъ пълнитѣ каси, но знаемъ какъ се пълнятъ празнитѣ.“ Слѣдователно, процесътъ у насъ е обратенъ.

И тъй сегашнитѣ религиозни хора трѣбва да се пазятъ отъ заблуждения, въ които попадатъ. И азъ съмъ ясновидецъ, но по другъ начинъ виждамъ нѣщата, пипамъ ги. Напримѣръ, виждамъ тази библия, пипамъ я. У мене чувствата сж тъй силно развити, че пипамъ нѣща, които другитѣ не могатъ да пипатъ, правя опити съ тѣхъ. Нѣкога дойде нѣкой при мене и азъ го виждамъ, че не иде самъ, а още десетина души идватъ заедно съ него. Започватъ да се изреждатъ единъ слѣдъ другъ, разговарятъ се съ мене. Първиятъ започва: „Ти си ученъ, великъ човѣкъ, можешъ да направишъ много нѣщо въ свѣта“. Мисля си: ето първата лъжа. Колко такива като мене има въ свѣта! Вториятъ: „Ти много познавашъ, като че ли проникващъ вжтрѣ въ човѣка“. – Казвамъ, колко има като мене, които проникватъ. И тъй се изреждатъ да говорятъ единъ по единъ. Това не е важно за мене, но ги питамъ: „Мога ли да ви бжда полезенъ въ нѣщо, кесията ви празна ли е? Ако е празна, извадете я да ви я напълня.“ Азъ зная какво ще бжде мнѣнието ви за мене, ако не напълня празната ви кесия. Споредъ моето учение, азъ не се лъжа. Защо? – Защото, ако днесъ ме дигнатъ горѣ, утрѣ ще ме свалятъ; ако днесъ ме облѣкатъ, утрѣ ще ме съблѣкатъ; ако днесъ ме цѣлуватъ, утрѣ ще ме плюятъ. Прѣдпочитамъ да ходя голъ и босъ, нежели да се подамъ на промѣнливитѣ чувства на хората.

Дойде единъ день една госпожица при мене, страда – страданията ѝ сѫ отъ любовенъ характеръ. Пита ме: „Ти не си ли страдалъ?“ – „Да, страдамъ.“ – „А, значи и ти страдашъ?“ – „Е, тогава се разбрахме!“ Да, но между моитѣ и нейнитѣ страдания има разлика. Между начина, по който азъ страдамъ и тя страда, има разлика. Като дойдатъ при мене страданията, азъ ги посрѣщна учтиво, нахраня ги разговоря се съ тѣхъ любезно и ги поканя и другъ пѫть да ме посѣтятъ. А ти бѣгашъ отъ тѣхъ, гонишъ ги. „Е, ти си голѣмъ философъ“, ми казва тя. Не, за това не се изисква голѣма философия, това е обикновена мѫдрость – посрѣщни страданието и го нагости. Дойде ти страданието, бѫди благодаренъ, че е дошло, считай го нѣщо живо. И наистина, всѣко страдание се дължи на нѣщо живо. Кой може да ви причини страдание? Нали вашата жена или вашиятъ мѫжъ или дѣцата ви или приятелитѣ ви. А тѣ сѫ живи сѫщества. Задъ всѣко страдание се крие едно живо сѫщество. Мъртвитѣ сѫщества не могатъ да причиняватъ страдания, болки. Дойде нѣкой при мене, питам го: „Какво има приятелю, ела у дома, азъ ти давамъ половината си богатство, доволенъ ли си ?“ – „Не.“ – „Добрѣ, давамъ ти три четвърти от богатството, доволенъ ли си?“ – „Да.“ – „Сбогомъ тогава, азъ те оставямъ за свой наслѣдникъ.“ Ще кажете: „Ето единъ глупакъ!“ Че и вие сте глупци. Ще разясня мисъльта си. Въ момента, когато вие, като баща, оставите наслѣдството си на вашия синъ или дъщеря, не сте ли глупецъ? Казвате: „Не, това е благородна работа“. Да, това е права философия и когато всички започнете да постѫпвате като майки и бащи, вие сте на правия пѫть.

Новото учение изисква отъ васъ да сте герои, да ходите боси, но да вървите честно и справедливо въ живота. Азъ прѣдпочитамъ да ходя босъ, отколкото да одера кожата на единъ волъ; прѣдпочитамъ да ходя гладенъ, отколкото да отнема живота на една кокошка, която не иска да се жертвува и съ това да ѝ причиня страдания. Това значи да има у насъ велики действия, това значи да дойде у насъ сѣятельтъ на Новото сѣме.

А какво става въ свѣта? Единъ създава нѣщо, а другъ го разваля. Така се опитватъ и съ мене, азъ градя, а нѣкои искатъ да развалятъ, но това не може. И цѣлъ свѣтъ да се опита да го развали, не ще може. По-скоро главата си ще счупи, отколкото да развали това велико Божествено учение. То се сѣе навсѣкѫдѣ, въ всички обществени слоеве сѫ заговорили за него. И какво още ще видите слѣдъ 10 години! Нѣма да ви казвамъ, какво има да видите. Ще ви кажа, както казватъ турцитѣ: И който влѣзе вѫтрѣ ще се разкайва и който не влѣзе, пакъ ще се разкайва. Така и вие – който е

дошълъ на свѣта, ще се разкайва и който не е дошълъ, пакъ ще се разкайва.

Освободете се отъ заблужденията, отъ всички връзки. Турете за основа възвишеното, Божественото. Приемете въ себе си Христовото сѣме, което е живо и което Христосъ прѣди 2000 години посѣ. Нѣкои отъ Неговитѣ сѣмена паднаха въ църквата и не изникнаха. Азъ се чудя на съврѣменнитѣ църкви, който мислятъ, че разбиратъ Христовото учение. Хората, който прилагатъ „трудовата повинность", разбиратъ повече това учение.

Въ Англия хората разбраха, че не трѣбва да има частна собственость, а всичко да бѫде общо.

И тъй, Христовитѣ думи, който не се разбраха отъ свещеницитѣ, разбраха се отъ хора, който сѫ далечъ отъ Христа. Затова право казва Христосъ, че синоветѣ Божии ще бѫдатъ изпѫдени отвънъ отъ Царството Божие, а тѣзи, който сѫ отвънъ, ще дойдатъ въ Него. Необрѣзанитѣ ще дойдатъ въ свѣта, за да проповѣдватъ.

Новото учение носи свобода за всички хора, за всички общества и домове. Доста това иго! Никакви владици и попове не ни трѣбватъ, ние се нуждаемъ отъ братя и сестри, отъ майки и бащи и отъ учители, да ни учатъ. Бихъ желалъ всички да бѫдете и бащи и майки, братя и сестри, учители и да освободите духа си отъ робството. Така проповѣдва Великото учение. Питате ме: „Е, какви да бѫдемъ тогава?" Вие се поставяте по-горѣ, отколкото сте. Въ сѫщность, вие трѣбва да сте готови за всичко. Това е учението, което сега Христосъ носи въ свѣта. Той казва, че ще унищожи всички затвори и бѣсилки, до дъно ще ги изкорени. Нѣма връщане назадъ. Въ новия животъ ще царува Божията правда, радость и хармония. Тези който казватъ, че всичко ще върне назадъ, лъжатъ се.

Ако хората приематъ Христовото учение, Той ще дойде миромъ, а ако не го приематъ доброволно, цѣлата съврѣменна култура ще мине седемь пѫти прѣзъ огънь, докато се прѣчисти. Тази огнена вълна ще мине прѣзъ умоветѣ на хората и всички мисли ще се обновятъ. И тогава хората нѣма да се питатъ: „Ти какъвъ си", а ще се запитватъ: „Може ли въ твоето сърце да се прояви любовьта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ?" Ако има въ сърцето ти любовь, ще ти подадатъ рѫка. Само така хората могатъ да се разбиратъ.

Младитѣ да бѫдатъ млади, старитѣ – стари. Младиятъ човѣкъ трѣбва да се проявява, а стариятъ – да се жертвува, да прилага закона на самопожертвуването. Младитѣ да носятъ бѫдещето, а старитѣ да

приготовляватъ почва за новата култура. И затова, когато казвамъ, че бѫдещето е на младитѣ, то е, защото тѣ носятъ зародишитѣ на бѫдещето, а старитѣ сѫ почвата за тѣзи зародиши.

Слѣдователно, въ Новата култура и стари и млади, всички ще бѫдатъ на 30 години. Въ новата култура нѣма да има хора съ побѣлѣли глави, стари хора нѣма да има. Косата побѣлѣва отъ противоположноститѣ на хора въ живота. Ние прѣживѣваме единъ неестественъ животъ, тревожимъ се, мислимъ, че сме направили много нѣщо, а въ сѫщность нищо не сме направили. Нѣкой пѫть мислимъ, че сме като Христа. Трѣбва да си зададемъ въпроса: можемъ ли да носимъ кръста си като Христа? Христосъ казва: „Вземи кръста си и върви заедно съ мене“. Казвате: „Ама да се кача на каруца!“ Не, не всички млади и стари, като носятъ кръстоветѣ си, да пѣятъ и да се веселятъ. Днесъ какво правятъ хората? Турятъ кръста си на гѫрдитѣ си, рѫце на благоутробието и тръгватъ смѣло, гордо въ живота. Човѣкъ трѣбва да има кръстъ на ума, на сърцето, на волята и на свободата. Защо умрѣ Христосъ? – За да освободи хората отъ грѣха. Носете тази мисъль въ ума си и не питайте дали ще дойде Христосъ. Христосъ е вече въ свѣта, вземете кръстоветѣ си, и кажете: „Ние сме готови!“ Нѣкои казватъ: „На всичко сме готови.“ Ако ви повикатъ днесъ на работа за Христа, въпросъ е колко отъ васъ, отъ тѣзи, които заявяватъ, че сѫ готови, ще издържатъ. И да се откажете всички, за мене е безразлично, азъ ще свърша работата на всинца ви, азъ съм силенъ, колкото всички вие заедно. Ще разкопая, ще изора, ще посѣя и послѣ ще ви повикамъ при мене, ще ви кажа: „Елате да опитате плодоветѣ, благородни Христови послѣдователи!“ Ако рѣшите да работимъ заедно, още по-добрѣ, Богъ е въ сила да направи и отъ тѣзи камъни чада Авраамови.

И тъй, всѣки отъ васъ е силенъ факторъ, не си давайте низка цѣна. Когато Богъ е у васъ, всичко може да направите, но безъ Него, нищо не може да направите. Когато Богъ е у васъ, вие ще бѫдете пропити съ велики идеи и никога нѣма да се обезсърчавате. Човѣкъ, у когото живѣе Богъ, като му дойде страдание, ще си поговори съ него, ще го нагости и ще го покани и другъ пѫть да го посѣти. Като се работи и постѫпва споредъ Божественитѣ правила, ще се образува едно разумно общество, което никога нѣма да се разваля. А тъй, както живѣете сега, съ вашия старъ моралъ, скоро ще ликвидирате.

И тъй, да нѣма между васъ абсолютно никаква измама, лъжа, никакво съмнѣние. Който не може да стори това, да остане вънъ въ свѣта.

Излѣзе Сѣятельтъ да сѣе и едно отъ сѣмената Му падна на добра почва и даде 100, 60 и 30 зърна. Тогава ще чуете гласа на ангелитѣ, които пѣятъ: „Днесъ се възцарява Господь въ свѣта, елате да наслѣдите царството Божие, което е опрѣдѣлено за васъ още отъ начало!“

Бесѣда, държана на 27 мартъ 1921 година

Правилното ядене, като условие за вѣченъ животъ

„А Исусъ имъ рече: Истина, истина ви казвамъ, ако не ядете плътьта на Сина Човѣческаго и не пиете кръвьта му, нѣмате животъ въ себе си.“
(Йоана, гл.6, ст. 53)

Ако би било казано така: „Ако не ядете, нѣма да имате животъ въ себе си“, всички бихте разбрали тази мисъль много добрѣ. Но вмѣтнатитѣ думи – „ако не ядете плътьта на Сина Човѣческаго и не пиете кръвьта Му“, прѣчатъ за разбирането на този стихъ.

Цѣлиятъ човѣшки животъ, разгледанъ въ кое и да е направление, седи въ редъ противорѣчия. Животътъ започва съ противорѣчия и свършва съ противорѣчия. Тѣзи противорѣчия сѫществуватъ въ свѣта, но въпрѣки това хората ги изключватъ отъ изчисленията си, не ги взиматъ въ внимание, а търсятъ само положителното въ живота, вслѣдствие на което се натъкватъ на редъ мѫчнотии. Въпрѣки всички опитности на майкитѣ и бащитѣ, въпрѣки всички горчивини, които сѫ изпитали, въпрѣки тѣхния моралъ, дѣцата имъ никога не взиматъ въ внимание противорѣчията, които се явяватъ въ живота, а се държатъ само за положителното. Въ това отношение дѣцата – синътъ и дъщерята, прѣдставляватъ положителна величина, плюсъ, а майката и бащата – отрицателна величина, минусъ.

За да разбере човѣкъ живота, най-напрѣдъ трѣбва да разбере противорѣчията въ живота, защото само тѣ го заставятъ да мисли. Всички страдания въ свѣта, отъ каквото естество и да сѫ, тѣ сѫ заставили съврѣменното човѣчество да мисли, тѣ сѫ дали потикъ за създаване на днешната философия, поезия, музика, а въ най-послѣдно врѣме – и трудовата повинность. Безъ мѫчнотии нѣма трудова повинность. Българитѣ, като се намѣриха въ затруднено материално положение, като задлъжнѣха, намѣриха условия за прилагане трудовата повинность. И богати и сиромаси, като се затрудниха, намѣриха се въ противорѣчие – заговориха за трудова повинность. Бѣднитѣ казватъ: „Трудовата повинность е отлично нѣщо!“ Богатитѣ казватъ: „Ние роби ли сме да изпълняваме трудовата повинность, това законъ ли е?“ Слѣдователно, бѣднитѣ сѫ плюсъ, положителна величина, а богатитѣ – минусъ, отрицателна величина.

Сега ще се спра върху въпроса за яденето. Да се храни човѣкъ, да яде, това е най-сѫщественото нѣщо въ свѣта. По-велика ария, по-велика музика отъ яденето нѣма. Като започне да се нарежда трапезата, да се слагатъ чинии, вилици, лъжици, ножове – чувашъ плющене на струни отъ цигулки, мандолини, китари. Паницитѣ, вилицитѣ, лъжицитѣ, това сѫ инструментитѣ на този оркестъръ. Голѣмо изкуство е да знаешъ какъ да туришъ лъжицата въ устата си и да хапнешъ! Такова изкуство е и прѣкарването на лѫка върху струнитѣ на цигулката, за да изкара нѣщо хубаво. Нѣкоя жена се гнѣви на мѫжа си, не отваря уста да му каже нѣкоя дума. Мѫжътъ казва: „Жена ми не иска да си отвори устата“. Казвамъ му: „Не е вѣрно, я тури жена си на трапезата, да видишъ какъ ще бръкне съ лъжицата си въ чорбата и какъ ще поднесе пълна лъжица къмъ устата си!“ За ядене си отваря устата. Жената казва: „Моятъ мѫжъ отъ едно врѣме мълчи като кютюкъ, не си отваря устата“. Дай му лъжица, сложи му чорба, да видишъ какъ ще си отвори устата! Защо? – Защото въ яденето има една положителна истина, съдържа нѣщо въ себе си. Ето защо, човѣкъ при ядене си отваря устата.

И тъй, животътъ трѣбва да се разбере въ всичкитѣ си противорѣчия, да се намѣрятъ причинитѣ на тѣзи противорѣчия. Надъ всѣка причина има причина, надъ всѣко слѣдствие има слѣдствие, надъ всѣки резултатъ има резултатъ.

Христосъ казва: „Ако не ядете моята плъть, нѣмате животъ въ себе си.“ Важно е „ако не ядете“. Но азъ казвамъ: ако не ядете, ако не чувствувате, ако не мислите, ако не се подвизавате, ако не работите, нѣмате животъ въ себе си. Всичко това турямъ подъ еднакъвъ знаменатель. Въ какво седи всичко? Най-възвишената работа е да вземешъ лъжицата и да отворишъ устата си. Нѣкои казватъ: „Този човѣкъ е отличенъ философъ!“ Който може да си отваря устата и да гълта съ лъжицата, той може да стане философъ, а който не може да си отваря устата, не може да стане философъ. Нѣкоя майка казва: „ Азъ искамъ дъщеря ми да стане духовна!“ Казвамъ ѝ: „Ако твоята дъщеря гълта съдържанието на лъжицата, може да стане духовна.“ – „Искамъ дъщеря ми да стане умна!“ – „Ако тя отваря устата си и гълта съдържанието на лъжицата, ще стане умна, иначе не може.“

Сега религиознитѣ хора проповѣдватъ, че трѣбва да се яде малко. Тѣ сѫ минусъ, отрицателна величина. Азъ правя разлика между религиозни и духовни хора. Тѣзи, които не сѫ разбрали живота, сѫ религиозни хора.

Богатитѣ хора пъкъ казватъ, че трѣбва да се яде много. Тѣ сѫ плюсъ, положителна величина. Религиознитѣ хора съ разбрали живота въ едно отношение, а богатитѣ – въ друго. Математицитѣ взиматъ тѣзи величини плюсъ и минусъ при своитѣ изчисления. И минусътъ е потрѣбенъ въ живота. За да напълнишъ едно шише съ нѣщо ново, трѣбва да го изпразнишъ отъ старото му съдържание. Минусътъ показва една операция на шишето отвѫтрѣ навънъ, а плюсътъ – една операция отвънъ навѫтрѣ. Приемашъ нѣщо навѫтрѣ, това е плюсъ, изхвърляшъ нѣщо навънъ, това е минусъ. Какво е плюсътъ? Плюсътъ е отваряне на устата и гълтане съдържанието на лъжицата.

Вие, както и всички сѫщества, които мислятъ, трѣбва да разбиратъ какви сѫ законитѣ вѫтрѣ въ природата, върху които почива вашия и тѣхния животъ. Трѣбва да знаете защо ядете. Нѣкои казватъ: „Не трѣбва да знаемъ защо ни е яденето“. Не, трѣбва, трѣбва да знаете това. Нѣкой се нахрани, а следъ казва: „Повече не ми трѣбва лъжица“. Да, защото днесъ си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, пакъ ще я търсишъ. Нѣкой казва: „Не ми трѣбва повече наука, не ми трѣбва вече вѣра!“ Да, защото си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, ще търсишъ и наука и вѣра. Плюсътъ и минусътъ, това сѫ два процеса, които ставатъ отвънъ навѫтрѣ и отвѫтрѣ навънъ. Този законъ е цѣлокупенъ, той работи въ всички животи.

Ако може да разрѣшите всички противорѣчия въ живота върху яденето, на сѫщото основание по аналогия ще можете да разрѣшите всички други въпроси. Задавали ли сте си нѣкога въпроса защо се явява гладъ у насъ, защо имаме желание да ядемъ извѣстни храни, да пиемъ извѣстни течности? Казвате: „Тъй е наредила природата“. Това не е вѣрно. Ако си математикъ, трѣбва да знаешъ защо едни величини сѫ такива, а други – инакви. Утрѣ ученицитѣ ще те запитатъ защо това е така и ти трѣбва правилно да имъ отговоришъ. Ако учительтъ каже на ученика си: „Е, този, който е наредилъ учебника е писалъ така“. Не, учительтъ трѣбва да обясни на ученика това, което е писано въ учебника и върху което той учи. Ако дѣтето ви запита: „Мамо, татко, защо трѣбва да ядемъ?“ Вие ще му отговорите: „Тъй е наредилъ, така“.

И ние страдаме отъ това, че всичко обясняваме съ думитѣ: „тъй е писано, тъй е казано, тъй е казалъ еди кой си пророкъ“. Ти знаешъ ли какво е казалъ този пророкъ? – Има написани закони. Ти знаешъ ли защо сѫ написани тѣзи закони? Когато поданикътъ ще изпълни нѣкои закони, трѣбва да знае защо сѫ написани. Ще бѫде смѣшно, когато единъ адвокатъ

се заеме за едно дѣло, а не знае законитѣ, по които ще го защищава. Вие отивате на църква, но знаете ли защо трѣбва да се молите? Вие казвате: „Е, както трѣбва да пия, така трѣбва и да се моля!“ Съ това набързо разрѣшавате въпроса. Досега тъй сѫ мислили и всички философи. И за яденето така мислятъ. Казватъ, че то е наредено така отъ природата. Нѣкога ученитѣ казватъ, че трѣбва да живѣемъ по-добъръ животъ, защото има вѣченъ животъ. Ами този животъ, който живѣете тукъ на земята, не е ли вѣченъ? Вие не разбирате този животъ, а говорите за вѣченъ животъ. Себе си не разбирате, а за Бога говорите. Най-напрѣдъ трѣбва да разберете своя животъ, своя умъ, своето сърце и послѣ ще говорите за живота на другитѣ и за вѣчния животъ. Не разберете ли това нѣщо, вашата математика почива на редъ нелогичности, безъ съдържание или смисълъ.

Когато ви говоря, нѣкои отъ слушателитѣ намиратъ, че моята рѣчь е много несвързана. Не зная, дали моята рѣчь е несвързана или вашата. Моята рѣчь ви се вижда несвързана, защото азъ оперирамъ едноврѣменно съ двѣ величини, съ плюсъ и минусъ, а вие оперирате съ една отъ тѣхъ, нѣкога съ плюсъ, а нѣкога съ минусъ. Слѣдователно, азъ ще бѫда нелогиченъ спрѣмо васъ, но спрѣмо мене и вие сте нелогични. Питамъ ви, защо трѣбва да ядемъ? Този въпросъ ви задавамъ като тема за размишление. Задайте този въпросъ на вашитѣ професори, на свещеници, на проповѣдници. Всички разрѣшете въпроса: какъвъ е смисълътъ на яденето?

Азъ не отричамъ яденето, напротивъ, когато ядете, по мѫжки ще ядете, по всички правила. Когато ядете, ще ядете като юнаци, когато почивате, ще почивате като юнаци. Нѣкой казва: „Не ми се яде“. Да, защото си боленъ. Дѣцата ви казватъ: „Мамо, днесъ не ми се яде!“ Днес си минусъ, а утрѣ, като станешъ плюсъ, ще кажешъ: „Мамо, искамъ да ямъ!“ Майката се чуди, защо дъщеря ѝ не иска да яде и казва: „Дъщеря ми не иска да яде днесъ“. А то защо било? – Тя си опрѣдѣлила рандеву. Дъщерята казва: „Мамо, днесъ си имамъ много важна работа, затова се лишавамъ отъ ядене“. Това значи: имамъ си гостенинъ. И наистина, когато замине гостенинътъ, тя иска да яде. Когато момата иска да разхубавѣе, яде повечко Иска повече маслице, за да затлъстѣе, да се заглади лицето ѝ; иска повече месце, за да спечели мускули; за да бъдатъ очитѣ ѝ по-свѣтли, яде повече деликатеси, точено, пасти и др. И всичкото това ядене е да се боядиса хубаво лицето ѝ. Всѣки день туря тя отъ менюто върху лицето си. Хубаво прави момата, знае какъ да мажи лицето си. Тя използува яденето въ това

отношение, да замажи добрѣ кѫщата си, та да я харесатъ нейнитѣ другарки и другари.

И тъй животътъ е съвкупность отъ редъ причини. Яденето е слѣдствие на една велика причина въ свѣта. Единъ отъ най-важнитѣ стимули за цѣлата съврѣменна култура се дължи на яденето. Всички войни, всички спорове между хората, въ каквото и да е направление, се дължатъ почти изключително на яденето. Нѣкой философствува, пише нѣкоя книга и все мисли да спечели нѣщо отъ нея за ядене. Свещеникъ държи нѣкоя проповѣдь, за яденето мисли, него да осигури. Сѫдия отсѫжда нѣкое дѣло, за яденето мисли. Адвокатъ защищава нѣкого, за яденето мисли. Всички професии, все яденето осигуряватъ. Яденето е главния стимулъ въ съврѣменната философия. Материалиститѣ казватъ: „Хлѣбецъ, бабамъ, хлѣбецъ, той е смисъла на живота“.

Ще продължа своята мисъль, като ще ви дамъ едно малко разяснение върху тѣзи математически съотношения. То ще остане малко неразбрано, но нищо, толкова работи имате неразбрани, та и това може да остане неразбрано. Често родителитѣ, като имъ се роди дѣте, турятъ въ касата или въ нѣкоя банка на негово име извѣстенъ капиталъ за опрѣдѣлено число години и на изтеклия срокъ ги взиматъ, но вече увеличени, съ лихвитѣ заедно. Единъ знаменитъ математикъ е правилъ подобно едно изчисление и то е слѣдното: ако се внесатъ на името на Христа 5 стотинки отъ деня на рождението Му до 1880, на колко ще възлѣзе прѣзъ тѣзи години цѣлата сума? Този математикъ е намѣрилъ, че цѣлата сума ще възлѣзе на едно грамадно число, образувано отъ 39 цифри. Казвате: „Е, толкова голѣмо ли е това число?“ Ще ви обясня грамадностьта на това число. Математикътъ продължава изчисленията си: споредъ него земята тежи 5875 секстилиона кг. Ако земята би била направена отъ злато, тя би тежала 3,5 пѫти повече отъ сегашното си тегло и би тежала 2 062 секстилиона кг. Това ѝ тегло, като злато изчислено въ пари, ще струва 2 милиарда по 2 милиарда английски стерлинги. Тъй че, всичката цѣна на земята, ако би се дала, пакъ не ще може да се изплати цѣлия капиталъ на Христа. Значи само една часть отъ Христовия капиталъ ще се изплати съ цѣната на цѣлата земя. Ако всѣка минута отъ небето би падало кълбо, голѣмо като нашата земя, необходими сѫ 4900 милиона такива кълба. Тѣзи кълба трѣбва да падатъ всѣка минута въ продължение на 9300 години и само тогава ще се изплати тази сума, на която е достигналъ капитала отъ 5 стотинки, вложенъ на името на Христа.

Ще кажете: „Какъ е възможно 5 стотинки, дадени подъ сложна лихва

за този периодъ години, да дадатъ такава сума?“ Математицитѣ, като нѣматъ работа, занимаватъ се съ такива играчки. Дали това е вѣрно или не, това е другъ въпросъ, но този математикъ е изчислилъ, че малкитѣ причини съ врѣме раждатъ голѣми послѣдствия. Ако 5 ст. въ толкова години нарастнаха на такава голѣма сума, какво биха създали по-голѣмитѣ причини.

И тъй, вие трѣбва да приложите този математически законъ и въ яденето, да знаете какъ да ядете. Ако единъ пѫтъ въ живота си се наядете по всички правила на природата, слѣдъ години ще имате най-благотворни влияния, голѣми богатства. Азъ казвамъ, че съврѣменнитѣ хора не знаятъ какъ да ядатъ. Като седнешъ да ядешъ, да не ти дохожда на ума никаква лоша мисъль, да не се поражда въ сърцето ти нито едно лошо чувство, да нѣма никакво отпадане на духа. Въ врѣме на яденето да не забѣлѣжишъ въ нищо и въ никого дори и най-малката грѣшка. Една най-малка грѣшка, ако забѣлѣжишъ, тя слѣдъ години ще даде своитѣ лоши резултати. Всички хора днесъ въ врѣме на яденето си допущатъ много такива малки грѣшки, затова умиратъ, страдатъ и съ хиляди години ще изплащатъ този голѣмъ дългъ.

Ще ми възразите: „Свободни сме да ядемъ както искаме!“ – Да, но и природата е свободна да ви наложи каквото иска наказание. Българското правителство издаде законъ за „трудовата повинность“, всички му се подчиняватъ, всички отиватъ да работятъ, а природата издала закони, иска да имъ се подчиняватъ – всички протестиратъ. Запитайте се: защо се създала трудовата повинность?

Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина човѣческаго и не пиете кръвьта Му, нѣмате животъ въ себе си“.

Това е една велика математическа задача, въ която има извѣстни и неизвѣстни, въ нея има плюсове и минуси. Часть отъ Христовитѣ ученици се съблазниха отъ този минусъ, а други – отъ плюса и напуснаха. Христосъ ги запита: „Това ли ви съблазнява?“ Еднитѣ си заминаха, а на тѣзи, които останаха, Христосъ каза: „Не говоря буквално за плътьта и кръвьта си, а Духътъ, който работи въ тѣзи думи, съдържа живота въ себе си“. Вие ще кажете: „А добихме се сега до една истина“. Не, вие се лъжете още, не се лъжѐте.

Срѣщали ли сте нѣкой бѣднякъ, задлъжнѣлъ около 20 000 лева, търси пари на заемъ, напеченъ е човѣкътъ, обикаля около хората, много любезенъ съ всички, но все мазни риби търси. Събира се съ голѣмци, банкери и

казва: „Искамъ да се запозная съ богати хора.“ – Защо? – „Дотегнаха ми сиромаситѣ!“ А то е, за да намѣри отъ нѣкѫдѣ пари на заемъ, да изплати дълговетѣ си. Видишъ го нѣкой пѫть, слѣди нѣкой богаташъ и си казва: „Този човѣкъ ще ми изплати дълговетѣ“. Потропа на вратата му, не се отваря. Банкерътъ отвѫтрѣ му казва: „Господине, не мога да ви дамъ пари на заемъ, защото не сте намѣрили правата врата, а пари се даватъ само на човѣкъ, който влиза прѣзъ правата врата; вие сте влѣзли прѣзъ задната врата, затова моля ви се, излѣзте!“

Всички Христови ученици, които бѣха влѣзли презъ задната врата, излѣзоха навънъ. Този родъ ученици въ врѣмето на Христа бѣха малко, но сега се наплодиха. Днесъ свѣтътъ е пъленъ съ Христови ученици, които влѣзоха прѣзъ задната врата. Тѣ говорятъ за небето, да имъ се простятъ грѣховетѣ, но по кой начинъ да се простятъ грѣховете имъ? Да знаете какъ ще се простятъ грѣховетѣ ви, това е цѣла наука. Онзи богаташъ, който ще ти даде пари на заемъ, иска гаранция, иска да те разбере честенъ ли си, уменъ ли си. Ако на тебе не разчита, иска да му прѣдставишъ хора, които да гарантиратъ за тебе. И сега Господь иска отъ всинца ви сигурна гаранция. Тази гаранция зависи отъ човѣшката душа. Като даде човѣкъ дума за нѣщо, трѣбва да я изпълни, трѣбва да има широки разбирания.

И тъй, ако не ядемъ, нѣмаме животъ въ себе си.

Азъ не отричамъ яденето, но трѣбва да знаемъ начинъ за трансформиране на енергията. Слѣдъ като се наядешъ, трѣбва да трансформирашъ енергията, която си възприелъ; ако не знаешъ какъ да я трансформирашъ, тази енергия ще остане въ стомаха ти, дѣто ще станатъ наслоявания, наслоявания, докато шишето ти се затвори и ще кажешъ: „Не знамъ какво ми стана, но нѣмамъ апетитъ“. Викашъ лѣкарь, той ти прѣпорѫчва очистително. Вземешъ очистително, но апетитътъ ти не се връща. Този законъ е вѣренъ не само за физическия свѣтъ, но и за свѣта на чувствата и мислитѣ. Методитѣ сѫ различни, но законътъ е единъ и сѫщъ. Нѣкой пѫть въ сърцето си имате нѣкакво тягостно чувство, искате да любите и си казвате: „Не мога да любя, сърцето ми е нѣщо закоравѣло.“ Сѫщото нѣщо е и при яденето, искате да ядете, но не можете. Казвате: „Нѣкакъвъ дяволъ е влязълъ вѫтрѣ въ мене.“ – Нѣма никакъвъ дяволъ. Какъ си прѣдставяте дявола, има ли форма, съдържание или смисълъ, нѣкакво рационално число ли е той? Въплотениятъ дяволъ, това сме ние. Когато кажемъ, че дяволъ е влѣзълъ въ корема ми, то значи: азъ дяволътъ, който съмъ забъркалъ законитѣ, съмъ влѣзълъ въ корема си. Дяволътъ е

сѫщество, което се движи много и като се движи много, уморява се. Казвамъ му: „Приятелю, ти си много уморенъ, ще почивашъ сега.“ И тъй, почивката прѣвеждамъ съ думата „постъ“. Щомъ не можешъ да ядешъ, ще постишъ. Религиознитѣ хора мислятъ, че ще се спасятъ съ поста. Постъ, почивка, гладуване, това сѫ синоними.

И тъй енергията трѣбва да се трансформира. Какъ ще се трансформира? Ще те улови нѣкоя болесть, ще отслабнешъ, ще изгубишъ апетитъ, а послѣ ще започнешъ да се подобрявашъ, ще се поправишъ и апетитътъ ще ти се върне. Нѣкой пѫть майката се радва, че дѣтето ѝ напълнѣло, поправило се. Да, но слѣдъ врѣме, то ще стане като кука, азъ виждамъ това. Гледамъ нѣкоя гайда, надула се, надула се чакъ ще се пукне, но като прѣстане да свири, чува се отъ нея звука: пиу-у…, изпразва се. Послѣ пакъ се надува, започватъ да свирятъ на нея. Гайдарджията разбира по-добрѣ закона отъ васъ. Не ти се яде, ще свиешъ, гайдата си, стомаха, ще я туришъ подъ мишца, ще тръгнешъ. На кѫдѣ? – Нѣкѫдѣ, дѣто има сватба. Ще надуешъ гайдата и всички ще те заобиколятъ, ти ще свиришъ, тѣ ще играятъ. Ще стане обмѣна. Ученитѣ хора питатъ: „Какъ тъй ще играемъ?“ – Да, ще играете. Когато единъ свири, другъ ще играе, а послѣ първиятъ ще играе, вториятъ ще свири. Не играе ли единиятъ, не свири ли другиятъ и двамата ще постятъ, ще бѫдатъ много религиозни, ще държатъ рѫцѣтѣ си на благоутробието, ще държатъ главата въ рѫцѣтѣ си. Това значи, че ще се научатъ какъ да мислятъ, какъ да ядатъ.

И тъй, ще свиешъ гайдата си и ще тръгнешъ на друго мѣсто. Това, върху което днесъ ви говоря, е много важно за васъ. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени, нито религиозни хора ще станете. Една турска пословица казва: „Теле отишълъ, волъ се върналъ“. Като се каже на съврѣменнитѣ хора, че не знаятъ, тѣ се докачватъ. Ние знаемъ, че не знаемъ. Има и философия на незнанието, тя е наречена агностицизъмъ. Тя е отлична философия въ живота, твърди, че хората не знаятъ нищо. Каква философия има въ това, че нищо не знаешъ? Агностицизъмъ е наука да знаешъ какъ да изпразвашъ шишето навънъ. Това е отрицателна величина, минусъ. Като изпразнишъ шишето, ще стане „гносо“ и ще почнешъ да вливашъ навѫтрѣ. И тъй има двѣ философии: агностицизъмъ, съ минусъ и агностицизъмъ съ плюсъ. И двѣтѣ спорятъ върху това, трѣбва ли да се пие кръвь или не? Като седнете да ядете, постарайте се да разберете дълбокия смисълъ на яденето, да разберете, защо природата ви го е наложила. Ще ви се види малко смѣшна тази работа, но азъ често си служа съ смѣшни нѣща,

защото, ако ви държа много сериозно, ще заспите.

Единъ знаменитъ евангелски проповѣдникъ държалъ една хубава, съ дълбоко съдържание проповѣдь. Залата, въ която държалъ проповѣдьта се провѣтрявала добрѣ чрѣзъ вентилатори, но този день забравили да ги отворятъ и отъ многобройната публика, въздухътъ въ залата се развалилъ отъ отдѣления въ по-голѣмо количество вѫгледвуокисъ. Вслѣдствие на това, публиката започнала да клима съ глава, да заспива. Тъй полузаспали, слушали, казвали: „Тъй, тъй много право казвашъ!“ Проповѣдникътъ, като ги вижда, че заспиватъ, извикал: „Огънь!“ – „Кѫдѣ?“ – „Въ ада!“ Едно противорѣчие. Като се говори за възвишени работи, всички спятъ, а като се каже „огънь“, всички наскачатъ, питатъ дѣ е.

Защо природата ни е наложила яденето? Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето.“ Значи има хлѣбъ, който не е живъ. Най-голѣмото изкуство е да се хранишъ съ жива храна. Ние съврѣменнитѣ хора се хранимъ съ мъртва, заразена храна и вслѣдствие на това страдаме. Ще запитате: „Какъ да е заразена нашата храна?“ Разглеждали ли сте съ микроскопъ месото отъ халитѣ, да видите какви бацили има по него. Лѣкаритѣ казватъ, че и най-издържливитѣ висока температура бацили, при 100 градуса умиратъ. Не, има бацили, които и при 2000 градуса не умиратъ. Слѣдователно, не е тъй безопасно да ядешъ месо, което е стояло закачено по куките 2–3 дни и въ което сѫ успѣли да се развиятъ бацили, които въ организъма ви ще прѣдизвикатъ извѣстна химическа реакция и лѣкаритѣ ще констатиратъ въ послѣдствие, че у васъ се развила извѣстна болесть.

Съврѣменната медицина се намира вече въ тази стадия, когато не насмогва да наименува многобройнитѣ нервни болести съ специални названия, а ги именува съ общо име „американиди“. Единъ знаменитъ германски лѣкарь изслѣдвалъ нервнитѣ болести въ Америка, но тѣ се оказали съ хиляди. Слѣдъ като ги наричалъ всѣка една съ подходящо име, дошълъ въ невъзможность да имъ измисля имена и на останалитѣ, които всѣки день се явяватъ въ най-разнообразни вариации и ги нарекълъ съ общо име „американиди“. Така постѫпва и математика, като дѣли нѣкое ирационално число. Дѣли го, дѣли го и все остатъкъ има. Тогава той казва: „Получава се еди кое си число и прочие“. Колкото и да се дѣли това число, краятъ му не може да се намѣри. Защо? – защото ти измѣрвашъ едно число съ мѣрка, съ която не може да се мѣри.

Ще ви приведа единъ наученъ фактъ, който ще остане сѫщо тъй

неразбранъ, както и примѣра за печалбата на Христа. Ако вземете единъ микроскопъ, който увеличава въ диаметъръ нѣколко хиляди пѫти и поставите подъ микроскопа една отъ най-малкитѣ инфузории, тя ще попадне въ едно дѣление, което прѣдставлява 1/1000 часть отъ тази междина. При това вие виждате тази инфузория увеличена много пѫти. Тя си има стомахъ, нервна система и други. Нѣкои отъ инфузориитѣ иматъ около 20 стомаха. Авторътъ, който наблюдава инфузорията, казва така: „Ако смѣтнемъ, че тази инфузория прѣдставлява не 1/1000 часть отъ цѣлото пространство, а 1 метъръ, тогава всѣка молекула отъ нея ще заема 1 мм отъ този метъръ, а атомътъ ѝ ще съставлява една милионна часть отъ цѣлия метъръ“. Друго изчисление: намира колко атоми има въ главичката на една игла съ диаметъръ 2 мм и за колко врѣме ще се прѣброятъ тѣзи атоми. Той казва така: „Ако всѣка секунда бихме отдѣляли по единъ милиардъ отъ атомитѣ на игловата глава, ще ни сѫ нужни 250 000 години, за да прѣброимъ тѣхното число, което се равнява на числото 8 съ 21 нули слѣдъ него.“

Да допуснемъ, че прочетемъ всичкитѣ атоми, какво особено сме спечелили? Сегашниятъ ни животъ не е нищо друго, освѣнъ велика провѣрка на това, което сме вършили. Всички мисли, чувствувания, които сега прѣживѣвате, сѫ провѣрка на вашия миналъ животъ, но всичко това е така разхвърляно у васъ, че не знаете защо е то и за какво. Единъ день си въодушевенъ, на другия день – сгушенъ, не знаешъ какво да правишъ; единъ день си гладенъ, на другия – ситъ; единъ день си боленъ, на другия – здравъ. Като не знаете всичко това защо е, казвате: „Това е американиди, това е и прочие.“ И минавате за учени хора. Казвате: „Съврѣменната наука е разрѣшила всичко“. Ако е разрѣшила всичко, трѣбва да ни покаже начинъ какъ да устроимъ живота си. Ако социологията е разрѣшила много въпроси, трѣбва да ни покаже сигуренъ методъ какъ да изглаждаме отношенията между всички народи и общества, какъ да избѣгваме войнитѣ.

Нека дойде нѣкоя жена, която вади масло отъ млѣкото, да ни обясни защо прави това. Нѣма ли другъ начинъ? Защо изваждатъ маслото отъ млѣкото? Защо подквасватъ млѣкото? Ще кажете: „Професоръ Мечниковъ казва, че въ киселото млѣко има извѣстни бацили, които продължаватъ живота“. Това провѣрихте ли го? Ние си служимъ съ редъ твърдения. Когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му“, Той подразбира друго нѣщо. Той подразбира тѣзи велики закони, които Богъ е поставилъ въ битието на живота, ако

възприемете Неговата Мѫдрость, ако разбирате думата мѫдрость и животъ, ако яденето става по всички правила на Божествената наука, ще имате животъ въ себе си. Азъ говоря върху този въпросъ отъ чисто практическо гледище. Съврѣменното общество, всички майки, бащи искатъ да намѣрятъ единъ методъ за подобрение на живота си. Всички професори, учители трѣбва да се занимаватъ съ разрѣшаване въпроса за яденето. Отъ правилното ядене зависи разрѣшаването на всички социални въпроси, отъ яденето зависи разрѣшаването на всички научни въпроси.

Ще кажете: „И тази хубава!“ Хубава, разбира се, по-хубаво нѣщо отъ яденето има ли? Ако можете да разрѣшите какъ да гребнешъ съ лъжицата, какъ да отворите устата си, вие сте разрѣшили много въпроси. Вие не трѣбва да бѫдете нервни, рѫцѣтѣ ви да не треперятъ като на пияница, когото природата, като иска да го отвикне отъ пиене, разслабва рѫцѣтѣ му. Взима чаша, пълна съ вино, докато я донесе до устата си, разлива я. – „Ехъ, отъ дѣ е дошълъ този дяволъ!“ Налива втора чаша и нея разлива. – „Има тукъ нѣкой дяволъ, който ми прѣчи да пия!“ Започва да мисли какъ да го върже. Взима връвь, но пакъ не успѣва.

Ние казваме: „Дръжте дявола, турете му букаи на рѫцѣтѣ и краката!“ По този начинъ не само, че не сте разрѣшили въпроса, не само че не сте уловили дявола, но сте усложнили въпроса. Когато кажете, че яденето ви се разлива, това показва, че нѣкой дяволъ ѝ прѣчи. Не го връзвайте, рѫцѣтѣ ви трѣбва да сѫ свободни. Като вземете лъжицата въ устата си, да се чува правилна музика. Като си отчупите парче хлѣбъ, отчупете го по всички правила, дъвчете го дълго врѣме, за да почувствувате въ себе си сила и енергия, за да разберете защо ядете. Казвате: „Е, както и да е, трѣбва да ядемъ, че макаръ и да не е по всички правила!“ Нѣмамъ нищо противъ това, но отъ ядене до ядене има разлика.

Христосъ казва: „Който яде по правилата на Божествената наука, нѣма да умре, а който яде безъ всѣкакви правила, ще умре“. Слѣдователно, по новия начинъ ще се хранимъ съ малко хлѣбъ и нѣма да умираме. Съврѣменнитѣ хора ядатъ много и вслѣдствие на това има недостигъ отъ енергия и съ това се зараждатъ много болести. Ако гредитѣ на вашата кѫща се изкривятъ и отъ това покривътъ ѝ се снижи, това показва, че нови греди сѫ нужни. Когато нѣкой се прегърби, казватъ, че е остарѣлъ. Той се прегърбилъ не защото е остарѣлъ, а защото е сгрѣшилъ въ яденето. Боли те стомахъ, сгрѣшилъ си въ яденето; боли те глава, сгрѣшилъ си въ яденето; болятъ те дробоветѣ, сгрѣшилъ си въ яденето. Ако бихъ лѣкувалъ болни,

бихъ имъ казалъ: „Приятели, сгрѣшили сте въ яденето, трѣбва да се научите да ядете правилно“. – „Знаемъ какъ да ядемъ!“ Не знаете! Можете да направите опитъ въ това отношение, да провѣрите, че моето учение почива на единъ великъ законъ. Задайте си за цѣль прѣзъ една цѣла недѣля да бѫдете съ всички добри, любезни, пъргави въ всѣка работа и да ядете и пиете съ радость на душата, ще видите каква енергия ще внесете въ дома си. Ще ми възразите: „Господь, Господь да оправи свѣта!“ Господь, който иде сега да оправя свѣта, работи съ минуси. Той е рѣшилъ да изпразни всички пълни шишета, Той е рѣшилъ да изпразни всички каси, който съ хиляди години сѫ трупали богатства, Той е рѣшилъ да изпразни всички хамбари и навсѣкѫдѣ въ свѣта да засѣе Новото.

Азъ нѣма да прѣвеждамъ на вашъ езикъ начина, по който ще стори това нѣщо Господь, защото ако го прѣведа, гащитѣ ви ще започнатъ да треперятъ. Нѣма да ви казвамъ цѣлата истина, защото като се говори истината, опасно е. Когато прѣкарвашъ нѣкой страхливецъ прѣзъ пропасть, завържи му очитѣ да не вижда и тъй го прѣкарай. Той нѣма да знае гдѣ го водишъ и ще мине пѫтя благополучно. Сега, ако ви развържа бандеролитѣ, съ който врѣменно сѫ ви свързали, коситѣ ще ви побѣлѣятъ! Не, тѣзи прѣвръзки ще стоятъ. – „Ама хвърли ги!“ Не, ще минете съ завързани очи прѣзъ пропастьта и като минете на другия край, ще кажете: „Пѫтешествието бѣше много хубаво, сега ще мислимъ за яденето“.

Христовитѣ думи: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му“, значатъ: ако не възприемете въ себе си Духътъ и Словото, който дѣйствуватъ въ този свѣтъ, нѣма да разберете вѫтрѣшния смисълъ на нѣщата. Въ свѣта сега има голѣмъ страхъ, но и при това положение ще трѣбва да бѫдете герои. Нима войникътъ на бойното поле не изпитва страхъ. Изпитва, но дългътъ му къмъ отечеството го заставя да бѫде герой. Единъ полковникъ ми разправяше за едно свое геройство, проявено при сраженията на Солунския фронтъ. Стоятъ той и генералътъ, слѣдятъ какъ върви започнатото сериозно сражение. „Гащитѣ ми започнаха да треперятъ отъ страхъ, казва полковникътъ, генералътъ ме пита: Какъ сте? – Много добрѣ! Ами вие? – И азъ съмъ много добрѣ. И на двамата гащитѣ ни треперятъ, но минаваме за герои. Като се свърши сражението, генералътъ се обръща къмъ мене, казва ми: Видѣ ли какви сме герои, такива трѣбва да бѫдатъ всички българи!“ Не, не, когато човѣкъ влѣзе въ живота съ идейни разбирания, зѫбитѣ му не трѣбва да тракатъ отъ страхъ и гащитѣ му не трѣбва да треперятъ. Той трѣбва да знае, че яде, за да живѣе.

Този животъ трѣбва да съдържа въ себе си великото, възвишеното. Трѣбва да знаете защо да се жертвувате.

И тъй, направете опитъ за една седмица, да прѣкарате всичкото врѣме весело и бодро, безъ най-малко смущение въ душата си. При този случай трѣбва да имате хладнокръвието на Сократа. Единъ день му дошли гости. Жена му дигнала много голѣмъ шумъ въ кѫщи, недоволна отъ гоститѣ. Тѣ запитали Сократа: „Какъ търпишъ това?“ – „Нищо, това е малко грѣмъ, много е краснорѣчива моята жена, но слѣдъ този грѣмъ ще дойде и дъждъ“. И наистина, слѣдъ малко влиза жена му съ единъ легенъ вода, полива Сократа и гоститѣ му. Сократъ сѫщо тъй спокойно казалъ: „Нѣма нищо, безъ дъждъ нѣма растене!“

Сега и при мене идватъ много хора и ми казватъ: „Сегашнитѣ хора сѫ станали много лоши, много се одумватъ.“ Тѣзи, които одумватъ, това сѫ пощаджии, носятъ писма, съ които съобщаватъ, че еди кой си умрѣлъ, този изгубилъ, онзи спечелилъ и т.н. Пощаджията, който носи писмото, не е виновенъ, а вината е у този, който е писалъ писмото. Пощаджията е назначенъ отъ бюрото на „трудовата повинность“ да носи писма, телеграми и затова азъ го поздравлявамъ. Като се свърши опрѣдѣленото врѣме и той ще спре раздаването на писма.

Сега и природата ви е наложила трудова повинность и вие трѣбва да ядете. Ако не ядете споредъ нейнитѣ правила и закони, тя ви наказва, изпраща ви разни болести: ревматизъмъ, грѫдоболие, неврастения и др. Като страдате, тя казва: „Докато не се научите да ядете по моитѣ правила, до тогава ще страдате!“ Мѫжътъ донесълъ малко жито въ кѫщи, жената да не се сърди, а да каже: „Нѣма нищо, мѫжо, ще сваря житото, ще му туря малко захарчица и съ него ще минемъ.“ Бѣденъ е човѣкътъ, донесълъ само 1 кг. жито. И съ 1 кг. жито на день се минава. За другия день ще има пакъ 1 кг. Хората могатъ да живѣятъ много добрѣ помежду си, като си помагатъ. А сега съврѣменнитѣ хора сѫ объркали този законъ, понеже не искатъ да ядатъ плътьта и кръвьта на Сина Человѣческаго, а затова и страдатъ.

Днесъ има борба между висшитѣ и нисшитѣ животни. Единъ день, обаче, ще разберете каква е задачата на висшата природа и ще разберете защо сѫществуватъ тѣзи голѣми противорѣчия въ свѣта. Днесъ ще има болести, страдания, войни, разни противорѣчия, не може безъ тѣхъ. Единъ день когато животътъ се измѣни органически, когато се постави на друга база, ще разберете всички противорѣчия. Вие искате да съгласувате настоящето съ бѫдещето. Това не може. Тѣ могатъ да се съгласуватъ само

въ крайнитѣ си резултати.

Затова всѣки трѣбва да възприеме Духа, Разумната воля, Словото. Словото, това е разбиране на закона, защо трѣбва да ядемъ и какъ да ядемъ. Азъ проучавамъ този въпросъ, какъ и кога се хранятъ животнитѣ и т.н. Азъ слѣдя и хората какъ ядатъ, какъ сѫ наредени чиниитѣ имъ, цялъ редъ математически изчисления правя. Отъ тѣзи изчисления при яденето вадя заключение какви ще сѫ бѫдещитѣ хора. Не укорявамъ хората, а проучвамъ законитѣ на природата. Когато бѣдниятъ обикаля богатия, зная защо прави това. Търси начинъ да си изплати дълговетѣ. Простиятъ търси учения. Грѣшниятъ търси светията. Болниятъ търси лѣкаря. Тѣзи нѣща иматъ своитѣ дълбоки причини въ себе си. Слѣдователно, по този законъ вие може да провѣрите и вашитѣ мисли и чувства. Не мислете, че мислитѣ и чувствата ви сѫ мъртви, тѣ сѫ живи. Когато седнешъ да ядешъ, трѣбва да поканишъ всичкитѣ си мисли и чувства и да имъ кажешъ: „Хайде, мои слуги, хайде да ядемъ заедно!“ Не трѣбва само господарьтъ да седне. Направете този опитъ и ще видите резултата. Като изпълнявате това, ще станете по-мощни, по-силни, съ по-издръжливи нерви и когато ви дойде страдание, ще знаете да го прѣвръщате въ радость.

Като заболѣешъ, викашъ лѣкарь. Трѣбва да му платишъ, но като си бѣденъ, сърдишъ се, че той иска много и казвашъ: „Не може ли да отстѫпи той?“ Лѣкарьтъ не е виновенъ, той е добъръ учитель на човѣчеството. Вие трѣбва да се научите да ядете както трѣбва и да нѣмате нужда от лѣкарь. Когато лѣкарьтъ ви взима 50 лв. на визита, съ това иска да каже: „Азъ ви взимамъ даже малко, вие трѣбва да се научите да ядете“.

И тъй всички свѣтски, всички духовни хора сѫ подъ еднакъвъ знаменатель. За въ бѫдеще хората трѣбва да се научатъ да ядатъ правилно, да нѣма между васъ гладни хора. Природата не търпи гладни хора, защото тѣ развалятъ добрия ефектъ на сититѣ. Когато се донесе яденето, трѣбва да има за всички. Когато дойде изпразването, пакъ трѣбва да дойде за всички. И днесъ всички революции не сѫ нищо друго, освѣнъ резултатъ на толкова годишно ядене. Сега Господь казва на бѣднитѣ: „Идете да изхвърлите богатитѣ, заемете мѣстата имъ, та слѣдъ 2000 години, когато дойда отново на земята, ще уравня смѣтката между богатитѣ и бѣднитѣ“. Такива сѫ законитѣ. Ако не знаете какъ да се храните, нѣма да избѣгнете революцията. Тя ще стане и въ стомаха и въ дробоветѣ ви, навсѣкѫдѣ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му, нѣмате животъ въ себе си“. Тъй че,

ако вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия не сѫ разумни, непрѣменно ще дойдатъ лошитѣ послѣдствия на този животъ. Това е една философия, която може да приложите въ живота си е да я провѣрите. Направете опитъ за една седмица. Който отъ васъ не направи този опитъ, грѣхъ е на душата му. Който не направи този опитъ, природата ще го осѫди на 2000 годишно робство, ще го тури на работа въ „трудовата повинность“. „Трудовата повинность“ не е нищо друго, освѣнъ болести, неврастения, маниачество и всѣкакъвъ родъ страдания.

И тъй, съгласието между всинца ви ще зависи отъ начина на яденето. Дойде при васъ противникътъ ви, не го изгонвайте, но го нахранете, напойте добрѣ. Това прѣпорѫчва Евангелието. Отлично учение е то! Казва: „Когато дойде при тебе неприятельтъ ти и е гладенъ, жеденъ, нахрани го, напой го, дай на него, дай на всички сиромаси, щомъ си богатъ“. Ако постѫпвате така, ще има навсѣкѫдѣ радость и веселие.

Христосъ казва: „Който не яде плътьта ми и не пие кръвьта ми, нѣма животъ въ себе си“.

И тъй, Христосъ дава всичко, каквото има. Сега хората казватъ: „Христосъ дава, но ние не даваме“. Щомъ не давате, ще има положителни и отрицателни величини въ вашия животъ, ще се сърдите, че животътъ е скѫпъ, постройкитѣ на кѫщитѣ струватъ скѫпо и т.н. Тъй ще бѫде за тѣзи, който не даватъ, а който даватъ, както Христа, животътъ имъ ще се оправи и ще се ползуватъ отъ плодоветѣ на това велико учение.

Като ме слушате, вие си казвате: „Говори, каквото искашъ, ние си знаемъ нашето“. Азъ ви казвамъ: „Правете, каквото искате, но ще си плащате“. Най-простото учение, което можете още сега да приложите на земята, то е науката за яденето. Прѣпорѫчвамъ на всинца ви да слѣзете до учението за яденето, да не мислите, че сте на небето. Никой не е на небето. Набожни хора нѣма. – „Но той е религиозенъ човѣкъ!“ – Да, фирмата, титлата му отвънъ показва това, но вѫтрѣ въ него нѣма нищо. – „Еди-кой си е много вѣрующъ!“ – Да, титлата му отвънъ е такава, но вѫтрѣ нѣма нищо. Нѣкой казва: „У мене вѣрата е много голѣма“. – Е, тогава дай ми 1000 лева на заемъ. „Е, нѣмамъ на разположение, не мога сега.“ Казвамъ, твоята вѣра не е достигнала до 1000 лева. Отъ нѣкого искатъ 100 лева на заемъ. „Ехъ, нѣмамъ сега“. Каже ли „ехъ…“, значи нѣма вѣра.

Доста тѣзи лъжи, прѣстанете да се лъжете! Не говорете вече това, което не е, а само това, което е! Мѫже съ мѫже, жени съ жени, братя съ братя, сестри съ сестри, говорете само истината! Говорете истината за себе

си! Не говорите истината, защото не знаете какъ да ядете. Яли сте нечиста храна, боли ви коремъ. Дойде въ това врѣме нѣкой да ви види, казвате му: „Махни се отъ очитѣ ми, коремъ ме боли!“ Този човѣкъ едва е могълъ да откѫсне единъ часъ свободно врѣме и отъ любовь къмъ васъ идва да ви види, а вие го изпѫждате. Казвамъ му: „Приятелю, не яжъ лоша, нечиста храна, пази да не разстроишъ стомаха си, за да не развалишъ хубавитѣ, добритѣ отношения съ брата си“. Яденето е причина да се развалятъ добритѣ отношения помежду ни. Никаква друга философия не признавамъ! Яжте споредъ правилата на природата и всички въпроси ще се оправятъ лесно. Спрѣте се върху тѣзи думи, размишлявайте върху яденето. Почти всички сте еднакви въ яденето, ядете по единъ и сѫщъ начинъ.

Всичко това, което ви говоря, азъ го прилагамъ и наблюдавамъ какви сѫ резултатитѣ. Правете и вие опити. Като си излѣзете отъ тукъ, помнете, което ви казахъ, че трѣбва да се научите да ядете. Като вземешъ една сварена картофа, кажи ѝ: „Сестричко, азъ те обичамъ, ще ми позволишъ да ти съблѣка дрешкитѣ, искамъ да влѣзешъ въ мене, да се разходишъ изъ стомаха, сърцето, дробоветѣ ми; тамъ нѣма да си добрѣ, ще имашъ страдания, но като минешъ прѣзъ тѣхъ, ще влѣзешъ въ свѣтлата страна на моя животъ, ще видишъ какво е моето сърце и моя умъ и тамъ ще си дадемъ по една цѣлувка“. Вземешъ една ябълка, една круша, по сѫщия начинъ ще се разговоришъ съ тѣхъ и най-послѣ вѫтрѣ въ васъ ще се цѣлунете. Като свършишъ яденето, ще кажешъ: „Днесъ имахъ три гостенки мои сестри отъ невидимия свѣтъ, отъ небето и ги пратихъ да се разходятъ вѫтрѣ въ мене“. Ще кажете: „Този човѣкъ се занимава съ духове, разговаря съ тѣхъ“. – Да, азъ се разговарямъ съ картофки, ябълки и круши, давамъ имъ по една цѣлувка като влѣзатъ въ мене и имъ казвамъ да не разправятъ това нѣщо никому.

Тѣзи ваши сестри, като отидатъ на другия свѣтъ, ще кажатъ: „Тѣзи хора се научиха вече какъ да живѣятъ, може да ги посѣщаваме“.

И тъй, направете този малъкъ опитъ върху яденето. Като успѣете, този опитъ ще ви даде вѣра за бѫдещитѣ ви опити.

Бесѣда, държана на 3 априлъ 1921 година.

Любовь – носителка на вѣчния животъ

„А Той рече: Още по-блажени сѫ, които слушатъ Словото Божие и го пазятъ.“
(Лука, гл. 11, ст. 28)

Въ по-горния, 27 стихъ на същата глава се казва: „И когато Той говореше това, една жена отъ народа въздигна гласъ и рече му: „Блажена е утробата, която те е носила и съсцитѣ, които си сукалъ.“

Христосъ казва: „Още по-блаженъ е онзи, който слуша Словото и го пази и изпълнява“.

Силата на кой и да е композиторъ, артистъ, виолонистъ, художникъ, скулпторъ или какъвъ и да е човѣкъ стои не само въ заченатата идея въ ума му, въ даденъ моментъ, но въ изпълнението, реализирането на тази идея. Всички вие сте богати на идеи. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е богатъ на идеи. Много пѫти си мислите, че ако започнете да говорите за идеитѣ, които ви пълнятъ, ще ви сѫ потрѣбни години, но въ сѫщность, държите 2–3 бесѣди и всичкиятъ ви материалъ се изчерпва, т.е. като идеи той не е изчерпанъ, а само като форми, въ които се реализирва. Всѣки отъ васъ може да излюпи по 600 пиленца, но въпросътъ е да ги отхрани, да ги отгледа, а не само да ги излюпи. Въпросътъ за идеитѣ повидимому е простъ, но важно е излюпването и отхранването на пилетата.

И тъй, всички ваши заченати мисли, желания и благородни стремежи, не трѣбва само да се зачenатъ, но и да се реализиратъ, да се изпълнятъ. Различието между реализирането или изпълнението на една идея и нейното отлагане, произвеждатъ два противоположни резултати. Характерътъ на човѣка закрѣпва въ изпълнението на каква и да е идея, а отслабва, когато се отлага изпълнението на идеята. И тъй, неизпълнението на идеитѣ иматъ обратни удари върху характера на човѣка. Какъвъ ще се родишъ за въ бѫдеще, това зависи отъ сегашния ви животъ, защото гениитѣ, великитѣ хора, които се явяватъ въ свѣта, не сѫ пилци, които сега се излюпватъ. Нѣкой казва: „Какъ бихъ желалъ да съм гений, великъ човѣкъ!“ – Да, но трѣбвало е да работишъ въ миналото си върху всичкитѣ си възвишени мисли, като ги реализирашъ, като ги изпълнявашъ.

Словото, това е реализиране на Божественитѣ мисли. Знаете ли колко

милиони години сѫ употрѣбени, за да се образува сегашното Слово? Милиони, милиони години сѫ употрѣбени. Много ясновидци и нѣкои отъ умрѣлитѣ, които се качватъ въ висшитѣ полета, намиратъ, че този свѣтъ тамъ е безмълвенъ, т.е. те считатъ го като свѣтъ на абсолютно мълчание, защото е идеенъ свѣтъ. Който е ходилъ тамъ и слѣзе отново на земята казва: „Повече не отивамъ на този свѣтъ!“ Защо? – Защото тамъ владѣе ужасно мълчание, всѣки живѣе за себе си. Тъкмо тукъ, обаче, е най-голѣмото заблуждение. Божествениятъ свѣтъ не е свѣтъ на мълчание, а свѣтъ на хармония, свѣтъ на говоръ и то какъвъ красивъ говоръ! Но, за да разбере човѣкъ всичко това, трѣбва да притежава органи, чрѣзъ които да схваща висшитѣ вибрации на Божественото Слово.

Въ окултната литература срѣщате, че свѣтоветѣ се дѣлятъ на разни полета, които сѫ наименувани различно: физическо, астрално, нисше ментално, ментално, каузално и др., турятъ имъ различни имена. Но коя е причината за създаване на физическия свѣтъ, защо е нареченъ така, защо другиятъ свѣтъ е нареченъ астраленъ, какво съотношение има между чувствата и дѣйствията или между мислитѣ и чувствата или между мислитѣ и причинитѣ, не се знае. Това е една дълбока философска мисъль, за която нито съврѣменнитѣ християни, нито вие, които ме слушате, ще можете да я разрѣшите. Всѣки свѣтъ е опрѣдѣленъ отъ степеньта на развитието на извѣстни разумни сѫщества, които живѣятъ тамъ.

Всѣка форма, която сѫществува въ този свѣтъ е признакъ на разумна сила, която е работила по-рано и я създала. Всѣко ограничение, което срѣщаме въ този свѣтъ, показва, че задъ това ограничение има сѫщества, които се бранятъ, турятъ си граница. Ако нѣкой дойде задъ вашата градина и се огради съ колци, това показва, че тамъ има живо сѫщество. Ако дойда въ вашата кѫща и намѣря заключено, какво показва това? Като отида въ единъ градъ и видя, че всички врати и прозорци на кѫщитѣ сѫ затворени, азъ вадя заключението си за културата на този градъ. Заключенитѣ врати и прозорци показватъ, че всички хора отъ този градъ обичатъ да пооткрадватъ, нѣматъ довѣрие единъ въ другъ. Когато отида въ единъ градъ и видя, че всички дами ходятъ съ забулени глави, сѫдя за културата на тѣхнитѣ мѫже. Когато мѫжетѣ въ единъ градъ носятъ дълги бради и отъ това правя своето заключение. Мѫжътъ не обича брадата жена. Защо? Той казва: „Азъ се наситихъ на бради отъ себе си, не искамъ такава жена!“ Жената казва: „Азъ не искамъ мѫжъ безъ брада и мустаци“. Защо жената иска мѫжъ съ брада и мустаци, а мѫжътъ иска жена безъ брада и мустаци?

На какво се дължи това? Казвате: „Природата е наредила така“. Да, тъй е направила природата. Ако нѣкой дойде да ти обръсне главата, природата ли е направила това? Съврѣменнитѣ химици сѫ изнамѣрили разни течности, съ които като впръснатъ подъ кожата на лицето ти, направятъ инжекция и лицето ти почернѣва. Това природата ли е направила? Не е направила тѣзи нѣща природата, но ние искаме да хвърлимъ всичкитѣ си грѣхове върху нея. Не, въ природата нѣма грѣхове, нѣма глупости. Грѣховетѣ, глупоститѣ принадлежатъ на насъ хората и на ангелитѣ. Ще кажете : „И на ангелитѣ ли?“ Да, ангелитѣ, макаръ че сѫ културни сѫщества, но и тѣ грѣшатъ. Когато ангелитѣ правятъ грѣхове, положението на хората се затруднява още повече.

Защо мѫжътъ иска жена безъ мустаци и брада? Когато земледѣлецътъ вземе ралото си и отиде да оре, какво търси – гора или полета? Той казва: „Мене гора не ми трѣбва, не ми трѣбватъ бради и мустаци, искамъ нива, поле, гладки мѣста“. Когато нѣкой ще строи кѫща, той има нужда отъ греди, нему трѣбватъ бради и мустаци. Мѫжътъ оре, а жената гради; мѫжътъ обича полетата, а жената – горитѣ. Прѣведете тѣзи символи на вашъ езикъ.

Словото, това е човѣка безъ мустаци и брада. Въ небето, въ невидимия свѣтъ нѣма ни поменъ отъ вашитѣ бради и мустаци. Тамъ нѣма мустакати и брадати хора. Брадитѣ сѫ една необходимость за този свѣтъ, тѣ сѫ дикизиране на хората. Когато нѣкой човѣкъ иска да се покаже поблагороденъ, пуща си брада и мустаки. Хората казватъ за него: „Чудесенъ човѣкъ е!“ Но, като отиде въ небето, за неговата брада и мустаци петь пари не даватъ. Нѣма по-смѣшно нѣщо отъ брадатъ и мустакатъ човѣкъ. И момцитѣ, мѫжетѣ, като искатъ да се покажатъ по-солидни, да обърнатъ по-голѣмо внимание, гладятъ брадитѣ и мустацитѣ си. Мѫжътъ, като глади мустацитѣ и брадата си, съ това иска да каже на жена си: „Нали искашъ да градишъ кѫща, на вземи, азъ имамъ цѣла гора дървета, греди, сѣчи колкото искашъ, богатъ човѣкъ съмъ.“ Мустакатъ човѣкъ, брадатъ човѣкъ и богатъ човѣкъ, тѣ сѫ едно и сѫщо нѣщо.

За онѣзи отъ васъ, които сѫ рѣшили да живѣятъ разумно, трѣбва дълбоко разбиране на живота. Старитѣ хора казватъ за младитѣ: „Нека младитѣ си отживѣятъ сега, има врѣме за сериозно замисляне върху живота, ние вече сме отживѣли. Ние трѣбва сега разумно да живѣемъ.“ Азъ казвамъ, наистина старитѣ сѫ отживѣли, но ако младитѣ живѣятъ така и тѣ ще отживѣятъ. Отживѣване, отвѣване е едно и сѫщо нѣщо. Какво показва

отвѣването на житото? Това показва, че то е отживѣло. Не трѣбва да се отживѣва, а трѣбва да се живѣе единъ разуменъ, смисленъ животъ, въ който да има вѫтрѣшна, Божествена хармония. Вие ще ми кажете: „Да, бихме живѣли така, но въ този свѣтъ, тъй грѣшенъ, тъй нечистъ, какъ може да се живѣе?“ Нашето положение не е по-лошо отъ това на млѣкопитающитѣ, ние сме хиляди пѫти по-добрѣ отъ тѣхъ. Всѣки човѣкъ чрѣзъ трудъ, чрѣзъ постоянство може да прѣодолѣе всички мъчнотии, които се явяватъ въ живота му. Има много лесенъ начинъ,за прѣодоляване на мѫчнотиитѣ. Въ Соломоновитѣ притчи се казва: „Мека дума смекчава, а остра ожесточава.“ Азъ казвамъ, огъньтъ смекчава, студътъ – смразява, уякчава.

Вие трѣбва да разбирате Словото въ този смисълъ, както Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото“. Какви сѫ били условията, въ които съмъ се родилъ, какви сѫ били баща ми и майка ми, дали сѫ били благородни, учени хора, това не е важно, важно е дали слушамъ и пазя Словото. Не спазвамъ ли Словото, нищо не се ползувамъ отъ благородството на родителитѣ си.

Азъ взимамъ двѣ противоположности въ свѣта: богатство и сиромашия. Всички искате да бѫдете богати, никой не иска да е бѣденъ. Защо сѫществува богатството и сиромашията? Вие казвате: „Не може безъ това, трѣбва да сѫществуватъ тѣзи нѣща“. Прослѣдете природата, ще видите, че навсѣкѫде въ нея се срѣщатъ тѣзи двѣ състояния. Тѣ сѫ двѣ състояния на разумния животъ. Богъ дава богатство на човѣка, за да познае неприятелитѣ си, враговетѣ си и великитѣ спънки, които го спъватъ въ живота. А сиромашия му дава, за да познае приятелитѣ си и всички благородни сили, които работятъ за неговото добро. Нѣкой казва: „Азъ съмъ сиромахъ“. Разбра ли кои сѫ твои приятели? – „Не“. Тогава не си разбралъ и сиромашията. Ти искашъ да бѫдешъ богатъ. Ако си разбралъ неприятелитѣ си, трѣбва да влѣзешъ въ борба съ тѣхъ. Сегашнитѣ хора осиромашѣха, извадиха ножоветѣ си и започнаха да се биятъ съ неприятелитѣ си. Слѣдователно, отъ ваше становище, сиромашията и богатството сѫ двѣ състояния, срѣщу които човѣкъ трѣбва да се бори, за да прѣодолее всички мѫчнотии, защото и въ богатството и въ сиромашията, въ силата и въ безсилието, въ знанието и въ глупостьта има изкушения.

Отъ това гледище има злини, които хората сами сѫ създали и вслѣдствие на това страдатъ. И когато хората страдатъ, това не е защото сѫ глупави, а защото сѫ много умни. Често българитѣ казватъ за нѣкого:

„Напилъ се като магаре“. Че магарето не пие, азъ не съмъ видѣлъ пияно магаре. Отъ дѣ произлиза тази поговорка? Ако се каже за нѣкого, че се напилъ като магаре съ студена вода, това го разбирам, но иначе – не. Тази поговорка въ прямата ѝ смисъль била такава: „Този човѣкъ не знае да пие като магаре“, а тѣ сѫ я изопачили въ форма: „Напилъ се като магаре“. Тѣзи народни поговорки, приказки сѫ тъй изопачени, че въ тѣхъ не може да се намѣри чистата истина. Ние трѣбва постоянно да сѣемъ, да сѣемъ навсѣкѫдѣ тази чиста истина, защото тя е отъ горѣ покрита съ хиляди подправки.

И тъй, много грѣшки сѫ създадени отъ глупавия, несъзнателния животъ на човѣка, но много грѣшки сѫ създадени и отъ знания, отъ съзнателния животъ на човѣка. Има и добродѣтели, които сѫ създадени отъ знанието и отъ съзнателния животъ на човѣка. Глупавиятъ и умниятъ човѣкъ се различаватъ по това: глупавиятъ човѣкъ, като направи добро, не иска отплата и като направи зло пакъ не мисли, че ще бѫде наказанъ, защото и въ единия и въ другия случай не съзнава ясно това, което [е] направилъ. Умниятъ човѣкъ знае всѣкога какво е направилъ – добро или зло.

Слѣдователно, когато минавате отъ едно състояние въ друго, то е за да изправите погрѣшкитѣ на несъзнателния си животъ и намѣсто да вземете поука отъ миналото си, често падате въ по-голѣми грѣшки. Въ какво седятъ тѣзи грѣшки? Вие искате да създадете новъ планъ за живота, нови разбирания. Въ този случай вие мязате на онзи царски синъ, който се влюбилъ въ една царска дъщеря и искалъ да се ожени за нея. И тя се влюбила въ него. Оженили се. Царската дъщеря имала голѣмо отвращение къмъ чесъна, малко да ѝ помиришело на чесънъ, припадало ѝ. Въ деня на вѣнчаването имъ били приготвили хубави ястия, но имало въ тѣхъ и чесънъ. Младоженецътъ харесалъ тѣзи ястия, увлѣкълъ се и си похапналъ повечко. Вечерьта, като отишълъ при своята възлюблена, тя усѣтила веднага миризмата на чесъна, скочила веднага и извикала на слугитѣ: „Събуйте скоро гащитѣ на този човѣкъ и го набийте добрѣ!“ – „Защо?“ – „Защото мирише на чесънъ.“ Той казалъ: „Щомъ е за чесъна, другъ пѫть ще зная, 120 пѫти ще мисля, докато се рѣша да ямъ чесънъ“.

Истината не търпи чесъна. Българитѣ много обичатъ чесънъ, но той е отрова. Ако прѣведете тази мисъль, въ ума ви ще се зародятъ мисли, които ще дадатъ извѣстна окраска на характера ви, ще произведатъ дисхармония съ хората, които ви заобикалятъ. И хората, които ви окрѫжаватъ може да

иматъ въ себе си извѣстни елементи, които ви сѫ неприятни. Защо нѣкои хора ви сѫ неприятни? Защото въ тѣхната кръвь, въ тѣхнитѣ мисли има нѣщо, което не съотвѣтствува на вашия духъ. Ако обонянието ви би било силно развито и ви цѣлуне нѣкой човѣкъ, който е ялъ чесънъ, слѣдъ една година едва бихте се освободили отъ тази миризма. Ако ви цѣлуне нѣкой мѫжъ, който е ималъ намѣрение да убие нѣкого или да обезчести нѣкого, едва ли слѣдъ 10 години ще може да се освободите отъ прѣслѣдванията на тази цѣлувка. Съ една малка приказка ще направя сравнение, за да се изтъкне силата на нечистата цѣлувка или силата на грѣха изобщо.

Въ единъ монастиръ живѣлъ единъ светия, който пожелалъ силно да се види съ единъ свой роднина, който живѣлъ въ ада, за да му даде нѣкои наставления. Ангелътъ му казалъ: „Ти знаешъ ли, че ако дойде тукъ този твой роднина, това мѣсто ще се опропасти, ще се измѣни“. – „Нищо, за една минута само ще го видя.“ – „Добрѣ“, казалъ ангелътъ. Дошълъ роднината на светията, но този монастиръ се опропастилъ и светията трѣбвало да бѣга отъ тамъ. Вие мислите, че грѣхътъ е нищо, проста работа. Не, грѣхътъ е най-опасната отрова, най-голѣмия чесънъ въ свѣта. Понѣкога хората ядатъ чесънъ, защото нѣкои отъ елементитѣ, който живѣятъ въ тѣхъ, искатъ такава храна, затова той казва: „Хайде да ви дадемъ малко отъ тази храна.“ Азъ говоря на символиченъ езикъ. Чесънътъ е едно лѣчебно срѣдство и трѣбва да се употрѣбява само за болни хора. Когато нѣкой иска да дезинфекцира устата си или иска да помогне на болния си стомахъ или на слабитѣ си гѫрди, може да употрѣби чесънъ, но когато е здравъ, абсолютно се забранява чесънъ. На болни хора прѣдписвамъ чесънъ, на здрави – не; на болни хора прѣдписвамъ рѣпа, на здрави – не. Ако стомахътъ ти е разстроенъ, яжъ рѣпа, свари я и пий сока ѝ, докато се поправи стомахътъ ти, но поправи ли се, не употрѣбявай повече. Ако стомахътъ ти е слабъ, пий само една чашка вино, но ако е здравъ – никакво вино не се позволява. Азъ говоря за ферментиралото, а не за сладкото вино.

Христосъ казва: „По блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото“.

За да може Словото Божие да внесе великитѣ, новитѣ идеи въ свѣта, трѣбва да ги почерпимъ отнѣкѫдѣ. Това може да стане само слѣдъ като влѣземъ въ хармония съ Великото, съ Божественото въ свѣта. Ако мислите, че тѣзи велики идеи ще ги почерпите отъ съврѣменния свѣтъ, лъжете се, той е безидеенъ. Покажете ми въ днешнитѣ вѣстници или въ съврѣменната литература нѣкѫдѣ нѣкаква нова идея. Това сѫ все стари идеи, все преживѣвания. Слушалъ съмъ и виртуози, посѣщавалъ съмъ разни

концерти, но нигде ново, все старото повтарятъ.

Американцитѣ иматъ пѣсень: „Янки дудълъ“, тя е най-глупавата пѣсень, но като се запѣе, тѣ се възхищаватъ. Американцитѣ не сѫ музикални хора, тѣ не могатъ да се проявятъ въ музиката и затова старото си повтарятъ. Прѣди години тѣ извикаха единъ композиторъ чехъ да събере нѣщо народно отъ тѣхъ и да създаде американска музика. Защо не сѫ музикални хора? Защото сѫ много практични и всичко разглеждатъ математически. Единъ синъ американецъ отива при баща си на гости. Гостувалъ му той 31 деня и когато си заминавалъ, баща му казалъ: „Синко, ти прѣкара при мене 31 деня, всѣки день ти се падатъ два долара, значи за всичкото врѣме ще ми платишъ 62 долара.“ Синътъ отговорилъ: „Татко, имашъ грѣшка, три дни бѣхъ другаде гостъ, затова 6 долара ще извадишъ отъ смѣтката си.“ Ние казваме: „Културни хора сѫ американцитѣ.“ Да, културни хора сѫ, честно постѫпватъ, похвалявамъ ги. Но това не е още култура! Когато бащата иска да изиграе сина си и когато синътъ иска да изиграе бащата, нито бащата, нито синътъ сѫ културни. Когато бащата иска да народи синове и дъщери, за да му помагатъ и когато дъщерите и синоветѣ искатъ да стане бащата богатъ, за да ги осигури, нито бащата, нито синоветѣ и дъщеритѣ сѫ културни хора и нито бащата, нито дѣцата сѫ разбрали живота.

Съврѣменнитѣ християнски народи сѫ изопачили Христовото учение, изопачили сѫ служенето на Бога. Днесъ на църквитѣ се служи, а не на Бога. Църкви правятъ, икони позлатяватъ и други подобни. Банки отварятъ, лихви налагатъ, но всичко това не е сѫщественото. Сѫщественото нѣщо сѫ добродѣтелитѣ. Тѣ трѣбва да се садятъ и наслѣдяватъ. Днесъ лъжата навсѣкѫдѣ сѫществува, но горко ти, ако не отидешъ на църква, ако не те мироса попътъ. Всички казватъ за такъвъ човѣкъ, че не е православенъ. Смѣшно е това опрѣдѣление – православенъ! Кой е православенъ? Какъ ще се опрѣдѣли точно кой човѣкъ е математикъ? Математикъ е човѣкъ, който разбира добрѣ прѣдмета си, който може да рѣшава правилно задачитѣ, който му се изпрѣчватъ въ живота. Кой човѣкъ може да се нарече астрономъ, физикъ, химикъ, биологъ, астрологъ, социологъ и т.н.? Всѣки, който разбира прѣдмета си и рѣшава правилно задачитѣ си, може достойно да носи името си, съ което е кръстенъ, било като физикъ, химикъ или какъвъ и да е другъ.

Всички, който искатъ да прѣустроятъ обществото, трѣбва да разбиратъ законитѣ и начинитѣ, по който трѣбва да направятъ това. Нѣкои

казватъ: „Ние сме рѣшили да прѣустроимъ обществото и нѣма какво да му мислимъ“. Не, трѣбва да се мисли! Птичкитѣ, когато ще мѫтятъ, най-напрѣдъ обмислятъ гдѣ и какъ ще съградятъ гнѣздата си, съграждатъ ги и послѣ снасятъ въ тѣхъ яйцата си. И днесъ, когато ние искаме да прѣорганизираме обществото, трѣбва да знаемъ какво искаме и послѣ да дѣйствуваме. Рѣзко трѣбва да се постави граница между старото и новото! Старото не може да се кърпи. Не може да се примиряватъ стари вѣрвания съ нови и стари истини съ нови истини. Прѣди всичко не може да се говори за стара и нова истина. Истината е една. Всѣки, който казва, че има стара истина, той не разбира Божествения законъ. Истината е една и тя е необходимость въ живота.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който пази Словото.“ Словото, означава този разуменъ животъ, който се изявява въ правилни форми, въ правилни звуци. Въ този животъ всѣки звукъ, всѣка дума трѣбва да има смисъль. Правили ли сте опитъ да произнесете правилно нѣкоя дума и да опитате резултата? Напримѣръ, намѣрете звукъ, съ който да произнесете думата „здраве“ и наблюдавайте резултата. Въ окултната наука има ключове, на който се произнася всѣка дума. Ако намѣрите точния ключъ на думата „здраве“ и я произнесете три пѫти прѣдъ нѣкой боленъ, той ще оздравѣе. Само съ правилното произнасяне на всѣка дума ще провѣрите и силата, която се съдържа въ думата. Вие ще почувствувате силата на всѣка дума, тъй както когато вземете едно чърво, поставите го на крана на чешмата и пуснете водата да тече. Водата съ силата си ще измие наоколо всички нечистотии. Казвате: „Обичаме здравето, но Господь да ни го даде“. Да, ти си затворилъ ключоветѣ си и чакашъ Господь да дойде и да ти ги отвори. Искашъ да бѫдешъ здравъ, Господь казва: Научи се да произнасяшъ думата „здравъ“. Нещастенъ си, научи се да произнасяшъ думата „щастие“ и тя ще те направи щастливъ. Глупавъ си, научи се да произнасяшъ думата „мѫдрость“, „знание“. Вие стоите, искате да сте щастливи, умни здрави, а не сте се замисляли какъ може да бѫде това. Вие не сте подозирали дори, че отъ правилното произнасяне на тѣзи думи зависи вашето щастие, здраве и мѫдрость.

Мѫжътъ казва: „Жено, заколи за днесъ тази кокошка и я наготви! Знаешъ ли какъ да я сготвишъ?“ – „Не, милички, кажи!“ – „Слушай, ще я попаришъ, а послѣ изчистишъ, ще извадишъ вѫтрѣшностьта и ще я напълнишъ съ оризъ и стафиди, ще я зашиешъ, ще я запържишъ съ масло и малко лучецъ, но ще внимавашъ да не загори, та като се върна, ще я

опитамъ.“ – „Слушамъ милич–ки!“ Мѫжътъ си дохождa отъ работа, сѣда на масата, казва: „Е, слава Богу, хубаво е направила жената!“

Ако жената имаше търпѣнието да изслушва тъй дълго мѫжа си, ако той имаше търпѣнието да разказва какъ се готви пълнена кокошка, какъ да нѣматъ търпѣнието да изслушатъ и двамата какъ се приготвя щастието? Това е единъ методъ, това сѫ закони, който сѫществуватъ дълбоко въ нашата душа. Какъ ще наредите живота си, ако нѣмате щастие? Безъ щастие, животътъ ви ще бѫде редъ разочарования, редъ нещастия и тогава ще кажете: „Животътъ нѣма смисъль“. Азъ не говоря за свѣтскитѣ хора, а за васъ, които ме слушате. Колко пѫти и при най-малкитѣ изпити се спъвате, не може да ги издържите!

Христосъ казва: „По-блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото.“ Словото включва всичко въ себе си, То носи любовь. Само въ разумния животъ може да има любовь, само между разумни сѫщества може да се проявява любовьта. Въ неразумния животъ нѣма никаква любовь. Вие казвате: „Трѣбва да се обичаме, трѣбва да се любимъ!“ За да се обичаме, най-напрѣдъ животътъ ни трѣбва да стане разуменъ и тогава ще дойде любовьта, която съ единъ магически замахъ ще изправи всичко. Идването на разумната любовь трѣбва да се прѣдшествува отъ разумния животъ. Често съврѣменнитѣ хора се надлъгватъ. Тѣ не знаятъ истината. Онзи, който проповѣдва и онзи, който пише и онзи, който твори, всички не знаятъ истината, но се прѣдставятъ като че ли я знаятъ.

Има една приказка за надлъгванията на хората въ свѣта. Трима българи се събрали на една воденица. Имали съ себе си една кокошка. Сѣднали да вечерятъ, не знаятъ какъ да я раздѣлятъ, кому да се падне тя. Рѣшили да си легнатъ да спятъ и който отъ тѣхъ сънува най-хубавъ сънь, нему да се даде кокошката. Лѣгатъ си и тримата. Спали единъ часъ и се събудили, да разказватъ кой какво е сънувалъ. Първиятъ започва: „Като заспахъ, отидохъ на небето и какви ли не чудеса видѣхъ тамъ! Ангели съ бѣли одежди, всички весело пѣятъ, но какво пѣене“ и т.н. Вториятъ: „Азъ ходихъ на мѣсечината. Чудни работи видѣхъ тамъ!“ Третиятъ казва: „Азъ, като видѣхъ единия на небето, другия на мѣсечината, рекохъ си въ себе си, че тѣзи хора нѣма да се върнатъ отъ тамъ, станахъ и изядохъ кокошката.“

Сега едни ни залъгватъ, че сѫ на небето, втори на мѣсечината, трети ни каратъ да копаемъ, но въ всичко това нѣма никакъвъ смисълъ. Има извѣстни обществени задачи, който трѣбва да разрешимъ. Само единъ истински начинъ има за прилагане на правилния, разумния животъ. Този

начинъ ще дойде, ще се наложи на всички хора. Какъ ще дойде? Всички хора ще изнемощѣятъ, ще се прѣвърнатъ на вода и слѣдъ това Господь ще ги прѣкара прѣзъ една много тънка цѣвь, ще ги прѣчисти, филтрува, докато добиятъ кристална чистота. Всички съврѣменни хора ще се прѣвърнатъ въ кристална вода, отъ тѣхъ нѣма да остане абсолютно никаква твърда материя, никаква брада, никакви косми. Прѣдставете си, че сега сте вода. Подъ „Вода“ разбирамъ чистъ човѣкъ въ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Такъвъ човѣкъ навсѣкждѣ ще бжде смѣлъ и рѣшителенъ. И наистина, нѣма сила по-голѣма отъ водата, тя всичко твори. Когато се прѣвърнемъ въ вода, ще бждемъ въ най-пластичното състояние, въ което се намираме.

А сега всички хора казватъ: „Бжди твърдъ като мжжъ, бжди силенъ, якъ като желѣзо!“ Е, хубаво става и желѣзо и камъкъ, но нищо не излиза. Когато човѣкъ започва да изсъхва, става твърдъ, изгубва пластичностьта си и казва: „Моятъ умъ не може да побере това.“ Да, почналъ си да изсъхвашъ. – „Моето сърце не може да обича!“ – Почналъ си да изсъхвашъ. – „Азъ не мога да направя това.“ – Почналъ си да изсъхвашъ. Не, кажи: „Всичко мога да направя и горѣ отивамъ и долу отивамъ!“ Това значи да бждешъ герой.

Като ви говоря, че трѣбва да живѣете споредъ разумния животъ, вие казвате: „Ако живѣемъ по този начинъ, ще умремъ отъ гладъ.“ Да, казвалъ съмъ и другъ пжтъ, че по който начинъ и да живѣете, колкото богати и да сте, всички отъ гладъ ще умрете. Дохожда день, гърлото засъхва, не приема нищо. Очитѣ гледатъ, гледатъ и тѣ се затворятъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да ни убѣдятъ, че ако вървимъ по правия пжть, гладни ще умремъ. Не, ако вървите по кривия пжть – гладни ще умрете. Ако живѣете съ тези криви разбирания, ще умрете отъ болести, бѣсилки, затвори.

Какви сж тѣхнитѣ разбирания, разбиранията на свѣта. Да се въвежда редъ и порядъкъ съ сждилища, съ бѣсилки, съ затвори, а то е цѣла анархия. Това не е Божественъ свѣтъ, това не е свѣтъ на хармония, това е свѣтъ на абсолютна анархия. Въ Господнята молитва се казва: „Да дойде Царството Твое, да бжде волята Твоя, както на небето, така и на земята.“

Вие мислите, че съврѣменниятъ свѣтъ е много наредъ и искате нему да служите, искате отъ него да бждете почитани, искате отъ него слава. Христосъ казва: „Не търсете слава отъ человѣци, а отъ Бога.“. Ако търсите слава отъ хора чисти, който живѣятъ съ възвишени мисли и идеи, разбирамъ, но да търсите слаба отъ хора, който живѣятъ за себе си, това не разбирамъ, защото тѣ сами ще станатъ вода.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото.“ Разумниятъ животъ седи въ това, човѣкъ да бѫде всѣкога чистъ, всѣкога здравъ. Въ древностьта единъ царь ималъ една дъщеря, която той намиралъ за много ексцентрична, своенравна, а въ сѫщность тя била много умна мома. Тя разбирала тъй добрѣ окултнитѣ закони, че могла да видоизмѣня лицето си, да му туря седемь шарки, т.е. да го облича въ седемь живи кожи. Като дошълъ първиятъ кандидатъ, царски синъ да иска рѫката ѝ, тя му се прѣдставила въ червена форма. Момъкътъ я погледналъ, казалъ си: „Тази мома не е за мене.“ Царската дъщеря си казала: „И той не е за мене, не познава.“ Дошълъ втори царски синъ да я иска. На него се прѣдставила въ черна форма, като красива арабкиня, съ голѣми устни. – „Не е този моятъ идеалъ, сбогомъ“, си казали тѣ. Така се изредили шесть души, на всички се прѣдставила въ разни краски и никой отъ тѣхъ не я харесалъ. Най-послѣ дохожда седмиятъ, истинскиятъ ѝ избраникъ, прѣдъ когото снела всичкитѣ си забрадки и му се прѣдставила въ такава форма, въ каквато се прѣдставя горѣ на небето.

Сега и вие търсите истината, но тя ви се прѣдставя понѣкога червена, понѣкога черна, понѣкога зелена, жълта, синя, въ всевъзможни цвѣтове, но това не е истината още. Когато видите израза на царската дъщеря, т.е. на истината, въ васъ ще стане такъвъ прѣвратъ, че цѣлъ свѣтъ да се събере, нѣма да може да ви мръдне нито 1/100 000 000 мм отъ пѫтя ви, тъй силни ще бѫдете. Свѣтътъ за васъ ще бѫде изметъ, всичко ще ви се вижда играчка и ще разберете, че животътъ е другъ.

Често правя наблюдения върху живота на мравкитѣ и върху други буболечки. Има едни черни буболечки, които, като срѣщнатъ по пѫтя си извержения отъ трѣвопасни животни, правятъ си чрѣзъ търкаляне топчици отъ тѣхъ и си играятъ съ топчицитѣ. Едната се изправя съ прѣднитѣ си крака на тѣхъ, другата съ заднитѣ, търкалятъ ги и т.н. Нѣкой като мине покрай мене и ме гледа какъ наблюдавамъ тази игра на буболечкитѣ, мисли си: „Не струва човѣкъ да се занимава съ такива работи.“ Казвамъ и хората много пѫти се занимаватъ съ такива топки, мѫже и жени си играятъ съ тѣхъ. За невидимия свѣтъ тѣзи топки сѫ извержения и цѣлъ животъ се занимаваме съ такива нечистотии. Учимъ се, но защо? Да станемъ учени, богати, да добиемъ положение въ свѣта, като владици, царе и т.н.

Смисълътъ въ живота не е тамъ. Смисълътъ въ живота е да бѫдемъ здрави, разумни, да намираме удоволствие въ всичко, което прѣживѣваме. Като ядемъ, като пѣемъ, като свиримъ, да знаемъ защо вършимъ това.

Всѣко дѣйствие трѣбва да е разумно и да знаемъ защо става. Кажете ми какво казватъ лѣкаритѣ за съня, за яденето, колко часа трѣбва да се спи, каква храна трѣбва да се яде и т.н. Всѣки лѣкарь различно се произнася и за яденето и за съня. Нѣма единъ опитъ направенъ отъ лѣкаритѣ, който да е далъ отлични резултати.

Като дойде до църквата, пакъ различни мнѣния. Православнитѣ казватъ: „Повѣрвай въ Христа, ще бѫдешъ спасенъ, ти и домътъ ти.“ Евангелиститѣ казватъ: „Повѣрвай въ евангелската църква, ще бѫдешъ спасенъ“. Мохамеданитѣ казватъ: „Повѣрвай въ корана, ще бѫдешъ спасенъ.“ Питамъ, дѣ е истината, по колко начина може да бѫде спасенъ човѣкъ? Той може да бѫде спасенъ само по единъ начинъ и то по пѫтя на любовьта. Ние спасяваме хората чрѣзъ любовьта. Тогава казвамъ на всинца ви: „Възлюбете Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила и ще бѫдешъ спасенъ, ти и домътъ ти и народътъ ти и цѣлото човѣчество.“ Това е смисъла на живота. Възлюби Господа и прѣкарай тази любовь прѣзъ цѣлото си сѫщество! Тогава не само, че ще бѫдешъ спасенъ, но ще станешъ наслѣдникъ на Царството Божие.

Често се запитвате: „Дали съмъ спасенъ азъ?“ Моята диагноза е лесна. Питамъ те: Любовьта влиза ли въ сърцето ти, въ душата ти, въ ума ти и въ силата ти? Отговаряшъ: „Е, е, е…“ Казвамъ, ти си се научилъ да спрѣгашъ отъ спомагателния глаголъ „съмъ“ само третото лице – „е“, това „е“ е връзка. Намѣри сега другитѣ двѣ думи; тури първата дума, послѣ спомагателния глаголъ „е“, слѣдъ това втората дума и образувай едно прѣдложение. Всѣки отъ васъ може да се справи съ тази диагноза. Запитвате: „Ще влѣза ли въ Царството Божие?“ Вижъ, ако Любовьта е влѣзла въ сърцето, въ душата, въ ума и въ силата, ще влезешъ въ Царството Божие. Запитвате още: „Ще възкръсна ли?“ Вижъ имашъ ли любовь въ сърцето, въ душата, въ ума и въ силата си. Ако имашъ, ще възкръснешъ, ако я нѣмашъ каквото и да ти казватъ, лъжатъ те. Тъй седи великата истина отъ гледището на живота. Спредъ това, каквато любовь и да носимъ, трѣбва да я носимъ отъ цѣлото си сѫщество.

Нашата партия иде вече отгорѣ и ще ви обърнемъ на вода. Като дойдатъ комуниститѣ, ще ви взематъ кѫщитѣ имотитѣ, всичко, а ние като дойдемъ, ще прѣвърнемъ свѣта въ вода, ще изчистимъ и попове и владици и комунисти, ще туримъ всичко подъ еднакъвъ знаменатель. Слѣдъ това ще започнемъ да образуваме рибитѣ, птицитѣ, новитѣ млѣкопитающи, като

волове, кончета и най-послѣ ще образуваме новия човѣкъ и ще го поставимъ пакъ въ рая. Велика програма имаме ние! Тѣзи шапки, бради, мустаци, кости, мускули, дробове – всичко ще стане на вода. Ние сме опасни хора. Най-страшнитѣ хора въ свѣта, това сме ние. Получили сме вече послѣдната телеграма отъ слънцето. Отъ тамъ сѫ насочили своята артилерия къмъ земята и съ това ще създадатъ въ умоветѣ на всички хора коренни промѣни. Нѣма да остане глава на земята, която да не узрѣе.

Въ Индия има слонове, извѣстни съ своята упоритость. Но индийцитѣ сѫ намѣрили модусъ да ги укротяватъ лесно. Хванатъ слона обърнатъ го нѣколко пѫти на гърба му и съ това, въ петь минути толкова много се укротява, че е неузнаваемъ. Така сега и Господь ще направи, ще хване всички хора – мѫже, жени, свещеници, проповѣдници, учители, сѫдии, ще ги обърне нѣколко пѫти на гърба имъ и ще ги прѣтъркули въ водата. Тѣ ще кажатъ: „Господи, познахме Те.“ Въ водата нѣма частна собственость. Ще ми кажете: „Ние ще дочакаме това нѣщо, ще бѫдемъ свидѣтели на тѣзи врѣмена.“ Не стойте да дочаквате това врѣме! Гледайте да не направите грѣшката, която жената на Толстоя направи. Толстой още прѣди 20 години прѣдсказа какво ще стане съ Русия и казваше на жена си: „Хайде да раздадемъ богатството си, да се уединимъ нѣкѫдѣ и да заживѣемъ тихъ, чистъ животъ, да изпълняваме волята Божия.“ – „Раздай своето богатство, азъ не искамъ да направя сѫщото“, отговаряше жена му. Наистина, слѣдъ 30 години се сбѫдна прѣдсказаното отъ Толстоя. Така и вие, не стойте въ бездѣйствие, а се гответе. Ще кажете: „Ние сме готови да изпълнимъ волята Божия, когато дойде врѣмето за това.“ Това не е готовность. Като ви говоря това, не разбирайте, че искамъ да напуснете свѣта, но ви проповѣдвамъ учение, съ което да разберете дълбокия смисълъ на Божествения свѣтъ и да ви избавя отъ излишни страдания. Нашиятъ животъ тукъ на земята е частица отъ великия Божественъ свѣтъ. Ето защо ние трѣбва да се приготвимъ за онзи великъ свѣтъ, на който трѣбва да станемъ граждани.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото.“ Ако бихте имали опитности и прѣживѣвания отъ този свѣтъ, то ако нѣкоя жена или мѫжъ е боленъ, обезсърченъ, като дойдатъ вашитѣ ангели отъ невидимия свѣтъ и ви посѣтятъ, веднага ще усѣтите присѫствието имъ и вашата болесть, скръбь или меланхолия ще изчезне. А сега мѫжътъ се бои да не го напусне жена му, жената се плаши да не я напусне мѫжътъ ѝ. Че кой ви е свързалъ, защо се плашите? За търговци съединение нѣма. Онова,

което любовьта е свързала, само то ще остане неразединено. Ако сте свързани по закона на Божията любовь, никаква сила на този свѣтъ не е въ състояние да разруши или да помръдне тази връзка. Нѣмате ли тази връзка само пухъ и прахъ ще остане отъ васъ. Идете на гробищата, ще видите, че тамъ всичко е на прахъ и пепелъ обърнато. Вие сѫщото ли искате да изпитате?

Това е говорилъ Христосъ на онѣзи, които Го разбирали и които търсили бѫдещия животъ. Той имъ прѣпорѫчвалъ да възприематъ любовьта вѫтрѣ въ Словото и То да бѫде разумно, опрѣдѣлено. Ако и вие възприемете това, само така ще можете правилно, коренно да разрѣшите веднъжъ за винаги какъвъ трѣбва да е вашиятъ животъ и какви трѣбва да бѫдатъ отношенията ви къмъ хората. Любовьта може да се облѣче въ хиляди форми, но всичкитѣ ни намѣрения трѣбва да бѫдатъ искрени. Ако уловя една кокошка да я помилвамъ и нѣмамъ никакво друго намѣрение, освѣнъ да ѝ се порадвамъ, нека изразя така чувството си, че тя да се остави свободно на моята ласка и да не се бои. Но ако я уловя, помилвамъ, а въ себе си имамъ намѣрението да ѝ туря ножъ, това е недостойно. Ако срѣщна една бѣдна, красива мома и ѝ услужа, помогна ѝ въ нѣщо, а послѣ си кажа: „Защо да не я използвамъ“, това е нечестно, недостойно намѣрение и всѣкаква услуга пада. Въ любовьта ни не трѣбва да има двѣ форми, двѣ разбирания, двѣ желания. Всичкитѣ ни дѣйствия, мисли трѣбва да дишатъ чистота, искреность, въ нищо да нѣма задна цѣль и да вършимъ само Волята Божия въ този свѣтъ.

Вие ме слушате сега, но послѣ ще си отидете и ще си карате по стария начинъ. Ще ви дамъ единъ правиленъ методъ за работа – вземете сѫществителното име „любовь“ и го скланяйте въ всички падежни форми. Послѣ вземете глагола „любя“, спрегнете го въ всички врѣмена – настояще, минало и бѫдеще, въ всички числа – единствено и множествено. Правете тѣзи упражнения всѣки день. Казвате: „Ние обичаме Господа!“ Ако този Господь дойде на земята, първата ви работа е да му се оплачете, че хората не ви обичатъ, не ви разбиратъ и т.н. Е, какъ мислите, ще бѫде ли доволенъ Господь отъ това? Напротивъ, като дойде Господь, кажете му: „Господи, доволенъ съмъ, че ми даде различни условия въ живота, за да мога да науча закона на любовьта, доволенъ съмъ, че дойде, за да внесешъ въ мене любовьта!“

Вие седите, всѣки день отваряте старитѣ си тефтери и казвате: „Иванъ миналата година ми изяде 1000 лева, Драганъ, като бѣше на власть,

ме обиди, еди кой си излъга“ и т.н. Всѣки день стари смѣтки прѣглеждате и минавате за културни хора! Посѣтете коя и да е часть отъ София или кой да е голѣмъ европейски градъ, ще видите, че всичко се е съсрѣдоточило къмъ едно: изиграване единъ другъ. Това не сж идейни хора, не сж културни хора! Малко сж хората, които мислятъ добро. Ученията мисли какъ да изнамѣри нѣкой отровенъ газъ, да се умъртвяватъ повече хора или какъ да прѣустроятъ орждията, да стрѣлятъ на по-далечни разстояния и т.н. Всичко се измисля все за прѣстжпления. Ние трѣбва да кажемъ: „Стига вече, братя, сити сме на тѣзи изобретения!“ Всички изобретения да се превърнатъ на добро.

Ще кажете: „Ние ли да поправимъ свѣта?“ Ами нали вие го развалихте. Вие трѣбва да поправите това, което сте развалили. Знаятъ ли българитѣ, колко нѣща сж развалили тѣ въ свѣта? Какъ? Тѣзи нещастия, които сж имали и иматъ българитѣ, сж резултатъ на омразата, която хранятъ толкова години къмъ гърцитѣ. Тази омраза е, която е развалила много работи. Българинътъ има характеръ и сила, а гъркътъ – умъ и съ тѣзи си качества взаимно поддържали омразата и до днесъ. Четете историята, ще видите, че и днесъ се повтаря сжщото. Не е омразата, обаче, която може да разрѣши такива важни обществени въпроси. Нѣкои хора казватъ: „Да бъдемъ националисти!“ И въ това не е разрѣшението на въпроса. Хората иматъ извѣстни интереси, но правилно е тѣзи интереси да бждатъ еднакви за всички. Цѣлото общество е единъ организъмъ, който има нужда отъ подкрѣпа на всички частни, външни сили. Сжщото е и за човѣшкия организъмъ. Ако човѣкъ усилва единъ органъ или едно качество въ ущърбъ на друго нѣкое, съ това се създава извѣстна дисхармония. Слѣдователно, невидимиятъ свѣтъ не може да гледа спокойно на издигането на единъ народъ надъ другъ. И гърцитѣ сега ще изкупуватъ грѣховетѣ си.

И тъй, старото, върху което сега живѣете, ще се прѣвърне въ вода. Азъ ви говоря въ по-мека форма, но ако прочетете Петровото послание, той казва, че всичко ще мине прѣзъ огънь, всичко ще се стопи. Азъ ви говоря за вода, а Петъръ – за огънь. Онѣзи отъ васъ, у които е събудено висшето съзнание, които искатъ да живѣятъ като разумни сжщества, нека заработятъ съ любовьта, нека склонятъ сжществителното „любовь“ и спрягатъ глагола „любя“. Като се упражнявате така, прослѣдете хората около васъ, дали ставатъ по-добри или по-лоши. Но въ този законъ има извѣстни изключения, които се състоятъ въ слѣдното: като започнете да работите съ тѣзи думи, ще забѣлѣжите въ първо врѣме едно подобрение,

послѣ едно влошаване, слѣдъ това по-голѣмо подобрение, което ще се смѣни съ още по-голѣмо влошаване, пак подобрение, но още по-голѣмо, пакъ още по-голѣмо влошаване и слѣдъ редъ кризи, ще се дойде до едно здравословно състояние.

Онѣзи отъ васъ, които сѫ тръгнали въ този пѫть, казватъ: „Едно врѣме бѣхме спокойни, а сега сме много неспокойни.“ То е защото любовьта е реформирала сърцата ви, станали сте по-чувствителни и у васъ работи вече разумното Слово. Не се плашете, че нѣкога ще дойде и у васъ сиромашията. Казвамъ, нѣма сиромашия, но Богъ те е поставилъ въ това положение врѣменно, докато разберешъ своитѣ приятели. Когато си най-богатъ, тогава ще намѣришъ онзи свой неприятель, който иска да те убие. И тъй, които отъ васъ сѫ богати, нека се справятъ съ неприятелитѣ си, а които сѫ сиромаси – съ приятелитѣ си. Въ това се крие разрѣшаването на съврѣменнитѣ обществени проблеми. Сега всички хора въ Европа се справятъ съ своитѣ неприятели. Това е първата фаза. Въ църквитѣ, въ всички религиозни общества навсѣкѫдѣ хората се борятъ, защото иматъ неприятели. Единъ народъ съ другъ се бие, защото сѫ богати и като тъй виждатъ своитѣ врагове. До кога ще се борятъ? – Докато станатъ сиромаси. Като станатъ сиромаси, ще кажатъ: „Братя, стига сме се борили, може по другъ начинъ да живѣемъ!“ Може, може да се живѣе по другъ начинъ, но трѣбва вѣра.

Сегашнитѣ културни хора и еднитѣ и другитѣ отиватъ въ крайности въ живота. Онѣзи, които вѣрваха въ Бога, но не изпълниха волята Му, нищо не можаха да направятъ и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, а вършиха Неговата воля и тѣ не можаха да направятъ нѣщо, защото и онѣзи, които вѣрваха въ Бога, вършиха своята воля и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, пакъ вършиха своята воля. Азъ наричамъ и еднитѣ и другитѣ вѣрующи, но вѣрующи въ кого? – Вѣрующи въ себе си. По-голѣми безвѣрници отъ религиознитѣ хора въ този свѣтъ нѣма. По-голѣми безвѣрници отъ поповетѣ, свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, браминитѣ – нѣма. По-голѣми безвѣрници отъ майкитѣ и бащитѣ въ този свѣтъ нѣма.

И днесъ всички болести, отъ които страда цѣлото човѣчество, сѫ изразъ на тази покварена мисъль, която е заела, обхванала цѣлия свѣтъ. Вие вѣрвате въ Бога, но тази вѣра не ви опрѣдѣля дѣ е този Господь сега. Нѣкои казватъ, че е горѣ на небето, други – че е у васъ вѫтрѣ. Че е горѣ, на небето, това зная, че е вѫтрѣ у васъ и това зная, но Той тамъ спи, чака да Му отворите, вие сте Го заключили. Господь хлопа, а вие казвате:

„Господи, чакай да се понатъкмя малко, да се облека.“ Жената казва: „Господи, снощи имахъ неприятности съ мѫжа си, почакай малко!“ Мѫжътъ казва: „Господи, снощи имахъ неприятности съ жена си, почакай малко!“ Търговецътъ казва: „Господи, почакай малко да си прѣгледамъ старитѣ тефтери!“ Господь казва: „Нѣма чакане вече, срутете всичко отвънъ, жени, мѫже, търговци, свещеници, всички да станатъ на вода!“ Само така ще се оправи свѣта.

Моето желание е всички да станете на вода, да бѫдете чисти, кристални като нея, та като ви пие нѣкой, да каже: „Ето въ какво се състои живота!“ Тази вода да минава прѣзъ всички души, да ги мие, да ги подига. А днесъ се срѣщатъ хората и едни отъ други се плашатъ, мѫже се плашатъ отъ жени и обратно, търговецъ се плаши отъ търговецъ и т.н. Казватъ за нѣкого: „Не му вѣрвайте, той е крадецъ, лъжецъ“. Кажете си по-добрѣ тъй: „Да, приятелю и ти и азъ лъжемъ и крадемъ, но хайде и двамата да се поправимъ!“ Казвате: „Ние сме по-благородни отъ него“. Че ако ти си по-благороденъ, въ какво се състои твоето благородство? Ако Господь би ви изправилъ въ нѣкой кинематографъ да наблюдавате лентата на вашитѣ минали животи, знаете ли какво бихте видѣли? Ще видите най-ужаснитѣ картини, каквито досега никога не сте видѣли. Това е човѣшкия животъ. Той е смрадь и редица отъ прѣстѫпления.

Като ви говоря, нѣкои си казватъ: „Ние сме много добри, все ще уредимъ нѣкакъ тази работа.“ Не, нѣкакъ тази работа не се урежда, а трѣбва веднъжъ за винаги да турите закона на любовьта въ сърцата, въ душитѣ, въ умоветѣ и въ духа си, всичко да се изпълни отъ нея. Иде огъньтъ! Който нѣма въ себе си тази любовь, нищо нѣма да остане отъ него. Отъ европейскитѣ държави нѣма да остане нищо. Нѣма да мине много врѣме и ще провѣрите всичко това, което ви казвамъ. Само любовьта ще ви спаси. Думитѣ на пророка ще се чуятъ. Отъ плановетѣ на европейската политика нѣма да остане нищо, нека знаятъ това европейскитѣ дипломати. Отъ всички сегашни религии, църкви, нищо нѣма да остане. Камъкъ на камъкъ нѣма да остане. Любовьта ще съсипе всичко и послѣ ние наново ще градимъ. Сега стоятъ съврѣменнитѣ хора и казватъ: „Чакай.да се молимъ за орѫжието, за добрия изходъ на войната, за подобрение на материалното ни положение и т.н.“ Не може вече това, такава молитва не се приема. Онзи, който се нарича българинъ, трѣбва да има нѣщо Божествено въ себе си. Нѣма ли Божествено въ себе си, той е както го наричатъ гърцитѣ – дебела глава. И тъй, онзи, който нѣма любовь

въ сърцето, душата, ума и духа си, той не е човѣкъ, той е калънъ-кефалия, човѣкъ на който главата не увира лесно.

Слушайте приятели, азъ другъ пѫть нѣма да ви говоря така. Ако ме послушате въ това, което ви говоря, печелите, работата върви добрѣ, ако не ме послушате, утрѣ на вода ще станете. Ще кажете: „Ние сме млади още!“ Да, но трѣбва всички вие, бащи, майки, да станете млади, чисти, красиви, като ангели, та като срѣщате хората да не ги убивате. Вие срѣщнете нѣкой вашъ неприятель, застрѣляте го съ нѣкой шрапнелъ въ гѫрдитѣ, ударите го съ тупузъ въ главата и той ви казва слѣдъ всичко това: „Хайде, азъ съмъ съ васъ“. И ние сега дѣйствуваме съ тупузъ. Нѣма да пощадимъ никого отъ васъ. Да видите какъ ще гласувате съ насъ! Тупузъ ще има сега за всички мѫже и жени, братя и сестри, за всички народи, тъй е рѣшилъ невидимиятъ свѣтъ.

Сушата, която имате сега, е начало, прѣдсказание на това нѣщо. Нека хората видятъ, че невидимиятъ свѣтъ определя живота и събитията въ видимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ казватъ: „Дъждътъ е много за хората на земята, по-малко да имъ се дава.“ Азъ прѣдвиждамъ, че слѣдъ 2 години хората ще иматъ по 100 гр. хлѣбъ даждие, а слѣдъ 5 години – само по 10 грама. Не ви плаша съ това, но ви казвамъ какво ще донесе закона, който работи сега въ свѣта. Между хората трѣбва да заработи законътъ на любовьта, за да може всички заедно, общо да възприематъ благото, което иде. Всичката земя, жито, ябълки и други плодове, това е Божие, а трудътъ е нашъ, затова той трѣбва да се разпрѣдѣли така, че да бѫде пакъ общъ за всички. Този въпросъ ще се разрѣши чрѣзъ закона на любовьта. И тъй, трѣбва да разберете разумното слово. Искамъ всички да се заемете за работа. Ще кажете: „Ние сме малко на особено мнѣние.“ Оставете особеното мнѣние, направете опитъ.

Като се върнете въ кѫщи, сърцата ви ще затупатъ, ще си кажете: „Този човѣкъ говори много лоши работи, нѣмамъ миръ на сърцето си, защо отидохме да го слушаме?“ Азъ не искамъ да ви плаша, да ви качвамъ на бѣсилки, нито пъкъ съмъ палячо да ви забавлявамъ, но ви казвамъ да се върнете отъ пѫтя, по който вървите, защото ще ви изведе на лошъ край. Богъ и природата нѣма да измѣнятъ законитѣ си зарадъ васъ, а вие трѣбва да се справите съ тѣзи закони. Ако работите разумно, ще дойде и разумниятъ животъ у васъ, за да живѣете добрѣ. Който идва отъ сега нататъкъ при мене, нека прочете надписа, който ще поставя надъ вратата си и тогава да влѣзе. Надписътъ ще бѫде такъвъ: Този, който идва при

мене съ двѣ лица, не го приемамъ. Второ: запитай се, живѣе ли любовьта въ сърцето, душата, ума и духа ти? Ако не е проникнала любовьта въ тебе, не те приемамъ. Искашъ да те лѣкувамъ, проникнала ли е любовьта въ тебе? – „Е, е, е…“ – Не, не казвай „е…е“, а кажи: „Богъ е любовь, любовьта е проникнала въ моето сърце, душа, умъ и духъ“. Ако е така, както казвашъ, ела, ще те излѣкувамъ. Гладенъ си, ще те нахраня пакъ по сѫщия законъ. Отъ кѫдѣ ще дойде яденето?

Между васъ има много страхливци, но азъ съмъ приготвилъ топуза си и за мѫже и за жени, ще свѣткамъ съ него, дѣто завърна, очитѣ ви ще светнатъ на четири. Не сте ме виждали какъ дигамъ топузъ, като Крали Марко. Като ви ударя единъ пѫть съ топуза, ще кажете: „Любовьта живѣе въ сърцето, въ душата, въ ума и въ духа ми, познахъ Те Господи.“ Жената, за да изрази любовьта си, казва: „Дай милички, да те цѣлуна.“ Цѣлувката не е изразъ на любовь. На вода ще станешъ ти и мѫжътъ ти. Новото учение казва: „Нека разбератъ българитѣ, че пѫтятъ на спасението е само чрѣзъ абсолютната чистота въ живота имъ.“ Ако разбератъ учението, добрѣ, ако не го разбератъ, пакъ добрѣ. Вие, който ме слушате, ме разберете, направете опитъ върху това, което ви говоря. Това иска живия Христосъ, Когото азъ виждамъ. Азъ виждамъ Христосъ на бѣлъ конь, съ много свита, всички въорѫжени съ голѣми топузи. Когото ударятъ съ топузитѣ, ще поумнѣе. Ще кажете: „Ами Господь нали е любовь, защо удря съ топузи?“ Ами че топузътъ не е ли любовь?

Азъ не си правя илюзии и съмъ увѣренъ, че отъ васъ ще излѣзе нѣщо. Всѣки отъ васъ е работилъ, ако не сега, то въ миналото си, но помнете надписа ми. При мене да не влиза човѣкъ съ двѣ лица и не приемамъ този, у когото нѣма любовь. Ако дойде при мене човѣкъ съ двѣ лица, ще му светна съ боздугана, съ топуза си и втори пѫть нѣма да влѣзе. Приложете и вие за себе си сѫщия законъ. На вратата си турете сѫщия надписъ, че не приемате хора съ двѣ лица и хора, у които нѣма любовь. Дойдатъ ли такива при васъ, светнете имъ съ боздугана си. Светкайте по всички правила на любовьта.

Двама кърджалии отишли да продаватъ тютюнъ. Единиятъ казва на другаря си: „Хайде да се отбиемъ, да си наберемъ грозде, азъ зная български, ще разбера, като дойде нѣкой да ни види и улови. Като чуешъ, че нѣкой каже: “удари го„, бягай!“ Започнали да си бератъ грозде и по едно врѣме пѫдарьтъ ги съгледалъ, взелъ единъ голѣмъ прѫтъ и си казалъ: „Чакай да имъ светна азъ на тѣзи крадци!“ – „Ехъ, тази дума – светни му,

не зная азъ, а само – удари го“, си казалъ болезнено кърджалията.

Въ любовьта има и „светни му“. Вие знаете само „удари го“, но има и „светни“. Като дойде въ любовьта тази фаза „светни му“, ще дойде и отварянето на очитѣ. Ако влѣземъ въ Божествения свѣтъ и вършимъ каквото си искаме, ще дойде пѫдарятъ и ще каже: „Светни на този!“ – „А, тукъ имало и свѣткане!“ Да, ще светнатъ на тогозъ, ще светнатъ на оногозъ, докато цѣлиятъ свѣтъ се обърне на чиста вода и се оправи.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който пази и слуша Словото.“

И азъ бихъ желалъ да спазвате Словото и да бѫдете полезни на братята си. Бѫдете смѣли и рѣшителни и говорете само истината. Ако говорите за любовьта и тя изпълва само сърцето ви, говорете за любовьта на сърцето. Ако любовьта изпълва само душата ви, говорете за любовьта на душата. Ако любовьта изпълва ума и духа ви, говорете за тази любовь. Изобщо, говорете само за тѣзи нѣща, които сте изпитали, а не говорете за нѣща, които не сте изпитали и прѣживѣли.

Това е дѣйствителното Слово, това е Великиятъ Духъ, това е Живиятъ Христосъ, Който изисква отъ всички ви Любовь, като носителка на Вѣчния животъ.

Бесѣда, държана на 10 априлъ 1921 година

Огнената пещь

„А тѣзи трима мѫже Седрахъ,
Мисахъ и Авденаго, паднаха вързани
всрѣдъ горещата огнена пещь.“
(Данаила, гл. 3, ст. 23)

Когато въ съврѣменното общество се даде нѣкое дине, банкетъ, всички гости се интересуватъ отъ динето и на трапезата най-важно е менюто. Всички разговори се съсрѣдоточаватъ все около това дине. Може да се говори за политика, за общественъ строй, за финансии, за това-онова, но прикритата цѣль е менюто, какъ ще бѫде сготвено, какъвъ ефектъ ще произведе върху благоутробието на присѫствуващитѣ. Само че тѣзи менюта сѫ отъ различно качество. Нѣкой пѫть има хубави динета, всичко е хубаво сготвено, има какво да се яде, а нѣкой пѫть се случва злѣ сготвено.

Въ прочетената глава срѣщаме повидимому единъ исторически разказъ, прѣдаденъ въ прѣносна, а не въ буквална смисъль. Трима мѫже имали убѣждения повече отъ религиозенъ, а не духовенъ характер, затова убѣжденията имъ не се схождали съ убѣжденията, вѣрванията, съ тогавашния строй, съ тогавашнитѣ нареждания. Вслѣдствие на това тѣзи мѫже били хвърлени въ огнената пещь за наказание. Ще кажете, че това е станало въ онѣзи варварски врѣмена. Не, и днесъ става, свѣтътъ не се измѣнилъ много. Ако днесъ нѣкой наруши основния законъ на държавата, може да се намѣри въ участъка, въ нѣкое подземие долу, може да се намѣри въ тази гореща огнена пещь. Така постѫпватъ не само съ този, който се е отклонилъ отъ другитѣ въ политическо отношение, но ако нѣкой отъ васъ е вѣрующъ и убѣжденията му не се съвпадатъ съ убѣжденията на неговитѣ събратя въ обществото и той ще се намѣри хвърленъ въ тази пещь. Всѣки може да ви хвърли въ пещьта. Мѫжъ може да хвърли жената и дѣцата си, жената може да хвърли мѫжа си въ пещьта, всички се пържатъ.

Азъ взимамъ това хвърляне въ много широка смисъль. Ако имате убѣждения, може да излѣзете отъ пещьта, ако нѣмате – ще останете. Нѣкоя красива мома може да бѫде хвърлена отъ момъкъ или някой момъкъ може да бѫде хвърленъ отъ нѣкоя мома. Навсѣкѫдѣ виждамъ хвърлени хора.

Това е законъ на изпитания или както го наричаме ние „еволюция“, минаване отъ една фаза въ друга.

Задавамъ единъ философски въпросъ: не можеше ли съврѣменниятъ строй или всички строеве на миналитѣ и бѫдещитѣ вѣкове да се устроятъ по другъ начинъ? Може и не може. Колкото е вѣрно едното, толкова и другото. Всичко това на половина зависи отъ насъ, наполовина зависи отъ причини извънъ насъ. Съ други думи: всичко въ природата не се обуславя отъ самата нея и всичко въ природата не се обуславя само отъ насъ, т.е. ние не сме единствения факторъ при разрѣшаването на този обширенъ въпросъ.

Ще задамъ другъ философски въпросъ: защо природата трѣбваше да ни постави на два крака, толкова непрактични сѫ тѣзи два крака? Казватъ, че човѣкътъ тъй билъ много добрѣ устроенъ. Не, сегашното устройство на човѣка не е толкова добро. При всѣко изгубване на равновѣсие, виждашъ тази машина ту изгубила нѣкое колело, ту нѣкоя спица. Виждашъ човѣкъ върви, изперчилъ се, замахалъ рѫцѣ, казвамъ си: чакай, колата ти не е още завършена, не е устроена, тъй добре.

Всички съврѣменни хора живѣятъ въ единъ хипнотически сънъ. Иматъ вѣрвания, но не знаятъ какви сѫ тѣзи вѣрвания; за бѫдещъ животъ говорятъ, тамъ не сѫ били; за Бога говорятъ, но никога не сѫ Го виждали; за любовь говорятъ, но тя отсѫствува; за ядене говорятъ, но никога не сѫ го вкусили. Това сѫ хора, които живеятъ като въ приказкитѣ на „1001 нощь“. Често хората казватъ: „Азъ съмъ нещастенъ!“ Ще бѫде смѣшно да не си нещастенъ, ако слѣдъ като заспишъ, сънувашъ царски палати, слуги, слугини, а като се събудишъ, виждашъ, че нѣма нищо. Разбира се, спалъ си. Така сѫ всички хора. Всѣки, който се пробуди отъ този сънь, това е пробуждане на съзнанието, т.е. пробуждане въ живота на еволюцията и всѣки, който се пробуди, става нещастенъ. Жена, като се пробуди, става нещастна; мѫжъ, като се пробуди, става нещастенъ; дѣца, като се пробудятъ, ставатъ нещастни; всички хора, като се пробудятъ, ставатъ нещастни, виждатъ, че работитѣ не сѫ тъй, както сѫ мислили. Какво да се прави, какъ да се постѫпи? Освободете се врѣменно отъ вашия личенъ животъ и разсъждавайте съ мене заедно. Сега въ вашия умъ стои мисъльта, че имате да плащате 100 полици, имате да плащате 100 000 лева. Това не сѫ живи левове, т.е. живи лъвове, това сѫ умрѣли. Да сѫ живи лъвове, разбирамъ, но да се боите отъ умрѣли лъвове! Гащитѣ ви треперятъ. Казвамъ, това сѫ лъвове на книга.

Слѣдователно, тази пещь, за която се говори въ стиха, е сегашната пещь, въ която се намиратъ хората. Самиятъ животъ е една пещь, т.е. индивидътъ се намира въ една горяща пещь. Нѣкой пѫть тази пещь е силно нажежена, както кога се пече хлѣбъ, а нѣкой пѫть – слабо, като въ нѣкоя пещь и тъй ви е приятно. Това е пещь. Има други сѫщества, които, като ги внесете при тази топлина, въ която вие живѣете, ще умратъ веднага. Има сѫщества пъкъ, които живѣятъ при по-температура отъ тази, при която вие живѣете и ако влѣзете при тѣхъ, ще умрете. Сега, за да ме разберете, освободете се отъ вашитѣ 100 000 лева на книга. Прѣдставете си, че сте дѣца, че нѣмате да плащате никому, че сте свободни птички.

Ще кажете: „Ти искашъ да ни заблудишъ.“ Не, искамъ да ви освободя отъ вашитѣ заблуждения. Ще кажете: „Азъ съмъ жененъ.“ Да, жененъ на сънь. Утрѣ, като умрешъ, ще бѫдешъ ли жененъ? Утрѣ, като умрешъ, ще имашъ ли да плащашъ тѣзи пари, тѣзи полици? Питамъ, единъ день, като измратъ всички хора, кой на кого ще има да дава? Какъвъ е този моралъ? Дѣ е моралътъ? На кого има да даваме? Кой е кредиторътъ? Ще кажете: „Тъй е писано въ закона, тъй е писалъ Господь“. Казвамъ, дѣ е подписътъ на Господа, че тъй трѣбва да бѫде? Не трѣбва да фалшифицираме съ Името Божие, да казваме, че тъй Господь е казалъ. Истината е, че никога не е казалъ Господь тъй.

Съврѣменнитѣ хора най-малко говорятъ истината. Щомъ имашъ да взимашъ, ти говоришъ истината, но щомъ имашъ да давашъ, не ти отърва да говоришъ истината. Има два вида хора въ свѣта, които говорятъ истината: едни говорятъ истината за свой интересъ, да докажатъ, че иматъ да взиматъ, а другитѣ – пакъ въ свой интересъ, да докажатъ, че нѣматъ да даватъ. И еднитѣ и другитѣ говорятъ самата истина. Но ако кажете, че истината е абсолютна, то истина, която е абсолютна, нѣма нищо общо съ взимане-даване. Истината, това е едно състояние на човѣшката душа, която се намира въ абсолютенъ покой, която се намира въ хармония съ източника на живота. Истината само опрѣделя отношенията на човѣка къмъ Вѣчното. Когато снемемъ истината отъ нейната висота до обществения животъ и говоримъ, че това е истина, онова е истина, тази истина е наша. Азъ казвамъ: Тази истина изстина. Знаете какво значи това. Изстудилъ се нѣкой. Нашата истина е изстинала. Който има такава истина, той се изстудява и го хваща треска. Нѣкой казва: „Не струва да се говори истината.“ Казвамъ: да, не струва да се изстива. Нашата истина не е истина, измѣняшъ ударението ѝ.

Въ тѣзи трима младежи се забѣлѣзва характеръ. Защо авторътъ на тази драма взима трима души, а не единъ? Е, това е тайна на писателя. Нѣкой авторъ напише нѣкоя драма, въ която героятъ трѣбва да умре, а героинята да живѣе и еди-кой си да бѫде хвърленъ въ затвора, а другъ нѣкой освободенъ. Всичко на сцената става точно тъй, както иска авторътъ. Сега първиятъ баща на човѣчеството тъй е написалъ драмата, както днесъ се играе. Неговитѣ дѣца играятъ драмата на баща си. Ако ме запитате, защо става всичко така? Казвамъ, баща ви тъй написа и не можемъ да измѣнимъ написаното отъ Него. Нѣкой ще каже: „Господь написа това." Господь не е написалъ тази драма. Той съ такива глупости не се занимава, за Него има по-умни работи. Кой вашъ баща написа тази драма? Да не мислите, че вашиятъ баща бѣше много благороденъ? Ще ви докажа, че и майка ви не бѣше много честна! Господь, като имаше голѣмо довѣрие къмъ тѣхъ, тури ги въ рая, но майка ви съблазни законитѣ, затова Господь ги изпѫди изъ рая. Баща ви, като излѣзе отъ рая, написа тази драма и каза: „Нека знае бѫдещото поколѣние, какъвъ съмъ билъ азъ, каква е била майка имъ, да знаятъ, че сме били герои, че сме могли да се противопоставяме на Бога!"

Въ цѣлия животъ на тѣзи трима младежи сѫ взимали участие тѣхниятъ умъ, сърце и воля; тѣхниятъ духъ, душа и тѣло. Като дойдемъ до първия прѣводъ, че човѣкъ има умъ, сърце и воля, всички го приематъ; като дойдемъ до втория прѣводъ, че човѣкъ има духъ, душа и тѣло, приематъ само тѣлото, а другитѣ два елемента ги отхвърлятъ. Единствениятъ култъ на човѣчеството, върху който се спиратъ, е тѣлото, а духътъ и душата оставатъ на небето. Казватъ: „На нашата земя духъ и душа нѣма!" Прави сѫ хората, като казватъ, че нѣма духъ и душа. Сега вие ще дойдете пакъ до личния животъ, ще питате: „Какъ, нима нѣмаме духъ и душа?" Азъ не се занимавамъ съ лични въпроси. Вижте какво е написалъ баща ви въ книгата, какъ трѣбва да се прѣдставлява. Виждали ли сте вашия духъ, виждали ли сте вашата душа? Не може да говоримъ за нѣща, които не сме виждали. Думата „веди" значи, че трѣбва да говоримъ за нѣща, които сме видѣли. Понятията въ ума ви не трѣбва да бѫдатъ разбъркани, а да прѣдставляватъ една стройна, велика, необорима истина.

Споредъ мене, всѣки човѣкъ, който търси щастието извънъ себе си е Донъ Кихотъ. И тъй, ние съврѣменнитѣ хора мязаме на Донъ Кихота. Нѣкой пѫть мѫжътъ е Донъ Кихотъ, а жената Санчо Панчо, а нѣкога жената е Донъ Кихотъ, мѫжътъ – Санчо Панчо. Нѣма да се обиждате отъ това, защото азъ не ви считамъ за личности, а ви взимамъ като идейни

хора. Азъ разглеждамъ живота на сцената, а не тъй, както е реалниятъ животъ. Азъ разглеждамъ драмата на вашия баща, затова нѣма да се обиждате, да мислите, че животътъ на сцената е вашъ животъ. Не, да се разберемъ. Трѣбва правилно мислене, правилно разбиране на живота. Всички трѣбва да се стремите къмъ това правилно разбиране. Сега не искамъ да критикуваме безпощадно нѣщата, а казвамъ, че нѣкои нѣща могатъ да бѫдатъ нѣкога истинни, а нѣкога неистинни.

Ще ви приведа единъ разказъ. Въ древностьта, въ едно царство се явилъ единъ красивъ момъкъ, толкова красивъ – единственъ по своята красота въ цѣлата държава. Всички заговорили за него, поети и поетки започнали да пишатъ за него, придворни, държавници взели да го заобикалятъ. Това се продължило 10 години, обаче, по едно врѣме започнали да говорятъ, че животътъ му не билъ тъй чистъ, имало тайнствени работи въ живота му. Кои започнали да говорятъ за него? – Женитѣ. Мѫжетѣ се държали настрана, а женитѣ говорили, че неговата честность е съмнителна, че еди-коя си, еди-коя си била онещастливена отъ него. Дали го подъ сѫдъ, 40 моми се явили, които пострадали отъ него. Царьтъ рѣшилъ да го обезглавятъ. Прѣди да изпълнятъ присѫдата, той казалъ: „Не бързайте да ми отсѣчете главата, прѣди да ме съблѣчете голъ.“ Какво се оказва? – Този момъкъ билъ жена. Питамъ тогава: какъ ще опозори тѣзи моми, какъ ще имъ направи зло? Слѣдователно обвинението пада само по себе си. Сега въ вашата драма всички сте завели дѣло, че сте опорочени. Доста е да го съблѣчете голъ, за да видите, че никакво зло не ви е направилъ.

Въ тѣзи трима момци се забѣлязва характеръ да издържатъ единъ изпитъ. Изпитътъ може да бѫде нѣкой пѫть отъ политически характеръ, нѣкой пѫть отъ общественъ, нѣкой пѫть отъ религиозенъ, нѣкой пѫть отъ наученъ, а нѣкога и отъ сѣмеенъ характеръ, но каквото и да се случи, изпитътъ трѣбва да се издържи. Тѣзи момци казватъ на царя: „Ние не можемъ да се поклонимъ, на твоитѣ богове, на твоя образъ, ваша воля е, може да ни изгорите, за насъ е безразлично, ние ще останемъ твърди на убѣжденията си.“ Какъ мислите, мѫже или жени бѣха тѣзи трима момци? Тѣ минаватъ за мѫже, нали?

Азъ не искамъ да се впущамъ по-дълбоко да развивамъ тази драма, може да ви докажа фактически, че всички злоупотрѣбления, всички грѣхове, за които сега говорятъ хората, сѫ една велика илюзия въ тѣхнитѣ умове. Законътъ е такъвъ: никое сѫщество отвънъ васъ, било то човѣкъ или

какво и да е друго, не е въ състояние да ви опорочи. Единствениятъ, който може да ви опорочи, това сте вие самиятъ. Когато вие сами се опорочите, тогава и всѣки другъ отвънка може да ви опорочи. Нѣкой казва: „Съблазниха ме“, Не, ти самъ се съблазни.

Въ характера на тритѣ момци е за забѣлѣзване безстрашието, което проявяватъ. Кога човѣшкиятъ характеръ може да покаже безстрашие? – Само тогава, когато човѣшката душа и човѣшкото сърце е изпълнено съ любовь. Но съ каква любовь? – Не отъ картошки, разбира се. Само онзи, който е видѣлъ лицето на Бога, само онзи, който е видѣлъ видѣлината, която излиза отъ Неговото лице, само той разбира тази велика истина. Никой другъ! Докато не опитате тази велика истина, не говорете за нея! Търсете я, хлопайте, искайте я! Не играйте роля като онѣзи на сцената, да мислите, че сте царе, че сте намѣрили великата истина. Не сте я намѣрили. Който намѣри тази велика истина, ще бѫде като тѣзи момци, който хвърлили връзкитѣ си въ пещьта, веднага ги развързали и тръгнали. Слѣдователно, ако сте намѣрили тази велика истина и вашитѣ връзки ще паднатъ въ огъня, но ако не паднатъ, не сте я намѣрили. Ако вашиятъ духъ остане здравъ, неопърленъ въ огъня, вие сте намѣрили истината.

Или и вие ще ми разправяте, като онзи малджия въ Провадийско. Единъ лѣтенъ день, взехъ дрехата си на рѫка и се разхождамъ покрай нивитѣ. Вижда ме единъ човѣкъ отъ нивата и ми казва: „Чакай, господине, кѫдѣ отивашъ?“ – „Отивамъ да разглеждамъ природата.“ – „Не, виждашъ ми се да си малджия и азъ съмъ единъ отъ тѣхъ.“ Започна да ми разправя: „Азъ съмъ на пѫтъ да открия едно голѣмо богатство. Деветьтѣ знака намѣрихъ, остава да намѣря още единъ, послѣдния, може ли да ми помогнешъ? Този послѣденъ знакъ най-мѫчно се намира.“ Казвамъ: „Дѣйствително, приятелю, ти търсишъ своето богатство, но азъ моето отдавна съмъ го намѣрилъ, тъй че, ако искашъ, може да дойдешъ при мене.“ – „Намѣри ли го?“ – „Да.“ – „Е, тогава ти не си като мене диване.“ Да ви разтълкувамъ какво значи думата „диване“. Диване, диванъ значи човѣкъ, който стои правъ, нагорѣ и мисли много работи. Той казва: „Има още много работи да мисля, докато намѣря този послѣденъ знакъ.“

Послѣдниятъ знакъ е потрѣбенъ за вашата еволюция, потрѣбенъ е за вашата душа и за вашия умъ. Само така вие ще може да разрѣшите този великъ общественъ въпросъ, който се задава сега лично на всички пробудени души: да си легнете наново или да започнете новия животъ. Кой животъ е по-приятенъ, животътъ на съня или да се пробудите; животътъ на

пиянството или трѣзвиятъ животъ? Сега пияницитѣ постоянно дигатъ пълни чаши: „Хайде за здравето на България! Нашитѣ побѣждаватъ. Хайде наздравица! Дай ми още едно кило!“ Послѣ се върнатъ, казватъ: „Ами, какъ стана тази работа?“ Ами че хора, който пиятъ, тъй става, всѣкога загубватъ. Въ едно общество, въ единъ народъ, само онѣзи хора, който работятъ на нивата, само хората, който горятъ въ нагорещената пещь, сѫ хора на дѣйствителното, на реалното; тѣ сѫ хората, който подигатъ човѣчеството. Когато имате пришки на ума, на сърцето и на волята си, това сѫ знакове, че сте работили. А при сегашния строй трѣбвало тѣлата ни отвънъ да бѫдатъ чисти, бѣли, да нѣмало никакви пришки, рѫцѣтѣ ни сѫщо да бѫдели здрави, безъ пришки, както сѫ били едно врѣме у римскитѣ патриции, постоянно ги намазвали, да не се пукатъ. И сега е така, пръститѣ украсяватъ съ пръстени, лицата покриватъ съ воали, да не почерняваме, да сме красиви. Не отказвамъ тази красота, но тя трѣбва да е вѫтрѣшна, красота на човѣшкия характеръ, на душата, да може да издържи единъ такъвъ изпитъ.

Ангелитѣ отгорѣ сѫ зрители, дали ще имате доблестьта да издържите този огънь или ще се съблѣчете. Тази пещь е създадена нарочно, за да ви изпитва. Питамъ ви: Ако въ държавата ви дойде единъ царь и издаде такъвъ законъ: всички жени да напуснатъ мѫжетѣ си и да се оженятъ за други, а всѣка жена, която не напусне мѫжа си, въ пещь ще гори – колко отъ васъ женитѣ, ще останатъ съ мѫжетѣ си? Ще кажете: „Та ние таманъ това търсимъ, я!“ Ако другъ царь дойдеше и издадеше друга заповѣдь: всички мѫже да напуснатъ женитѣ си и онѣзи, който не ги напуснатъ – въ огъня! Колко мѫже ще останатъ съ женитѣ си? Мъжетѣ ще кажатъ: „Че ние това търсихме, я!“ Тогава женитѣ ще направятъ едно царско дине, ще кажатъ: „Господь да поживи този царь, че ни избави отъ мѫжетѣ ни!“ И мѫжетѣ ще дадатъ едно царско дине и ще кажатъ: „Господь да поживи този царь, че ни избави отъ женитѣ!“ Но съ такъвъ законъ животътъ не се урежда. Животътъ има дълбокъ вѫтрѣшенъ смисълъ. Въпросъ е кѫдѣ ще бѫдете вие слѣдъ 100 години и какво ще бѫде вашето положение. Важно е слѣдъ 100 години дали ще бѫдете нѣкакъвъ листъ или нѣкакъвъ цвѣтъ на това дърво или ще бѫдете долу да ви тъпчатъ.

Сега религиознитѣ хора, които проповѣдватъ учението, турятъ половината хора въ пѫкъла, а другата половина – въ рая. И наистина, животътъ е така: половината отъ хората сѫ въ ада, а половината – въ рая. Онѣзи, които ядатъ и пиятъ сѫ въ рая, а онѣзи, които гладуватъ сѫ въ

пѫкъла. Това de factum е тъй, но такъвъ адъ Господь не е създалъ. Въ свѣта сѫществува единъ адъ, който хората сами сѫ създали. Той е адътъ, въ който живѣятъ души, които не сѫ издържали изпита си. Адътъ, това сѫ нашитѣ лоши потаени мисли, които търсятъ условия да се проявятъ. (Последното изречение е попълнено допълнително отъ стенографката.)

Тѣзи трима младежи заемаха едно високо обществено положение, но за своитѣ убѣждения трѣбваше да бъдатъ подложени на изпитъ. Царьтъ имъ каза: „Ако не се поклоните на този златенъ образъ, ще ви лиша отъ положението, което заемате и ще ви поставя въ една нагорещена пещь, отъ която никой не може да ви избави.“

Сега и ние сме въ този периодъ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Този периодъ се повтаря и сега. Всички хора се хвърлятъ въ тази пещь. Ако ти не се поклонишъ на извѣстни мнѣния, системи, вѣрвания, ще отидешъ въ огнената пещь. Днесъ нѣма свобода. Свободата е привидно нѣщо. Всички хора днесъ се малтретиратъ и то какъ! По единъ законенъ начинъ. Хората турятъ законностьта като претекстъ на справедливость, но тази законность е законность само на изнасилване. На кого? – На благороднитѣ хора въ свѣта.

Да се повърнемъ да разгледаме живота лично, индивидуално, вѫтрѣшно. Ние сме de factum на земята. Ако днешниятъ ти животъ ти създаде страдания за хиляди животи, питамъ те – има ли резонъ да живѣешъ? Ако пъкъ сегашното ти отричане ти създаде щастие за хиляда години, не струва ли да се самоотречешъ? Въ какво и въ кого седи щастието на човѣка? – То седи въ самия него. Това хубаво настроение, което имашъ въ своята душа, въ него е истинското ти щастие. Реално е това, което ние имаме за единъ даденъ моментъ въ нашето съзнание. Тамъ е истинското щастие. Този моментъ може да се прѣкѫсне може да сѫществува и хиляди години; като се прѣкѫсне, може и пакъ да се яви. Щастието всѣкога може да го имаме. Когато човѣкъ иска да рѣши единъ въпросъ, трѣбва да си каже: „Чакай да видя, какво е писано вѫтрѣ въ моята душа, да видя азъ, какво мисля върху този въпросъ.“ За да го рѣши, той трѣбва да се откаже отъ всѣка своя слабость, отъ всѣка обида и да мисли, като че ли за пръвъ пѫть дохожда на земята, че никой нищо не му е далъ, че никой нищо не му е направилъ, нито добро, нито зло. Само по такъвъ начинъ може да разрѣшимъ обществения въпросъ.

А сега, срѣщнемъ нѣкого, ухили ни се или ни се начумери. Питамъ, защо се ухилва, защо се начумерва? Минаватъ двама младежи, срѣщатъ

една позната госпожица, поздравляватъ я, тя имъ се ухилва, заминаватъ си. Срѣщамъ други двама младежи, минава покрай тѣхъ позната госпожица, не я поздравляватъ. Тя се начумерва. Азъ прочитамъ цѣлата история. Казвамъ, и двѣтѣ госпожици сега спятъ, сънуватъ, едната е доволна, другата – недоволна. Едната, като се начумерва, показва прѣзрѣнието си къмъ тѣхъ, защото не я поздравили. Прѣдавамъ нейнитѣ думи, казва: „Диванета, ахмаци, нищо нѣматъ въ пипката си, пъкъ ми се наежили!“ Това е вѫтрѣшенъ разговоръ при възмущенията ѝ. А другата госпожица, която е ухилва, казва: „Това сѫ отлични, благородни момци, тѣ иматъ образование, отъ високо произхождение сѫ, като тѣхъ въ София нѣма други.“ Азъ казвамъ, споредъ моитѣ схващания, момцитѣ, които поздравляватъ и тѣзи, които не поздравляватъ, сѫ подъ единъ и сѫщъ знаменателъ. А двѣтѣ моми сѫ много благородни, защото едната има доблестьта да изкаже своето възмущение, а другата – своята радость. Но заблуждението е тамъ, че тѣзи моми очакватъ двамата момци да ги направятъ щастливи. Не очаквайте своето щастие отъ никѫдѣ! Онзи, който се събудилъ, трѣбва да очаква щастието си отъ себе си. Здравъ ли си, имашъ ли красивъ умъ, здрава воля, чисто сърце, ти си щастливъ! Докато твоятъ умъ, твоето сърце и твоята воля е въ рамкитѣ си, ти си щастливъ, но излѣзатъ ли умътъ, сърцето и волята ти отъ рамкитѣ си, всички ще те подтикватъ, ще бъдешъ нещастенъ. Защо? Кой кого подтиква? Бѣдния човѣкъ всички го подтикватъ, а на богатия – шапка свалятъ. Защо? На бѣдния казватъ: „И ти си като мене, а отъ богатия има какво да се вземе.“

Сега отъ васъ се иска смѣлость, като тази на тримата момци, да влѣзете въ огнената пещь. Смѣлость въ какво? – Смѣлость въ ума и мислитѣ, смѣлость въ сърцето и чувствата, смѣлость въ волята и дѣйствията, но не и смѣлость въ прѣстѫпления. Прави мисли, прави чувствувания и прави дѣйствия се изискватъ отъ васъ. Вие, които ме слушате, направете единъ малъкъ опитъ, за да познаете до колко сте просветени. Постарайте се да отстраните дисхармонията, която сѫществува въ ума ви. Намалете 50% дисхармонията, която сѫществува въ домоветѣ ви, намалете 50% отъ онѣзи прѣпятствия, които имате въ обществото. Постарайте се да сторите това, упражнете волята си, безъ да разказвате това нѣкому. Ето едно условие, при което може да намѣрите истината. Истината е обоснована на чисто математически принципи.

Ще ви прочета нѣколко числа, които иматъ математически съотношения: 35, 57.9, 36.5, 29.5, 37, 32.5, 13, 19.4, 16, 15.4, 14.5, 80. Това

сѫ живи числа, това е човѣкътъ. Други числа: 163, 47, 71, 36, 17, 16, 10, 9, 6, 9, 8. Е, какво разбрахте? Тъй, както ви прочетохъ тѣзи числа, това се нарича „джунгуръ-лунгуръ-пухъ“. Сега да изясня тѣзи числа. Числото 35 показва, че този човѣкъ е обиколилъ 35 пѫти слънцето. Ще кажете: „Обиколилъ слънцето, може ли да вѣрваме въ това?“ Че азъ мога да ви докажа. Ами земята като обиколи единъ пѫть около слънцето и вие обикаляте заедно съ нея. Значи, човѣкъ е обиколилъ 35 пѫти около слънцето. Човѣкъ, като обиколи 35 пѫти около слънцето, неговата глава обикаля 57 пѫти около своя центъръ. Намѣрете съотношението въ скоростьта между тѣзи двѣ числа, на 35:57, кое се движи по-бързо. Азъ бихъ прѣвелъ всички тѣзи числа по това съотношение и всѣки единъ органъ, който имаме на главата си, ще показва извѣстно движение. По формата на ушитѣ, на вѣждитѣ може да се изчисли математически отъ колко милиони години сѫ започнали да се създаватъ, докато се образува цѣлото тѣло. Слѣдователно, може да се изчисли, каква е енергията, която се употрѣбява вѫтрѣ въ това движение и т.н. Това съ отвлѣчени истини. Единъ день, когато дойдете до положение да ги разбирате, само тогава ще дойдете и до онова вѫтрѣшно разбиране, какъ да устроите живота си.

А сега какво става? – Жената очаква на мѫжа си, той да работи, та единъ день да ѝ остави малка пенсия. Ами, ако тази държава утрѣ фалира, ами ако мѫжътъ ѝ не може да ѝ осигури една пенсия? Всичко това може да се видоизмѣни, въ този свѣтъ нищо не е абсолютно. Тогава на какво може да бѫде обоснованъ нашия животъ? Въ свѣта има единъ Божественъ законъ, който може да регулира отношенията на нѣщата. Този законъ е толкова великъ, че въ него нѣма никакво изключение. Животътъ на всички народи, на всички племена се движи по единъ опрѣдѣленъ математически законъ. Сега виждамъ, че всички народи единъ день ще стигнатъ къмъ цѣльта, която този законъ е опрѣдѣлилъ. И вие, съ всичкитѣ ваши недоразумѣния ще пристигнете до тази цѣль. Когато дойдете до тази цѣль, всички ще бѫдете събудени и нѣма да имате сегашнитѣ си тѣла. Нѣма да ходите по този начинъ, като сега, съ два крака, нито като животнитѣ съ четири крака, нито като птицитѣ ще хвъркате. Като хора нѣма да се движите, като животни нѣма да ходите и като птици нѣма да хвъркате. Какво ще бѫдете тогава? Кажете ми, какъ се движи свѣтлината, съ два, съ четири крака или съ крилѣ? А отъ свѣтлината излизатъ всички живи сѫщества, които пропѫтуватъ цѣлото пространство. Всѣки лѫчъ отъ свѣтлината е едно живо сѫщество, което се протака отъ слънцето до

крайния прѣдѣлъ, дѣто ще стигне. Като стигне до крайния прѣдѣлъ, започва да се свива и послѣ излиза втори лѫчъ. Ние виждаме, че лѫчитѣ сѫ живи сѫщества.

Ще кажете: „Какъ, може ли да бѫде това?“ Да, но вие виждате ли какво нѣщо е животътъ? Единственото нѣщо, върху което нѣма споръ, то е живота. философитѣ спорятъ върху всички въпроси, но дойде ли до живота, почти всички го схващатъ еднакво. Животътъ подразбира всички онѣзи благоприятни условия, които може да се дадатъ за изразъ на нашия умъ, на нашето сърце и на нашата воля. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да се създаде една жива вѣра по отношение на самата реалность, да не мислимъ, че реалното е нѣщо отвлѣчено. Богъ е най-голѣмата реалность. Той е невидимъ, защото ние сме Го направили невидимъ. Защо? – Защото ние се движимъ по противоположна посока. Затова съврѣменнитѣ философи казватъ: „Бога никой никога не Го е видѣлъ.“ И прави сѫ, защото човѣкъ не може да види Бога безъ свѣтлина. Той е сѫщинската свѣтлина, нѣма какво да виждаме. Видѣното не може да се види. Самата свѣтлина не може да се види. Това, което разкрива свѣтлината, не може да се види. Самата мѣрка, съ която мѣрите реалностьта, не може да се мѣри. Единицата, съ която искате да мѣрите всички единици, не се мѣри. Богъ е Невидимъ. Значи, Той е единица, съ която измѣрвате всички други нѣща. Речете ли да Го измѣрвате, ще изгубите всички други съотношения. Вашата идея, че Богъ е Невидимъ, потвърждавате съ мисъльта: „Ние сме грѣшни, затова не можемъ да Го видимъ.“ Не затова не можете да Го видите, но Богъ е реаленъ самъ по себе си, не може да се мѣри.

Казвате: „Ами сега, като любя, това дали е реално?“ Обичашъ едного, обичашъ другиго, питашъ това дали е любовь? Е, че какво нѣщо е любовьта, я ми кажете? При любовьта има едно малко повишение на температурата. Прѣмѣрете врата на нѣкоя мома, която не люби и после прѣмѣрете врата ѝ когато люби, непрѣменно ще има. едно увеличение поне съ 1 мм. Сѫщо и рѫцѣтѣ ѝ ще бѫдатъ увеличени поне съ 1 мм. При любовьта всѣкога има едно увеличение. И тъй, това увеличение наричаме любовь. Ако нѣма никакво увеличение въ организма, нѣма никаква любовь. Казвате: „Еди кой си е религиозенъ човѣкъ.“ Прѣмѣрете врата, рѫцѣтѣ му и ако има поне 1 мм увеличение, той е религиозенъ човѣкъ, въ него има религия. – „Той е политически дѣецъ.“ – Прѣмѣрете врата и рѫцѣтѣ му, вижте има ли увеличение. Това може да се прѣмѣри, математически да се изчисли.

А сега казватъ, че еди кой си билъ общественъ дѣецъ, направилъ толкова добрини на България. Бошъ-лафъ, направилъ добрини! Петь принесълъ, сто занесълъ. Това сѫ се добродѣтели! Едно врѣме толкова направилъ! Не. Въ нашето сърце вѫтрѣ всѣкога трѣбва да има една коренна промѣна, да има едно рационално число. Вие всѣкога се опровергавате. Ти казвашъ: „Азъ съмъ рѣшилъ да живѣя единъ чистъ, благочестивъ животъ, да служа на Бога.“ Слѣдния день ти дойдатъ прѣпятствия, турятъ те въ пещьта, ти отлагашъ и казвашъ: „Днесъ не му е врѣмето за това.“ Да, ти си отъ прибързанитѣ. Онѣзи, които сѫ прибързано родени, умиратъ, но и онѣзи, които не сѫ отъ прибързанитѣ и тѣ умиратъ. Само, които се раждатъ на врѣме, тѣ не умиратъ. Слѣдователно, въ нашето сърце трѣбва да има една коренна промѣна. Нашата любовь не трѣбва да бѫде като вѣтъра промѣнлива, но да има въ нея нѣщо трайно, непромѣнливо.

Хвърлили тримата младежи въ огнената пещь, но виждатъ едно четвърто лице. Царьтъ казва: „Нали бѣха само трима?“ Да, четвъртото лице, това единиятъ милиметъръ, съ който сѫ пораснали. Я ги извадете да кажатъ какво има – тукъ има една реалность! Кѫдѣ е вашата реалность? Когато азъ говоря, често взимате моитѣ думи и ги прѣвръщате, но и това нищо не значи. Азъ зная обратния законъ. Когато моята истина се прѣвърне въ отрицателна величина, тогава азъ взимамъ още една величина съ минусъ, та отъ тѣзи двѣ отрицателни величини да се получи една положителна.

Слѣдователно, когато единъ човѣкъ ви обиди, той прѣвръща вашата величина отъ положителна въ отрицателна. Тогава прѣвърнете тази истина, турете още една величина съ минусъ, кажете: „Заслужавамъ си това!“ Съберете тѣзи два минуса, ще получите плюсъ. Въ какво стои тази заслуга? Ще си кажешъ: „Сега ще намѣря онази велика истина, съ която хората нѣма да ме упрѣкватъ.“ Кога упрѣкватъ една жена? – Когато нѣма мѫжъ. Като има мѫжъ, никой не ще я упрѣква. Когато нѣмашъ истина, всички те упрѣкватъ, но когато имашъ истина, никой не те упрѣква. Слѣдователно, когато Господь дойде да живѣе у насъ, никой не може да ни упрѣкне. Ето защо ние трѣбва да се приближимъ, да намѣримъ този нашъ Господь.

Казвате: „Азъ съмъ опиталъ Този Господь, Той ми е помагалъ!“ Вие увѣрени ли сте, че този Господь ви е помогналъ? Утрѣ може да се разколебаете въ вашето вѣрване. Нѣкои отъ васъ вѣрватъ повече въ мене, отколкото въ Господа. Казвате: „Тъй казва Господинъ Дѫновъ.“ Утрѣ

хората ще кажатъ: „Той лъже!“ – „Да, че и ние тъй мислихме!“ Така бѣше и съ Христа. Съ финикови вейки го посрѣщаха, викаха: „Осанна въ вишнихъ!“ Слѣдъ три дни викаха: „Разпни го, долу, на кръста!“ Това не сѫ убѣждения, това не сѫ религиозни течения! Докато всички обществени дѣйци, докато всички религиозни хора мислятъ както днесъ, ще се играе само на сцената, ще има опозорявания, тъй е писалъ вашиятъ баща.

И тъй, характерното за тѣзи трима младежи е смѣлостьта имъ да влѣзатъ въ нагорещената пещь. Слѣдователно и вие сега имате изпита, влѣзте въ пещьта, изчистете се, за да дойде четвъртиятъ. Кой е четвъртия? Той е единия милиметъръ, съ който сте порасли. Не, безъ никакъвъ страхъ, безъ какво и да е движение отвънъ, а достатъчно е едно движение вѫтрѣ въ душата ви. Като видите една красива жена, ухилвате се, а като видите нѣкоя грозна – недоволни сте. Жената, това е душата, а не е външната форма, която виждате. Вие казвате за нѣкого: „Какъ си погрознѣлъ!“ – Че азъ всѣки день си мѣня лицето! Нѣкой пѫть казвате за мене: „Колко е лошъ!“ – Азъ съмъ нито добъръ, нито лошъ. Нѣкой пѫтъ, като ме поздравите, ухилвам се, а като не ме поздравите, начумервамъ се. Това сѫ моментални промѣни, които ставатъ въ човѣшкия характеръ. Не сѫдете за човѣшкия характеръ само по едни мимолѣтни промѣни. Човѣкъ се познава само тогава, когато неговата душа се събуди, когато започне да мисли за Господа тъй, че като Го намѣри, да може да рѣшава велики задачи въ обществото, да може да помага на себе си и на своитѣ близки.

Питамъ ви: като ме слушате отъ толкова години, какво сте научили? Много нѣщо сте научили, но като онзи малджия, деветь знака сте намѣрили, но послѣдния не сте намѣрили. Ще кажете: „Да прочетемъ нѣщо отъ еди кого си!“ Да, но това едното никѫдѣ не е писано, нито въ библията, никѫдѣ, дѣ ще го намѣрите тогава? Ще дойдете въ моята стая, аз съмъ го намѣрилъ, ще ви кажа, дѣ можете и вие да го намѣрите. На кого ще кажа? – Само на онзи, който се отказалъ отъ всичко въ свѣта. Прѣстанете да мислите за всѣкаква обида, мислете, че идете за пръвъ пѫть на земята и че имате най-добро разположение къмъ всички хора. На такъвъ човѣкъ ще кажа тъй: (*Учительтъ написва съ пръстъ въ въздуха нѣкаква формула, нѣкакви знакове*.) Секретътъ ви дадохъ.

Знаете ли, на какво мяза това? Ще ви приведа единъ анекдотъ за говорене съ рѫцѣ, съ пръсти. Въ Индия живѣлъ единъ великъ философъ, който намѣрилъ най-послѣ единъ простъ човѣкъ, съ когото могълъ да се разговаря. Философътъ показалъ единия си пръстъ, простиятъ човѣкъ му

показалъ двата си пръста. Философътъ показалъ петьтѣ си пръста, обърнати надолу, простиятъ човѣкъ показалъ своитѣ петь пръста, но въ противоположна посока. Питатъ философа: „Какво разбрахте отъ разговора?“ Философътъ отговаря: „Азъ му казвамъ, че само единъ царь има въ свѣта, а простиятъ отговаря, че сѫ двама – Богъ и царьтъ на земята. Азъ му казвамъ, че ще вали изобиленъ, благодатенъ дъждъ, а той ми отговаря, че всички трѣви и растения ще поникнатъ отъ него.“ Запитватъ простия човѣкъ, какво е разбралъ отъ разговора. Той казва: „философътъ ми каза, че ще ми извади едното око, но азъ му отговорихъ, че ще му извадя и двѣтѣ. Той ми каза, че ще дойде насрѣща ми съ петь души, но аз му отговорихъ, че съ сѫщо толкова души и азъ ще излѣза срѣщу него.“ Опасенъ е този езикъ на прѣдполагаемитѣ числа! Този знакъ вие ще може да го разберете само по единъ начинъ, а именно – когато се освободите отъ всѣка частна собственость, отъ всѣка омраза, отъ всички пороци и да мислите, че за пръвъ пѫть идвате на земята.

И тъй, дѣйствителното, реалното, това е тази висша Любовь, която нѣма нищо общо съ сегашнитѣ ваши чувства и разположения. Тази висша реална Любовь се познава по това, че когато тя се докосне до единъ глупавъ човѣкъ, той поумнѣва и мѫдрецъ става; когато тя се докосне до единъ мъртъвъ човѣкъ, той възкръсва и оживѣва; когато тя се докосне до нѣкой прокаженъ човѣкъ, проказата веднага изчезва; когато тя се докосне до нѣкое наранено, обезкуражено сърце, то веднага се прѣражда. Тя прави чудеса. Тя е велика, могѫща и до каквото се докосне, твори, създава. Тази наука за великата Любовь заслужава да се изучава. Всички знания на съврѣменната наука отъ 8000 години до сега, събрани заедно, въ своя резултатъ, въ своя ефектъ, не струватъ даже и колкото едно махване на тази велика Любовь.

Слѣдователно, има какво да учимъ и азъ ви казвамъ, че отъ сега нататъкъ има да учите много. Вие сте се пробудили вече. Бѫдете смѣли и не се поддавайте на никакви съмнѣния отъ каква и да е страна! Каквото и да ви казватъ другитѣ, бѫдете вѣрни на вашитѣ сърца, умове и воля, бѫдете вѣрни на вашия духъ и душа. Това е първиятъ принципъ. Вѣрни ли сте на себе си, ще бѫдете вѣрни на всички; не сте ли вѣрни на себе си, никому не можете да бѫдете вѣрни. Нѣкой казва: „Ти трѣбва да ми бѫдешъ вѣренъ!“ Азъ прилагамъ това правило другояче. На въпроса – вѣренъ ли ще ми бъдешъ, азъ казвамъ: „Ти вѣренъ ли си на твоето сърце, умъ и воля, вѣренъ ли си на твоя духъ и душа?“ – „Да.“ – „Тогава дай си рѫката и на

мене вѣренъ ще бѫдешъ.“ А ако каже: „А…а…а…“, така и азъ ще отговоря. Това не е философия – „ако, прочее и т.н.“, това у насъ го нѣма.

Нѣкой господинъ пише писмо на нѣкоя госпожица. Напише нѣколко реда, многоточие постави. Продължи, напише още нѣколко реда, пакъ многоточие. Тѣзи многоточия сѫ ирационални величини. Този господинъ борави съ много неизвѣстни величини. Казвамъ, приятелю, трѣбва да прѣобърнешъ тѣзи числа! – „Между насъ трябва да се възстановятъ тези отношения.“ – „Да, разбирамъ.“ Жената пише писмо: два реда написано, многоточие, два реда написано, пакъ многоточие. Прѣвеждамъ: „Дѣйствително ти си много ученъ човѣкъ, но си обикновенъ чиновникъ, съ малка заплата“, многоточие. Многоточието значи: азъ съмъ дама отъ високо обществено положение, ти не можешъ да поддържашъ моитѣ изисквания. Спира се той, мисли, какво иска да каже тя съ многоточието. Казвамъ, много проста работа! Точкитѣ сѫ пари, златни колелца, но не български пари, а английски или американски долари, Казватъ: „Отлична любовь, много се обичатъ тѣзи двама.“ Не, погледнете писмата имъ, ще видите колко многоточие има. Всички онѣзи, които се женятъ съ многоточие, свършватъ пакъ съ многоточие. Ще се жените тъй, че никакви многоточия да не влизатъ въ писмата ви. „Ако“ и „прочие“ ще ги изхвърлите. Рѣчьта ви ще бѫде много опрѣдѣлена. Ще кажете тъй: „Азъ ще ти бѫда вѣренъ тъй, както съмъ вѣренъ на своя умъ, сърце и воля, както съмъ вѣренъ на своя духъ и душа. Дайте рѫката си!“ Това е характеръ. Ако и да не ни избави нашиятъ Богъ, ние сме готови да жертвуваме за Него всичко!

Тѣзи трима младежи сѫ разбирали истината и затова този четвъртиятъ слѣзе между тѣхъ, за да види какво става. Тѣзи младежи сѫ били дѣвствени души, три ангела възвишени, въплотени, но нито като мѫже, нито като жени и дошли врѣменно на земята.

И тъй, вашиятъ четвърти ангелъ слѣзълъ ли е при васъ? Това е въпросъ. Вие казвате: „Чакайте да видимъ, какво ще каже още!“ Азъ ви казахъ една отъ великитѣ истини въ свѣта. Но казвате: „Чакайте!“ Нѣма чакане. Онзи, който тръгва на пѫть, казва ли на трена: чакай? Когато учительтъ прѣподава, ученицитѣ трѣбва да иматъ приготвени тетрадки, да не казватъ на учителя си: „Чакайте, учителю да извадимъ тетрадкитѣ си!“ Петь минути по-рано трѣбва да бѫдешъ на мѣстото си. Слънцето нѣма да ни чака.

Сега се освободете отъ всичко, което ви спъва, защото виждамъ въ

умоветѣ и сърцата ви толкова криви, изопачени вѣрвания, та понѣкога се чудя, по какъвъ начинъ, съ какви срѣдства, съ какъвъ маркучъ да ги изчистя отъ вѫтрѣ. Че вие ще се изчистите, че ще минете прѣзъ огъня, че ще ви паднатъ връзкитѣ, въ това нѣмамъ никакво съмнѣние, азъ това го зная, но защо трѣбватъ още излишни страдания? Турете си задача да разрѣшите въпроса: бихте ли издържали изпита на тритѣ момци? Не бързайте да кажете: „Че азъ ви обичамъ", не казвайте и на себе си. Любовьта не бърза, тя не говори, тя казва и върши. Нѣкой като каже: „Азъ те обичамъ", питамъ го: „Готовъ ли си да дадешъ всичко?" – „А…а…а" Тогава нѣма защо или всичко или нищо. Този, който търси любовьта, трѣбва всичко, абсолютно всичко да даде.

И тъй, ще влѣзете въ хармония съ цѣлото битие. Вие трѣбва да ударите единъ ножъ, да се освободите отъ всички стари вѣрвания и да кажете: „Всичко на ново!" Да не казвате, че се гнусите отъ своето минало, но ще се върнете въ него и ще благодарите на всички онѣзи страдания, които сѫ ви сполетѣли. Да цѣлунете рѫка на онзи, който ви е мушналъ съ ножъ, да цѣлунете рѫка на онзи, който ви е вземалъ паритѣ. Онзи, който ви е мушналъ съ ножъ, за да ви изтече кръвьта, той е направилъ това, за да не извършите едно велико прѣстѫпление. Онзи, който ви е обралъ, освободилъ ви е отъ развратъ.

Ще свърша бесѣдата си съ единъ разказъ. Въ древностьта единъ богатъ търговецъ ималъ двѣ малки дѣца – момче и момиче, които оставялъ подъ покровителството на единъ свой слуга, у когото ималъ пълно довѣрие. При това пълно довѣрие на своя слуга, той умира. Обаче, слѣдъ смъртьта на господаря си, слугата намисля да лиши наслѣдницитѣ отъ богатството, затова продалъ и сестрата и брата роби. Слѣдъ дълги скитания на тѣзи дѣца, слѣдъ редица страдания, които минали и за тѣхъ се усмихва щастието. Сестрата пораснала, станала много красива мома и за нея се оженва царския синъ на едно съсѣдно царство и тя става царица. Братътъ пъкъ, слѣдъ дълги лутания, успѣлъ да заеме много високо положение въ държавата. Царятъ на тази държава воювалъ съ съсѣдния, дѣто живѣлъ тѣхниятъ прѣдишенъ слуга и завладѣлъ царството му. Синътъ на търговеца рѣшилъ да иска смѣтка отъ тѣхния благодѣтель слуга и се заема да го намѣри въ царството. Започва да го търси и го намира, живѣлъ богато, оженилъ се и си ималъ петь дъщери и петь сина. Сестрата, като се научила отъ брата си за положението на тѣхния бившъ слуга – благодѣтель, разправя цѣлата история на мѫжа си и рѣшаватъ да го накажатъ по единъ

изкусенъ начинъ. Започватъ да прилагатъ правилото. Току-що се свършила войната, на този търговецъ се изгубва едната дъщеря, послѣ единия синъ, слѣдъ това втората, третата, четвъртата, петата дъщеря, по сѫщия начинъ изгубва и останалитѣ четири сина – отвлѣкли ги далечъ отъ царството. Слѣдъ това започватъ да се запалватъ ту имѣнията му, нивитѣ, кѫщитѣ, ту умиратъ воловетѣ му, докато единъ день остава съвсѣмъ самъ, обеднѣлъ и си казва: „Защо Господь ми даде толкова наказания?“ Най-послѣ дохожда му мисъльта: „Да, това ми дойде, защото направихъ голѣмо прѣстѫпление, продадохъ дѣцата на своя господарь.“

Ще кажете: „Това е една повѣсть.“ Да, но това става всѣки день въ живота. Питамъ ви сега: не мислите ли, че сте продали сина и дъщерята на вашия господарь? Дѣ е вашиятъ духъ, дѣ е вашата душа, не сте ли ги продали? Казва се: „Какво се ползувамъ, ако спечеля цѣлъ свѣтъ, а изгубя душата си?“ Страданията постоянно реформиратъ човѣка, въ него се събужда това висше съзнание, докато най-послѣ тѣ му се откриватъ и той рѣшава да живѣе единъ чистъ животъ. Всичко това, което става сега, се дължи на нашитѣ дѣца, които сѫ отишли горѣ на небето и ни пращатъ наказанията. Кажете ми, кой е онзи слуга, онзи мѫжъ, онази жена, онзи господарь, който да не е изневѣрилъ на Бога? И то не само въ единъ моментъ, но откакъ се е родилъ той на земята, билъ ли е честенъ въ свѣта къмъ своя Богъ? Слѣдователно, на всички ви прѣпорѫчвамъ да турите на главата си вретище и да живѣете чистъ, духовенъ животъ. Казвате: „Ние сме отъ високо произхождение, ние сме оскърбени отъ сърби и гърци.“ Всички сте прѣстѫпни, всички народи съ своитѣ проповѣдници, свещенници, съ всички мѫже и жени, затова всички трѣбва да се върнете къмъ Бога и да кажете: „Господи, ние сме извършили толкова прѣстѫпления къмъ тебе!“ Вретище сега на всички ви, всички на покаяние, а не този да колимъ, онзи да колимъ! Покаяние не само за единъ, а за всички! Отъ всички богове трѣбва да се откажете и да заживѣете съ новото разбиране на великата любовь. А сега какво правятъ? – Елате да станемъ православни, да имаме ново учение. Да туримъ коренно ножа на старото и да кажемъ: „Всичко или нищо!“ Сега ме гледате и казвате: „Чакайте условия!“ Какви ще бѫдатъ условията? Утрѣ ще дойдатъ червейчетата и ще изядатъ всичко отъ васъ.

А сега като ви наричатъ гърцитѣ „дебелоглави“, не може ли вашата глава да изтънѣе? Като ме слушате, нѣкои отъ васъ се понаскърбяватъ малко, поначумерятъ се, казватъ: „Прѣкали го!“ Ами вие не сте ли

прѣкалили? Ако имате единъ приятель, който ви казва истината, това съмъ азъ. Показвамъ ви единъ пѫть, който може да слѣдвате. Да забравимъ всичко минало, да цѣлунемъ онѣзи рѫцѣ, който сѫ ни причинили най-голѣмитѣ страдания, да признаемъ всичко и да туримъ добродѣтелитѣ, съ тѣхъ да заживѣемъ.

Питамъ ви сега: има ли хармония между васъ? Дѣ е тя? Въ православната църква я нѣма, въ евангелската сѫщо, въ будическата – сѫщо, въ новото учение – сѫщо. Тукъ идатъ нѣкои, но съ стария си багажъ. Не приемаме такива. Старото, ако влѣзе, ще иска да му се слугува. Ние искаме да живѣемъ въ името на тази Велика Любовь и като ви кажа, че ви обичамъ, да знаете, че това е обичь. И като ви кажа, че ще изпълня това, което ви обѣщавамъ, да знаете, че ще го изпълня точно тъй, както съмъ обѣщалъ. Ще кажете: „Нѣма условия.“ За нашитѣ връзки всѣкога има условия. Не че това иска Господь. Той е тъй спокоенъ, гледа на васъ и казва: „Моитѣ дѣца спятъ, лошъ сънъ сънуватъ.“ Спи нѣкой пъть дѣтето и въ съня си вика: „А…а…“, не спи спокойно. – „Какво има, мама?“ – „Нѣщо много лошо сънувахъ.“ – „Какво, мама?“ – „Гониха ме.“ – „Нѣма нищо, сънь е това.“ На другия день майката казва: „Снощи на моето дѣте безъ малко щѣше да му излѣзе ума, лошъ сънь сънувало“. А, лошъ сънь! И азъ ви казвамъ сега: „Нѣма нищо, мама, нѣма нищо, това е сънъ, нѣма нищо дѣйствително.“ Спятъ, казва Господь, моитѣ дѣца и лоши сънища виждатъ. Казано е въ Писанието, че въ послѣднитѣ дни ще пророкуватъ.

Бихъ желалъ вие да пророкувате и видѣния да имате тъй да заговори у васъ любовьта. Любовьта още не е дошла. Не мислете, че искамъ да ви обезсърчавамъ, но ви казвамъ, че веднъжъ за винаги трѣбва да туримъ кръстъ на миналото, не да го забравимъ, а да кажемъ: „Въ името на любовьта, започвамъ другата часть на живота си и колкото сме били лоши, толкова ще бѫдемъ добри, въ името на тази Любовь ще градимъ и съграждаме, ще дадемъ рѫка на всички.“ По цѣлъ свѣтъ да се носи това живо слово! Този Господь, за когото съмъ ви проповѣдвалъ, е особенъ Господь, Неговиятъ гласъ никога не сте чули, Неговото лице никога не сте видели. Той не живѣе въ църкви, нито въ Ерусалимъ, за пръвъ пѫть Той слиза отъ своитѣ жилища къмъ васъ и затова ви казвамъ да се обърнете къмъ Него. Къмъ Бога се обърнете, а не къмъ мене. Това е заблуждение. Не вѣрвайте абсолютно въ никой човѣкъ, въ никого. Ето една истина. Нѣкои казватъ, че трѣбвало да вѣрватъ въ мене. Не вѣрвайте абсолютно въ никого, това не е за обида. И въ васъ не вѣрвайте и въ мене не вѣрвайте. Като

казвамъ това, не значи, че въ нищо да нѣмате вѣра, но въ какво да вѣрвате? – Вѣрвайте въ тази любовь, която урежда всичко изведнъжъ. Това е великото, то е мощното. Азъ бихъ желалъ всички да станатъ невѣрници. Е, тогава? – Ще ликвидираме. Ще вѣрваме въ какво? – Въ любовьта, въ онази единица, която измѣня всички други величини, която дава смисъль на новия животъ, която съставя ново понятие за Бога. Сега изхвърлете навънъ всички философи, който сѫ говорили за Бога и кажете: „Искаме да видимъ Този Господь, Който за пръвъ пѫть иде сега въ свѣта, искаме тъй да Го видимъ, че да имаме едно истинско понятие за Него, да нѣма никакви посрѣдници!“ Знаете ли за кого се отнася това? – За онѣзи, който се отказватъ отъ своята частна собственость, който се отказали от своето минало, а не и за тѣзи, който казватъ: „Чакай да си помислимъ.“

И тъй, върнете се у дома си и поставете въ ума си Седраха, Мисаха и Авденаго. Началнитѣ букви на тѣзи имена сѫ: С, М и А. Каква французка дума бихте съставили от тѣзи букви? – C’est moi. (това съмъ азъ) На български азъ бихъ образувалъ думата „сѣмена“. Е, на кой Господь искате да служите сега? Вие ще ми кажете: „Ние вѣрваме въ Господа Исуса Христа, който прѣди 2000 години бѣше слѣзълъ на земята и бѣше разпнатъ на кръстъ, вѣрваме въ Неговата кръвь“. Хубаво, радвамъ се. Дѣ сѫ плодоветѣ на този вашъ Христосъ, Който бѣше разпнатъ заради васъ, казваше: „Прости ги Господи, защото тѣ не знаятъ какво правятъ, не имъ считай това за грѣхъ!“ Дѣ сѫ тѣзи европейски народи, послѣдователи на Христа, казаха ли и тѣ това нѣщо отъ кръста? Вѣрующитѣ казаха ли това нѣщо? Свещеницитѣ казаха ли това? А сега се събиратъ на конференции, дано уредятъ работитѣ. Не, съ лъжи този свѣтъ не може да се оправи. Единъ день ще ви държа една бесѣда, въ която математически ще ви докажа, защо свѣтътъ съ лъжи не може да се оправи. Ще ви докажа, каква величина е лъжата и какъ се образувала тази величина.

Върнете се въ васъ, тамъ, въ вашата душа вѫтрѣ има единъ животъ, който още не е бутнатъ, за който още нищо не знаете. Върнете се въ себе си и започнете този новъ животъ. Върнете се у дома си, заработете и нищо не говорете. Този новъ животъ ще произведе едно потресающе дѣйствие върху васъ. Нѣма да ви подлуди, но ще ви направи герои. Тази сила, която ще дойде у васъ, ще бѫде въ състояние да трансформира всички условия, въ който се намирате, ще видоизмѣни вашия животъ. Щомъ се видоизмѣни вашиятъ свѣтъ, цѣлиятъ свѣтъ ще се видоизмѣни. Господъ ще каже: „Понеже вие се измѣнихте и азъ ще измѣня своитѣ дѣйствия спрѣмо

васъ.“Тогава ще се възцари на земята миръ.

Върнете се у дома си и намерете дѣ сѫ у васъ Седрахъ, Мисахъ и Авденаго! Единиятъ живѣе въ ума ви, ще го търсите на небето; другиятъ живѣе въ сърцето ви, ще го търсите в астралния свѣтъ; третиятъ живѣе на земята, а четвъртиятъ е този, който иде сега отгорѣ. Понеже вашитѣ страдания сѫ толкова голѣми, Господь казва: „Голѣмъ глъчъ се чува отъ земята, иди да видишъ, какво има тамъ, та да се тури край на тѣзи страдания!“ Вие си казвате: „Този човѣкъ дали говори истината или ни замотава?“ Това учение може да го приложите на опитъ. Азъ съмъ ви казалъ толкова опити, но досега още никой не ги е провѣрилъ, никой не ги е опиталъ. Вие сте правили много опити, но този сериозния опитъ трѣбва да направите. Понеже ви казахъ да не вѣрвате вече въ никого, нѣма да вѣрвате и въ себе си. Не се обезсърчавайте, но ще знаете, че нѣма да вѣрвате въ себе си, въ този, който си днесъ и какъвто си днесъ, а ще турите вѣрата си въ онова първоначално състояние, въ което сте били. Не сега какви сте, а какви сте били въ първоначалното си състояние, това е важно и ще си кажете: „Това сме ние.“ Слѣдъ като дойдете до това положение, ще вървите напрѣдъ.

Тази любовь, която сега иде въ свѣта, ще ви направи щастливи и тогава ще срѣщнете вашитѣ възлюбени. Нали сега сърцата ви горятъ, казвате си: „Тупти ми сърцето!“ – Да, но нѣма го вашиятъ възлюбенъ. Вашитѣ възлюбени тепърва ще слѣзатъ на земята. Тѣ сега иматъ само отражение, затова се разочаровате, казвате: „И въ него има слабости!“ Да, защото истината не е тамъ. Нали това, което ви говоря, нѣма да го считате за обида, да ми го взимате за кусуръ, ще ме държи ли нѣкой отговоренъ, кажете ми? Азъ не обичамъ да съмъ отговоренъ за нѣщо, искамъ още сега да си отплатя. Разбира се, не искамъ да си кажете особеното мнѣние, но зная, че мнозина отъ васъ ме считатъ отговоренъ, обаче азъ ще се отплатя.

Казвамъ ви, този е истинскиятъ пѫть, но само за онѣзи, който чистосърдечно искатъ да се развиватъ и да живѣятъ при тѣзи условия. Изведнъжъ не може да се хвръкне, но бѫдещиятъ животъ иска ново разбиране на нѣщата, защото и природата не търпи старото. Не е възможно за въ бѫдеще да живѣете като гѫсеници, като буби; съ старите привички не може да се живѣе. Другитѣ, който идатъ слѣдъ васъ, може да живѣятъ по вашия пѫть, но за васъ това не е възможно. Влѣзете ли въ пещьта, оковитѣ ще паднатъ. Сега всички сте въ пещьта.

Бихъ желалъ на всички да паднатъ оковитѣ, да дойде четвъртиятъ, да

излѣзете отъ пещьта и да кажете: „Нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго, нѣма Богъ като Този, Който туря редъ и хармония между всички братя, сестри и приятели, нѣма сила като Любовьта.“ Слѣдователно, трѣбва да я приемемъ съзнателно, споредъ закона на безвѣрието. Когато се отказвашъ отъ дявола, въ църквата те питатъ: „Отричашъ ли се отъ дявола?“ – „Отричамъ се.“ Това значи да не вѣрвашъ въ дявола, който сега всичко наредилъ въ свѣта. Той обхваналъ Божественитѣ работи и турилъ отдолу подписа си. Кажете: „Отричамъ се отъ всичко!“

И тъй, нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго. Бихъ желалъ да се върнете къмъ вашия Господь. Той е и моя Господь. Моятъ Господь е и вашъ. Той е Единъ. Отъ какъ свѣтътъ сѫществува, за първъ пѫть Той праща единъ лѫчъ къмъ човѣческитѣ синове на земята, пророкътъ казва: „Обърнете се къмъ мене, възприемете моята любовь, турете моя законъ, внесете братството навсѣкѫдѣ, всѣко насилие да изостане, ни поменъ отъ лъжа, да се събудятъ моитѣ дѣца, да не виждатъ страшни сънища, да не се срами Небето отъ тѣхнитѣ думи.“

Пожелавамъ на всинца ви, като се върнете дома си, да се откажете отъ миналото, та като дойдете слѣдната недѣля, поне 1/10 отъ васъ да сте излѣзли отъ пещьта. Напрѣдъ другари, напрѣдъ, сражението е ваше, не се колебайте! Стоите и казвате: „Какъ ще стане тази работа?“ – Напрѣдъ, нищо повече. И за войната тъй се каза: „Напрѣдъ“ – и се рѣши войната. За всѣка работа сѫщо казватъ: „Напрѣдъ“, не назадъ. Социалиститѣ казватъ: „Напрѣдъ, другари!“ Азъ казвамъ: „Напрѣдъ, братя, напредъ, българи!“ Ще дадемъ главното сражение по всички правила, ще откриемъ огънь, артилерия, по всички правила. Напрѣдъ! Да живѣе братството! Аминъ.

Отъ сега нататъкъ, единственото нѣщо, което ще живѣе въ свѣта, то е братството. То ще владѣе надъ всичко. Всѣки, който не може да живѣе като братъ и сестра, той не може да бѫде гражданинъ на Новото царство въ този свѣтъ.

Бесѣда, държана на 17 априлъ 1921 година.

Въ рова при лъвоветѣ

„Тогазъ царьтъ заповѣда, та докараха Данаила и го хвърлиха въ рова на лъвоветѣ. И отговори царьтъ и рече Данаилу: „Богъ твой, комуто ти служишъ непрѣстанно, Той ще те отърве.“
(Данаила, гл.6, ст.16)

„И видѣлината свети въ тъмнината; и тъмнината я не обзе.“
(Ев. отъ Иоана, гл.1, ст.5)

Този царь, който заповѣдалъ да хвърлятъ Данаила въ рова на лъвоветѣ, билъ неговъ приятель. Ако обичате, прочетете цѣлата глава.

Въ свръзка съ прочетения стихъ отъ Данаила, ще взема и 5-ти стихъ отъ 1 глава на Евангелието на Йоана: „И видѣлината свети въ тъмнината; и тъмнината я не обзе“.

На сврѣменнитѣ културни хора, въ каквото положение и да сѫ, на всички е необходимо едно ново, правилно схващане за живота. Не е нужно само едно умствено схващане да кажемъ, че разбираме, защото отъ разбиране до разбиране има разлика. Азъ говоря за онова разбиране и знание, което е въ сила да гради, да създава, да твори. Азъ говоря за онова знание, което внася редъ и порядъкъ, което внася щастие въ живота. Мнозина се спиратъ върху думата „знание“ и казватъ, че знанието възгордява – тъй казалъ нѣкой си евангелистъ. Този евангелистъ казва, че знанието възгордява, а любовьта назидава. А азъ казвамъ: знание, придружено съ любовь, облагородява. Онѣзи хора, който не притежаватъ тази Божествена мѫдрость, тѣ сѫ способни само да разединяватъ, всѣки отъ тѣхъ си носи по единъ чукъ и камъни да ги раздробяватъ. Цѣлиятъ културенъ свѣтъ азъ го виждамъ като онѣзи отъ трудовата повинность, носятъ чукове, трошатъ камъни, голѣмитѣ ги правятъ малки и слѣдъ това павиратъ пѫтищата си.

В съврѣменното общество не може да намѣрите двѣ души, които да се схождатъ въ своитѣ убѣждения. Единиятъ казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. И другиятъ казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. Слѣдъ това започватъ да спорятъ кой е правъ, кой кривъ. Е питамъ, ако двама пияни, които се търкалятъ по улицата, започнатъ да спорятъ, кой е повече каленъ и кой по-малко каленъ, има ли въ това нѣкаква философия?

Единиятъ казва: „Азъ пихъ по-малко“. И двамата сѫ пили и двамата се търкалятъ. Съврѣменното общество не иска да разгледа въпроса принципално, а казва, че трѣбва да бѫдемъ морални. Когато ми говорятъ за моралъ, азъ имамъ друго прѣдставление за него. Нѣкои казватъ: „Да се краде по-малко, да се лъже по-малко“. Въ това седи цѣлата философия – по-малко да се лъже, по-малко да се краде!

Вие сте достигнали до една степень на развитие, дѣто тази едностранчивость е произвела въ организмитѣ ви едно болезнено състояние и вие всинца сте крайно честолюбиви. Всѣки мяза на единъ електрически бутонъ или на нѣкоя бомба и като ги бутнешъ веднага изгърмяватъ. Четете вѣстницитѣ, четете литературата, ще видите, че се намираме въ врѣмето на римската епоха. Такъвъ упадъкъ има въ съврѣменното християнство! Съврѣменнитѣ културни хора не търсятъ изходенъ пѫть, а търсятъ само да подпиратъ, като онзи търговецъ, който фалиралъ, че отъ тукъ търси, отъ тамъ търси, дано намѣри нѣщо да закърпи. И въ науката е сѫщото. Достигнали сме до крайния прѣдѣлъ, до кѫдѣто съврѣменното културно човѣчество може да се простре, защото неговитѣ органи или неговитѣ сили, съ които то сега борави, не сѫ въ състояние да минатъ по-далечъ. Слѣдователно, природата ще го застави да събуди въ себе си онѣзи благородни спящи сили, чрѣзъ които ще трѣбва да продължи пѫтя на своето развитие. Сега вие дали ме разбирате или не, природата, Богъ ще ви заставятъ, тъй както заставятъ водата да кара машини. Поставятъ я вѫтрѣ въ котела, нагрѣятъ я, впрегнатъ я да кара машини: „Пухъ, пухъ!“ Казватъ: „Видишъ ли?“ Така и васъ ще ви турятъ въ котела, всички ще пухкате. Мѫжътъ нѣщо не му харесва, казва: „Пухъ!“ Жената сѫщо – „пухъ“. Мѫжътъ отъ една страна „пухъ“, жената отъ друга страна „пухъ“, колелетата ще започнатъ да се движатъ. Учителитѣ отъ една страна ще кажатъ „пухъ“, ученицитѣ отъ друга; поповетѣ отъ една страна ще кажатъ „пухъ“, паството имъ отъ друга; сѫдиитѣ сѫщо ще кажатъ „пухъ“, всички ще кажатъ „пухъ“ и колелото ще започне да се върти.

Азъ взимамъ Данаила като противоположенъ характеръ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Въ тѣзи трима момци имаше единъ външенъ, политически изпитъ. Сега изпитанията въ свѣта сѫ общи, тѣ сѫ индивидуални, сѣмейни, обществени, народни и общочовѣшки. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣко сѣмейство, всѣки индивидъ ще си иматъ изпититѣ. Всички тѣзи изпитания си мязатъ. Българитѣ, напримѣръ, сега иматъ изпитания. Тѣ минаватъ първата фаза на Седраха, Мисаха и

Авденаго, въ огнената пещь сѫ. Съглашението ги е турило въ пещьта и казва: „Пари, пари дайте!“ – „Ама чакайте!“ – „Не, пари, пари!“ Знаете ли въ какво положение се намиратъ българитѣ. Тѣ се намиратъ въ положението на единъ търновски адвокатъ, който пѫтувалъ отъ Търново за Севлиево. Изхитрилъ се той, казалъ си да не взима съ себе си пари, за да не го оберать по пътя, но ги далъ на пощата. Обаче, по пѫтя между Търново и Севлиево, хващатъ го крадци, казватъ му: „Нали си адвокатъ, дай пари!“ Обискирват го, не намѣрили нищо. Набиватъ го хубаво, че не носилъ съ себе си пари. Той си казалъ: „Втори пѫть ще нося съ себе си по 500 лв. въ джеба си, за да не ме биятъ.“ Сега и българитѣ ги налагатъ. Защо? Защото не носятъ съ себе си пари. Българитѣ казватъ: „Ние страдаме отъ Съглашението.“ Тѣ ги налагатъ и казватъ: „Дѣ сѫ паритѣ ви?“ Вѣстникаритѣ пишатъ, че тъй било, инакъ било. Не, не, всичко е, защото нѣма пари. Ако България има 2,5 милиарда левове, добрѣ ще бѫде.

Изпитътъ на Данаила е изпитъ отъ вѫтрешно естество. Въ миналата си бесѣда говорихъ за изпита на тримата младежи – Седраха, Мисаха и Авденаго, караха ги да се поклонятъ на онзи телецъ или златенъ идолъ, а на Данаила искатъ да забранятъ да се моли. Казваха му, че той нѣма право да се развива по единъ или по другъ начинъ, но тъй, както тѣ му заповѣдваха. Какъ именно се развива тази история? Неговитѣ неприятели искаха да го прѣдадатъ, затова накараха царя да издаде заповѣдь – въ продължение на 30 дни никой човѣкъ въ царството да не се моли на никой Богъ, освѣнъ на царя и ако прѣзъ това врѣме нѣкой посмѣе да се помоли на другъ Богъ, ще бѫде наказанъ, ще бѫде хвърленъ въ рова на лъвоветѣ. Понеже Данаилъ не изпълни тази заповѣдь, молѣше се по три пѫти на день на своя Богъ, царьтъ заповѣда да го хвърлятъ въ рова на лъвоветѣ. Първиятъ изпитъ на Седраха, Мисаха и Авденаго азъ го наричамъ изпитъ на бѣднотия и сиромашия, когато човѣкъ иска да схване двата края на едно. Той се бори съ мѫчнотиитѣ, той е въ огнената пещь. Вториятъ изпитъ е когато човѣкъ забогатѣе, има знания и дохождатъ вѫтрешнитѣ изкушения.

Слѣдователно, съврѣменнитѣ християни сега сѫ дошли до втория фазисъ на изпита. Свѣтътъ минава прѣзъ първата фаза, първия изпитъ, а християнитѣ и вие минавате прѣзъ втория изпитъ. Ще можете ли да удържите вашитѣ убѣждения? Ще трѣбва да ви хвърлятъ при лъвоветѣ. Лъвътъ, това сѫ ноктитѣ, това е грубата сила вѫтрѣ въ свѣта, която човѣкъ трѣбва да подчини. Виждаме, че когато Данаилъ билъ хвърленъ въ рова на лъвоветѣ, той сполучилъ да укроти тѣзи лъвове. Сега питамъ: вашата душа

е хвърлена въ рова на лъвоветѣ, можете ли да ги укротите или тѣ ще забиятъ своитѣ нокти и зѫби и вие ще излѣзете съ съдрани кожи и ще кажете, че нѣмате убѣждения? Имайте прѣдъ видъ да схващате дълбокия смисълъ, защо Данаилъ трѣбваше да се моли на Бога? – Тамъ е силата. Силата трѣбва да се черпи отъ нѣкѫдѣ. Днесъ хората образуватъ партии. Единъ човѣкъ може да черпи сила отъ дома си, единъ човѣкъ може да черпи сила отъ единъ народъ, идейно може да черпи сила отъ човѣчеството. Отъ кѫдѣто и да е, трѣбва да се черпи отъ нѣкѫдѣ сила. Не мислете, че човѣкъ самъ по себе си е силенъ. Не, човѣкъ трѣбва да почерпи отъ нѣкѫдѣ своята сила. Когато нѣкой човекъ каже, че има убѣждения, има сила, той се самоизлъгва. Тази сила трѣбва да се почерпи отъ нѣкѫдѣ. Тази сила, която може да поддържа човѣшкия характеръ трѣбва да бѫде жива, а жива сила е тази, която гради. Вие нѣма да се спирате върху разнитѣ схващания и тълкувания. Живата сила е съзнателна сила. Тази сила е нераздѣлима въ себе си, не може да се дѣли. Щомъ раздѣлите живата сила, нейната сила сама по себе си се губи, т.е. тя не може да се прояви. Затова въ Писанието на едно мѣсто се казва: „Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлѫча.“

Имайте прѣдъ видъ, че Данаилъ въ най-голѣмитѣ опасности, знаеше послѣдствията, затова трѣбваше да се моли по три пѫти на день. Той се молеше по три пѫти на день, както съврѣменнитѣ хора ядатъ по три пѫти на день: сутринь закуска, на обѣдъ ядене и вечерь пакъ. Защо? Не е ли сѫщиятъ законъ? И когато човѣкъ се лиши отъ яденето си, усѣща една липса. Сѫщиятъ законъ е и съ човѣшката душа. Да се моли човѣкъ, това не е единъ механически процесъ, това е общение съ Бога, то се отнася до човѣшката душа. Не е въпросъ какъ ще схванемъ думитѣ. Думитѣ сѫ сѣнка на реалностьта, а това, което въ дадения моментъ прѣживѣе, което дава сила на нашето сърце, което дава сила на нашия умъ, което дава сила на нашата воля, това е реалность. Никаква друга реалность извънка не сѫществува. Ако ние разбирахме този вѫтрѣшенъ Божественъ законъ на реалностьта, нѣщата щѣха да ни се показватъ еднакви, а сега нѣкой пѫть намъ тѣ се показватъ по-тежки, причиняватъ по-голѣми страдания, нѣкой пѫть ни се показватъ по-леки. Защо? Тѣ всѣкога показватъ нашитѣ отношения къмъ Първичната причина на живота. Когато човѣкъ е силенъ, всичко въ живота му е приятно, а колкото е по-слабъ, толкова по-голѣми страдания има.

Слабитѣ, малодушнитѣ хора сега сѫ на опасно мѣсто. Малодушнитѣ

хора сѫ, които употрѣбяватъ лъжата. Слабитѣ по характеръ обичатъ да полъгватъ. Слабитѣ хора не могатъ да изпълняватъ своитѣ задължения; слабитѣ хора не издържатъ на дадената си дума; слабитѣ хора не могатъ да мислятъ; слабитѣ хора не могатъ да чувствватъ, тѣхъ за нищо не ги бива. Тѣ сѫ търтеитѣ въ кошеритѣ, които знаятъ само да пѣятъ. Всѣкога избиратъ най-лесното занятие. Тѣ мязатъ на онзи българинъ, който слѣдъ освобождението на България, тръгналъ да си търси служба. Ходилъ изъ една, изъ друга канцелария, всички служби му се виждали мѫчни. Иска лека служба: „Толкова години съмъ държалъ ралото въ рѫка, сега искамъ нѣщо леко.“ Единъ день минава покрай градината, вижда капелмайстора на една музика стои прѣдъ музикантитѣ, маха съ една пръчица. – „А, тази работа е хубава, да махашъ съ пръчицата!“ Подалъ заявление за тази служба.

Всички хора сѫ дали заявления до Бога, искатъ да взематъ пръчицата и да махатъ съ нея. Това е смисъла на живота за тѣхъ. Мѫчнотии никой не иска, страдания никой не иска, всички говорятъ каква била послѣдната пиеса въ „Модерния театъръ“, въ „Ренесансъ“, а какви по-хубави пиеси азъ виждамъ въ София! Въ Софийскитѣ улици съмъ виждалъ десеть пѫти по-хубави пиеси, отколкото въ „Модерния театъръ“ и „Ренесансъ“. Всички, които изпълняватъ тѣзи пиеси, ги изпълняватъ не привидно, а точно. Тѣзи въ театритѣ, като изпълняватъ ролитѣ си, искатъ пари, букети, а тѣзи, които ги изпълняватъ по улицитѣ, изпълнятъ ги безъ пари. Въ колко домове мѫжетѣ и женитѣ изпълняватъ чудесни роли, дѣцата имъ сѫщо взиматъ участие и никой не имъ плаща. Казвамъ: Браво, вие сте безкористни хора, на които никой не плаща!

Забѣлѣжителното въ характера на Данаила е, че той се отличава съ знания и мѫдрость. Ако прочетете това, което той е писалъ, което е прѣдрекълъ за толкова хиляди години напрѣдъ, ще видите, че той билъ отличенъ мѫдрецъ, билъ запознатъ съ законитѣ не само на тогавашната, но и на съврѣменната наука. Слѣдъ издържаването на този изпитъ, той заема едно отъ най-виднитѣ мѣста въ Вавилонската държава.

Слѣдователно, вие всички сега сте въ тази епоха, дѣто ще бѫдете поставени въ рова при лъвоветѣ и ако можете да побѣдите вашата груба натура, тѣзи сили, които сѫ въ васъ, слѣдъ като излѣзете отъ рова, ще минете въ новата култура, ще бѫдете господари на положението си. Кои сѫ тѣзи лъвове? Това сѫ човѣшкитѣ страсти. Нѣма по-груби лъвове отъ човѣшкитѣ страсти. Човѣшкитѣ страсти това сѫ най-ужаснитѣ нѣща, най-

ужасния лъвъ. Тази страсть е разрушавала и царе и владици [и] попове, никой не е могълъ да устои.

Единъ знаменитъ светия кръщавалъ при една рѣка и всички хора отивали при него. Единъ день се задала една грѣшница, искала и тя да се кръсти, но била много красива. Светията, като я видѣлъ, казалъ: „Тази не мога да я кръстя“ и хукналъ да бѣга. И тя бѣга подирѣ му и го пита: „Защо бѣгашъ, азъ се кая?“ Срѣща го Свети Иванъ Кръститель, пита го, защо бѣга. – „Не мога да кръстя една жена, опасна е.“ Иванъ Кръститель прѣкръства светията и той се връща и кръщава жената. Послѣ си мисли, че е много силенъ, кръстилъ жената. Иванъ Кръститель казва: „Не, азъ я кръстихъ!“ Така и ние, бѣгаме, срѣща ни Христосъ, прекръства ни, връщаме се, издържаме, послѣ казваме: „Азъ го направихъ.“ Христосъ казва: „Не, азъ го направихъ!“ Всичката пакость е тамъ, че ние мислимъ, какво сами вършимъ тази работа, а то сами не я извършваме. Питамъ: колко отъ съврѣменнитѣ младежи биха кръстили тази мома? Азъ зная колко. Колко отъ съвременнитѣ жени биха кръстили единъ красивъ момъкъ? Това не е за упрѣкъ. Ние сме далечъ отъ да разбираме човѣшката душа. Далечъ сте още, вие не сте виждали какво нѣщо е човѣшката душа.

И тъй въ Данаила имаме единъ установенъ характеръ, човѣкъ, който е свързанъ съ една непрѣривна Любовь съ Бога. Душата на Данаила е проникната съ Любовь къмъ Бога и затова казвамъ, че човѣкъ, който не обича и не люби, не може да се моли. Молитва безъ Любовь не съществува въ свѣта. Когато ние си говоримъ, когато се молимъ, причина за това сѫ най-силнитѣ емоции, които ни заставятъ да вършимъ това. Когато обичаме нѣкого, ние му говоримъ много, посрѣщаме го добрѣ. Азъ не ви говоря за онази молитва, която вършите отъ страхъ, това не е молитва.

Първоначално думата „молитва“ означавала общение, разговоръ съ Бога, да Му говоришъ ясно, безъ да Го лъжешъ и да Му кажешъ: „Господи, когато слѣзохъ отъ небето, тѣзи работи не ги разбирахъ, не ги прѣдвиждахъ затова понѣкога съмъ принуденъ да излъжа, да не изпълня длъжностьта си!“ Като кажешъ така на Бога, Той ще те освѣтли. А сега казвашъ: „Господи, азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ!“ А въ какво специално си грешникъ, това не казвашъ на Бога. Грѣшникъ може да бъде мѫжъ къмъ жена си, грѣшникъ може да бѫде баща къмъ дѣцата си, грѣшникъ може да бѫдешъ къмъ приятелитѣ си, грѣшникъ може да бѫдешъ къмъ обществото и т.н. Не си изпълнилъ своитѣ задължения. Когато бащата не изпълни своитѣ задължения къмъ дѣцата си, той е грѣшникъ спрѣмо тѣхъ. Когато мѫжътъ

не изпълни своитѣ задължения към жена си, той е грѣшникъ спрѣмо нея. Ще каже нѣкой: „Какво задължение имамъ спрѣмо жена си?“ Ти самъ си далъ задължението си и си обѣщалъ на Господа, че като слѣзешъ на земята, ще помогнешъ на тази жена. Казалъ си на Господа, че ще се оженишъ за тази жена и ще ѝ бѫдешъ вѣренъ. Господь казва: „Добрѣ, ако изпълнишъ това, ще имашъ всичката моя помощь.“ А послѣ, като слѣзешъ на земята, казвашъ: „За нея ще се женя, толкова жени има!“ Не, не за всѣки човѣкъ трѣбва само единъ изпитъ, само една жена! Имашъ ли много жени, развращението тропа на вратата ти. Англичанитѣ казватъ: „сингъл майндет“. (single minded – целенасочен, праволинеен) Въ Писанието се казва: „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ своитѣ пѫтища.“ Въ нашия животъ трѣбва да има само единъ моралъ, само единъ законъ. Сегашниятъ животъ на земята е едно приготовление за бѫдещия, за този, къмъ който се готвимъ. Слѣдъ заминаването си отъ този свѣтъ, ще влѣзете въ другъ свѣтъ или слѣдъ като излѣзете отъ училището, ще влѣзете въ обществото, но понеже това общество, въ което ще влѣзете, се състои отъ хора високо интелигентни, то въ този свѣтъ не може да влѣзете съ лъжи. Не мислете, че може тъй. Не, не. Щомъ не можешъ да кръстишъ една мома, слабъ ти е ангелътъ.

Сега вашата душа е при тѣзи лъвове – животътъ съ всички негови изпитания, съ всички противорѣчия на безвѣрие, т.е. не това официално безвѣрие, но това вѫтрешно безвѣрие, че хората не вѣрватъ единъ въ другъ. Съврѣменнитѣ хора нѣматъ вѣра – днесъ ти говорятъ едно, утрѣ казватъ, че не вѣрватъ въ това, което ти говорили, отрицаватъ го и мѫже и жени. Е, кой губи въ това отрицание? Вие сами губите, отдалечавате се отъ първоизточника на живота, изгубвате силитѣ си и съ това осакатявате своя умъ. Всѣка една жена, всѣки единъ мѫжъ трѣбва да се стреми да дружи съ най-благороднитѣ души на земята. Не съ най-виднитѣ души, но съ най-благороднитѣ души. Човѣкъ трѣбва да дружи съ най-благородни души, та отъ каквото и да сѫ обществено положение тѣ. А понеже ние имаме общение едни съ други, казваме, че трѣбва да дружимъ съ нѣкой министъръ, съ нѣкой докторъ или професоръ. Тѣзи не сѫ най-благороднитѣ хора. Силата още не е признак на благородство. Единъ човѣкъ, който има сила, азъ го считамъ като онзи, който носи нѣколко бомби, носи пушки, патрони, той е силенъ, може да извади своитѣ бомби. Силата, която стои въ човѣшкия умъ, въ тази сила почива и неговото достойнство.

Питамъ сега, вие, който сте хвърлили вашата душа въ рова, какво ще спечелите? Казва се за царя, който хвърли Данаила, че не могълъ да спи цѣла нощь и станалъ рано сутриньта, та отишълъ при рова на лъвоветѣ и викналъ съ плачевенъ гласъ: „Данаиле, Богъ твой, комуто служишъ непрѣстанно, можа ли да те отърве отъ лъвоветѣ?“ – „Можа, царю, да си живъ въ вѣкъ!“ – „Извадете го и хвърлете неговитѣ неприятели, съ женитѣ и дѣцата имъ въ рова“, заповѣда царь Дарий. Слѣдователно, когато вашата душа бѫде хвърлена при лъвоветѣ, тя не трѣбва да спи, а да бѫде цѣла нощь будна.

Когато Христосъ казва това, то значи, че трѣбва да бѫдете будни, да не спите, за да издържите този изпитъ, прѣзъ който вашитѣ души минаватъ. Сега всички и мѫже и жени, минаватъ прѣзъ единъ тежъкъ изпитъ. Вашитѣ дѣца за въ бѫдеще ще кажатъ дали вие сте издържали изпита си или не. Ако издържите този изпитъ и излѣзете отъ рова, лицето ви ще стане по-свѣтло, а ако не го издържите – ще потъмнѣе.

Казва се въ стиха: „И видѣлината свети въ тъмнината и тъмнината я не обзе.“

Тъмнината показва всички условия, при който ние жертвуваме възвишеното, Божественото, за да постигнемъ извѣстни удоволствия. Свѣтлината, видѣлината показва всички Божествени условия, при които може да се развиваме. Този характеръ, който виждате у Данаила, е потрѣбенъ за съврѣменния общественъ животъ. Какъ би се съградило бѫдещето общество, какъ биха се съградили бѫдещитѣ партии, какъ биха се организирали сегашнитѣ народи? На, сега всички партии вървятъ въ една посока. Ако се върви тъй, както сега вървятъ, всички партии, народи, общества, ще се разкапятъ. Сега тѣ сѫ дошли до една фаза, дѣто благородното трѣбва да вземе надмощие. Опасното е тамъ, дѣто казватъ: „Когато човѣчеството се облагороди, тогава ще вземемъ своя дѣлъ.“ Не, не чакайте цѣлото човѣчество да се облагороди. Човѣчеството се състои отъ единици.

Всички, които образуватъ духовния свѣтъ, сѫ минали прѣзъ този изпитъ, слѣдователно тѣ сѫ съвършенъ свѣтъ и вие не можете да влѣзете тамъ, ако не издържитѣ изпита си тукъ на земята. Ако една жена очаква да я вземе нѣкой мѫжъ, какъ ще я вземе той, ако тя не е издържала изпита си въ роба при лъвоветѣ? Тя не може да очаква никаква любовь отъ мѫжа си. Нея я очаква нещастие. Сѫщиятъ законъ е и съ мѫжа. Единъ народъ, едно общество, което не е издържало този изпитъ, не е за уважение. Че въ какво

може да се уважава? Ако една жена може да пожертвува живота на мѫжа си, на 40 души още, какво ще я очаква? Има статистики въ Америка, въ Англия, дѣто се изброява числото на убититѣ мѫже отъ една жена. Това ние наричаме „законъ на израждане“. И това сѫ хора, които се криятъ подъ булото на молитвата. Ако човѣкъ би изнесълъ съврѣменния животъ и на религиознитѣ и на свѣтскитѣ, въ всичката имъ голота, бихте се погнусили отъ онзи скритъ развратъ въ него.

Сега нѣма да се спирамъ върху това, да ви казвамъ какъвъ изпитъ иде за всинца ви, но ви казвамъ, че всѣки човѣкъ е подложенъ на изпитъ. Никакво, абсолютно никакво колебание! На жената да не ѝ трепва окото прѣдъ никакъвъ красивъ мѫжъ, съ каквито красиви мустачки да е, съ каквото положение да е. Тя трѣбва да прѣдпочита сама да си остане, дѣвствена да бъде. Той казва: „Не мога да живѣя безъ тебе!“ Утрѣ срѣщне друга, сѫщото ѝ казва. Този вълкъ, този външенъ демонъ на земята, долу въ центъра на земята! Тамъ трѣбва да го изпрати Господь съ хиляди години да изкупува своитѣ грѣхове. Да не мислите, че Господь любовьта ще спасява. Не, за въ бѫдеще хората ще се лишатъ отъ възможностьта да правятъ прѣстѫпления. Това значи наказание.

Най-послѣ, въ какво седи нашиятъ характеръ? Казватъ за нѣкого: „Той заема високо обществено положение.“ Че какво отъ това? Покажете ми единъ честенъ българинъ! Извадете единъ честенъ българинъ, който прѣзъ цѣлия си животъ да е билъ дѣвственъ, извадете една българка такава. Не казвамъ, че нѣма, но колцина сѫ тѣ? Не само привидни, но като ги поставимъ на изпитъ, да могатъ да кажатъ: „Ние прѣдпочитаме всичко да пожертвуваме.“ А сега, за Христа, за народа, за туй-онуй, опетнявате се, а послѣ всичко и народъ и общество отиватъ по дявола. „Да се биемъ!“ Ако се биете, всичко трѣбва да бѫде идейно. Ако единъ не вѣрва, че изпълнява своя дългъ, като отива да се бие, да не отива. Ако вѣрва, че изпълнява дълга си, да се бие! Всѣко нѣщо трѣбва да се извърши съобразно това да бѫдешъ вѣренъ на себе си. Когато нѣкой вѣрва едно нѣщо, а върши друго, той прави най-голѣмото прѣстѫпление.

Сега, какъ ще се подигнемъ ние? Нѣкой казва: „Да бѫдемъ българи, да бѫдемъ Християни!“ Добрѣ, но това сѫ само методи, чрѣзъ които човѣкъ може да се подигне, но човѣкъ трѣбва да се постави на единъ изпитъ, за да се подигне. Ще се изпита неговата честность и ако той не краде, ако не лъже, той е честенъ. Кажете ми, ако днесъ потърсимъ единъ човекъ, който никого не е излъгалъ, ще го намѣримъ ли? Казвамъ, ако въ

България намѣримъ само единъ такъвъ човѣкъ, тя ще бѫде най-великата държава и този човѣкъ ще бѫде единъ скѫпоцѣненъ камъкъ, какъвто никѫдѣ го нѣма. Този човѣкъ, мома или момъкъ, ще бѫде най-цѣненъ. Питамъ, дѣ е тогава нашата култура?

И вие си говорите за небето, казвате: „Господь да ни прости грѣховетѣ!“ Нѣма прощаване повече! Господь е приключилъ съ васъ и казва: „На тѣзи лъжци, които сѫ ме лъгали 999 пѫти, не прощавамъ повече!“ Не че ви мрази, но ще ви тури на единъ изпитъ да изкупите тѣзи ваши 999 лъжи. Знаете ли за колко години ще ги изкупите? По една година ще ви тури за всѣка една лъжа. Значи за лъжитѣ 999 години. Ако сте крали, за всѣка кражба по една година. За 999 кражби – 999 години за изплащане. Съберете ги 999+999= 1998 години. Слѣдъ това, вие сте убивали. За всѣко убийство по една година. Направили сте 999 убийства, значи 999 години ще изплащате. Знаете ли колко хиляди години ще се съберать на гърба ви? Не мислете, че Божествениятъ законъ, Божията Любовь, за която говоримъ, е отъ картошки. Любовьта на картошки мина вече. Сега иде въ свѣта една Любовь, която е огънь. Добритѣ хора ще се подигнатъ отъ тази Любовь, а за лошитѣ хора ще бѫде най-голѣмо страдание, ще ги гори, че като минатъ 777 пѫти прѣзъ огъня, като ги потопява и изважда ще ги прѣчисти и ще ги пита: „Ще грѣшите ли?“ – „Не.“ – „Добрѣ.“

Знаете ли какво ще бѫде вашето положение? Една гѫска водила своитѣ патенца, патокътъ върви напрѣдъ, а патицата съ патенцата назадъ. Излиза единъ плъхъ, изяжда едно отъ патенцата. Хваща го патокътъ и го потопява въ водата. Изважда го, той още мърда, пакъ го потопява. Тъй го изваждалъ и потопявалъ въ водата, докато прѣстаналъ да мърда. Пита го: „Ти ще взимашъ ли моитѣ патенца? Да не мислишъ, че азъ съмъ толкова гѫсокъ.“ Ако мислите да си играете съ Бога, Той ще ви хване като този плъхъ и ще ви поставя и изважда отъ водата, докато у васъ изчезне всѣка склонность да правите пакости.

Сега азъ ви говоря като единъ сѫдия, нѣма какво да се страхувате, но ще видите присѫдата права ли е. Ние трѣбва всѣки порокъ да го впрегнемъ на работа. Защо една жена да не може да издържи на изкушенията на единъ мѫжъ? Защо единъ мѫжъ да не може да издържи на изкушенията на една жена? Защо да го съблазнява неговата каса? Защо да те съблазнява едно агне? Всичко може да те съблазни! Минешъ, видишъ една хубава кокошка, но нѣмашъ пари. Вечерьта минешъ прѣзъ курника, влѣзешъ тамъ, уловишъ я. Защо да те съблазни? Ами ако те хванатъ въ курника? Въ варненско,

една лисица се научила да лови кокошкитѣ на единъ селянинъ. Той направилъ единъ високъ дуваръ, за да прѣдпазва кокошкитѣ си отъ лисицата. Лисицата минала, издавила кокошкитѣ, но не могла да излѣзе. Като я видѣлъ той, извикалъ: „А сега, научи ли се, азъ пъкъ ще туря твоята кожа на кюрка си.“ Така и ние – днесъ една кокошка, утрѣ друга, Господь казва: „А, ти си дѣто давишъ кокошкитѣ, азъ ще те науча!“ Ти може да си учитель, сѫдия, свещеникъ, безразлично е.

Слѣдователно, ние трѣбва да бѫдемъ безпощадни къмъ всички наши слабости. Абсолютна чистота се изисква отъ всички хора! Хората на всички партии трѣбва да бѫдатъ като диаманти. Да нѣмаме нужда отъ никакви полици. Трима души трѣбва да се подпишатъ, за да ти дадатъ пари на заемъ. Та това е безчестие за мене. Слѣдъ това трѣбва да дойдатъ стражари, да те вland. Никой не плаща сега. Кой какъ вземе, не връща и който взима и който дава. И послѣ казвате: „Слава Богу, не съмъ толкова грѣшникъ, никого не съмъ убивалъ!“ Не е въпросътъ за убийство. По-голѣмъ грѣхъ отъ убийството нѣма. Онзи, който се осмѣлилъ да убие нѣкого, той е човѣкъ демонски, неговиятъ баща е дяволътъ. За такъвъ человѣкъ Христосъ казва: „Този человѣкъ отъ начало още бѣше человѣкоубийца“. Бащата бѣше человѣкоубийца. Защо не се прощава на дявола? – Защото е человѣкоубийца. Знаете ли, като се убие единъ човѣкъ, колко мѫчно се прощава! Человѣкоубийцата може да излѣе една каца съ сълзи, но не се прощава. Ако нѣкой каже, че прощава, лъже се. Не, не се прощава.

Знаете ли защо дойдоха толкова нещастия въ Давидовия домъ? – За убийствата. Знаете ли защо страда еврейскиятъ народъ? – За убийствата на Давида, за този псалмопѣецъ. Още хиляди години ще минатъ и не ще се простятъ грѣховетѣ. А сега поповетѣ казватъ: „Да му прочетемъ една молитва, да пости 40 дни“. Не се лъжете, не е шега това! За убийството нѣма прошка. Тъй пише въ Божествената книга. За убийството има само наказания въ свѣта. Сега говоримъ и на двѣтѣ култури и на религиозни и на безвѣрници. И еднитѣ и другитѣ убиватъ. Еднитѣ твърдятъ, какво Господь казва, че враговетѣ трѣбва да се убиватъ. Новитѣ правила казватъ: „Дяволътъ се възмущава, човѣкъ се защитава, а Божествениятъ човѣкъ трѣбва да се възвишава, да стои надъ всички тѣзи нѣща, той има сила, нѣма защо да убива.“ Защо ще убива? Мене не ме хваща куршумъ. Стрѣля единъ човѣкъ два пѫти срѣщу мене, казвамъ му: „Какво искашъ, приятелю, ако искашъ пари, ще ти дамъ, ако искашъ волове, ще ти дамъ и ще дойда да

работя заедно съ тебе на нивата, но на кривъ пѫть си." Затова Христосъ казва: „Не си отмъщавайте!"

Абсолютно никакво убийство не се позволява! Това е грѣхъ и онзи, който убие човѣкъ, брата си, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бѫдещия свѣтъ. Нѣкой мѫжъ казва: „Азъ ще убия жена си." Онзи мѫжъ, който убива жена си е единъ извергъ. Тъй стои въпросътъ. Онази жена, която убива мѫжа си и тя е единъ извергъ. Онзи братъ, който убива сестра си и той е единъ извергъ. И това е християнски моралъ. Не се лъжете. Това е грѣхъ, направенъ противъ Духа Светаго. И онзи, който убие нѣкого, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бѫдещия вѣкъ. Изхвърлете отъ себе си мисъльта за убийство. Сторите ли това, ще имате прѣзрѣнието на цѣлото небе, ангели и светии, цѣлото човѣчество ще ви прѣзре като единъ прѣстѫпникъ, който не е изпълнилъ Божията заповѣдь: „Не убий!"

Азъ говоря сега за религиознитѣ хора, за тѣзи християнски народи, който от 2000 години сѫ дигнали ножове, пушки, топове, а свещеницитѣ казватъ: „Ще имъ се чете молитва." Всички свещеници, проповѣдници, който така сѫ учили, сѫ осѫдени отъ Бога. Виждали сте едно врѣме на картини какъ водятъ свещеницитѣ на сѫдъ и послѣ ги изпращатъ въ ада. Това е вѣрно! Нека ми се сърдятъ свещеницитѣ. Азъ съмъ първия свидѣтель противъ попове, който говорятъ за убийство. Азъ ще бѫда свидѣтель и нѣма да се откажа да свидѣтелствувамъ за тѣзи прѣстѫпления.

Прѣзъ ума ви не трѣбва нито мисъль да минава за убийство! И мѫжътъ се разгнѣви и жената се разгнѣви и казватъ: „Нѣма да се махнешъ отъ тукъ, да пукнешъ!" Ахъ, жено, никога не казвай мѫжътъ ти да пукне. Нито мѫжътъ да казва на жена си, на дѣцата си да пукнатъ. Изхвърлете това, а мѫдрость и знание трѣбватъ. Това е моралъ. Вие ме слушате тук и си казвате: „Азъ се занимавамъ." Не, онѣзи отъ васъ, който сѫ убивали, вънъ отъ тукъ, прошка за тѣхъ нѣма! А онѣзи, който сега се готвятъ да убиватъ, да му мислятъ! Не е шега това. Нѣкои казватъ: „Това е революция!" Ако това е една коренна революция, има другъ начинъ. Азъ говоря за сѫщественото, да не убиваме. Кого? – Брата си, сестра си, приятеля си.

Да туримъ като правило това – да не причиняваме страдания, да дойдемъ до едно споразумение, да не се измѫчваме единъ другъ. Азъ не одобрявамъ тѣзи затвори, азъ не одобрявамъ тѣзи бѣсилки на коя и да е страна. Това не е идейно учение. Не искамъ да маскираме съ това. Не, праволинейно трѣбва да кажемъ на всички хора, че вървятъ по единъ

неправиленъ пѫть, който не е Божественъ. Тѣзи християнски народи не вървятъ по правия пѫть, не сѫ издържали изпита си като Данаила, нѣматъ убеждения, като Седраха, Мисаха и Авденаго. Тѣ не издържаха и този изпитъ. Съглашението не издържа изпита си, то се поклони на златното теле. Казватъ: „Дай пари сега!“ Но иде за тѣхъ вториятъ изпитъ, моралниятъ, вжтрѣшниятъ, дали тѣ иматъ убѣждения. Възъ основа на тѣзи закони, който дѣйствуватъ вжтрѣ въ природата, ние знаемъ, какво въ всички съврѣменни държави въ Европа, ще се наложатъ голѣми изпитания. Нѣма да остане народъ въ Европа, когото Богъ да не направи на пухъ и прахъ. Като вълна ще ги направи. Изисква се всички народи да си подадатъ рѫка, никакво убийство между тѣхъ не се позволява, тѣ сѫ доста културни, за да разбератъ това.

Сега заблуждението е тамъ, че ние чакаме едно спасение, казвате: „Ние сме спасени“. Азъ се чудя, какъ спасениятъ човѣкъ може да каже на жена си или жената на мѫжа си да пукне. Моли се три пѫти на день, казва: „Господи, колко те обичамъ, грѣшна е душата ми“, а слѣдъ малко: „Да пукне жена ми.“ Жената сѫщото казва. Питамъ, по-голѣмо безумие отъ това има ли? И сега тръгнали напримѣръ, православнитѣ, казватъ: „Господи, тѣзи отъ новото учение да пукнатъ.“ Владици и попове, тръгнали натукъ-натамъ, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение, понеже разрушиха държавата.“ „Да пукнатъ“ – ние ще имъ се отплатимъ по другъ начинъ. Нѣма защо нито тѣ, нито ние да пукаме, а ще трѣбва по другъ начинъ да изпълнимъ волята Божия.

Попъ и владика не трѣбва да убиватъ. Азъ зная единъ владика въ България, който ритналъ единъ попъ и той умрѣлъ. Азъ зная други такива случаи. Мога да ги изнеса като факти. Ако река да говоря противъ свещеницитѣ, моятъ езикъ нѣма да замлъкне, ще заговорятъ и онези отъ небето. Най-опасния човѣкъ въ свѣта съмъ азъ. Безопасно е още докато съмъ тукъ, но като си замина, тогава пухъ и прахъ навсѣкѫдѣ ще има. Тъй е решилъ Господь! Отъ този редъ и порядъкъ на лъжитѣ нѣма да остане нито поменъ. Това въ скоро врѣме ще бѫде. Не е заплашване това, азъ да ви покажа законитѣ. Закони сѫ това. Вие ги изкривявате, а азъ ви казвамъ, че ако вървитѣ по този пѫть, ще създадете изкуственъ гладъ, ще видоизмѣните законитѣ въ природата, ще създадете епидемии и раздори, ще станете нещастни. Какво лошо има въ това? Казватъ, че съмъ заплашвалъ. Ако азъ говоря отъ само себе си, азъ съмъ нищо, но съ менъ говори цѣлото Небе. Моето Слово е живо, разбирате ли? Живо е моето

Слово! Като проектирамъ това Слово, което е Божие, то, колкото повече отива, ще почне да гори.

Господь е вече вѫтрѣ, въ народитѣ. Този кипежъ въ обществата, това кипѣние въ страждущитѣ, тази война, все вѫтрѣ е Господь. Въ Библията се разказва за необикновената сила на Самсона, отъ когото единъ день жена му научила тайната на неговата сила. Тя се криела въ коситѣ му. Като узнали това, за отмъщение, изрѣзали му коситѣ, извадили му очитѣ и го вързали за единъ отъ стълбоветѣ на едно грамадно здание. Той се помолилъ на Бога да му върне силата; наново му израсли коситѣ. Самсонъ помолилъ да му развържатъ за малко рѫцѣтѣ. Послушали го. Той разтърсилъ стълба на това здание, съборилъ го и подъ него били затрупани хиляди души отъ неприятелитѣ му. И Господь е сега този великанъ, който се събужда въ човѣшката душа, всичко това Той ще го разруши. Господь е, Който сега се възмущава, Той е, Който воюва. Пушки и топове не вършатъ нищо вече. Той е запалилъ свѣта и го раздухва. Какво ще правите?

Сега ще турите като първо правило: убийството е грѣхъ противъ Духа Светаго, то е най-голѣмия грѣхъ въ свѣта. Понеже се казва, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие, то като си убилъ човѣка, съ това си разрушилъ Божественото. Като убиешъ човѣкъ, като убиешъ най-възвишеното и благородното у човѣка, ти си извършилъ най-голѣмото прѣстѫпление. Слѣдователно, спрете вашия гнѣвъ, не казвайте: „Азъ ще изчистя жена си“. Добрѣ, ти можешъ да изчистишъ жена си, брата си, но и Господь тебе ще изчисти, никога нѣма да те помене. Тъй трѣбва да проповѣдвате!

Ще кажете: „Ами дѣ е нашата войнственость?“ Че въ какво седи войнствеността ви? Да войнствувашъ значи да въдворишъ редъ и порядъкъ въ свѣта, да спазвашъ Божествената хармония. Затова сѫ турени военнитѣ въ свѣта да спазватъ редъ и порядъкъ въ обществото и да спазватъ Божествената хармония. А сега, като се оцапали, турили картечницитѣ: „Да покосимъ свѣта!“ Да, но и тебе ще те покосятъ. Сега рѫцѣ, крака и очи нѣматъ военнитѣ. Турили послѣ по единъ кръстъ. Да, без рѫцѣ и крака, а кръстъ турили! Ти си единъ прѣстѫпникъ. Дай тѣзи рѫцѣ и крака за единъ свой братъ! Бѣсятъ нѣкого, рѣжатъ крака на нѣкого, турете вашия кракъ на негово мѣсто! Азъ бихъ ви похвалилъ. Това съзнателно трѣбва да го извършишъ. А сега има такива герои въ свѣта.

Въ какво се състои една отъ най-благороднитѣ черти на славянството? – В закона на самопожертвуването. Единъ примѣръ отъ

руския животъ: Въ Русия осѫждатъ една бѣдна вдовица, която имала четири малки деца, че изгорила имѣнията на единъ богаташъ и я изпращатъ въ Сибиръ на заточение. Въ сѫщото село живѣлъ единъ бѣденъ мужикъ, който, като се научилъ за нещастието, което сполетѣло тази бѣдна вдовица, рекълъ си: „Тази жена има четири малки дѣца, нѣма кой да ги гледа, а азъ съмъ самъ. Чакай да се прѣдставя въ сѫда като виновникъ за прѣстѫплението". Отива въ съда и казва: „Азъ съмъ прѣстѫпника, мене дръжте, тази жена не е виновна". Освобождаватъ жената, хващатъ мужика и го изпращатъ въ Сибиръ. Слѣдъ десетина години въ сѫщото село, единъ селянинъ на смъртното си легло се изповѣдва, че той билъ сѫщинския прѣстѫпникъ за пожара. Търсятъ този мужикъ въ Сибиръ, но той вече се поминалъ. Ето единъ благороденъ характеръ!

А днесъ, да стопишъ всички сегашни християни, единъ истински християнинъ нѣма да излезе. Ако се стопятъ всички българи, едва ли единъ кракъ на християнството ще се изкара; ако се стопятъ всички гърци едва ли едно ухо на християнството ще се изкара; отъ англичанитѣ едва единъ носъ на християнството ще излѣзе – християнството у англичанитѣ е колкото единъ носъ! У германцитѣ християнството е колкото една вѣжда надъ очитѣ. Това е тѣхното християнство. Тъй ги виждамъ азъ, нека ми се сърдятъ. И азъ имъ се сърдя. Надули ми се, плюятъ ме. И азъ ги плюя. – „Вие сте прѣстѫпници", ми казватъ те. – И вие сте прѣстѫпници. Азъ не спазвамъ вашия законъ, но и вие не спазвате Божия законъ. – „Вие лъжете", казватъ тѣ. – И вие лъжете. Азъ бихъ желалъ да ме осѫдятъ на основание на Божия законъ. Да ми кажатъ: „Ти си правилъ прѣстѫпления." Добрѣ, но да ме сѫдятъ така само, не могатъ да ме осѫдятъ.

Слѣдователно, абсолютно никакво убийство, това е най-голѣмото прѣстѫпление. Слѣдъ убийството започватъ всички лъжи въ свѣта. Слѣдъ като човѣкъ извърши единъ грѣхъ, едно прѣстѫпление, всички други грѣхове постепенно идватъ. Законътъ не е да се върви отъ малкитѣ прѣстѫпления къмъ голѣмитѣ, а отъ голѣмитѣ къмъ малкитѣ. Ами че кой ражда – малкитѣ момиченца или майкитѣ? Най-голѣмиятъ грѣхъ – убийството е създало другитѣ грѣхове. Грѣхътъ влѣзе съ убийството въ свѣта. Братъ уби брата си. Отъ 8000 години още ние не можемъ да се избавимъ отъ това проклятие, на всинца ни виси този грѣхъ. А знаете ли какво нѣщо сѫ 8000 години? Сега искатъ да ме убѣдятъ, че убийството било позволено. Отъ 8000 години не може да се прости това убийство. И Христосъ дойде и съ Него не можа да се прости. Знаете ли какъвъ грѣхъ е

то? Казвамъ ви, сериозни бѫдете, не се заблуждавайте, нищо отъ васъ нѣма да излѣзе. Тази философия на вашитѣ учители на вашитѣ професори, по дяволитѣ ще отиде. Всѣки професоръ трѣбва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство на братъ не се позволява!“ Всѣки учитель, всѣка майка, всѣки баща трѣбва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство не се позволява!“

То е, защото кармически ние сме свързани единъ съ другъ. Извършено едно убийство, всички го прѣнасятъ. Питатъ ме: „Защо ти побѣлѣха коситѣ?“ Моите косми побѣлѣха все отъ вашитѣ убийства. И азъ съмъ замѣсенъ въ вашитѣ убийства. И вашитѣ глави побѣлѣха. Всѣка вечерь, когато става едно прѣстѫпление, азъ го чувствувамъ това и прѣкарвамъ страданията на този човѣкъ. Вика този човѣкъ, моли се, виждамъ какъ се забива ножа въ него, той издъхва. Нѣкѫдѣ нѣкоя жена, нѣкое дѣте убиватъ.

И всички тѣзи съ одеждитѣ минаватъ, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи новитѣ, които разрушаватъ държавата!“ Лошото е, че нѣма да пукна азъ, азъ никога не пукамъ, но ще изкарамъ из българитѣ всички дяволи навънъ, въ поповетѣ и владицитѣ нито единъ дяволъ нѣма да остане. Въ България нито единъ дяволъ нѣма да оставя азъ! А щомъ като заминатъ всички дяволи изъ България, кой ще ме бѣси? Дяволитѣ искатъ да ме бѣсятъ, но съ тѣхъ лесно ще се разправимъ.

Ние учимъ една положителна философия, едно учение, безразлично за кой за едни и за други, за всички. Пѫтьтъ, по който вървите, е кривъ, безъ разлика и безъ пристрастие и къмъ управляющи и на управляеми, И лѣви и дѣсни, на крива посока сте. Това не е култура! Не искамъ да се скриватъ нѣщата, а противъ всѣка неправда въ свѣта трѣбва да дигнемъ гласъ. Не е въпросътъ за моето учение, но българитѣ трѣбва да си поставятъ като девизъ: „Никакво убийство не се позволява въ България!“ Нека всички свещеници започнатъ така да проповѣдватъ, нека всѣки стражарь, всѣки войникъ тъй да пише, да каже: „Азъ тъй съмъ написалъ въ своята душа – абсолютно никакво убийство!“ Тогава Богъ нѣма ли да бѫде на страната на българитѣ? Сега ми се сърдятъ, че съмъ ги обиждалъ. Още има да ви обиждамъ, азъ отъ сега съмъ започналъ едва. Азъ казвамъ – и моята глава побѣлѣ, но и вашата; и моитѣ косми ще опаднатъ, но и вашитѣ. Това е Божествената страна на нѣщата.

За да избегнемъ като Данаила отъ лъвоветѣ, трѣбва да издържимъ изпита си, да обуздаете тѣзи лъвове. Щом тѣ ви разкѫсатъ, показва, че сте

извършили нѣкакво прѣстжпление. Жената казва: „Мжжътъ ми умрѣ отъ внезапна смърть.“ Зная я азъ нея! Пазете се всички отъ тази лукава мисъль, защото нѣма прощение за онзи, който извърши убийство.

И тъй съврѣменното християнство да тури въ дома си надписа: „Отъ убийство ни поменъ!“ Това е грѣхъ противъ Духа Светаго. Който убие брата си, не се прощава никога. Богъ казва на Каина: „Ще ти туря знакъ, че който те срѣщне, да не те убива. Който те убие, ще бжде подобенъ на тебе и неговото наказание ще бжде още по-голѣмо“. А сега съврѣменнитѣ хора съ единъ такъвъ моралъ искатъ да прѣустроятъ обществото.

Питамъ ви, защо мжже и жени не можете да живѣете? Мжжътъ казва: „Не мога да търпя жена си, отвратителна ми е“. Жената казва сжщото. Защо? Брат ти е. – „Като мжжъ не мога да го търпя“. – Търпи го като братъ. – „Ама тозъ слуга не мога да го търпя“ – Търпи го като братъ. Пъкъ най-послѣ, може да ти бжде учитель, може да ти бжде баща, майка – братъ ти е. Защо да не се качишъ на това високо положение и да кажешъ: „Братъ ми е.“ Обърни се къмъ брата си и кажи въ себе си: „Любовь и съгласие!“ Мжжътъ ти дига гюрултия, кажи: „Любовь и съгласие!“ Той ще омекне. А сега жената казва: „Какво ми дигашъ гюрултия, мислишъ, че ще ме уплашишъ?“ Тъй да казватъ и мжжетѣ: „Любовь и съгласие“. И женитѣ имъ ще омекнатъ. А сега стоите, играете ролитѣ си, въздишате, казвате: „Безъ любовь не може да живѣемъ.“ Че азъ още не виждамъ образа на Любовьта! Знаете ли какви сж очитѣ на Любовьта? Знаете ли какво е сърцето на Любовьта? Сега още говорятъ за изгаряне отъ любовь. Това не е християнство. Жената ще гледа на мжжа си, като на братъ, ще му праща най-чисти мисли като на братъ. Момъкътъ ще гледа на момата като на своя сестра, трѣбва да я щади той. Това изисква съврѣменното човѣчество.

Знаете ли какви красиви щѣхте да бждете? Сега знаете ли защо погрознѣватъ лицата ви? Азъ съмъ виждалъ въ Америка, дойде нѣкой да се условни за работникъ, пипнатъ го подъ мишцата, казватъ: „Бива го, може да копае“ Че каква разлика има между говедото и него? И говедото така попипватъ. Дойде нѣкой за инженеръ – „Колко искашъ?“ Плащатъ за ума му. Учительтъ не е учитель, той е наемникъ. Свещеникътъ не е свещеникъ, той е наемникъ. Майката не е майка, а за да се ожени, нарежда се съ панделки, да се хареса, че да народи нѣколко дѣца. Мжжътъ, за да влѣзе въ този долапъ, трѣбва да му дадатъ 50–60 000 лева. И послѣ казва: „Азъ съмъ баща“. Това не е баща, това е наемникъ.

Азъ ви говоря приятелски. За въ бждеще така не може да се живѣе. Ти

твоята жена ще я обичашъ, нари нѣма да ѝ искашъ, ще ѝ кажешъ: „Тъй както си, тъй те обичамъ“. И жената ще каже сѫщото на мѫжа си. Нѣма да иска да взима много пари, а да се обичатъ и съ любовь да живѣятъ въ кѫщи. А сега излизатъ и мѫжътъ и жената, двамата облѣчени, но вѫтрѣ…! Актьорство е това! Не е толкова актьорство, колкото прѣстѫпление извършватъ. Ще дойде врѣме да родятъ нѣкое дѣте, мѫжътъ казва: „Това, което си заченала, азъ не го искамъ, намѣри нѣкакъвъ начинъ да го изхвърлишъ“. Слѣдъ нѣколко години тя става хилава. – „Не знамъ защо съмъ така!“ – Пометнала си. На мѫжа сѫщо работитѣ не му вървятъ добрѣ. Никакво помятане! Тѣзи сѫ новитѣ идеи, никакво убийство, никакво помятане, никаква злоба. Съзнателно трѣбва да туримъ любовьта! Не да се говори само за нея, но като те срѣщна, да изпълня своето задължение.

Господь казва тъй: „Азъ не убивамъ никого, но убийцитѣ наказвамъ, азъ не отмъщавамъ никога, но на онези, който убиватъ отмъщавамъ, азъ любя всички, но на онѣзи, който нарушаватъ моята любовь, давамъ моята омраза“. Тѣзи сѫ основитѣ, който трѣбва да се турятъ въ новото общество. Никакво убийство! Всички грѣхове започватъ отъ убийството. Християни противъ християни воюватъ. Азъ виждамъ разни евангелисти, разни секти, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение!“ И тѣзи хора минаватъ за християни, стихове отъ Евангелието цитиратъ, а кога дойде до това учение и тѣ не сѫ далечъ да убиятъ човѣка.

И тъй, имайте доблестьта на Данаила, три пѫти на день да се молите! Не се бойте! Азъ бихъ нарамилъ мотика, бихъ копалъ цѣлъ день, но да работя съ любовь, нежели да бѫда единъ министъръ въ България. Бихъ прѣдпочелъ да гладувамъ и да работя, отколкото да бѫда владика. Какво по-хубаво отъ това, да бѫдемъ чисти въ себе си и да бѫдемъ герои! Сега нѣкой пита: „Какво е моралъ?“ Първиятъ моралъ въ Божественото учение на Любовьта не се позволява абсолютно никакво убийство! Тъй ще поставите закона. Като се върнете дома, турете го. Сега, мѫже и жени, като съгрѣши мѫжа или жената, кажете си: „Той ми е братъ, тя ми е сестра.“ Прощавайте си и никакви други мисли, та мисли туй-онуй и т.н.

Господь иде сега въ свѣта. Азъ Го виждамъ какъ се е начумерилъ. Той иде съ голѣма тояга, като я размаха, та всички раса, килимявки, сѫдии, за всички ще има хоризонтално положение. Той ще ви пердаши. Ще ви пита: „Защо ви пратихъ на земята, да се учите ли или да смущавате горѣ свѣта?“ Сега Той иде! Само по единъ начинъ ще може да се избѣгне тази катастрофа. Никакво убийство да нѣма, за да се подчинятъ тѣзи лъвове и

тогава царьтъ казва: „Нѣма Бог като Бога на Данаила, Който го избави.“ И азъ казвамъ – нѣма Господь като Господа на Любовьта, само този Господь на Великата Любовь е Едничкия, Който може да ни избави и въздигне. Той е живия Христосъ на Любовьта и когато Той дойде въ всѣки домъ, да нѣма бѣсилки, затвори, всички да си подадатъ ржка въ новото учение, да има възкресение, пѣсни и всички да кажатъ: „Долу насилието, долу затворитѣ и бѣсилкитѣ – редъ и порядъкъ навсѣкждѣ!“ Вие ще ми кажете: „Аминъ, тъй да бжде!“ Не, не аминъ, а ще турите волята си. Вие сте като онзи дервишинъ, който нѣмалъ пари, но отишълъ на банята да се изкжпи. Излѣзълъ отъ банята и казалъ на баняджията турчинъ: „Благодаря ви, че се изкжпахъ!“ – „Благодаря, не благодаря искамъ да ми заплатишъ единъ грошъ“, казалъ баняджията. – „Охъ, Господи или ми дай единъ грошъ да си заплатя банята или събори банята – едно отъ двѣтѣ!“

Втори пжть, като дойдете тука, искамъ въ очитѣ ви да има единъ моралъ. И мжже и жени, искамъ до Великдень всички да пораснете най-малко съ четири пръста, да станете на бой по-високи. Сега стоите, всѣки се страхува какво ще бжде положението му, какъ ще завърши живота си. Азъ обѣщавамъ да издържамъ всички онѣзи, който не убиватъ. На онзи, комуто не върви и не убива, азъ бихъ му станалъ слуга, стига той да е пръвъ, който да постави закона – да не убива.

Сега да прогласимъ закона на любовьта и да проповѣдваме по сжщия начинъ. Ще имате единъ положителенъ моралъ и да не казвате, като владицитѣ и поповетѣ: „Да пукнатъ онѣзи отъ новото учение!“ Азъ казвамъ: Господь да имъ даде мждрость и знание; да им стисне стомаха, по-малко да ядатъ и пиятъ; да имъ даде разумѣние; да се научатъ на великата Божия Любовь. Единъ ученъ българинъ, като изучавалъ историята на българската църква, ми разказваше слѣдния фактъ. Българскитѣ свещеници, въ врѣме на духовнитѣ борби бѣха по-близо до народа си, защото го обичаха, живѣеха съ неговитѣ радости и скърби, но щомъ българскитѣ владици заеха мѣстата на гръцкитѣ попове, тѣ взеха да защищаватъ властьта и се отдалечиха отъ Бога и отъ народа си. Защо? – Защото не любеха вече този народъ. Нека покажа закона на самоотверженостьта! Ако любятъ този народъ, нека излѣзатъ прѣдъ него и кажатъ, какво е казалъ Христосъ прѣди 2000 години. Защо държатъ това учение скрито? Излизатъ прѣдъ народа да разказватъ живота на нѣкой светия, за гръцкитѣ събори и др. Това насъ не ни интересува. Насъ ни интересува какъ може да се приложи това учение, какъ да се устрои този

народъ. Защо не кажатъ истината, какво е проповѣдвалъ Христосъ? Нали Той е тѣхенъ Учитель? Азъ защищавамъ страната на тѣхния Учитель. Христосъ е казалъ тъй: „Абсолютно никакво прѣстѫпление, никакво убийство не се позволява и всѣки, който убие, не му се прощаватъ грѣховетѣ нито въ сегашния, нито въ бѫдещия животъ. Всѣки ще люби брата си и не само това, по-далечъ ще отиде, ще обича и врага си“. Че това той прилагаше, се виждаше още като бѣше на кръста, молеше се за тѣхъ и казваше: „Прости имъ, Боже, тѣ не знаятъ какво вършатъ.“ Това е само реална философия. Само това може да бѫде реална наука, реална теософия. А теософията позволява убийството. Това е лъжливо учение. И тъй всѣко учение, което поддържа убийството, е лъжливо учение и несъгласно съ Божествената Любовь. Това е учение на черната ложа. Тъй седи въпросътъ.

И азъ класифицирамъ, всички онѣзи, които подържатъ убийството, азъ ги турямъ въ лѣво. Това е говорилъ Христосъ, азъ не го говоря. Това е наука на принципи. И тъй, всѣки единъ, който носи името човѣкъ въ пълната смисъль на думата, въ днешната смисъль, той трѣбва да ликвидира съ въпроса за убийството, да не бѫде страхливъ, а да бѫде готовъ да жертвува живота си и на всѣки да проповѣдва да не се убива. Всѣки трѣбва да застане противъ насилието и да каже, че това, което се върши въ свѣта, не е съгласно съ Христовото учение, не е съгласно съ Божията Любовь.

И тъй, бихъ желалъ да излѣзете изъ рова на лъвоветѣ здрави и щастливи и да кажете, че нѣма Господь както Господа на Исуса Христа. Нѣма другъ Баща, както Бащата на Исуса Христа. Христосъ е казалъ: „Отивамъ при Отца си, при Бога моего.“ Нѣма другъ Богъ, като Бащата на Христа. Той подига човѣчеството и сега въ сърцата на хората иска да произведе нѣщо, за да ги избави отъ най-голѣмитѣ злини.

Искамъ да бѫдете герои! Не искамъ да казвате – дали моята проповѣдь е свързана или не, но искамъ да запомните едно: убийството е най-голѣмия грѣхъ, който може да извършите. Извършите ли го, това е най-голѣмото прѣстѫпление. Не го ли извършите, ще ви изпратя на небето, всички светии ще ви дадатъ братска цѣлувка, че сте изпълнили закона на Божествената Любовь. Сега ще бѫдете герои. Онѣзи разпри, които има още между васъ, да прѣстанатъ вече!

Съ убийството ликвидирате веднъжъ за всѣкога. Слѣдователно, царьтъ казва: „Нѣма другъ Богъ, освѣнъ Бога на Данаила, Който можа да го освободи отъ лъвоветѣ.“ Казвамъ, вашиятъ Господь, на Когото вие служите, може да ви избави отъ лъвоветѣ!

Беседа, държана на 24 априлъ 1921 година, Връбница.

Възкрѫсение на Любовьта

„Тогазъ казва имъ Исусъ: Не бойте се; идете извѣстете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ“
Матея, гл.28, ст.10

Ще взема за тема на бесѣдата си 10-ти стихъ отъ Евангелието на Матея.

Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ християнски [свѣтъ] празнува „Великъдень“, но тази година по една случайность има два „великдена“. Единиятъ „великъ день“ го наричатъ „Великъ день“ на богатитѣ, а другиятъ – на сиромаситѣ. Азъ не зная защо богатитѣ хора трѣбва да иматъ„великъ день“. И ако биха ме попитали, защо богатитѣ иматъ „великъ день“, ще кажа, че то е за да ги освободи Господь отъ богатството, защото най-голѣмото зло за богатитѣ сѫ паритѣ. И тъй, богатиятъ трѣбва да празнува „великъ день“, за да се освободи отъ богатството, ако е затлъстѣлъ, да падне малко шкембето му, ако сърцето му е затлъстѣло, да отпаднатъ малко отъ мазнинитѣ му. Ако не вѣрвате въ това, попитайте лѣкаритѣ, ще ви кажатъ какво влияние иматъ мазнинитѣ върху жизненитѣ органи на организъма. Ако ме попитатъ, защо бѣднитѣ празнуватъ. – За да се нахранятъ, гладни сѫ. Все за това ядене! Но въ яденето има допирни точки. Богатитѣ търсятъ възкрѫсение, но Христосъ е освободенъ отъ онѣзи стари идеи, които човѣчеството държи отъ робството. Бѣднитѣ, които сѫщо искатъ да празнуватъ „великдена“ и тѣ искатъ освобождение. Отъ какво? – Отъ материалното робство.

Сега, за да може да разберете тѣзи два „великдена“, трѣбва да живѣете и съ богати и съ сиромаси. Най-голѣмо изкуство е да знаешъ да живѣешъ съ богатъ човѣкъ и да знаешъ да живѣешъ съ сиромахъ човекъ.

Ние не се нуждаемъ отъ да разглеждаме въпроса, какъ е възкръсналъ Христосъ, ние за гробове не се интересуваме, важна е основната идея, която е вложена. И да е разпнатъ Христосъ и да е въ гроба си, това не ни интересува. Момъкъ, който иска да се жени не се интересува толкова отъ това, дѣ се е родила момата, жизненъ въпросъ за него е самата мома. Кѫщата е нѣщо второстепенно. Обаче въ съврѣменния културенъ свѣтъ даватъ повече тяжесть на кѫщата и гробищата, отколкото на живитѣ хора. „Туй си има своитѣ икономически причини, икономически съображения“,

тъй казватъ бѣднитѣ хора. Защо служатъ днесъ на Христа? – Защото пари, хлѣбецъ, житце имъ дава. Разбира се! Но нека Христосъ не тури никакъвъ бюджетъ на свещеницитѣ, да видите какъ нѣма да има никакво проповѣдване! Пъкъ и да съкрати малко хлѣба нѣма да се събиратъ хора въ църквитѣ. И бѣднитѣ, които иматъ нѣкакви идеали и тѣ сѫ все за ядене.

Това, което съединява всички хора, това сѫ идеитѣ на хлѣба. Че Христосъ дошълъ отъ небето, родилъ се, възкръсналъ, това е второстепенно нѣщо. Само че, едни хора казватъ, че търсятъ Христа, а други – не. Това е бошъ-лафъ, т.е. и да е вѣрно, пакъ е лъжа.

Сега може да каже нѣкой, че моитѣ думи сѫ много силни, но обиколете съврѣменния свѣтъ, навсѣкѫдѣ ще намѣрите тази гола истина. Азъ не критикувамъ, но констатирамъ единъ фактъ. Когато наблюдавамъ една рана, казвам, че тази рана има 2 см дълбочина и 10 см. широчина. Ако не вѣрвате, провѣрете!

Защо е дошълъ Христосъ на земята, каква е Неговата основна идея? Идеята, която може да разрѣши всички въпроси и умствени и сърдечни и социални, това е законътъ на онази жива любовь. Въ какво именно седи тази жива любовь? – Да знаешъ, че всѣки човѣкъ въ свѣта чувствува и страда, като тебе и тогава има такива нужди, както и ти. Слѣдователно да влѣзешъ напълно въ неговото положение, както и на себе си и да си готовъ да му помогнешъ, както и на себе си. Това е философия, това е науката, която за въ бѫдеще ще се приложи. Това е човѣчество! А сегашното? Срѣщнатъ се: „Христосъ възкресе!“ Знаете ли какво значи? Когато ти дойде отвънъ нѣкой гостенинъ, казвашъ: „Радвамъ се.“ Постои день–два, започвашъ да го питашъ: „Колко врѣме ще стоишъ, какъ ще си отидешъ?“ Това е важното, колко врѣме ще стоишъ – ако е за 2–3 дни, добрѣ дошълъ, но ако е за повече… Значи до тамъ сме достигнали, за 2–3 дни е нашето братство. За 2–3 дни, както и да е, но остане ли нѣкой приятель 1–2 дни повече, разваля се и приятелството.

Думата Исусъ е символична, съдържа въ себе си три велики основни принципи. Единиятъ принципъ означава сила, която твори, прѣобразува живота, дава ново направление. Исусъ не е човѣкътъ, който се занимава съ бабини деветини, Той се занимава съ редъ велики Божествени истини, които турятъ всичко въ редъ и порядъкъ.

Вториятъ принципъ е тази жива енергия, която никого не набожда на игли, както ние правимъ, когато изучаваме малкитѣ бубулечки, пеперуди, тази жива енергия всичко туря въ изправность, на всичко дава животъ,

никого не умъртвява, т.е. тя е съхраняюща сила или както я наричатъ „законъ на любовьта“.

Третиятъ принципъ това е законътъ на равновѣсието, законътъ, който уравновѣсява, всички спорове, които се подигатъ между хората. Споровет ѣ, това сѫ естествени. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ защо се явяватъ спорове, вие ги знаете. Въ България, въ едно малко градче направили баня. Гражданитѣ се раздѣлили на двѣ партии, съ какво да постелятъ банята. Еднитѣ казвали, че дъскитѣ трѣбвало да бѫдатъ гладки, хириндосани, а другитѣ казвали, че не трѣбвало да бѫдатъ хириндосани, да не се пада. И 8 000 години хората все спорятъ съ какви дъски да бѫдатъ послани банитѣ. Най-послѣ изпращатъ единъ държавенъ инспекторъ, да уреди този споръ. И той рѣшава да се постели банята съ една хириндосана и една нехириндосана дъска. Тъй че, които поддържатъ въпроса за хириндосани дъски, ще бѫдатъ задоволени и които поддържатъ съ нехириндосани дъски и тѣ ще бѫдатъ задоволени. Ако ме попитате какъ ще бѫде вашата баня, ще кажа: „Който е отъ хириндосанитѣ, ще върви по своята дъска, който е отъ нехириндосанитѣ, ще върви по своята дъска.“ Само да има миръ.

Човѣкътъ, който съдържа тѣзи три принципа, казва: „Идете извѣстете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.“ Казва се: „Не бойте се.“ На какво се дължи страха? – На изневѣрване. Нашитѣ майки, бащи, братя и сестри сѫ изневѣрили съ хиляди години и сега никому не вѣрватъ. Нѣкой казва: „Ти казвашъ нѣщо, но вѣрно ли е това, ще дадешъ ли паритѣ назадъ?“

И тъй страхътъ е произлѣзълъ отъ изневѣрване на хората. Тогава лѣкътъ за страха е любовьта. Страхътъ е най-голѣмата болесть, която съврѣменнитѣ хора иматъ. Той е една уловка, една слабость за човѣшкия характеръ и 99% отъ прѣстѫпленията се дължатъ на страха. Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който иска да бѫде герой въ сърцето си не трѣбва да има абсолютно никакъвъ страхъ. Неговото сърце трѣбва да бѫде пълно съ любовь, но не любовь отъ картошки или просо. Едно врѣме, когато ечемикътъ, житото, ръжьта, овесътъ и царевицата отивали да воюватъ, да освободятъ свѣта отъ нѣкакво робство, намѣрили просото за най-дребно и му казали: „Тебе ще оставимъ въ наше отсѫствие да хранишъ свѣта, а послѣ като побѣдимъ, всѣки ще си заеме длъжностьта.“ Тогава то запитало: „Кажете ми, моля ви се, мога ли да позволявамъ на хората да правятъ отъ мене баница?“ Тѣ му казали: „Ти за хлѣбъ стани, че остави за точено за

баница.“ Сегашнитѣ хора говорятъ за култура, за точено. Той за хлѣбъ не е, а иска точено да стане. Той още своя животъ не е изправилъ, а за небето мисли, какво ще бѫде точеното. Ти най-първо изправи живота си.

Сега Христосъ казва: „Не бойте се, азъ нося единъ новъ елементъ на любовьта.“ У кои? – На моитѣ братя, а не на външнитѣ. И днесъ азъ говоря само на моитѣ братя, а не и на външнитѣ. Онѣзи, който признаватъ братството, тѣ сѫ хората на новата култура, а онѣзи, който не признаватъ братството тѣ сѫ хората на старата култура. Въ старата култура ще може да намѣрите името си въ поменика, тамъ има класификация, еди-кой си ще бѫде графъ, контъ, министъръ прѣдседатель, свещеникъ, проповѣдникъ, всичко ще намѣришъ тамъ, но никѫдѣ човѣка не може да намѣришъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ учитель.“ По какво? – „Прѣподавамъ математика.“ – Е, какъ я прѣподавашъ? – „Е какъ, имаме десеть основни числа отъ 1–10, всичката математика е въ това, въ 10-тѣ основни числа. Правимъ разни комбинации, както търговцитѣ, дѣлимъ, събираме, корени вадимъ.“ Но отъ изваждане до изваждане има разлика. Ако изваждате единъ зѫбъ отъ устата на човѣка и изваждате едно растение съ коренитѣ му и го посаждате на друго мѣсто, това сѫ двѣ различни нѣща. Какъ вадимъ? – Съ килпиденъ, но има изваждане и съ търнокопъ, отдалечъ се вади съ него. Слѣдователно, тази математика, която хората изучаватъ, наричамъ въведение въ математиката.

Сегашнитѣ астрономи казватъ, че материята нѣкога била въ спяще състояние и послѣ, като се събужда, започва да се върти и отъ нея се образували живи колелета. И сега започватъ да изучаватъ тѣзи колелета, но за онази разумна причина, която образува колелетата и поменъ нѣма. А това движение, което става вѫтрѣ въ свѣта, това е разумниятъ човѣшки духъ, който се върти и движи всичко. Въ свѣта има само едно реално движение, което го прави реаленъ. Въ съврѣменната философия има два термина, който философитѣ употрѣбяватъ – субстанция и есенция. Субстанцията означава формата на нѣщата, видимото, а есенцията е невидимото, неуловимото, от което ставатъ нѣщата. Нѣкой казва: „Това е есенцията на нѣщата.“ Хората не учатъ есенцията на нѣщата, а само формитѣ.

И тъй, братството, това е субстанцията на нѣщата. Братството и сестринството сѫ двѣ най-красиви форми, който сѫществуватъ на физическия свѣтъ и по-красиви форми отъ тѣхъ нѣма. Най-красивата субстанция, това е формата на братъ. И всѣки, който иска да бѫде красивъ,

като ангелъ, трѣбва да развива чувството на братство и сестринство. Това е единъ законъ.

Като гледамъ лицата ви, не виждамъ много братство и сестринство у васъ. Знаете ли какви сж лицата на братята? Въ свѣта на братя и сестри тръне нѣма; въ свѣта на братя и сестри празнини нѣма. Въ думитѣ на брата има само едно съдържание, думитѣ му сж само съ една идея, съ едно значение. Тамъ, въ братството и сестринството думитѣ не могатъ да се доказватъ по другъ начинъ, тѣ сж точно опрѣдѣлени математически величини.

Сега тукъ въ свѣта ще спорятъ кой е християнинъ. Като дойде нѣкой новъ членъ, ще го подложатъ на изпитъ шесть мѣсеца и послѣ ще го приематъ. Какви сж признацитѣ, че той е готовъ? Според евангелиститѣ, първо той трѣбва да плаче, послѣ да се кае за грѣховетѣ си и трето да докаже, че е готовъ да се жертвува за благото на свѣта. Тогава казватъ: „Този човѣкъ е за насъ.“ Православниятъ пъкъ, той се ражда православенъ. Той като излѣзе отъ баща си, казва: „Азъ съмъ православенъ, защото баща ми бѣше такъвъ.“ Тѣ сж по-близо до истината, защото юрдечка все юрдече ще роди, разбира се. По какво се отличава това православие? Най-първо въ православието човѣкъ трѣбва да вѣрва въ църквата, въ владицитѣ и поповетѣ, въ вселенскитѣ събори, въ Евангелието и прѣданията, въ Господа Исуса Христа. Затова на православието не му върви. Това не е упрѣкъ, азъ нѣмамъ намѣрение да осмѣя никого, много сериозенъ съмъ. Въ братството нѣма такова подраздѣление на наши и ваши, тамъ всички сж наши; въ братството нѣма вдовици. Единъ народъ или църква, дѣто има вдовици, тамъ нѣма братство и сестринство.

На какво се дължи вдовството? Мжжетѣ отиватъ на война, убиватъ ги. Едно врѣме мжжетѣ съ били вдовици. Когато мжжетѣ водятъ война, има вдовици, а когато женитѣ водятъ война, има вдовци. Въ такива общества братя и сестри нѣма. Азъ говоря отъ гледище на християнската култура. Слѣдователно, въ тази култура нѣма ни поменъ отъ вдовици и вдовци, тамъ нѣма ни поменъ отъ умрѣли, че този умрѣлъ, онзи умрѣлъ, че този билъ светия, тамъ всички сж светии. Светии по отношение на небето, а братя по отношение къмъ земята. А сега хората турили светиитѣ горѣ, дѣто нѣматъ нужда, а братята свалили долу; хората обърнали свѣта надолу съ главата и се чудятъ защо свѣтътъ не върви.

Братята трѣбва да бждатъ горѣ, защото само твоятъ братъ или твоята сестра сж искрени, за да могатъ да те извадятъ отъ кладенеца, а светията

трѣбва да свети съ своята лампичка, та да показва на онѣзи, които работятъ. Дѣ сѫ светиитѣ, дѣ сѫ българскитѣ светии? Мъртви светии не искамъ. Живи трѣбва да сѫ, съ фенерчета. И сега искатъ да ме убѣдятъ, че имали светии.

Въ какво се заключава светията? Той живѣе съобразно Божия законъ. Христосъ казва: „Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.“ Галилея е мѣстото, дѣто можемъ съ ума си да разберемъ тѣзи нѣща. Трѣбва да бѫдемъ високо благородни, високо интелигентни, а не като вълкътъ да донесе агнето за своето вълче. Не, високо благородни и интелигентни трѣбва да бѫдемъ за всички. Сега може да ме упрѣкнатъ нѣкои, но азъ слушамъ животнитѣ, питамъ ги какво мнѣние иматъ за васъ. Срѣщна нѣкоя кокошка, питамъ я: „Съврѣменнитѣ християни, истински християни ли сѫ?“ – „Не, защото тѣ на общо основание ни колятъ, яйцата ни взиматъ.“ Това фактъ ли е, питамъ ги. „Да, ела да видишъ каква гюрюлтия се дига изъ курницитѣ.“ Срѣщамъ волове, питамъ ги: „Какъ сѫ вашитѣ хора, християни ли сѫ?“ – „Нѣма ни помен от християнство, като ни впрегнатъ, цѣли 12 часа работа и малко сѣнце отъ врѣме на врѣме, а като остарѣемъ кожата ни одиратъ.“ Това не е християнство, робство е това. Ако четете 66 глава отъ Исаия, ще видите, че той прѣди 3000 години е казалъ, че онзи, който коли волъ, прѣдъ Бога е като онзи, който убива човѣкъ. Този човѣкъ прѣди 3000 години е ималъ единъ по-високъ моралъ, отколкото днешния.

„Христосъ възкресе“, казватъ. Да, но за вашитѣ волове, кокошки не е възкръсналъ. А до тогава докато Той не възкръсне за вашитѣ волове, за вашитѣ кокошки, не може да влѣзете въ царството Божие. Азъ взимамъ думата волове, кокошки въ прѣносна смисъль. И съмъ правъ. Тогава турямъ единъ новъ моралъ въ живота. Преди 2000 години Христосъ каза така: „Да възлюбишъ ближния си, както себе си.“ Тѣ сѫ взели само една часть отъ стиха. Христосъ е подразбиралъ: Да възлюбишъ всички буболечки отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, както себе си. Защото има буболечки, които хората сѫ направили.

Нѣколко студенти отъ единъ американски университетъ събрали части отъ различни буболечки, сглобили ги и образували отъ тѣхъ единъ новъ видъ буболечка. Занесли я на професора си и го запитали: „Господине професоре, намѣрихме единъ новъ типъ буболечка, не знаемъ къмъ кой класъ да я отнесемъ.“ Професорътъ я разгледалъ и имъ казалъ: „Момчета, това е “хъмбъкъ„, т[о е] ваша измислица.“ Не се лъже този професоръ!

Така и ние, много такива „хъмбъкъ“ сме направили и казваме, че Господь ги е направилъ. Това сѫ наши измислици. Може ли да влѣзете въ всѣка една бубулечица, която въ Божествения свѣтъ мисли тъй както всѣки човѣкъ?

Да ви обясня разликата между малкитѣ животни и васъ. Тѣ се отличаватъ само по това, което сѫ свършили. Който е свършилъ повече работа, мислимъ че е направилъ своето, че е по-интелигентенъ. Онзи, който не е довършилъ, значи е по-малко интелигентенъ. Казвате: „Тѣ сега сѫ прости.“ Питамъ: Прѣди колко хиляди години паякътъ научи да прави своята мрежа? Знаете ли колко години тази култура е прѣдставяла една висша култура? Отъ тази култура е останала сега една тънка мрежа и паякътъ казва: „Това е нашата култура, тънка мрежа може да направимъ.“ Паякътъ е намѣрилъ най-ефикасенъ методъ за изпридане на една такава нишка съ най-малко срѣдства.

Питамъ: Дѣ е нашата нишка? Паякътъ има вече една нишка, която може да прѣдстави на изложението, но ние съврѣменнитѣ културни хора, какво ще изпратимъ на изложението? Я, ми кажете, какво биха изпратили българитѣ християни на изложението? Още нѣма нищо какво да изпратимъ. Азъ ще ви бѫда много благодаренъ, ако може да ми покажете какво ще бѫде това изобретение, което вие може да изпратите на небето, за да привлече вниманието на онѣзи тамъ възвишени културни хора.

Днешнитѣ хора спорятъ кой най-много се е проявилъ въ свѣта. Това ще уподобя съ единъ разказъ: Прѣди исторически врѣмена, нѣкѫдѣ въ Азия живѣлъ единъ бѣденъ човѣкъ, който билъ най-добрия човѣкъ въ цѣлия свѣтъ. Господь, като харесалъ живота на този бѣденъ човѣкъ, праща двама ангели да турятъ единъ вѣнецъ на главата. Въ какво се състояла неговата святость? Този бѣденъ човѣкъ прѣкаралъ цѣлия си животъ при коренитѣ на едно дърво въ плачъ и молитви. философията е въ това, защо е трѣбвало да стои тамъ и да плаче? Ще ви разкажа по-надълго историята на това дърво. Нѣкога, още прѣди появяването на хората на земята, още въ йерархията на ангелитѣ и архангелитѣ, когато се развивала тѣхната култура, Господь изпратилъ единъ отъ тѣзи военачалници на земята да помага, обаче той като дошълъ, срѣщналъ една красива жена, оженва се за нея и забравилъ работата си. Затова Господь го обърналъ на едно буково дърво и съ хиляди години главата му била забита надолу, за да се учи. И този бѣденъ човѣкъ е трѣбвало да прѣкара цѣлия си животъ при коренитѣ на това дърво, да плаче и да го облива съ сълзи, за да спаси военачалника.

Като видѣлъ Господь тѣзи усилия на слабия човѣкъ, изпратилъ ангелитѣ да му донесатъ вѣнецъ. Обаче, като носили вѣнеца, видѣли една хубава мома и започнали да спорятъ кому да турятъ вѣнеца, на момата или на бѣдния човѣкъ. Тѣ го разкѫсали и турили половината вѣнецъ на момата и другата половина на бѣдния човѣкъ, на светията. Сега този вѣнецъ на любовьта е разкѫсанъ, работитѣ не вървятъ. Кой е истинскиятъ човѣкъ, който заслужава вѣнеца, дали момата или този, който плаче при дървото и повдига хората нагорѣ.

Слѣдователно всички трѣбва да работите като този, който плакалъ да обърне Господь умоветѣ и сърцата на хората. Сега тѣзи хора, който сѫ много по-умни, дошли на земята и съгрѣшили и този еретикъ трѣбва да се моли и плаче за тѣхъ, за да се повдигнатъ. И съ Василевитѣ молитви въ църквата проклинатъ лошитѣ духове. И тѣзи хора слѣдъ толкова врѣме стоятъ много по-ниско, отколкото тѣхнитѣ църковни схващания.

Сега други двама ангела слизатъ отъ небето, и пакъ носятъ вѣнецъ. Но понеже църквата е невѣста на Христа, искатъ пакъ да произведатъ сѫщия раздоръ, всички искатъ да разкѫсатъ вѣнеца, пакъ да вzематъ половината, но този пѫть нѣма да имъ се удаде. Сега всички питатъ: На коя църква се пада вѣнеца? – На никоя църква. Единствениятъ човѣкъ, който заслужава вѣнеца, е Христосъ. Той е живъ и сега живѣе на земята, но не може да Го познаете. Да сте видѣли Христа, значи да се проникнете отъ Неговата любовь, да дадете право на всѣки вашъ малъкъ братъ да го питате: „Градишъ ли?“

Тъй стои новиятъ законъ, който е единствениятъ – законътъ на Любовьта. Той включва само едно правило, това е правилото на Истината, да не се лъже; само единъ пѫть – пѫтьтъ на Мѫдростьта; само едно благо, това е добродѣтельта; само едно право, това е Божията Правда.

Сега вие стоите и ме ровите, дали говоря истината, че какъвъ съмъ т.н. Нѣма какво да ме ровите. Вие като ровите и себе си разравяте. На мнозина съмъ казалъ, че тѣ като ме ровятъ, търсятъ ме въ това тѣло. Тукъ не съмъ азъ. Тукъ съмъ привидно, единъ день ще се изгубя, ще се дикизирамъ и тогава ще ме срѣщнете, нѣма да ме познаете. „Че кѫдѣ е Господинъ Дѫновъ?“ Нѣма да го познаете. Така бѣше и съ Христа.

Ще кажете: „Ами и ти ли знаешъ какво ще стане въ Ерусалимъ?“ Ние може да хвърлимъ бѣлитѣ коси, тази форма. Всичко това е външно. Ние не мислимъ за свѣта тъй, както вие мислите. Всички форми, които Богъ е направилъ, азъ ги считамъ святи. За мене единъ волъ е толкова важенъ,

колкото и единъ човѣкъ. За мене една птичка е толкова важна, колкото и единъ професоръ. Ще кажете: „Това е много казано.“ Въ всѣки индивидъ работи Божествения Духъ и всѣки, който спъва този индивидъ, спъва работата на Божествения Духъ. Ще се спрешъ до нѣкое дърво и ще гледашъ съ благоволение на него, нѣма да кѫсашъ клончетата му. Това не е моралъ.

Докато хората колятъ говедата, докато правятъ войни, не може да има любовь въ свѣта, слѣдователно не може да има и миръ. За това учение е безразлично кой ще управлява. Нека управляватъ богатитѣ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, нека управляватъ бѣднитѣ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, всички да приложатъ закона на любовьта. За който и да е строй това се изисква. Това е важно не само за сегашния строй, но и за нашитѣ души. Азъ проповѣдвамъ това учение и за домоветѣ ви. Нѣкоя жена е недоволна отъ мѫжа си, излѣзе вънъ, срѣщне друга нѣкоя жена, оплаква се, не го бива мѫжа. Тя не е познала мѫжа си. Нѣкой мѫжъ се оплаква отъ жена си недоволенъ е отъ нея. Че той не е позналъ жена си, не е разгѫналъ гънкитѣ, да види какъвъ изворъ ще излѣзе отъ нейното сърце. А сега ти си запушилъ сърцето съ вълна. Когато любишъ, не трѣбва да искашъ. Законътъ на любовьта е такъвъ, че който иска, той не люби. Сега казвате: „Азъ те много обичамъ, дай ми пари на заемъ.“ Който иска азъ ще му дамъ, ще му кажа: „Братко, какво искашъ?“ – „Това и това.“ – „Азъ съмъ готовъ да ти услужа.“

И каза Христосъ: „Идете, кажете на моитѣ братя, които сѫ готови да приложатъ моето учение на земята да идатъ въ Галилея.“ Христосъ не казва на небето, а на земята. Ако тукъ на земята не може да живѣемъ въ любовь, какъ ще живѣемъ горѣ? Мислите ли, че тѣзи хора, които сѫ достигнали такова съвършенство, ще ни пуснатъ тамъ. Тѣ ще ни кажатъ: „Може да минете като странници, но колко дни ще стоите?“ И послѣ пакъ назадъ. И сега за всинца ни най-голѣмото изкуство е да знаемъ да любимъ.

Онзи день дойде при мене единъ приятель, разказва, че сестра му била болна. Казвамъ му: „Нека приложи закона на любовьта, ако може да люби, ще се излѣкува. Опитай рѫката дали е нараснала малко. Ако има малко нарастване, значи тя има любовь.“ Провѣрявайте всички съ себе си това. Ако имате поне 1 мм разширение, ще кажете: „Братко, моята любовь се качила 1 мм повече.“ Все трѣбва да има поне едно малко разширение въ вашия организъмъ. Ако въ вашия организъмъ нѣма никакво измѣнение, у васъ нѣма никаква любовь и Христосъ на такива души не говори, защото

тѣ спятъ.

И тъй, азъ искамъ сега всички да станете братя и сестри, но трѣбва да бѫдете искрени, да казвате това, което е въ сърцата ви.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Прѣдседательтъ на Съединенитѣ Щати поканилъ единъ день въ Вашингтонъ на обѣдъ двама индийци. Между другитѣ ястия, той сложилъ на масата и малко горчица. Младиятъ индиецъ турилъ на хлѣба си малко горчица, но като хапналъ, потекли му сълзи. По-стариятъ го пита: „Защо плачешъ?“ – „Дойде ми на ума, че баща ми се удави въ Гирановото езеро.“ Подиръ малко и по-стариятъ индиецъ хапналъ малко отъ горчицата и нему се просълзили очитѣ. – „Ами ти защо плачешъ,“ го запитва първиятъ индиецъ. – „Защото не можа да се удавишъ и ти миналата година съ баща си.“

Сегашнитѣ християни всички говорятъ за своитѣ мѫчения, а не и за причинитѣ. Не че горчицата е виновна, а че бащата се удавилъ. А що е горчицата? Тя е съврѣменнитѣ прѣстѫпления, които ставатъ въ свѣта. И Христосъ казва: „Идете въ Галилея, тамъ ще ме видите.“ Какво? – Любовьта. Любовьта може да се види, тя може да се реализира. Когато видите Любовьта, когато видите Христа, нѣма да се наричате съ тѣзи си имена. Сега иде възкръсението. По-рано възкръсна Христосъ, а сега – неговитѣ ученици. Сега е споръ кой възкръсва и кой не. Това възкръсение трѣбва да дойде общо. Нѣкои идватъ да ме убѣдятъ, че сѫ възкръснали. Питамъ: Любовьта видѣли ли сте я, готови ли сте да се жертвувате за всички? Нѣкоя жена казва: „Азъ напуснахъ мѫжа си.“ Че които не сѫ възкръснали, тѣ напущатъ мѫжетѣ си. Мѫжътъ казва: „Азъ напуснахъ жена си.“ Възкръсналъ човѣкъ не напуща, а той идва при своята възлюбена. Той ще дойде при душата на своята възлюбена и ще каже истината. Една дума като си кажатъ, ще се разбератъ. Това е великата Любовь, да си говоримъ по Бога, да си говоримъ истината. А сега жената казва: „Милички, това-онова,“ но задъ него: „Дано не стои въ кѫщи.“ И той отговаря съ сѫщата искреность. Това сѫ то двамата индуски герои, които плачатъ, но не казватъ защо. Жената казва: „Азъ съмъ много нещастна, имахъ единъ нещастенъ бракъ.“ Мѫжътъ казва сѫщото. Не е причината тамъ. Причината е, че вършишъ грѣхове. „Нещастна съмъ, народихъ много дѣца,“ казва жената. Не е причината тамъ.

И тъй, този живъ Господъ е слѣзълъ на земята и хлопа при вашитѣ врата, всѣка нощь ви събужда, всѣка вечерь тропа. Не познавате Господа. Нѣкой изгубилъ богатството си, страда. Господь му взима богатството и

казва: „Да видимъ ще ме познае ли.“ Нѣкой владика остарѣлъ, уволняватъ го. Той страда. Никой не познава Христа. И при това минаватъ за вѣрующи, знаятъ за всички свети канони и кой светия да канонисватъ. Не е тѣхно право да канонисватъ светията. Кое е правда, Господь знае; кой люби, Господь знае. Другъ законъ има: човѣкъ човѣка не може да роди. А като умножишъ 2 × 2 ще получишъ 4, Числото 4 само не може да произведе 4, не може да произведе себе си, друго число ще произведе. Слѣдователно ние казваме: „Азъ искамъ да любя.“ Не, ти не можешъ да любишъ. Писанието казва: „Да възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила, а ближниятъ си да възлюбишъ като себе си.“ Слѣдователно, като възприемешъ тази велика любовь къмъ Бога, послѣ ще я възприемешъ и къмъ ближния си. Ако не възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила, отъ дѣ ще я вземешъ любовьта? Любовьта на пазарь не се взима.

И тъй, за въ бъдеще, като се женишъ, ще питашъ възлюбения си: „Милички, ти възлюбилъ ли си Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила? Ако е въ тебе Господь, азъ ще се съединя съ тебе.“ Тѣзи двамата като се съединятъ, ще образуватъ друго едно число къмъ своитѣ дѣца. Нѣма защо да питашъ азъ себе си обичамъ ли. Като запалишъ една печка, нѣма защо да казвашъ, че печката топли, тя сама ще отдѣля своята топлина.

А сега нѣкой казва: „Ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ малко по-особенъ човѣкъ.“ Въ какво стои твоята особеность? Да, разбирамъ, твоята кесия е по-голѣма, повече взимашъ.

(Въ съседния домъ засвириха гайди, зурли. Учительтъ казва:)

Нека посвирятъ малко, за любовьта говоримъ, ще имаме търпѣние. Тѣ не сѫ научили изкуството на свиренето и любовьта не е въ тѣхъ, защото зурлитѣ имъ много зъзнатъ. Тѣхната любовь е като на тѣзи зурли.

Всички млади и стари вложете любовьта, да заживѣе този живъ Христосъ не само на небето, а въ душитѣ, сърцата, умоветѣ и волята ви и да приложите това учение на опитъ! Доста глаголствуване! Никой никого да не критикува. Брата си да не критикува! Сега нѣма да ви кажа „Христосъ възкресе!“ Ще ви запитамъ: Любовьта въ сърцата ви влѣзла ли е, възлюбили ли сте я? Любовьта влѣзла ли е въ душите ви, любовьта влѣзла ли е въ умоветѣ ви и въ волята ви. Ако е влѣзла любовьта въ сърцата, душитѣ, умоветѣ и волята ви, на всички, у които е влѣзла, казвамъ: Христосъ възкръсна и любовьта възкръсна! De factum може да бѫде това. Не чакайте врѣмето, не чакайте еволюцията, не очаквайте

любовьта, да дойде отвънка, а отвѫтрѣ да заживѣе и тогава ще бѫдете красиви.

Като се научимъ да любимъ, нѣма да остарѣваме, а ще бѫдемъ млади, по на 33 години, като остарѣемъ, ще снемемъ старитѣ си кожи, постоянно ще се подмладяваме и ще живѣемъ толкова врѣме колкото искаме.Това е новото учение, да бѫдемъ млади въ любовьта. Младъ е човѣкъ докато люби. Прѣстане ли да люби, той е старъ. Люби ли, той е здравъ, прѣстане ли да люби, той е боленъ. Люби ли, той е ученъ, прѣстане ли да люби, знанията изчезватъ. Тъй седи тази наука, всѣки може да я опита. Сега Христосъ казва: „Идете извѣстете на братята и сестритѣ ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ." Ако питате дѣ е Галилея, за тамъ не сте. Вие трѣбва да знаете дѣ е тази Галилея.

И тъй, сега идва възкръсението на любовьта. Нѣма да се казва: „Христосъ възкръсна", а ще кажемъ: „Да възкръсне любовьта и да се разпръснатъ враговетѣ, които сега ни мразятъ." Сегашното учение го прилагате тъй: „Господи, да бѫде Твоята воля, но да стане нашата! Господи, да бѫде твоята любовь, но да стане нашата!" Азъ бихъ казалъ тъй: „Господи, да бѫде нашата воля, но да стане Твоята! Господи, да бѫде нашата любовь, но да стане Твоята!"

Тѣзи сѫ максимумитѣ, които човѣкъ може да приложи. Човѣкъ, у когото има любовь, нѣма сила, която да му противодѣйствува. Той ще има ново разбиране, въ дома му нѣма да има нещастия, а миръ. Дъщеритѣ му наврѣме ще се женятъ, зетьоветѣ нѣма да ги теглите насила. Ако имате любовь, загуба нѣма да имате. Ако имате любовь, учени навсѣкѫдѣ ще има. Сега любовьта идва въ свѣта. Голѣмо течение идва въ свѣта. Който не е герой, да не върви по брѣговетѣ, защото ще го завлѣкатъ, ще го отнесатъ.

Въ Писанието се казва: „Гнѣвъ Божий иде!" Кое врѣме е то? Врѣме за тѣзи, които нѣматъ любовь. Това учение е за днесъ, за днешната култура. И сега страданията сѫ много по-тежки, отколкото въ врѣмето на Христа. Тѣзи социални разбирания ще се разрѣшатъ само съ любовьта. Тя ще дойде като реална форма, всичко ще помете.

И тъй, които сѫ готови, ще възкръснатъ, а които не сѫ готови, ще станатъ на вода. На вашъ езикъ казано – ще умратъ и като отидатъ на кости ще станатъ. Който познава любовьта, този законъ нѣма сила на него.

Бихъ желалъ всинца днесъ да се срѣщнете съ Христа. Вие все Го очаквате за въ бѫдеще, но днесъ да се срѣщнете. И колко мѫчно може да разберете тази велика истина, да се срѣщнете съ Христа. Нѣкой пѫть отъ

срѣщане до срѣщане има разлика. Нѣкога възлюблениятъ срѣщне своята възлюблена и казва: „Днесъ не е тя,“ не я познава, не е разположена тя. Когато срѣщнете Христа, ще измѣните вашето разположение, ще бѫдете герои, за васъ мѫчнотии нѣма да има, омраза нѣма да има. И щом нѣма това, Христосъ ще дойде.

Сега започнете да правите опити съ любовьта, да правите измѣрвания. Само така ще се прѣмахне истинското зло. А това ще трѣбва да започне отъ вашитѣ домове, между жени, дѣца, въ църквата. Приложимъ ли го, ще има миръ, ако не – страдания ще има. Тогава и голѣмиятъ и младиятъ ще плачатъ все за Гирановото езеро.

„Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ.“ Тѣзи сѫ послѣдните Христови думи, които отправя къмъ васъ – да отидете въ Галилея, да Го видите, да познаете любовьта, която Той носи въ свѣта. Той идва сега да ги възкръси. Този е сега послѣдниятъ день.

Азъ бихъ желалъ всинца да възкръснете. Сега вече виждамъ, че нѣкои камъни на гробоветѣ започватъ да се тресатъ. И Христосъ иде! Той идва, Той ще отвали камънитѣ и мнозина идватъ съ Него. Ще каже тогава: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“

И азъ ви поздравлявамъ съ Христовото възкръсение! Да отидете въ Галилея, да срѣщнете Христа и да ви каже новата лозинка за новия животъ на любовьта!

Бесѣда, държана на 1 май 1921 година, Великъ день.

Изтълкувай ни тази притча!

„Отговори Петъръ и рече Му:
Изтълкувай ни тази притча!“
(Матея, гл.15, ст.15)

Ще говоря върху 15 стихъ отъ прочетената глава. „Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“ Взимамъ единъ стихъ, на който съдържанието е неизвѣстно, защото Христосъ е говорилъ много работи и туй, което трѣбва да се тълкува, нѣма го въ Евангелието написано. Онази притча, за която е въпросъ, нѣма я. Каква е тази притча? Въ това отношение математицитѣ иматъ думата. Тѣ се занимаватъ все съ неизвѣстни работи въ свѣта, т.е. тѣ разкриватъ тайни. Дай на единъ математикъ най-загадъчнитѣ работи, като седне 4–5 м. да работи, все ще извади нѣщо отъ тѣзи числа.

Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Азъ ще ви попитамъ: Коя е най-важната притча, която ви интересува сега? Ако попитамъ нѣкоя млада мома, коя е най-важната притча, тя ще каже: „Най-важната притча е кой може да ме възлюби за въ бѫдеще.“ Неизвѣстно. Ако попитате момъкътъ и той ще каже сѫщото. Ако попитате майката, тя ще каже: „Дѣтето, което ще се роди, дали ще бѫде мѫжко или женско?“ Ако попитате нѣкой професоръ, той ще каже: „Най-важната притча е какъвъ постъ ще заема?“ Ако попитате нѣкой лѣкарь, той ще каже дали ще бѫде прочутъ, дали ще спечели малко парици. Ако попитате нѣкой свещеникъ и той ще ви каже, че попъ или владика ще бѫде или нѣкой патриархъ. Тъй щото всѣки единъ човѣкъ си има по една притча въ свѣта, която разрѣшава. И всички я разрешаватъ и мѫже и жени. И днесъ вие, които ме слушате, имате по една притча. Азъ ще разгледамъ само една, а има и още много други.

Най-важната притча въ живота, това е самиятъ животъ, какъ е произлѣзълъ животътъ, какъ се обуславя, какъ се е развилъ, какви сѫ били неговитѣ първоначални състояния, кое е неговото начало на проявяване, кой е бащата и коя майката на този животъ? Ще кажете „Господь“. Но Господь, това е само една идея, не е една конкретна идея.

И тъй, вие си задавате въпросъ, запитвате се по нѣкой пѫть какво ще

бѫде вашето положение. Ако си нѣкой воененъ, който се готви за война, ще кажешъ: „Какво ли ще бѫде моето бѫдеще?“ Ще извадишъ сабитѣ, пушкитѣ, конетѣ, за да ги прѣгледашъ и споредъ това ще започнешъ да смѣташъ позициитѣ, какъ да атакувашъ своя неприятель, дали ще сполучишъ или не. Това сѫ числа, съ които работишъ. Напримѣръ, ако ви кажа числата 502, 516, 869, 634, 739, 604, какво сте разбрали? Ще кажете: „Това е едно забавление, което и дѣцата често правятъ в училищата, пишатъ тѣзи числа.“

Когато отидете въ нѣкои гробища и изкопаете коститѣ на нѣкой мъртъвъ, прочетете ги всички колко сѫ на брой. Нѣкои намиратъ, че има около 280 кости въ тѣлото на човѣка. Мислите ли, че тѣзи кости прѣдставляватъ човѣка? – Не, тѣ сѫ часть отъ човѣка. Мускулитѣ, стомаха, дробоветѣ, функциитѣ, които сѫ вложени въ тѣхъ ги нѣма, имате само кости. Отъ коститѣ, напримѣръ отъ черепа, може да разгадаете какъвъ е билъ човѣкътъ, дали е билъ мѫжъ или жена, дали е билъ ученъ или простъ, дали е билъ честенъ или обичалъ да попийва, дали е билъ търпеливъ или не – всичко по неговата глава може да се познае. Като турите една свѣщь отъ вѫтрѣ, тя ще ви покаже всичко. Така може да се опише цѣлия животъ на нѣкой човѣкъ заминалъ отъ прѣди хиляди години и да се познае отъ каква смърть е умрѣлъ. Ако е билъ жена, ще се познае дали е живѣла съ мѫжа си честенъ животъ или е обичала да ходи по журфикси; ако е билъ мѫжъ, дали е обичалъ да ходи по кафенетата да разрѣшава политика. Вашата глава за въ бѫдеще ще говори всичко това. Всички ваши секрети, каквито сѫ били, тогава ще се разкриятъ, понеже тогава вие ще се учите на закона на мълчанието. И когато ви хвалятъ или обвиняватъ, вие ще мълчите. Тъй че, не е важно какво мислятъ хората за насъ сега, но какво ще мислятъ хората за въ бѫдеще по нашитѣ глави.

Ако вървите споредъ тази дълбока наука, ще разберете, че онѣзи клѣтки, за които мислите, че изгниватъ, не изгниватъ дѣйствително, не се губятъ. Не, едни влизатъ въ състава на растенията, други влизатъ въ състава на минералитѣ, трети влизатъ въ състава на водата, четвърти влизатъ въ състава на животнитѣ. И възможно е нѣкой пѫть, като изядете нѣкоя ябълка, която расла при нѣкой гробъ и си откѫснала отъ мазнинитѣ на този великъ човѣкъ въ гроба, да изпитвате, слѣдъ като изядете тази ябълка, малко неразположение. Какъ ще обясните този фактъ? Измили сте ябълката съ топла вода, а послѣ имате едно неразположение на духа. Казвате: „Тази храна ми прѣчи“. Казвамъ, погълнали сте отъ разтворенитѣ

соли на този философъ и може да познаете какъвъ е билъ той. Ние съврѣменнитѣ хора страдаме отъ мислитѣ на нашитѣ прѣдшественици. Тѣзи мисли не сѫ въ въздуха, тѣзи мисли сѫ материализирани въ органическия свѣтъ и нѣкои отъ тѣзи клѣтки сѫ прѣвърнати въ паразити, въ микроби. Имаме около 16 000 микроби, нѣкои сѫ още неизслѣдвани. Такива сѫ микробитѣ на охтиката, на тифозната треска, на чумата и други. Това сѫ все мисли на такива философи, които сѫ вървѣли по пѫтя на черното братство.

Не мислете, че злото само по себе си може да изчезне. Не, злото е непрѣривно въ всичкитѣ свои проявления и доброто е непрѣривно въ всичкитѣ свои проявления. Нѣкой казва: „Да унищожимъ това зло!“ Не, на крива почва сте. Злото не може да се унищожи. Онѣзи отъ съврѣменнитѣ хора, които не се занимаватъ съ психологически закони или съ законитѣ на природата, не разбиратъ какво нѣщо е злото като сила, а не като проява. Изучавали ли сте вие какво нѣщо е злото като стремежъ, злото като чувство, злото като сила в свѣта? Вие тукъ се нахвърляте на дявола и казвате: „Този пусти дяволъ, дѣ се яви въ свѣта? Той разбърка всичко.“ Защо да е пустъ? Знаете ли защо го наричатъ „пустъ“? – Защото той на хората умъ дава, а самъ не работи. Той като нѣкой банкеринъ дава пари съ лихва, а самъ не работи. 5–10–1000%, мога да ви кажа, че дяволътъ и дѣте бръсне. Нѣкои казватъ: „Какво е дявола?“ – Банкеринъ и то първокачественъ, такъвъ, какъвто свѣтътъ не е виждалъ. Въ всички съврѣменни банки той е великия учитель. Какво лошо има въ тѣзи банки? Нали услужватъ на свѣта? Взиматъ лихви, но сѫщеврѣменно каратъ това колело да върви. Този банкеринъ може да ви оскуби понѣкога, но нѣкой пѫть може да ви помогне, това нищо не значи. И тъй, онѣзи, които сѫ влѣзли въ пѫтя, трѣбва да напуснатъ това старо вѣрване, да казватъ че дяволътъ е лошъ, а ние добри. Ние трѣбва да научимъ тѣзи сили, да видимъ кои сѫ въ хармония, кои въ дисхармония съ насъ. Сега ще напрегнете ума си малко повече, т.е. нѣма да се тревожите.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че човѣкъ отъ много мисъль се разваля. Бѫдете увѣрени, че човѣкъ отъ много учение или много мислене не е полудѣлъ, нито лошъ не е станалъ. Азъ въ всички свои изслѣдвания това не съмъ срѣщналъ. Не, това е отъ нѣкои особени прѣживѣвания. Ако човѣкъ е като Донъ Кихотъ, полудявания ще има, ако е като Санчо Панчо, може да се излѣкува. Донъ Кихотъ е човѣкъ, у когото личното чувство е взело надмощие и мисли, че като него нѣма никой другъ и той познава всичко – и

религия и наука и общество и политика. Свѣтътъ е пъленъ само съ Донъ Кихотовци и Санчо Панчовци. Ще кажете, че моята мисъль е малко особена. Не, ако това не е така, свѣтътъ трѣбваше да бѫде наредъ. Този Донъ Кихотъ навсѣкѫдѣ го има. Той е благороденъ човѣкъ, вѣрующъ. Азъ не взимамъ Донъ Кихота въ лоша смисъль. Това е неразбиране на свѣта. Това значи да имаме идеитѣ на Донъ Кихота. А Санчо Панчо е човѣка, който очаква своето положение отъ Дон Кихота, дано се качи Донъ Кихотъ. Санчо Панчо е човѣкъ на крайното довѣрие, да влиза навсѣкѫдѣ, дано може да се спаси и той.

Сега на всички тѣзи отговарямъ: „Това е лъжливо схващане!“ Спасение въ свѣта има само чрѣзъ една велика сила. Тя е сила, която е донесла всичко въ свѣта. Ако се домогнете до нея, въ тази сила всичко става разумно, всѣко дѣйствие, всѣка мисъль, всѣко желание, става окисляване и по-разумно. Когато дойде въ душата ви, тя ще произведе извѣстенъ ефектъ. Азъ ви казахъ въ друга една бесѣда, че не само любовьта, но всѣка благородна мисъль, всѣко благородно чувство и дѣйствие, което взима надмощие у васъ, създава едно малко различие и ако измѣрватъ ѫгъла, ще намѣрятъ туй различие. Измѣрете само рѫката или врата си и ако имате напримѣръ една благородна мисъль, ще има едно обикновено различие отъ това, когато вашиятъ умъ е билъ пасивенъ. Ако умътъ ви не е пасивенъ, нѣма да бѫде това обикновено състояние. Направете измѣрване да видите, дали при силната мисъль или силното чувство ще има по-голѣмо разширение. Какъ мислите, дали носътъ при силна мисъль или силно чувство ще има по-голѣмо разширение? При силна мисъль ще има едно продължение и стѣснение на носа, а при силно чувство ще има едно разширение и скѫсяване на носа.

Вие сега може да ми възразите, да ми кажете: „Какво ни интересува, дали носътъ се разширява или скѫсява!“ Трѣбва да ви интересува това, тъй както онзи машинистъ, който измѣрва атмосферното налѣгане на паритѣ въ котела, иначе котелътъ ще се пръсне. Именно въ това стои науката, че ако вие знаете законитѣ,. може да измѣните нѣщата. Като знаете, че вашиятъ носъ се разширява и това разширение създава неприятно чувство, тогава ще трѣбва да продължите носа си, да усилите мислитѣ си. Ако има опасность отъ продължение на вашия носъ, тогава ще трѣбва да го разширите, ще направите една психологическа промѣна въ вашия животъ. Ако така бихте мислили, много нещастия въ вашия животъ бихте ги избѣгнали. Да допуснем, че майката е недоволна отъ дѣцата си и крайно

инервирана, разширява се носа ѝ. Какъ постѫпвате по стария методъ? Взимате една пръчка – тупъ, тупъ, натупвате дѣтето. И виждашъ, онѣзи дѣца триятъ очитѣ си. Ако носътъ ѝ [е] разширенъ, казватъ, че майката много неправилно разрѣшила въпроса. Ако е продълженъ надолу, казватъ, че дѣтето говори на единъ много правиленъ математически езикъ. Наблюдавали ли сте какъ плачатъ вашитѣ дѣца? Защо се жените тогава? Вие защо сте станали баща? Само за да народите дѣца ли? А, така ги раждатъ и рибитѣ. И сега всички минавате за философи, че много знаете, имате претенции да отидете на небето! Но знаете ли, че като отидете на небето, първо ще ви питатъ какъ плачеха вашитѣ дѣца, какъ си чистиха сълзитѣ? Ще кажете: „Това не зная!“ – Ще се върнешъ още единъ пѫть, да научишъ това. А това значи да изправишъ двѣ важни погрѣшки, т.е. умътъ не е наученъ да мисли правилно и второ – другиятъ законъ, че не сте се научили да чувствувате споредъ закона на вашето сърце.

Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Коя притча? – Притчата на живота, защо сѫ тия противорѣчия въ свѣта, защо като проповѣдвашъ на хората това учение, не го приематъ, защо сѫ тия недоразумѣния въ свѣта? И Христосъ отговори на Петра: „Всички тия противорѣчия въ свѣта сѫществуватъ, защото носоветѣ на хората не се продължаватъ, а се разширяватъ.“ Какъ казва апостолъ Петъръ? – Че ние виждаме хора съ много дълги носове! Да, когато нѣкой художникъ нарисува нѣкой човѣкъ на книга, може да му тури дългъ носъ, може да му тури и широкъ, това нищо не значи. Само онзи живиятъ носъ е важенъ! Слѣдователно, носътъ трѣбва постоянно да се измѣня, не да става голѣмъ. Защо нѣкой пѫть у хората носътъ се изкривява на една или друга страна? Защо? Забѣлежете, у свинята носътъ е вирнатъ нагорѣ. Защо? – Защото обича да бучка. Това желание все нагорѣ да бучка, образува една вдлъбната елипса. И онѣзи, които копаятъ, ровятъ, все тъй казватъ. Значи свинята е майсторъ да копае. А онѣзи птици, които иматъ желание да залавятъ нѣщо, тѣхниятъ носъ е завъртянъ.

Не искамъ сега вие да правите своитѣ заключения, но ви казвамъ, че всѣкога една крайно лоша черта ще се отбѣлѣжи въ вашия носъ, въ неговата широчина и дължина. Това ще се отбѣлѣжи не само на носа, но и всички ваши мисли и чувства ще иматъ сѫщия ефектъ. Всѣки, който погледне на вашитѣ мисли, ще познае въ какъвъ умъ и въ какво сърце сѫ родени. Знайте, че всѣка ваша мисъль, която е излѣзла отъ васъ, има свой ефектъ въ вашия умъ. Мисъльта на Ивана, на Стояна, на нѣкой банкеринъ,

тя е написана. Като казва Христосъ, че нѣма въ свѣта скрито-покрито, това е вѣрно. Единъ день, като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще си кажете: „Какво ще правимъ?“ – Ще изучавате вашитѣ мисли отъ хиляди поколѣния, какъ сте живѣли. И слѣдъ като проучите и двѣтѣ страни на живота си и доброто и лошото и намѣрите всички причини, тогава ще ви проводятъ пакъ на земята.

Нѣкои проповѣдватъ сега лесно учение, да дойде Христосъ, да заличи всичкитѣ ви грѣхове. Вие искате като нѣкоя мома да иска да се намѣри нѣкой князъ или графъ да я облѣче, да ѝ създаде положение и по паркове да я води. Това сѫ идеитѣ на съврѣменния свѣтъ – охоленъ животъ! Това не разрѣшава въпроса. За въ бѫдеще вие ще си създадете още по-лошо положение, защото всѣки единъ животъ, въ който живѣемъ, е едно добро условие, но ние отъ животъ въ животъ го влошаваме. Всѣки день мислимъ само за себе си. Казвате: „Днес така да бѫде, че утрѣ, другъ пѫть ще извършимъ добро“. Не, всѣки день трѣбва да правите добро. Има програма, споредъ която е опрѣдѣлено на колко души трѣбва днесъ да направите добро, да изкажете съчувствие. Ако вие не направите това, въ вашия животъ ще се явятъ извѣстни промеждутъци. Ако помогнете на тѣзи души, за въ бѫдеще тѣ ще ви помогнатъ. Ако не имъ помогнете, тѣ ще ви спѫнатъ. Този законъ е вѣренъ не само за единъ човѣкъ, но за всѣко общество, за всѣки народъ. Въ всѣки домъ има една обща душа, която обхваща индивидитѣ. Единъ народъ и той си има една обща душа. Една раса и тя си има обща душа. И цѣлото човѣчество и то си има душа. Въ всички, въ всѣки отдѣлно, тия души сѫ групирани. Сега, ако кажете това нѣщо на съврѣменния свѣтъ, ще кажатъ: „Това сѫ празни работи!“ Всѣки, който не може да смѣта, това сѫ за него празни работи.

Бихъ желалъ да дойде единъ човѣкъ, съ когото имаме еднакви чувства и да нарисуваме нѣщо общо отъ природата. Ако ние сме прави въ всички свои мисли, непрѣменно и дѣйствията ни ще бѫдатъ прави. Ако нашитѣ религиозни схващания и вѣрвания бѣха правилни, не само относително, но абсолютно правилни, защото въ природата има единъ великъ законъ, споредъ който нѣма никакви изключения, то и дѣйствията ни щѣха да бѫдатъ правилни. Правиятъ човѣкъ е правъ само въ настоящето. Човѣкъ може да бѫде правъ само въ настоящето. Ако той е правъ въ настоящето, правъ ще бѫде и въ бѫдещето и обратно. Ако поддържаме другата философия, това е една крива основа.

Тогава съврѣменнитѣ учени хора на какво мязатъ. Единъ индуски

баща дава на сина си едно ябълчно сѣме и казва: „Синко, искамъ да ми кажешъ какво има въ това ябълчно сѣме.“ Взима сѣмето този малъкъ синъ и го туря въ едно джезве, сварява го. Нѣма нищо… – „Какво излѣзе?“ – „Нищо, сварихъ го, нищо не излѣзе“. Бащата повиква втория си синъ, казва му: „Вземи ти това ябълчно сѣме, вижъ какво има!“ Взима го той, чопли го, изяжда го най-послѣ и казва: „Малко горчиво, но никакво величие нѣма.“ Повиква третия синъ, дава и нему сѣмето. Той го посѣва. Та съврѣменнитѣ хора, като имъ дадемъ сѣмката, турятъ я въ джезве и я сваряватъ, други философи я изяждатъ и никой не се сѣща да я посѣе. Онзи синъ, който посѣлъ тази сѣмка, той разбралъ силата, която е вѫтрѣ въ нея. Сѣмката, това е дървото.

Слѣдователно, всѣка мисъль трѣбва да израсте, да даде своя плодъ. По какво ще познаете силата на една благородна мисъль? – По това, дѣто казва Христосъ – да любишъ врага си. Запримѣръ, ти имашъ мисъль да убиешъ нѣкого, готовъ си за това, но дойде ли въ тебе тази Божествена любовь, веднага ще се поляризирашъ. Ако го убиешъ, ти нѣма да го завладѣешъ. Убийството не разрѣшава въпроса. Ако отворишъ една стъкленица съ отровенъ газъ, каква полза има отъ това? Този отровенъ газъ трѣбваше да се сгѫсти и послѣ да се прѣцѣди. Сгѫстяване трѣбва на злото, а не разширяване!

Слѣдователно, всички европейски народи се намиратъ въ положение само да разрушаватъ. Тѣ не прилагатъ Христовото учение, тѣ прилагатъ учение на много стари вѣрвания на миналото. Войната е едно старо вѣрване, идолитѣ сѫ едно старо вѣрване. Това е стара култура, която се явява въ нови форми. Казвате: „Ние, който можемъ да се биемъ по единъ модеренъ начинъ, сме културни хора!“ Въ Америка употрѣбяватъ електричеството за убийство, въ Франция рѣжатъ глави.

Онѣзи отъ васъ, който сѫ заинтересувани съ самия животъ, трѣбва да разрѣшатъ въпроса за себе си, каква е тази притча и коя е основната задача на притчата. – Животътъ. Отъ дѣ произтича животътъ? Ще кажете: „Отъ Любовьта.“ Но тази Любовь, отъ която произтича животътъ, въ свръзка ли сте съ нея? Азъ говоря за Любовьта въ особена смисъль. Тази Любовь, която е родила живота, го е родила прѣди много години и сега не се ражда вече. Ако всички житни зрънца се унищожатъ, нѣма да има повече. Тѣзи клѣтки, които сега имаме въ организъма си, не се раждатъ сега, тѣ сѫ родени прѣди милиони години и ако се унищожатъ, втори пѫть не се раждатъ. За всѣко нѣщо се изискватъ особени условия, които ние не

можемъ да си ги създадемъ. Слѣдователно, за всѣка мисъль, за всѣко желание има извѣстно врѣме, извѣстно съчетание. И за Любовьта си има особено врѣме. Женитѣ казватъ: „Може да се люби всѣкога.“ Не, гъделичкане може да има, но Любовь, Любовь, която може да прѣобрази въ човѣка всички негови инстинкти, да не е онзи вълкъ, да не е онзи тигъръ, да не е онази патица. Любовь, която гъделичка човѣка, това не Любовь. Това е проява на изопачения човѣшки животъ, който сега виждаме.

Сега, азъ ви навеждамъ на една философска мисъль. Нѣкои отъ васъ казватъ: „Кажи ни нѣщо тайно!“ Азъ казвамъ: Мога да ви покажа тайни, но ще ви покажа само вратата, а вие ще си намѣрите пѫтя. Българитѣ казватъ: „Покажи му само вратата, а той ще намѣри плѣвника.“ Който не може да го намѣри, той не е достоенъ.

И тъй, мислете върху това продължение и разширение на носа. Кога се продължава човѣшкиятъ носъ? – Когато започне да мисли правилно. Азъ говоря само за двѣтѣ измѣрения на човѣшкия носъ – дължина и широчина, а не и за дълбочината. Ако вие се съедините правилно съ великия законъ, който работи правилно, вашиятъ носъ ще има това продължение, което показва, че вие сте въ свръзка съ Божествената хармония, въ съгласие съ всички звѣзди, съ всичката материя. Ако вашиятъ носъ се разширява правилно, това показва, че^сте въ свръзка съ всички сѫщества на Любовьта и не сте човѣка, който може да направи пакость нѣкому.

Колко е мѫчна тази философска мисъль! Като ме слушате, казвате си: „Забатачихме се ние!“ Човѣкъ трѣбва да се забатачи. Вижте дърветата какъ се забатачватъ долу! Коренитѣ по нѣкой пѫть сѫ до 10 метра долу. Тази глава! Да, човѣкъ трѣбва да се зарови въ неприятноститѣ. Когато има много страдания, казвамъ: главата е заровена; а когато прѣстанатъ мѫчнотиитѣ, казвамъ: главата е отровена. Когато имате много мѫчнотии, казвате: „Главата ми е заровена.“ За да се проявятъ тѣзи сили въ насъ, ние трѣбва да се погребемъ въ материята, защото истинскиятъ животъ започва съ погребване на материята. Вънъ отъ това животъ Духовенъ не сѫществува.

Съврѣменнитѣ хора не разбиратъ какво нѣщо е Духовенъ животъ. Тѣ казватъ: „Духовниятъ животъ е нѣщо като въздуха, като вѣтъра.“ Да, вѣтъръ има само на земята, но въ Духовния свѣтъ нѣма вѣтъръ. Знаете ли защо се образуватъ вѣтроветѣ? То е, защото глупавитѣ хора иматъ много празнини. Явява се вѣтъръ, увиватъ се дърветата, казватъ: „Глупавитѣ хора царуватъ.“ Щомъ има затишие, умнитѣ хора царуватъ. Щомъ има вѣтъръ,

глупавитѣ хора царуватъ, между тѣхъ може да стане всичко. На такива хора колата имъ се обръща като Настрадинъ Ходжа. Въ такъвъ човѣкъ нѣма никакъвъ моралъ. Такъвъ човѣкъ казва: „Правото въ свѣта е да ядешъ и пиешъ, нищо друго нѣма. Богатъ да бѫдешъ, силенъ да бѫдешъ, който те удари, удари го и ти, въ затворъ го тури.“ Това е философията на хората съ празнитѣ глави. Навсѣкѫдѣ ги има такива. И ние всинца страдаме отъ тѣхъ. Понѣкога ние се завладаме отъ тѣхнитѣ мисли. Азъ не говоря конкретно за нѣкой човѣкъ. Единственото нѣщо, което може да оправи живота, то е животътъ да се обуслови разумно.

Ако въ днешната си беседа имамъ желание да ви направя адепти на моето учение, ако имамъ желание да ви направя послѣдователи на моето учение, не е право. Азъ имамъ желание слѣдъ хиляди и милиони години да кажете, че това учение е право. Да, защото въ свѣта право е само Божественото. Всички човѣшки вѣрвания иматъ извѣстни недостатъци. Човѣшкиятъ езикъ не е тъй пластиченъ, за да изкаже това Божествено. Нѣкой пѫть сѫществителното, глаголътъ не сѫ турени на мѣстата си по правилата на граматиката и отъ една моя беседа изкарватъ двѣ противоположности. Казватъ: „Той говори противъ поповетѣ“. Не съм говорилъ противъ поповетѣ. Говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ нещастия на хората. Говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ войнитѣ; говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ жестокоститѣ въ свѣта. Да, противъ тѣхъ говоря.

Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Знаете ли на какво мязаме съврѣменнитѣ хора? Въ древностьта имало единъ черенъ магьосникъ, който си задалъ задача да улови човѣшката душа щомъ като излѣзе отъ тѣлото и да я затвори въ нѣкоя бутилка. За своитѣ опити, той избиралъ египтяни отъ високо произхождение. Той си направилъ особено красиви жени отъ нѣкакво особено вещество и когато наближавало нѣкоя жена да умре, веднага връзвалъ душата ѝ въ това ново тѣло и турялъ надписъ: „Тукъ е душата на еди-коя си принцеса.“ Всѣки день прѣглеждалъ тѣзи души. Затворилъ ги той, но никога не е могълъ да ги накара да работятъ въ тѣзи нови тѣла. Съ хиляди години ги държалъ тъй затворени, но не могълъ да ги накара да работятъ. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора искаме да хванемъ тѣзи души. Може да ги хванемъ, но не можемъ да ги накараме да работятъ. Работа въ живота може да става само чрѣзъ закона на любовьта, доброволно може да става тя, а не на сила. Крайното заблуждение е, че искаме на сила да ги караме да работятъ. Не само това,

но искаме да накараме Голѣмия Великия Законъ въ свѣта да работи. Работата произтича само отъ любовь. Онзи, който иска да се научи да работи, трѣбва да се научи на закона на Любовьта. Придобиете ли разумния животъ въ свѣта, вие сте придобили Любовьта, а влѣзете ли въ неразумния животъ, ще имате мѫчението. Питамъ ви, свободно ли сте влѣзли въ тѣзи тѣла или насила? Ако видоизмѣните вашитѣ очи, носъ, коса, вие сте влѣзли доброволно, а ако не стане промѣна, този магъ ви е вкаралъ насила въ тази бутилка.

Слѣдователно злото въ свѣта произтича отъ това, че хората сѫ роби на своитѣ страсти. Страститѣ, това сѫ този магъ, който впрегналъ тѣзи души. Затова често сте като въртоглави. Нѣкой пѫть жената е въртоглава, сърди се, а нѣкой пѫть мѫжътъ е въртоглавъ. Вие слугувате на този черенъ магъ въ Египетъ. Като сте влѣзли вѫтрѣ, питали ли сте Господа? – Не сте Го питали.

Знаете ли на какво ще уподобя честностьта на съвременнитѣ хора? Единъ търговецъ срѣща единъ младъ момъкъ, който му се оплаква: „Оженихъ се, но съмъ нещастенъ, жена ми ме измѫчва.“ Търговецътъ го съжалилъ и го взелъ въ кѫщи, при себе си. Но слѣдъ нѣколко години този младъ човѣкъ опозорява дъщерята на търговеца и офейква. По този начинъ нѣма да се оправи свѣта. Ние трѣбва да разберемъ себе си.

Злото – злото увеличава, доброто – доброто увеличава, любовьта – любовьта увеличава. Това сѫ закони, които дѣйствуватъ въ свѣта. Въ любовьта ще се разширявате и нагорѣ ще отивате, а въ противоположното ще отивате надолу. Единственото нѣщо, което може да ви избави отъ това, то е разумния законъ, да знаете, че любовьта царува навсѣкѫдѣ въ този свѣтъ. Не разбирайте вашата любовь, не разбирайте тази между мѫже и жени, не разбирайте даже и тази между приятели, не разбирайте даже и тази между братъ и сестра, защото тази любовь, за която ви говоря е особена. Тя дѣйствува и въ васъ, но вие не се спирате върху нея. Когато ви минава нѣкоя свѣтла мисъль прѣзъ ума, тя е тази любовь, обаче скоро изчезва. Нѣкой пѫть, като мине такава мисъль у нѣкого, той става грандоманъ, мисли, че е божество. Не се самозаблуждавайте! Божеството има сила. Дѣ ви е силата? Нѣкой казва: „Азъ съмъ ученъ човѣкъ“. – Дѣ сѫ знанията ти? Когато нѣкой каже, че е Божественъ човѣкъ, това значи, че трѣбва да има неизмѣнна любовь. Нѣма ли я, той е единъ черенъ магъ, който може да затвори твоята душа въ нѣкоя бутилка. Не се плашете! Тѣзи стари бутилки трѣбва да се разрушатъ. Затова и смъртьта иде въ свѣта, за

да разруши тѣзи тѣла, които сѫ прѣвърнати въ автомати. Смъртьта е едно освобождение на всички онѣзи затворени души.

Слѣдователно, когато азъ казвамъ „не убий“, подразбирамъ не убивай една душа, която е влѣзла въ едно тѣло и работи по закона на Любовьта. Никога не убивай. Но когато една душа е влѣзла въ една бутилка, станала е робъ, робиня, казвамъ: „Разбий!“ Слѣдователно, принципално разбирамъ въпроса – душа, която работи по закона на любовьта, никога, не смѣй да разрушишъ нейното жилище, защото Господь нѣма да ти прости нито на този, нито на онзи свѣтъ. Ако успѣешъ да освободишъ една душа отъ бутилката, направилъ си добро. Слѣдователно, когато една душа, която работи въ закона на любовьта, умре, трѣбва да се плаче, а когато умре една душа, която е затворена въ бутилка, трѣбва да се радваме. Тѣ не могатъ да проявятъ своята енергия, затова още ще плащатъ. За първитѣ души не е опрѣдѣлено да умиратъ, но трѣбва да станатъ нѣкога жертва, за да се подигне свѣта. Никога да не посмѣешъ да убиешъ човѣкъ, който ви обича, който работи за вашето добро. Да убиешъ единъ волъ, който работи на нивата ви, това е голѣмо прѣстѫпление. За въ бѫдеще, въ законитѣ на държавата ще бѫде вписанъ такъвъ законъ за вола, както и за човѣка. Такъвъ трѣбва да бѫде новиятъ моралъ, новото схващане. И онѣзи добри души въ свѣта, който сѫ влѣзли да работятъ споредъ закона на любовьта, тѣ не искатъ да бѫдатъ царе, тѣ ще бѫдатъ за въ бѫдеще най-добритѣ майки, най-добритѣ учители, свещеници и ще работятъ безкористно. Когато тѣ вzематъ надмощие, този свѣтъ ще се оправи и нѣма да има това сегашно разбиране.

Казвамъ ви, прилагайте това Ново учение, не чакайте да дойде Христосъ, защото Той, като дойде, ще разруши всички бутилки, всички автомати до единъ ще се пукнатъ. И гробоветѣ, за който се говори, това сѫ онѣзи затворени души, който съ хиляди години чакатъ да дойде врѣме, за да възкръснатъ. И сега въ православнитѣ църкви се спори, дали въ това тѣло ще възкръснатъ или въ друго. Казвамъ, въ никакво друго тѣло, въ сѫщото! И такъвъ възкръсналъ човѣкъ ще се води само по своя Божественъ Духъ, само по своята Божествена душа и споредъ закона на Любовьта. Ще живѣемъ по единъ великъ законъ. Жената като види мѫжа си, нѣма да каже: „Дай пари!“, както днесъ казва. Послѣ, като даде пари, да каже: „Ехъ, милички, отдѣ идешъ?“ И мѫжътъ сѫщо нѣма да иска само пари отъ жена си и като е богата, да ѝ казва: „Ехъ, миличка, отдѣ дойде?“ Тукъ има двѣ бутилки, двѣ души, който не сѫ свободни. Трѣбва да бѫдете еднакви

спрѣмо човѣка и когато той отсѫствува и присѫствува. Това е едно правилно християнско схващане.

Хората днесъ спорятъ за своята вѣра. Вѣрванията се създаватъ отъ човѣка, а не човѣкъ отъ вѣрванията. Всичко, което сега сѫществува въ свѣта, е произлѣзло отъ човѣка, слѣдователно, той не трѣбва да се моли, а трѣбва да видоизмѣни всичко. Човѣшкиятъ духъ е въ състояние да видоизмѣни всички вѣрвания и системи. Слѣдователно и вие може да измѣните вашия животъ. Вие може да възкръсите себе си, да научите истината. Казвате: „Дали този човѣкъ говори вѣрно или не?“ Азъ казвамъ: Вие какво знаете? Когато слънцето ме напече не питамъ: „Може ли да ме напечешъ, а азъ да отида на работа?“ Слѣдователно, като ви говоря, нѣма да казвате: „Много ни напече това слънце“, а ще отидете на работа. Азъ говоря за всинца ви. Опрѣдѣлете се – свободни души ли сте или не, свободни граждани на Царството Божие ли сте или роби, свободна религия ли имате или нѣкоя религия, която е създадена отъ вѣкове. Слѣдователно, опрѣдѣлете се на кой Господъ служите, на Господа на Истината или на трънения? Ако азъ дойда при тебе и ти ме оскубешъ съ толкова пари, азъ зная на кой Богъ служишъ. Ако дойда при тебе и кажа: „Приятелю, уморенъ съмъ, приеми ме!“ – „Да, но не съмъ разположенъ.“ Азъ зная на какъвъ Господъ служишъ. За мене важи какъ ще постѫпишъ въ дадения моментъ съ единъ обиденъ, оскърбенъ човѣкъ. Иначе, може да имате най-прави вѣрвания. Важно е въ дадения моментъ какъ постѫпвате. Пророкъ Иезекиилъ казва: „Една добра постѫпка може да заличи всичкитѣ ви грѣхове.“ И едното и другото е вѣрно, т.е. че една лоша постѫпка може да заличи добрия ви животъ. Слѣдователно, онзи, който е падналъ, да не стои да плаче надъ това падение, а обратно, като е падналъ, да гледа да стане. Значи, онзи който е падналъ, да гледа да стане. Еднакво вѣрни сѫ тѣзи двѣ формули.

Сега ще приложите този великъ законъ, ще се поутѣшите. Използувайте го! Ние съ слънцето никога не можемъ да дойдемъ въ съприкосновение, да се рѫкуваме, но неговата свѣтлина може да я използуваме. Вие съ Бога никога не може да се разправяте, при Него не можете да отидете, но съ Неговия Духъ всѣкога може да имате обръщения. Ако искате да отидете при Бога, вие ще се слѣете съ Него, всичко ще забравите и ще се пробудите въ вашия Божественъ животъ. И Господь казва: „Който иска да дойде при мене, трѣбва да изгуби всичко! Готовъ ли си?“ – „Не съмъ.“ – „Тогава иди на лѣвото слънце и когато се уморишъ, ела

при мене!“

Сега Господь ви е пусналъ, слѣзли сте до земята. Послѣ знаете ли кѫдѣ ще бѫдете втори пѫть? Земята е извървѣла половината си пѫть, още половината пѫть ѝ остава и като дойдете до тамъ, ще започне да бие звънецъ. Тогава ще се минава отъ тренъ въ тренъ, багажи ще се прѣнасятъ. Ама на кѫдѣ? – Кому кѫдѣто очитѣ виждатъ. На кѫдѣ ще тръгнете? Казвате: „Добъръ е Господь!“ Хубаво, азъ се радвамъ. Чувате ли гласа на Христа, разговаряте ли се съ Него или тъй по прѣдположение говорите? Или както когато дойдете да сватосвате нѣкой момъкъ, казвате, че е много хубавъ, съ такива мустачки. Дошли при единъ момъкъ, сватосвали една мома, казвали, че била много хубава. Като се оженила, тя питала на кого да се показва. Момата била много грозна и мѫжътъ ѝ казалъ: „На всички се явявай, но само на мене недей!“

Сега ще ви каже нѣкой, че Христосъ билъ такъвъ онакъвъ. Вие може да се ожените, но не за този Христосъ, Когото очаквате, а за нѣкой другъ, когото не очаквате. Азъ не се церемоня, много Христосовци има, много богородици има, пъленъ е свѣтътъ съ такива. Една е истинската Богородица. Азъ я познавамъ, отлична е тя. Единъ Христосъ има, единъ Господь има, не се самозаблуждавайте! Всичко друго въ свѣта е отражение, то е наше заблуждение. Слѣдователно, вашата душа, която Богъ е вложилъ въ васъ, това е Христосъ, това е Света Богородица, това е Богъ. Вашата душа е затворена душа. Може ли да я освободите? Нѣкой пѫть, като пъшка тя, плаче, вие казвате: „Парици трѣбватъ.“ Тя плаче, казва: „Стига ти толкова!“ – „Не, още, още!“ Трѣбва да се откажемъ. Не искамъ да кажа, че не трѣбва да имате никакви богатства, но казвамъ, че има едно истинско богатство въ свѣта, то е настоящето. Богатъ да си въ дадения моментъ, като ядешъ, като пиешъ – да чувствувашъ, че си богатъ и за утрѣ да не мислишъ. Чудя се съ тѣзи хора! Дойде му нѣкой приятель, съ когото отъ години не се виждалъ, не го нахрани, ами започва да се безпокои какъ ще бѫде утрѣ. Не, като дойде при мене, азъ нѣма да го изпѫдя, ще го нахраня и нѣма да се безпокоя за утрѣшния день. И Великиятъ Господь нѣма да ни изпѫди. Но ние съ неразумния си животъ правимъ себе си нещастни. Вие имате всичко: жени, дѣца, пари, богатства, царе, министри сте и пакъ сте недоволни. Е, какво искате? Всички хора сѫ недоволни. Защо? Защото не сѫ богати сега. Онзи, който е богатъ сега, той е богатъ и за въ бѫдеще. Слѣдователно, ние ще обърнемъ сега да сме богати, сега да разбираме истината, сега да сме доволни.

Вие казвате: „Чакай не го схваща умътъ ми!“ А, така е и когато искашъ отъ нѣкого пари, той се почесва, казва: „Да помисля!“ Никога нѣма да го измислишъ. А пъкъ азъ сега отъ васъ нищо не искамъ. Вие имате едно недоволство и казвате: „Той този хитрецъ иска да си вложа капитала, но голѣми лихви ще искамъ.“ Опитайте тази работа! Може да имате това съмнѣние, на земята може да се съмнѣвате. И азъ и вие може да се изпитаме. Опитайте това учение и това, което намѣрите вѣрно въ вашия умъ и сърце, вѣрно е. Това, което е вѣрно отвѫтрѣ, вѣрно е и отвънъ. Ако единъ човѣкъ не вѣрва въ себе си, не може да вѣрва и въ другитѣ. Ако единъ човѣкъ обича Духа, ще обича и другитѣ. Ще кажете: „Какво нѣщо е духъ?“ Когато се давишъ и нѣкой те спаси, това е духътъ. Що е любовь? – Когато отидешъ нѣкѫдѣ и тамъ те нахранятъ, измиятъ краката и ти постелятъ меко, това е любовь, това е душа. Вѣрвай въ духа, който те извади отъ водата, вѣрвай въ душата, която те нахрани!

И тъй: „Изтълкувай ни тази притча!“

Притчата е живота, притчата е нашето недоволство. Всѣко недоволство въ даденъ моментъ, ще го прѣобърнешъ въ добродѣтель. Недоволенъ си, че не си знаешъ урока. Научи го! Момата е недоволна, защо не е красива. Достави си това, което ти липсва. Можешъ да бѫдешъ доволенъ. Щомъ си доволенъ, иди да работишъ при своитѣ братя, да имъ покажешъ, какъ да сѫ доволни и тѣ.

И тъй, изменѣте носа си! Да се продължи най-малко съ 1/100 000 000 часть отъ милиметъра и съ толкова да се разшири. Знаете ли, ако това може да направите, какви гении сте! Това е гениалность! Това продължение може да стане и въ ума и въ сърцето, навсѣкѫдѣ. Разумно разширение и разумно продължение на носа. Само така всички недоразумѣния въ свѣта ще изчезнатъ! И като намѣрите този законъ, разширение на носа с 1/100 000 000 часть отъ милиметъра и продължение на носа съ толкова, турете тѣзи двѣ пропорции и ще намѣрите на какво е равно цѣлото. Ако носътъ трѣбва да се продължи съ 1/100 000 000 часть отъ милиметъра каква е работата на този носъ? Ще ви обясня този законъ. Ако вземете една каца вода и я разлѣете по земята, ще направите една голѣма пѫтека. Но прѣдставете си, че я изливате в едно езеро, какво видоизмѣнение ще направи въ самото езеро? Като казвамъ 1/100 000 000 част отъ милиметъра, разбирамъ този вѫтрѣшенъ законъ. Все ще стане една малка промѣна въ васъ, защото тази енергия е влѣзла вѫтрѣ въ вашето тѣло, а не се е разлѣла вънъ по вашето тѣло. Съмнението трѣбва да се изхвърли. Съмнѣнието е

единъ недѫгъ на човѣшкия умъ, а умразата, завистьта сѫ недѫзи на човѣшкото сърце. Хора, които не могатъ да освободятъ сърцето си отъ вѫтрѣшна умраза, външна умраза може да сѫществува, сѫ роби на този черенъ магъ, тѣ не сѫ свободни и слѣдователно тѣ сѫ играчка на живота. Затова ще освободите и ума си отъ недѫзи.

Въ голѣмия центъръ на вашия животъ, на вашия умъ водата трѣбва да бъде кристална, никакви примѣси не се позволяватъ! Слѣдователно, ще намѣрите колко е голѣмо вашето езеро. Значи, въ дадения случай, Божествената енергия, която сега идва, ще ви продължи носа само съ 1/ 100 000 000 часть отъ милиметъра. Въ висшата математика може да се разрѣши този въпросъ, какъвъ ще бѫде обема на цѣлия човѣшки животъ, въ който сега живѣемъ. Не искамъ да кажете: „Тѣзи работи не сѫ за насъ, ние сме стари хора.“ Старъ е само дяволътъ, защото той не иска да работи за другитѣ. Всѣки човѣкъ, който каже, че не иска да работи, казвамъ че той е отъ чернитѣ братя. Който работи въ името на тази велика Любовь, въ името на Великия Богъ, той е отъ бѣлитѣ братя.

Казвате: „Глупави сме, не можемъ да работимъ“. Нѣма глупавъ човѣкъ между васъ, азъ ви намирамъ умни. Скѫсайте тази нишка, съ която сте вързани! Нѣкой казва: „Какъ ще живѣемъ сега?“ Да, братко, като си въ бутилка! Не се плашете отъ нищо! Тази любовь, която е въ васъ, тя е сила. Всички трѣбва да вложимъ тази Божествена мисъль, да си помогнемъ не само индивидуално, да се насърчимъ и да казваме: Можемъ всички да живѣемъ споредъ този законъ, да обяснимъ притчата, а тя е – да продължимъ носа си и съ толкова сѫщо да го разширимъ.

Азъ казвамъ тази формула: Сърцето ти трѣбва да е топло, душата – свежа, умътъ – свѣтълъ, а духътъ крѣпъкъ. Свѣтлината, която иде, дава свобода; духътъ като е крѣпъкъ, може всичко да твори и да работи. Кажете: „Сърцето ми е топло, душата ми е свѣжа, умътъ ми е свѣтълъ, духътъ ми е крѣпъкъ. Защо? – Защото живѣя въ закона на любовьта, въ която нѣма никаква измѣна.“ Кажете това и задачата е рѣшена. Азъ ще живѣя по това ново правило. Сега знаете ли колко струва това ново правило, което ви дадохъ? То струва 25 милиарда. Има хора, които въ миналото сѫ прѣкарвали 20–25 сѫществувания, докато научатъ тази формула. Вие ще кажете: „Много просто нѣщо е, ние знаемъ тѣзи нѣща.“ Никога не сте знаяли тѣзи нѣща по този начинъ, както вървятъ – топло, свѣжа, свѣтълъ, крѣпъкъ.

Сега, като се върнете дома си, искамъ да приложите това правило.

Женитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на мѫжетѣ и мѫжетѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на женитѣ. Майкитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на дѣцата и дѣцата, като го приложатъ, да стане по-леко на майкитѣ. Учителитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на ученицитѣ и ученицитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на учителитѣ. Да настане една лекота и всички да разберемъ, че сте приложили това правило. Азъ ще питамъ слѣдъ това много мѫже и жени: „Като приложихте това правило, стана ли ви по-леко?“ – „Не.“ – Не сте го приложили. Който не приложи правилото, ще плати 1% лихва върху тѣзи 25 милиарда. Хайде, ще намаля. Едно на хиляда. Или още по-малко? Едно на единъ милионъ, но ще има глоба.

Тъй че правило научихме, но и глобата ще дойде!

Бесѣда, държана на 15 май 1921 година

Хлѣбътъ и живата енергия

„И пакъ се наведе долу и пишеше на земята.“
(Йоана, гл.8, ст.8)

„И пакъ се наведе долу и пишеше на земята.“

Всички велики работи въ безмълвие и въ тайна ставатъ. Великитѣ въпроси, великитѣ мисли, великитѣ чувства, всичко това въ мълчание се заражда.

Христосъ имаше да извърши едно велико дѣло, Той трѣбваше да мълчи и пишеше на земята. Доведоха прѣдъ Него една жена хваната въ прѣлюбодѣйство, въ обществено прѣстѫпление и Го запитаха: „Учителю, тая жена биде хваната въ самото дѣло, като прѣлюбодѣйствуваше. А въ закона Мойсей повеле намъ, които сѫ таквизъ, съ камъне да ги убиваме. А ти, споредъ твоето учение, що казвашъ?“ Исусъ се наведе долу, пишеше съ пръстъ на земята, разрѣшаваше единъ великъ законъ, дали да се убие и ако се убие или осѫди, по какъвъ начинъ трѣбва да стане това. И като разрѣши въпроса, дигна се и каза: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли върху нея камъкъ.“

Изводътъ, който може да направимъ е, че сѫдиитѣ трѣбва да бѫдатъ хора безгрѣшни. Ако днесъ ме попитатъ – защо свѣтътъ куца, то е понеже всички сѫдии сѫ хора грѣшни. Единъ сѫдия, който може да се подкупи съ пари, единъ сѫдия, който може да се подкупи отъ общественото мнѣние или за свое благо, какво ще донесе за своя народъ? Питамъ: народъ съ такива сѫдии може ли да прокопса? – Никога. Слѣдователно онзи, който заема постъ сѫдия, да отсѫжда споредъ думитѣ на Христа, трѣбва да бѫде безгрѣшенъ, понеже безгрѣшнитѣ хора да дойдатъ и съ камъни да те биятъ, не само нѣма да те убиятъ, но ще възкръснешъ. Тѣзи камъни ще падатъ отгорѣ ти безъ да те нараняватъ. А сега се качватъ на власть хора, които сѫ пълни съ грѣхове и като те биятъ съ камъни, те нараняватъ. Слѣдователно, въ сѫдбата на праведния има животъ, а въ сѫдбата на нечестивия нѣма животъ.

Казва се, че Христосъ се навелъ долу и пишелъ на земята. Сега като говоря азъ тука, нѣкои отъ васъ иматъ тевтерчета, записватъ. Нѣкои пишатъ за добро, а нѣкои – за зло. Нѣкои идатъ съ цѣль да се учатъ, а

нѣкои идатъ съ цѣль да напишатъ нѣщо противоположно, да кажатъ, че това не е право. Онзи, който каже, че не е право, азъ ще кажа, че е безгрѣшенъ и ще приема първия камъкъ, но онзи, който е грѣшенъ, да си затвори устата и когато Господь говори, всички грѣшни уста трѣбва да мълчатъ. Е сега свѣтътъ трѣбва да млъкне! Ако не млъкнатъ устата на грѣшнитѣ, Господъ ще ги затвори. Ако не вѣрвате, че Господъ затваря уста, идете на гробищата, ще видите, че тамъ всички уста сѫ затворени. Отъ 8000 години Господъ затваря устата на всички хора. Слѣдователно, онѣзи, който умиратъ, сѫ грѣшни, а онѣзи, който се раждатъ сѫ праведни. Такъвъ изводъ правя азъ.

Когато Христосъ се наведе на земята, каза: „Постарай се за въ бѫдеще да раждашъ праведни и чисти хора, защото тъй както си ги народила, нѣма да иде на добро. Постарай се, жено, да родишъ нѣщо по-хубаво, защото и онѣзи, който вѣрватъ и онѣзи, който не вѣрватъ, въ лошъ пѫтъ сѫ тръгнали. Ще си направишъ малко усилия да родишъ нѣщо по-хубаво.“ За да се роди хубавото, възвишеното, благородното въ свѣта, то не се ражда при условия съ чаша въ рѫка въ бирарията, то не се ражда въ сѫда, когато обѣсватъ нѣкого, то не се ражда и на бойното поле, то не се ражда и въ дипломацията, нито въ онѣзи интриги, който ставатъ сега и въ миналото. Тамъ се раждатъ само дѣца на прѣстѫпленията, мисли, желания и дѣйствия на прѣстѫпленията.

И Христосъ имъ каза: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея.“

Тѣ знаяха закона и всички единъ по единъ си излѣзоха, защото ако не си излѣзоха, щѣха да паднатъ въ дъното на земята. Всички излѣзоха навънъ. Отъ кѫдѣ? – Отвѫтрѣ навънъ. Слѣдователно и вие по сѫщия законъ, когато вашитѣ фарисеи и садукеи дигатъ гюрултия за тази блудница, ще си кажете: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея“.

И остана Исусъ самъ съ жената и рече ѝ: „Жено, дѣ сѫ онѣзи, които те обвиняваха? Не те ли осѫди никой?“ – „Никой, Господи.“ И Исусъ ѝ рече: „Нито азъ те осѫждамъ; иди си и отъ сега не съгрѣшавай вече!“

Заключение.

Сега ще кажете: „Тази жена е виновна, женитѣ все бели вършатъ, за друго не ги бива. Когато Господъ създаде мѫжътъ, бели нѣмаше въ свѣта, но когато създаде жената, белитѣ дойдоха.“ Така говорятъ противницитѣ на женитѣ. Но въпросътъ е, ако свѣтътъ бѣше осталалъ дълго врѣме безъ

жена, дали нѣмаше да има по-голѣми бели. Азъ вадя заключение. Господъ каза: „За да не се създадатъ по-голѣми бели, нека дойде жената!“

Ще кажете: „Какъ ще докажешъ това?“ Ами вие какъ ще докажете това? Нѣщата се доказватъ само тогава, когато сѫдимъ по едни и сѫщи принципи, по едни и сѫщи величини. Ако ви дамъ нѣколко величини – x (първа степень), x2, x3, x4 и ако азъ боравя съ x4, а вие съ x, какъ ще се разберемъ? Тѣзи двѣ величини еднакви ли сѫ? Ако азъ боравя съ x3, разликата е по-голѣма; ако боравя съ x4, разликата е още по-голѣма. Слѣдователно, моралътъ, това е една неизвѣстна величина. Що е моралъ? И право казватъ, че моралътъ е създаденъ за слабитѣ хора, защото когато силниятъ краде никой не може да го накаже, но когато слабиятъ краде всички го наказватъ. Ако дойде единъ лъвъ въ кошарата и задигне една овца, казвате: „Хубаво, че мене не задигна!“ Но ако дойде въ кошарата ви едно малко палаче и разгони овцитѣ, ще дигнете единъ прътъ, ще го ударите и ще кажете: „Да знаешъ, другъ пѫть да не дохождашъ!“

И сега съврѣменниятъ свѣтъ е пъленъ съ малки палачета, а голѣмитѣ тигри, лъвове, тѣхъ законъ ги не хваща. И простолюдието е схванало това и казва: „Законътъ е само за слабитѣ хора, а не и за силнитѣ“. А азъ казвамъ: законътъ трѣбва да бѫде законъ за всички, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Този законъ трѣбва да бѫде абсолютенъ и да се прилага съзнателно отъ всички, а не съ стражари. Ако ти си честенъ човекъ и си служишъ съ стражари, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Ако ти си честенъ човѣкъ и си служишъ съ затвори, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Азъ бихъ желалъ да нѣма затвори, стражари, да бѫде навсѣкѫдѣ отворено и тогава ще кажа: Тукъ има честни хора! А сега навсѣкѫдѣ стражари, войници, затвори и казватъ: „Тѣзи хора сѫ културни, изправни.“

Питамъ, при такъвъ единъ багажъ на съврѣменни мисли, при такова едно схващане на живота, можемъ ли да осмислимъ вѫтрѣшния смисълъ на живота и да му дадемъ права директива? Защото коя е цѣльта на единъ домъ? Нали неговитѣ дѣца? Каква е цѣльта на църквата? Нали сѫ онѣзи поклонници вѫтрѣ, които трѣбва да бѫдатъ какви? Честни и любящи хора. Каква е цѣльта на държавата? Нали нейнитѣ поданици? Какви трѣбва да бѫдатъ тѣ?

Слѣдователно, Христосъ туря този основенъ законъ, че навсѣкѫдѣ само праведнитѣ трѣбва да наказватъ. Когато разберемъ този основенъ законъ, въ обществения животъ ще има една велика реформа. Кого взимаме днесъ за учитель? Нали този, който е способенъ, ученъ, а не невѣжия? Въ

всички отрасли на науката хората сѫ дошли до това положение. Въ църквата до какво положение сѫ дошли? Напримѣръ, въ една църква, въ една религиозна школа, свещеникътъ не трѣбва само да е свършилъ, но да има другъ моралъ, да е абсолютно чистъ, безгрѣшенъ. А сега казватъ: „Не гледай дѣлата на свещеника, а расото му гледай!“ На расото не може да гледаме, това е наше изобретение, а Господь е създалъ хора, които трѣбва да бѫдатъ благородни. Казватъ: „Гледай му шапката!“ Че какво може да видимъ отъ човѣшката шапка, отъ човѣшкия умъ? Я ми кажете една благородна човѣшка мисъль, която човѣкъ да е създалъ до сега! Азъ не съмъ намѣрилъ нито една благородна човѣшка мисъль досега.

Защо не можемъ да създадемъ благородни мисли? – Защото живѣемъ само за себе си. Нашиятъ моралъ е създаденъ възъ основа на егоизма и казваме: „Когато мене ми е добрѣ, свѣтътъ върви отлично!“ Влѣзте въ домоветѣ, въ църквитѣ – сѫщиятъ моралъ. Докато мѫжътъ принася всичко въ кѫщи, милъ и драгъ е той, нѣма вторъ като него, но щомъ не може да принася, жената казва: „Глупакъ е той.“ Като изгуби паритѣ си, изгубва и ума си. Питамъ, какъ е възможно умътъ да бѫде вѫтрѣ въ паритѣ? Че паритѣ, това сѫ продуктъ на човѣшкия умъ. Тѣ сѫ символъ, емблемъ, който човѣкъ е турилъ въ ходъ. Интересно е, когато хората казватъ, че човѣкъ като изгуби паритѣ си оглупѣва. Азъ казвамъ обратното – всички, които иматъ пари сѫ най-глупавитѣ, а които нѣматъ нито петь пари сѫ най-честнитѣ хора. Като нѣмашъ петь пари въ джеба си, никого не обирашъ. А като се събератъ богати, започватъ да играятъ на азартни игри, обиратъ се единъ другъ. И така изопачили поговорката, че който изгубва паритѣ си, изгубва и ума си, а то е обратното. Така и Господь постѫпва. Когато иска да поправи нѣкой човѣкъ взима му паритѣ. Сега и женитѣ казватъ: „Какъ, безъ пари може ли да се живѣе?“ Ами вашата първа майка, като ви роди, съ пари ли ви роди или безъ пари?

Ще ви разкажа единъ случай, който станалъ прѣди години въ София. Единъ бѣденъ чиновникъ, нѣмалъ нито петь пари въ джеба си, получавалъ много малка заплата, никой нищо не му давалъ. Ражда му се дѣте. Той казалъ: „Ехъ това малкото, дѣ се намѣри сега, когато нѣмаме съ какво да го кръстимъ.“ Излиза единъ день и намира една банкнота отъ 100 лева. Кръщава дѣтето. Сѫщиятъ день, когато се родило дѣтето, началникътъ му го повишава. Цѣли осемь години работата му вървѣла добрѣ. Следъ осемь години дѣтето умира. Още сѫщиятъ день го уволняватъ отъ служба, изгубва кѫщата си и дохожда въ сѫщото материално положение, въ което

билъ, когато се родило дѣтето му. Питамъ сега: дѣтето ли създаде паритѣ или паритѣ създадоха дѣтето? Въ свѣта ние се нуждаемъ отъ дѣте, което да ни даде просвѣтление на ума и сърцето, за да разберемъ този великъ законъ на любовьта, който създава гении на човѣчеството, но не като тѣзи гении, които разрушаватъ всичко, а гении на доброто.

И Христосъ, като се наведе долу на земята, пошепна ѝ: „Жено, отъ ревизията, която правя, виждамъ, че не давашъ права насока на дѣцата си.“ И дѣйствително, земята е виновна, затова Господь я наказва. Азъ не взимамъ земята въ смисълъ, както вие я виждате. Малко философски трѣбва да разсѫждавате. Когато вземете едно зрънце или единъ жълѫдъ и искате да разберете жълѫда, можете ли само отъ него да го разберете? Не, трѣбва да му създадете условия да прорасте. Така и земята ще израстне, ще създаде хиляди пѫти по-добри условия. Ако вашето духовно чувство прозре и излѣзете отъ земята, ще видите, че тя не е такава, каквато е. Тѣзи хора, които казватъ, че виждатъ земята, тѣ сѫ още на дъното на земята. Така е и съ рибитѣ, тѣ виждатъ само водата, но не и земята. За да видите земята, трѣбва да излѣзете отъ условията, при които живѣете. Така и рибитѣ казватъ: „Въ водата е всичко.“

Питамъ културата долу въ океана ли е по-голѣма или при насъ на земята? Ако ви кажа, че като излѣзете отъ този океанъ има друга земя, съ друга култура, ще кажете: „Дъската му хлопа“. Ако кажете на рибитѣ, че извънъ водата има земя съ по-висока култура отъ тѣхната и тѣ ще ви кажатъ, че дъската ви хлопа. Но нищо, дъската все трѣбва да хлопа. Когато клепалото на попа хлопа, богомолцитѣ отиватъ на църква. Азъ бихъ прѣдпочелъ водитѣ на океана да хлопатъ, да шумятъ, отколкото да сѫ тихи. Защо? Да ме прѣдупрѣждаватъ. Тихитѣ води сѫ опасни. Азъ прѣдпочитамъ канаритѣ да шумятъ. Защо? За да ми кажатъ, че има прѣграда, прѣпятствие. Азъ бихъ желалъ дърветата да дигатъ шумъ. Мълчание трѣбва да има само кога? Когато човѣкъ иска да прави добро. Когато съврѣменната окултна наука казва, че се изисква мълчание, то значи, че човѣкъ трѣбва да мълчи, докато се роди извѣстна идея. Роди ли се, трѣбва да има шумъ за нейното прорастване.

И сега въ съврѣменното общество трѣбва една положителна философия, едно правилно разбиране на живота. Това правилно разбиране ще внесе онѣзи елементи, които сѫ необходими за нашето растене. Ние сме дошли не като гости на земята, а тя е едно велико училище, въ което сме дошли да се учимъ. Слѣдователно, всѣки отъ насъ трѣбва да знае въ какво

да се учи. Майката казва: „Е, слава Богу, родихъ четири дѣца, мога да си замина“, но се безпокои, като умре, кой ще гледа дѣцата ѝ. Търговецътъ се кахъри на кого ще остави кѫщата, паритѣ си. Министърътъ, свещеникътъ, всички се безпокоятъ, кой ще ги наслѣди. Питамъ: важно ли е това нѣщо въ свѣта, да бѫдешъ министъръ, царь или владика? Това нѣщо е второстепенно. Да бѫдешъ мѫжъ или жена, това нѣщо е второстепенно. Нѣкой казва: „Какъвъ да се родя, мѫжъ или жена?“ Безразлично е, това е второстепенно нѣщо. Дали ще бѫдешъ съ мустаци или съ дълга коса, това е второстепенно нѣщо. Не е въпросътъ тамъ.

Спорятъ дали дѣтето да бѫде мѫжко или женско. При сегашнитѣ условия женскитѣ дѣца сѫ опасни. Защо? Защото трѣбватъ отъ тѣзи валчеститѣ, най-малко 10–15000 лв. да се дадатъ. Значи, не само че ще продадешъ дъщеря си, но ще платишъ и за продажбата. Чудна култура е сегашната! Едно врѣме старитѣ хора, като женеха дъщеритѣ си, на бащата се даваше една сума, а на сестритѣ ѝ се правеха дрехи. Сегашнитѣ хора сѫ обърнали свѣта надолу съ главата. Сега всички трѣбва да работятъ. Защо? – Имаме двѣ дъщери, та трѣбватъ пари, за да се оженятъ. И женитбата и тя не е важно нѣщо въ свѣта, тя е второстепенно нѣщо.

Питамъ тогава: мислили ли сте, кое е сѫщественото въ живота? Трѣбва да се спремъ върху онзи великъ основенъ принципъ. Ще каже нѣкой: „Е, тѣзи нѣща сѫ празни работи, кое е сѫщественото.“ Не, има нѣща важни и когато разрѣшите този сѫщественъ въпросъ за вашия животъ, вие ще разрѣшите индивидуално за себе си въпроситѣ: отъ дѣ идете, какво ще направите, дѣ ще отидете, какви сѫ вашитѣ сили, какъ може да се развивате правилно въ този свѣтъ и други. Вие казвате: „Майката отглежда дѣтето, тя го създава.“ Ако ви кажа обратното, че дѣтето създава майката и то е, което я кара да работи, какво бихте казали? Наблюдавайте природата! Вземете онази кокошка, която отъ сѣнката на човѣка бѣга, като има едно пиле, тя вече настръхва, хвърля се срѣщу човѣкъ, срѣщу нѣкой волъ, за да го защити. И волътъ бѣга. Отъ дѣ е тази смѣлость? Знае волътъ, че това пиле е опасно.

Друго едно заблуждение между хората. Казватъ, че човѣкъ трѣбва да бѫде старъ, за да е уменъ, та да управлява свѣта. Че досега все стари го управляваха, но понеже не можаха да го оправятъ, сега младитѣ идатъ, Старитѣ казватъ: „Тѣзи млади, като дойдоха, развалиха свѣта.“ Тѣ искатъ да хвърлятъ грѣшкитѣ си на младитѣ. Не, не, вие развалихте свѣта, вие трѣбва да поправите грѣшкитѣ си. Не се обиждайте, споредъ мене старъ

човѣкъ е този, който живѣе въ себе си. Сега стариятъ човѣкъ казва: „Едно врѣме много нѣщо правехъ, сега не мога.“ Сега минава за светия, благообразенъ старецъ. Да, вече краката не те държатъ. Идете въ младитѣ му години, тамъ ще го видите. Ние въ нашата философия не се заблуждаваме отъ видоизмѣненията на човѣшкото естество.

Питалъ бихъ тогава: кое е сѫщественото въ свѣта? Малцина могатъ да отговорятъ. Ако кажете умътъ – умътъ се разваля; нѣкой ви хлопне въ главата, мозъкътъ ви не работи логически, не може да разсѫждавате, да говорите. Питамъ: дѣ е умътъ? Ученитѣ казватъ: „Онова съчетание на клѣтки въ мозъка се разваля и човѣкъ не може да разсѫждава.“ Е, въ мозъка има три билиона клѣтки, тогава дѣ е човѣкътъ? При поврѣда на мозъка човѣкъ прѣстава да мисли, но мисъльта не е човѣка. Мисъльта е само едно условие за човѣка, това е само физическото, най-долното у човѣка.

Ще кажете: „Тогава въ сърцето, въ чувствата е човѣкътъ.“ Да, но сърцето и чувствата се измѣнятъ. Мѫжъ, който обичалъ жена си, като остарѣе, казва: „Тази дъртата ми омръзна.“ Жена, която обичала мѫжа си, като остарѣе, казва: „Ехъ, този дъртиятъ да се махне!“ А той, засуква мустацитѣ си, гледа нѣкоя млада и си казва: „Ахъ, онази младата!“ Но captionслѣ се извинява, казва, че на шега говори. Не, той си казва истината. Шега въ този свѣтъ нѣма. Нѣкой пѫть човѣкъ, като не може да направи нѣщо, казва, че на шега било.

Въ руско-турската война двама руснака се спиратъ предъ една рибарница, хвърлилъ се въ очитѣ имъ единъ хубавъ шаранъ, но нѣмали пари да го купятъ. За да го спечелятъ, рѣшаватъ да се скаратъ помежду си. Скарватъ се, дохожда до бой. Рибарятъ ги гледа, рѫкоплѣска. Единиятъ сграбчва шарана, замѣрва съ него другаря си. Слѣдъ 5–10 минути шаранътъ отиде. Ако бѣше на първата минута, щѣха да кажатъ, че е на шега, но слѣдъ 10 минути шаранътъ изчезна. Въ свѣта има шеги, когато нѣщата не могатъ да се направятъ, една привидна хитрость, да се извинимъ. Не, азъ не приемамъ никакви шеги.

Тогава кое е сѫщественото? Ако кажа „човѣшката душа“, вие.не вѣрвате въ нея. Вие нѣмате опитностьта, разговаряли ли сте се нѣкога съ себе си? Ние поддържаме една наука, въ която всѣко нѣщо трѣбва да се опита. Ти съ своята душа разговарялъ ли си? Ами какъ може да се разговаряшъ съ душата си? Това е най-великъ въпросъ. Докато може да се разговаряшъ съ душата си, ти ще разберешъ много велики нѣща, а щомъ не

можешъ да се разговаряшъ съ душата си, ти ще бѫдешъ първокласенъ глупакъ. Душата, това е майката на човѣка. Човѣкъ има двѣ майки въ свѣта. Майка, това е „мая“, това, което обвива човѣка въ материя. Тази майка му е дала всички заблуждения. Има друга майка, която се нарича Божествена душа, а индуситѣ наричатъ това нирвана. Когато влѣзешъ въ нирвана, ще забравишъ всичкитѣ си нещастия и ще бѫдешъ готовъ да прѣнесешъ своитѣ грѣхове, както и грѣховетѣ на всички.

Когато Христосъ казва: „Ако не се отречешъ отъ майка си“, Той разбира тази твоя мая, която ти казва: „Азъ те родихъ, ти ще ме слушашъ, ти ще имашъ моралъ, но ще гледашъ да се осигуришъ въ живота. Позволено ти е да направишъ едно прѣстѫпление за твое благо.“ Тази майка не е възпитала добре дѣцата си, тя е въ крива посока. Вие, майкитѣ, какъ възпитавате дѣцата си? Казвате на дъщеря си: „Ти ще се хранишъ добрѣ, за да бѫдешъ пълна, здрава, да се харесашъ, ще се усмихвашъ.“ Тази майка не е разбрала душата на дъщеря си, тя има прѣдъ себе си едно говедо, което иска да продаде. Ще ме извините, въ моя умъ думата „говедо“ има друго значение. Буквата „г“ означава Божествена величина. Майката има едно съкровище, което използува по кривъ начинъ.

Напримѣръ, имате единъ волъ, бодете го съ остенъ, за да работи, а като дойде единъ стържелъ, дига опашка и бѣга. Питамъ, този волъ има ли умъ да бѣга? – „Бръмчи, казва, нѣщо!“ Сега чета по вѣстницитѣ, хлѣбътъ се повишилъ на 6 лева. Започватъ всички вѣстникари, забръмчатъ – „6 лева хлѣба“. Ама после станалъ 4 лева. Добре, свалятъ опашкитѣ си. На другия день дойде хлѣба 8 лева, пакъ опашкитѣ нагорѣ. Защо туряме цѣна на хлѣба при такива разбирания на живота? Когато Господь даде хлѣба на земята, Той забрани да се продава. И най-голѣмото проклятие въ свѣта е, че това велико благо се продава. Абсолютно забранено е да се продава хлѣба и брашното. И слѣдъ това се питаме, защо свѣтътъ билъ лошъ.

Първото условие е хлѣбътъ да се дава безъ пари. Нѣма по-голѣмо безчестие отъ това, да отидешъ да си купувашъ хлѣба, да ти се продава хлѣбъ. Бѫдещитѣ хора ще се чудятъ на сегашнитѣ, че сѫ били такива говеда. Говедата на XX векъ сѫ продавали и купували хлѣба. И слѣдъ това теорията, че онези хора, които сѫ злоупотрѣбили съ продажбата на жито, до четвъртото поколѣние хаиръ не сѫ видѣли. Не мислете, че този кармически законъ прощава. Не казвамъ това да стане изведнъжъ, но да дойде въ нашитѣ умове мисъльта, че хлѣбътъ трѣбва да бѫде безъ пари, понеже така е опрѣдѣлено отначало. Ни поменъ да нѣма отъ това, да се

продава хлѣба. И България трѣбва да бѫде първата държава, която да приложи това правило: хлѣбътъ безъ пари.

Да се повърна назадъ. Хлѣбътъ ще стане безъ пари само тогава, когато се изпълнятъ Христовитѣ думи: „Онзи, който направи този законъ, хлѣбътъ да бъде безъ пари, трѣбва да е праведенъ човѣкъ.“ Ако е грѣшенъ, той ще създаде по-лошъ законъ, затова нека хлѣбътъ бѫде безъ пари. Онзи, който създава този законъ, трѣбва да бѫде човѣкъ праведенъ, мѫдъръ и благороденъ въ най-висша смисъль.

И сега знаете ли колко жени, колко момичета има въ свѣта, които сѫ продали своята честь само за хлѣба, изгубили сѫ най-възвишеното и благородното отъ себе си, само за хлѣба! И сега седимъ и казваме: „Господи, да бѫде Твоята воля!“ Да бѫде Твоята воля, но да стане нашата воля, все тъй се молимъ ние. Ходимъ съ хубави дрехи, съ цилиндри, а тѣзи наши сестри въ порока киснатъ. – Защо? – За единъ самунъ хлѣбъ продаватъ своята честь. Е, какъ ще оправдаемъ това нѣщо, ние бащи, майки, министри, царе, учители, професори? Ще кажете: „Тъй Господь направилъ нѣщата.“ Лъжа е това. Вие направихте тѣзи нѣща въ миналитѣ поколѣния. Слѣдователно, това, което хората направиха, ние трѣбва да го оправимъ. Ако нѣкой е развалилъ кѫщата на нѣкого, умнитѣ трѣбва да я поправятъ. Затова у насъ трѣбва да влѣзе този великъ импулсъ, а не само да се числимъ къмъ нѣкоя школа и да казваме, че такъвъ билъ Богъ, онакъвъ билъ Богъ.

Питамъ: въ вашия градъ хлѣбътъ продава ли се? – „Да, ние сме културни хора, черниятъ хлѣбъ е по-ефтинъ, бѣлиятъ – по-скѫпъ.“ Казвамъ: азъ имамъ по-особено мнѣние за васъ. Ако това разбиране въ свѣта не се промѣни, животътъ за въ бѫдеще може да стане 100 пѫти по-ужасенъ отколкото е сега. Въ 100 години хората ще се изродятъ само отъ тази фалшификация на хлѣбъ съ примѣси отъ варъ, пѣсъкъ, бобъ и други. Защо го фалшифициратъ? Всѣки иска да спечели. Сега вие, религиознитѣ хора ще кажете: „Това не е наша работа, има държавници“. Когато въ свѣта дойде онзи облакъ, който плава на небето, отъ една капка ли е? Нали всѣка капка въ него има инициатива да слѣзе, да измие нѣщо като падне, иска да причини нѣкаква полза? Тѣзи хиляди капки измиватъ цвѣтята, трѣвитѣ и започва всичко да расте. Ние сме сега тѣзи водни капки. Ако вие не турите вашия умъ, желание, инициатива, какъ ще стане всичко това? Въ единъ отъ еврейскитѣ пророци Господь казва: „Когато потърсите съ всичкото си сърце, ще намѣрите Господа“. Какво значи да намѣрите Господа? Значи да

започне този великъ законъ на любовьта да дѣйствува у васъ. Какво трѣбва да правимъ тогава? Азъ разрѣшавамъ въпроса така: ако започнете да ядете най-простото ядене, каквото най-бѣднитѣ ядатъ, вие ще създадете една велика вълна, която ще оправи въ скоро врѣме свѣта. А сега ние сѣдаме на обѣдъ и започваме – едно блюдо, второ блюдо и т.н. Има хора въ София, които харчатъ за вечеря 1000 лева, други – 50 лева, а трети гладни лѣгатъ. И послѣ водятъ една такава блудна жена, прѣстѫпила за хлѣбъ. И питатъ Христа: „Какво да направимъ съ нея?“ Христосъ отговаря: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека първъ хвърли камъкъ върху нея.“

За положението на тази жена вие станахте една колективна причина. И за да изправите тази жена, трѣбва да бѫдете абсолютно чисти. Споредъ учението, което сега идва отъ невидимия свѣтъ се изисква не палеативна чистота, а абсолютна. Когато дойде чистотата у кого и да е, той ще бѫде мощенъ, силенъ, нѣма да има никакво обезсърчаване. Чистотата, това е здраве за човѣшкия умъ; чистотата, това е здраве за човѣшкото сърце; чистотата, това е здраве за човѣшката душа. Първата хигиена е чистотата на ума, на сърцето и на душата. Новото учение има медицина за здрави хора. Въ свѣта ние имаме затвори за прѣстѫпници, болници за болни, заведения за сирачета, но нѣмаме още заведения за здрави, умни и добри хора. Едва една малка опитность се прави въ училищата. Ако този опитъ се направи така, че да се затворятъ всички затвори, болници и всичко да се обърне на училища, другъ резултатъ ще има. А сега дойде докторътъ, пипа пулса, пулсътъ е 120, сърцето ненормално, черниятъ дробъ разстроенъ, но кои сѫ причинитѣ за тѣзи разстройства? – Хлѣбътъ.

Азъ мога да направя опитъ съ васъ. За въ бѫдеще въ месенето трѣбва да има хигиена. Болнитѣ, нечестнитѣ хора не трѣбва да бѫдатъ фурунджии, но честни, здрави хора трѣбва да бѫдатъ фурунджии. Този човѣкъ като меси хлѣбъ трѣбва цѣлъ день да пѣе. Азъ бихъ прѣпорѫчалъ на васъ женитѣ слѣдното – когато нѣкоя жена нѣкой день е неразположена, да извика нѣкоя своя сестра и да ѝ каже: „Сестро, азъ днесъ не съмъ разположена, не съмъ достойна да меся хлѣбъ, затова услужи ми ти.“ Неразположенъ ли си, това е проказа въ хлѣба. Казвате: „Днесъ хлѣбътъ не е измесенъ.“ Казвамъ: не е измесенъ, не е изпеченъ. Защо? Защото отиваме да ловимъ блудницата, а че онзи продава хлѣба съ пари, казваме, че това е законъ в обществото.

Азъ искамъ да разрѣшите този въпросъ въ себе си. Ако вие не го разрѣшите, има други сили, който идватъ и тѣ ще го оправятъ, тѣ ще го

разрѣшатъ. Въ свѣта има едни разумни, интелигентни сили, толкова силни, че всѣки, който не е готовъ, знаете ли какво ще стане съ него? Ще ви кажа. Когато на единъ барабанъ има много прахъ, какво става съ праха? Взиматъ пръчицата и удрятъ барабана. Така и вие сте на барабана и като удари онзи съ топуза, 1000 км. ще отскочите отъ барабана. Въ този законъ нѣма да те питатъ какъ си, къмъ каква партия принадлежишъ, а ще те питатъ: „Ти хлѣбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си?“ – „Да.“ – „Вънъ отъ барабана – думъ!“ Нѣкой заема високо положение. Ти хлѣбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си? Вънъ отъ барабана! И царе и министри, до единъ ще има хвъркане. Великиятъ Господь, който е направилъ свѣта, ще каже: „Благото, което съмъ ви далъ, нѣмате право да го продавате, да развращавате вашитѣ и сестри и братя.“

Сега приемете това въ себе си. Ще кажете: „Азъ имамъ особени вѣрвания.“ Долу вашитѣ вѣрвания! Въ свѣта има само единъ законъ, закона на любовьта. Искашъ ли всички да чувствуватъ тази велика любовь, искашъ ли тази мисъль да бѫде за всички? Защо да не желаемъ за всички това добро? Това нѣма да дойде изведнъжъ, но ние трѣбва постоянно да работимъ, за да се подготвимъ. Трѣбва онзи, онзи вѫтрѣшния, какъ го наричате? Когато мѫжътъ на нѣкоя жена донесе месо, хлѣбъ, тя казва: „Милички!“ Бумъ отъ барабана!

Сега вие, жени, проповѣдвайте: хлѣбътъ трѣбва да бѫде безъ пари, тъй е казалъ Господь първоначално. Ще ви дамъ единъ проектъ. Ще видимъ колко хлѣбъ трѣбва за България, колко декара земя ѝ е нужно и азъ ще бѫда първия, който ще работя всичко безъ пари. Ще изоремъ, ще ожънемъ нивитѣ, за да бѫде хлѣбътъ за всички безъ пари. Всички ще отидемъ да работимъ на нивата, за да направимъ хлѣба даромъ. Има ли нѣщо лошо въ това? Може да се отдѣли толкова земя, че да даде колкото хлѣбъ ни е потрѣбно, а за всичко друго, добъръ е Господь, защото Господнята молитва казва: „Хлѣбъ нашъ насѫщний дай ни го намъ днесъ!“ Сега вестникаритѣ пишатъ: „Хлѣбътъ струва 6 лева, 8 лева, какво ще правимъ, какъ ще прѣминемъ?“ Казвамъ: намѣсто да се създаде членъ 4, нека се създаде членъ 10, хлѣбътъ да е безъ пари. Нека на всички граждани да се опрѣдѣли извѣстна часть земя, всички да поработятъ, за да направимъ хлѣбътъ да е безъ пари. Тогава нѣма да водятъ прѣдъ насъ блудницата и да казватъ: „Учителю, какво да правимъ съ нея?“ Който е безгрѣшенъ, нека първъ хвърли камъкъ върху нея.

За да обясня мисъльта си, ще приведа единъ разказъ. Ние трѣбва да

добиемъ тази велика истина въ свѣта. Единъ царь ималъ три дъщери. Тѣ били родени въ различно врѣме, имали различни дарби, но най-младата била най-хубава, най-добродѣтелна. Понеже била толкова красива, баща ѝ постоянно я държалъ затворена, да не я виждатъ човѣшки очи. Научили се сѫсѣдни царски синове за тази красива царска дъщеря, та пратили сватове да я искатъ да имъ стане царица. Но бащата, както и нѣкои мѫдреци искали да узнаятъ кой момъкъ е достоенъ за нея, затова бащата облѣкълъ десеть момичета съ слугински форми и между тѣхъ турилъ и тритѣ си дъщери. Най-младата му дъщеря била съ начернено лице. Дошли сватове и царьтъ имъ казва: „Изберете си, която искате“. Всѣки царски синъ като виждалъ най-хубавата отъ момитѣ, казвалъ: „Тази е красивата царска дъщеря, тя ще бѫде!“ На грозната между момитѣ никой не обръщалъ внимание. Оженили първата, обаче работитѣ въ царството не вървятъ. Всички моми една по една се оженили, но никой отъ царскитѣ синове не попаднали на една отъ тритѣ царски дъщери. Единъ отъ тѣзи царски синове, който билъ най-добрия и най-мѫдрия, като дошълъ на гости, той искалъ да имъ отдаде най-голѣмо почитание и уважение, но като правилъ тѣзи поклони, падналъ и строшилъ крака си. Всички слугини, като видѣли, че му се счупилъ кракътъ, избѣгали, но най-грозната, като го видѣла, дошла да му прѣвърже крака и казала: „Нищо, това е единъ инцидентъ.“ Той казалъ: „Тази е царската дъщеря, позналъ я.“ Ние съврѣменнитѣ хора не познаваме най-красивата дъщеря, но тази, която е облѣчена въ дрипи, тя е, която ни прѣвързва крака. Сега тѣзи три сестри трѣбва да дойдатъ въ свѣта.

Всички говорятъ все за любовь, всички говорятъ за истина и мѫдрость, но любовь нѣматъ. Запитвалъ съмъ мнозина: „Изпитвали ли сте любовь?“ – „Какъ не, сърцето ми е горѣло!“ Казвамъ, Любовьта гори, но не изгаря. Нѣкой казва: „Е, едно врѣме съ моята млада каквото опитахъ, сърцето ми гореше!“ – „Сега гори ли?“ – „Не.“ Казвам, този огънь е фалшифъ, ти Божествения огънь не си изпиталъ. На този огънь кокошки, агнета не се печатъ. Той пече, пече, създава всички плодове, всичко на него зрѣе. Първиятъ опитъ, който направихме въ врѣме на войната, бѣше да познаятъ хората тази идея, тази жива енергия. И цѣлото духовенство дигна олелия. Азъ разбирамъ тази енергия като такава, която дава животъ на всичко, която кара всичко да зрѣе. Тази енергия идва само сутринь, при изгрѣва на слънцето, на обѣдъ не идва. Тази жива енергия не идва отъ слънцето, нѣма да ви кажа отдѣ идва. Ще кажете: „Отъ дѣ е Господь?“ Откѫдѣ? – Отпрѣдъ, отзадъ, но не и долу. Неприятельтъ идва, казвате,

отвсѣкждѣ. Да, въ този кржгъ на движение неприятельтъ идва отвсѣкждѣ, но тази жива енергия не идва отвсѣкждѣ. По нейния пжть никое живо сжщество не слиза, тя само слиза; даже и ангелитѣ не може да минатъ по нейния пжть. Тя е особена жива енергия. Тогава какво казва духовенството? Васъ не ви трѣбва да търсите сутринь въ природата, ами тукъ въ църквата. Ако тази сила е въ църквитѣ, питамъ – дѣ е животътъ тогава? Въ коя църква е тя? Я ми кажете една църква въ България, въ която, като внесемъ единъ човѣкъ, да оживѣе? Да, тя е въ църквата, но дѣ е тази църква? Тя е въ църква, дѣто живѣе тази жива енергия. Ако имате закона на мждростьта въ ума си, закона на любовьта въ сърцето си и истината въ душата си, тази жива природа ще ви се изяви по единъ особенъ начинъ. Това може да провѣрите.

Ще ви обясня закона, дѣто често се раждатъ нѣкои добри дѣца, светии или гении. То е защото майката е излѣзла точно въ такъвъ моментъ, когато тази жива енергия е слизала. Понѣкога, като попадне тази велика струя върху нѣкого, се ражда и нѣкоя хубава, велика идея. Доброто не идва всѣкога, животътъ не идва всѣкога, той идва само при опрѣдѣлени периоди, при опрѣдѣлени врѣмена, когато Господь идва, когато идва тази велика сила. Достатъчно е само единъ пжть да я посрѣщнешъ, ти ще получишъ благото на свѣта. Стига единъ пжть да посрѣщнешъ тази царска дъщеря и ще кажешъ: „Разбирамъ смисъла на живота, готовъ съмъ, Господи, да върша Твоята воля.“ А сега, този писалъ така, онзи писалъ така, толкова полета имало, такъвъ бил раятъ. Кждѣ е раятъ? Били ли сте вие тамъ? Този рай не е такъвъ, какъвто вие го знаете. За този рай, за който ви говоря често, кракътъ ви не може да влѣзе тамъ. Онзи, който е купувалъ и продавалъ хлѣба, ни косъмъ може да попадне отъ него тамъ. Хора, който сж купували и продавали хлѣба, въ царството Божие не могатъ да влѣзатъ. Ще провѣрите това, като отидете горѣ. Ще прочетете този надписъ на рая: „Човѣшки кракъ, който купува и продава хлѣба, не може да стжпи въ този рай.“ Една горчива истина, но велика истина е. Тази истина трѣбва да се тури на земята и за въ бждеще всички хора трѣбва да ядатъ хлѣбъ безъ пари. Не е позволено да продавашъ хлѣба на брата си.

Това е новото учение и малцина, ако го приложите, ще имате благословението на всички сили, които работятъ, на всички добри хора по лицето на земята. Не мислете, че нѣма добри хора по земята. Има добри хора, но тѣхнитѣ списъци не сж на земята, а сж горѣ. Онзи, комуто е записано името въ нѣкоя църква, да се не лъже. Празни сж тѣзи списъци.

Въ каквото общество или църква да си записанъ, това не важи. Само въ една книга е важно дали си записанъ и тѣзи хора, които сѫ записани тамъ, се наричатъ чада Божии, дъщери и синове Божии; тѣ сѫ хората, които сѫ готови да се жертвуватъ за благото на човѣчеството. Въ тази Божествена книга има още празни листове, та и вие може да запишете вашитѣ имена.

Сега нѣкои, като ме гледате, ще кажете: „Ама че иска да ни пали сърцата, този човѣкъ!“ Това е най-възвишеното, за което ви говоря, може да напишете: любовь, единство, съгласие. Единство съ Бога, съгласие съ Бога, Който е Любовь и Който обича всички. Съгласие съ Бога, Който иска да тури въ всичко редъ и порядъкъ. Нѣкои дѣца Той е турилъ съ главата надолу, дърветата напримѣръ, други е направилъ кристали, нѣкои направилъ бръмбъри, мухи, говеда, а нѣкои направилъ хора съ два крака и тѣ мислятъ: „Ние не сме като нашитѣ братя.“ Чакайте, вашитѣ глави не сѫ излѣзли още. Ние трѣбва единъ день да станемъ дърво съ листа, цвѣтове, да оживѣе това дърво.

Когато при Христа доведоха блудницата, Той пишеше това на земята: „ Далечъ сте вие да разбирате Божиитѣ пѫтища, далечъ сте още да сѫдите.“ Това пишеше Христосъ. И днесъ Христосъ пакъ пише. Когато жената хока мѫжа си, Христосъ пакъ пише. – „Господи, за такъвъ глупакъ ли трѣбваше да се ожена?“ Христосъ пакъ пише, казва: „Жено, ако си безгрѣшна, хвърли камъкъ върху него.“ Мѫжътъ казва: „Тази грозотия, която изпи живота ми досега, направи ме най-голѣмъ нещастникъ, на такава ли жена трѣбваше да попадна, по-красива ми трѣбваше“. Христосъ пише: „Ако си безгрѣшенъ, хвърли камъкъ върху нея“. Учительтъ въ училището казва: „Тѣзи дѣца, тѣзи свини, дѣто майкитѣ имъ ги народили, на менъ ли трѣбваше да се паднатъ?“ Христосъ пише: „Който е безгрѣшенъ, нека тури рѫка на тѣзи свини.“ Свещеникътъ казва: „Тѣзи лицемери, това паство отъ дѣ ми дойде?“ Христосъ пише: „Който е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху това паство.“ И за всички сега Христосъ пише. И почватъ хората да излизатъ. Какъ излизатъ? Казватъ: „Иванъ снощи умрѣлъ“. Тъй ли? Господъ да го прости. – „Мара снощи умрѣла.“ – „Еди-кой си министъръ умрѣлъ.“ Казвамъ, излизатъ изъ църквата всички, всички единъ по единъ излизатъ, а остава само тази жена – блудницата. Най-честната, най-благородната, най-искрената душа, която доведоха при Христа, бѣше тази блудница. – „Жено, не те осѫждамъ, иди и не съгрѣшавай повече, защото въ твоята душа има нѣщо възвишено, благородно.“ Знаете ли какъ излѣзе тази жена? Нѣма да завърша своята

бесѣда, ще оставя вие сами да турите заключение. На умнитѣ малко е достатъчно.

Любовьта съ пари не се купува и съ пари не се продава. Запомнете тѣзи нѣща. Истината съ пари не се купува и съ пари не се продава. Мѫдростьта съ пари не се купува и съ пари не се продава. Правдата съ пари не се купува и съ пари не се продава. Добродѣтельта съ пари не се купува и съ пари не се продава.

Бесѣда, държана на 22 май 1921 година

Аритметическитѣ дѣйствия въ живота.

Събиране, умножение и степенуване

„А това казваше той да го изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави.“
(Йоана, гл.6, ст.6)

Ще започна съ едно просто математическо опредѣление. „Въ дѣйствието събиране, събираемитѣ сѫ различни“, казватъ математицитѣ. Ако двѣтѣ събираеми сѫ равни, имаме умножение. Ако множителитѣ на едно произведение сѫ равни, имаме степенуване. Значи, за да се съберат двама души на едно мѣсто, трѣбва да сѫ различни, щомъ не сѫ различни, никога не може да имате събиране. Имайте прѣдъ видъ, че събирането и умножението, това сѫ два различни процеса. И повечето математици казватъ, че отъ събирането произлиза умножението, а отъ умножението произтича степенуването. Слѣдователно, когато вие искате да разрѣшите единъ въпросъ по закона на събирането, събираемитѣ или тъй да ги кажемъ странитѣ на това равенство или на това дѣйствие трѣбва да бѫдатъ различни. Вие не може да съберете двама мѫже на едно мѣсто, по никой начинъ, не може да съберете и двѣ жени на едно мѣсто, но единъ мѫжъ и една жена може да ги съберете. Слѣдователно, мѫжътъ и жената започватъ съ първия процесъ, понеже се различаватъ. И Господь започва съ събирането. Законътъ казва, че отъ събирането произтича умножението. И тъй е. Дѣцата, които се родятъ въ този домъ, към кой процесъ спадатъ? – Къмъ умножението, тѣ се умножаватъ. Слѣдователно, тѣ трѣбва да бѫдатъ равни. Равенство може да има само въ умножението. Но за да се подигне човѣкъ на едно по-високо равнище на степенуване, тогава множителитѣ, които произвеждатъ произведението, трѣбва да бѫдатъ равни.

Сега да пристѫпя къмъ прѣдмета. Животътъ самъ по себе си е една велика задача, нейното разрѣшение трѣбва да започне съ събирането, умножението, изваждането и дѣлението. Така може да се разрѣши. Най-първо трѣбва да започнемъ съ двата процеса: събиране и умножение. Слѣдъ това, като изучимъ този великъ законъ на живота, ще пристѫпимъ къмъ другитѣ двѣ дѣйствия – изваждане и дѣление. Вие сте учили тѣзи дѣйствия. Какви велики тайни се криятъ въ тѣзи процеси на математиката!

И когато ние се научимъ да събираме правилно, когато се научимъ да умножаваме и степенуваме правилно, значи ние сме разбрали този великъ процесъ, който върви послѣдователно. Вие не може да умножавате прѣди да сте събирали и не може да степенувате прѣди да сте умножавали, т.е. не може да минете прѣзъ степенуването, ако не сте минали прѣзъ другитѣ три процеса.

Сега Христосъ ги изпитва. За какво ги изпитва? Защото ние всички се интересуваме само за едно нѣщо – да живѣемъ. Понеже храната е едно отъ условията да се поддържа живота, ние се самозаблуждаваме, като казваме, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Но смѣшно е, когато се твърди, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Щомъ живѣешъ, безъ хлѣбъ може да се живѣе, а щомъ не живѣешъ, безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Твърдението или отричането на единъ фактъ какво показва? Когато се твърди единъ фактъ, показва, че той е вънъ, въ физическия свѣтъ, а когато се отрича, показва, че той е вжтрѣ, въ духовния свѣтъ. Слѣдователно, той едноврѣменно не може да сжществува на двѣ мѣста, т.е. не може да се проявява въ двѣ посоки. Човѣкъ едноврѣменно не може да бжде и добъръ и лошъ. Имайте прѣдъ видъ, че азъ взимамъ думата „лошъ“ или „зълъ“ като едно проявление, а не както вие я взимате. Има зло относително, има и зло принципално. Това, което спъва нашия личенъ животъ, наричаме зло за насъ, но това което спъва едного, може да служи за добро на другиго. Когато вие изядете едно агне, какъ оправдавате постжпката си? Оправдава се съ това, че вие живѣете, но единъ день ще си поправите грѣшката. Когато умирате обаче, съ нищо не може да оправдаете тази постжпка. Всички хора искатъ да се събиратъ, всички искатъ да се умножаватъ, да се степенуватъ, това го желаятъ всички, това е турено въ основата, но съврѣменнитѣ хора не искатъ да бждатъ изпитвани; щомъ дойде до изпитанията, казватъ: „Всичко добрѣ, но тѣзи изпитания да не сж…“

Сега ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да направя този стихъ малко по-ясенъ. Ще ви говоря въ притчи и въ символи, защото голата истина е непоносима за хората тъй, както свѣтлината е непоносима безъ извѣстна срѣда, която трѣбва да я смекчи, напримеръ водата, облацитѣ. Като се смекчи, тя става такава, че ние може да я понесемъ. Въ древностьта, прѣди 12 000 години, тъй казва прѣданието, по прѣдание говоримъ, не по факти, нѣкждѣ въ Мала Азия или въ голѣмата Азия имало едно царство. Царьтъ въ това царство билъ много благочестивъ човѣкъ. Родилъ му се единъ отличенъ синъ, много уменъ, способенъ, който

обѣщавалъ велики блага на свѣта. Обаче, тогавашнитѣ астролози, мѫдреци, прѣдсказали, че съ сина ще се случи едно събитие, което ще измѣни цѣлата сѫдба на неговия животъ. Единъ день, слѣдъ смъртьта на баща си, младиятъ принцъ отишълъ на ловъ и когато гонилъ една сърна да я убие, миналъ прѣзъ единъ сухъ клонъ, който го мушналъ въ дѣсното око и го извадилъ, ослѣпилъ го. Този младъ царь, за да не остане посраменъ прѣдъ своитѣ поданици, че билъ невнимателенъ, казалъ, че небето го посѣтило съ едно велико благословение и че всички добри хора трѣбва да иматъ по едно око – лѣвото, дѣсното не имъ трѣбва. И тъй, той турилъ като правило, че всѣки, който дойде да го посѣти, непрѣмѣнно трѣбва да извади дѣсното си око. Това било привилегия за онѣзи, който ще го посѣтятъ и за да приематъ едно царско благоволение, трѣбвало да извадятъ дѣсното си око. Тъй че всѣки, който нѣмалъ дѣсно око, при царя ходилъ. Обаче, дошло врѣме да наследи царството, трѣбвало да се ожени. Оженва се за една много красива княгиня. Единъ день, по нещастие пада единъ камъкъ и смачква носа ѝ. За да не кажатъ, че тази царица пострадала по невнимание, казала, че да бѫде човѣкъ съ смачканъ носъ това било най-голѣмото благоволение и затова всички жени, който искали срѣща съ нея, трѣбвало да иматъ смачканъ носъ. Та въ това царство на всички мѫже, който посѣщавали царя, било извадено дѣсното око, а на всички жени, който посѣщавали царицата, носътъ билъ смачканъ.

Мисля че отъ тогава останало у хората това чувство да се хвалятъ съ своитѣ недостатъци. Че това е фактъ, знаете ли отъ кога е осталалъ у хората обичай да си стрижатъ косата? Единъ отъ френскитѣ крале ималъ една рана на главата си и за да покаже на хората, че билъ герой, остригалъ косата си. И всички други мѫже по негова мода, ниско се стрижатъ, обаче не виждамъ тѣхнитѣ качества на главата. Тъй щото онѣзи жени отъ васъ, на който носоветѣ сѫ сплеснати физически или сърдечно или умствено, сте посѣтили тази царица, а тѣзи мѫже, на който окото е извадено физически, сърдечно или умствено, сѫ посѣтили този царь прѣди 12 000 години.

Разбирайте това, както ви казахъ, а именно: въ математиката, при събирането, събираемитѣ не сѫ равни, при умножението сѫ равни, а при степенуването производителитѣ сѫ равни. Този животъ, който е вложенъ сега вѫтрѣ у насъ, азъ говоря за съзнателния животъ, той си има свой произходъ. Подъ думата „произходъ“ разбирамъ, когато този животъ е придобилъ форма. Ще кажа: Отъ безформеното нѣщо е произлѣзло форменото нѣщо, отъ безименното е произлѣзло именното и отъ

безконечното – конечното.

Значи, първо трѣбва да се прояви една форма, а послѣ да ѝ се тури име. И когато безпрѣдѣлното или вѣчното се опрѣдѣлило, тогава идатъ конечнитѣ нѣща. Сега философитѣ питатъ кое е конечно. формено е това, което е свързано съ безформеното; именно е това, което е свързано съ безименното; конечно е това, което е свързано съ безконечното. Тукъ нѣма никакво противорѣчие. За да можемъ да разберемъ нѣщата на земята, за да ги изучаваме, трѣбва да се оформятъ, трѣбва да иматъ име, трѣбва да се ограничатъ. Слѣдователно, нашиятъ животъ е форменъ, именenъ и конеченъ. Като казвамъ конеченъ, не значи, че се свършва животътъ. философия се изисква тукъ, да мислите. Нѣкои искатъ да влѣзатъ въ безформения свѣтъ. Ако въ Господа отъ безкрайната вѣчность се заражда желание да създаде една форма, да създаде едно име и единъ край, конецъ, ние по-умни ли сме да искаме да станемъ безформени, безименни и безконечни? Това показва, че сме най-голѣмитѣ глупци. Отъ тукъ произлизатъ страданията. Желанието на съврѣменнитѣ хора е, като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да си изгуби формата; като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да се не знае името му; като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да го ограничатъ.

Но това не е животъ, това азъ наричамъ аномалия, това е отклонение отъ живота. Това сѫ като онѣзи малки водни капки, които се отклоняватъ отъ общото течение. Противъ това нѣмамъ нищо. Какъ е произлѣзълъ, отдѣ е произлѣзълъ този нашъ животъ, който е оформенъ сега? Отъ безконечния животъ. А какво нѣщо е конеченъ и безконеченъ животъ? Конечно е това, което ние правимъ, а безконечно е това, което Богъ прави. Слѣдователно, всѣкога ние знаемъ, че като намѣримъ, че нашитѣ работи сѫ безконечни, казваме, че Богъ е направилъ нѣщата конечни. Какъ разбирате конечнитѣ нѣща? Когато имате кредитъ въ една банка, вие постоянно ходите, изваждате си пари и процесътъ върви благополучно, но направите едно прѣстѫпление, вашиятъ благодѣтель казва на банката: „Не му давайте“ и вашата помощь става конечна, свършва се, прѣкратява се. Защо? – Защото сте извършили едно прѣстѫпление. И всѣкога, когато благото се прѣкратява, идватъ нѣкои нещастия, хората сѫ извършили едно прѣстѫпление; слѣдователно въ Божествената банка на живота се дава заповѣдь да станатъ нѣщата конечни. Всѣко нѣщо става конечно само тогава, когато го изгубите. Като наближи да умирашъ, казвашъ: „Свърши се животътъ, стана конеченъ.“ Защо наближава да умирашъ? Викатъ те да

дадешъ отговоръ на Божествената банка, да знаятъ какъ си изживѣлъ. Ама хората казватъ: „Ние имаме право да ядемъ, да пиемъ, да живѣемъ.“ Нѣмате право, не сте свободни. Свободенъ човѣкъ може да бѫде само онзи, който е научилъ да събира, умножава и степенува. Свободна майка е само онази, която може да ражда добри и умни дѣца. Защото тѣзи дѣца какви ще бѫдатъ? Тѣ ще сѫ степенувани. Мѫжътъ и жената образуватъ събирането, дѣцата образуватъ умножението, а тѣхното развитие подразбира степенуването. Слѣдователно, развитието започва съ събирането.

И тъй, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, за да ги изпитва и казва: „Колко хлѣбъ е потрѣбно и отъ дѣ да вземемъ хлѣбъ, за да нахранимъ тѣзи хора?“ Сегашнитѣ хора ще кажатъ, че трѣбва да вземемъ този хлѣбъ отъ нивитѣ. Земледѣлцитѣ иматъ начинъ, хвърлятъ тѣзи житни зрънца въ земята и тѣ се умножаватъ. Вие, гражданитѣ отивате, мѣрите го и този процесъ върви. Питамъ сега: въ природата има ли другъ начинъ за хранене отъ този или той е единствениятъ начинъ? Има. Единъ день вие ще приемате храната тъй свободно, както приемате въздуха. Въздухътъ прѣзъ никакви хамбари не минава, прѣзъ никакви мелници, прѣзъ никакви фурни. И дишането и то е едно ядене. Въ една минута се взиматъ 20 обѣда. Колко често се яде! Ще дойде день, когато ще приемаме храната тъй свободно, както приемаме въздуха. Но кога ще бѫде то? Когато хората се научатъ да събиратъ, умножаватъ, степенуватъ, когато хората се научатъ да не се хвалятъ съ своитѣ недостатъци. Ние съврѣменнитѣ хора, за всѣки свой недостатъкъ, за всѣко свое прѣстѫпление все ще намѣримъ нѣкоя качулка да се оправдаемъ. Ще кажемъ, че обществото било такова, майката и бащата сѫ такива, поколѣнието е такова, а ние сме хора чисти, не носимъ никаква отговорность.

Дъщерята казва на майка си: „Защо си ме родила!“ – негодува. Синътъ сѫщо казва на майка си: „Защо си ме родила!“ А бе, синко, майка ти не те е родила, ти я заставя да те роди. Едно врѣме като мома, ти я заставяше да не стои въ кѫщи, да ходи да се срѣща, да се ожени. А сега питашъ майка си защо те родила. – „Ами че ти ме застави, синко, да те родя.“

Нѣкой казва, че Господь създалъ свѣта. Азъ казвамъ, че ние заставихме Господа да създаде свѣта. А сега Го питаме защо е създалъ свѣта така. Господь казва: „Това е вашиятъ свѣтъ, азъ го направихъ тъй, както вие искахте, споредъ вашия планъ.“ И сега, когото срѣщнешъ, всѣки

казва, че свѣтътъ не билъ направенъ хубаво. Е, какъ? Казва: „Туй да има, онуй да има.“ И слѣдъ като има всичко, пакъ казва, че свѣтътъ билъ развалено. Слѣдователно, сегашниятъ свѣтъ е свѣтъ произведенъ отъ хората. Като казвамъ този свѣтъ, не говоря за Божествения свѣтъ, а за нашия. Затова вие трѣбва да правите разлика между Божествения свѣтъ и човѣшкия. Въ човѣшкия свѣтъ има дисхармония, въ човѣшкия свѣтъ има противорѣчия, има зло и добро. Защо има зло и добро? Защото едни хора сѫ добри, а други – лоши? Тъй искатъ да живѣятъ, тѣ доброволно прѣдпочитатъ да живѣятъ добрѣ или злѣ. Никой не те заставя да живѣешъ злѣ въ свѣта. Ти искашъ да живѣешъ така, защото въ всѣко зло има извѣстно удоволствие, приятность. Нима онзи вълкъ, като изяде една овца, му е злѣ? Като я изяде, казва: „Това е животъ.“ Но като го хване овчарьтъ и му одере кожата, казва си: „ Ако знаяхъ, че за една овца ще ми одератъ кожата, можехъ и трѣва да ямъ.“ Слѣдователно, когато дойде да даваме смѣтка за нашитѣ лоши постѫпки, за нашитѣ прѣстѫпления, казваме: „Това е много лошо.“ Защото ние не сме сами фактори. Слѣдователно, конечнитѣ сѫщества, които сѫ образували конечнитѣ форми и конечнитѣ имена сѫ направили всичко конечно. Свѣтътъ сега е пъленъ съ конци, отъ конци е направенъ. Все машинитѣ чувашъ: „Тракъ-тракъ“, сега всичко ще ушиемъ отъ конци, а послѣ казваме: „Разкърпи се, разши се.“ Да, отъ конци е направено. Сега и нашитѣ мисли и дѣйствия сѫ все отъ конци.

И нашиятъ моралъ е такъвъ. Жената живѣе морално. Защо? – Защото дърво има. Казва: „Азъ живѣя почтено.“ Защо? – „Защото моятъ господарь дърво има.“ Страхъ има отъ мѫжа си. Домоветѣ ги е страхъ отъ обществото, обществата отъ народа и т.н. Всички живѣятъ почтено, защото дърво има. И това дърво не е сурово, а сухо. Азъ взимамъ това дърво въ широка смисъль, като олицетворение на онѣзи прѣпятствия, които ни създаватъ нещастията и като не знаемъ какъ да се избавимъ отъ тѣхъ, въ нашия умъ се зараждатъ всички противорѣчия.

Сега Христосъ изпитва всички ученици. На какво Той имъ зададе задачата: свѣтътъ може ли да се създаде по другъ начинъ. Хиляди и милиони начини има, по които материалниятъ свѣтъ може да се прѣобрази. Тогава, каква е разликата между единия и другия свѣтъ? Да вземемъ физическия, астралния и менталния свѣтъ. Какви сѫ различията в тѣзи три свѣта. Всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има свой прѣдметъ, всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има своя материя, която е оформена споредъ законитѣ, които сѫществуватъ тамъ и всички тѣзи свѣтове сѫ свързани единъ съ

другъ. Напримѣръ, да вземемъ думата „твърдость“ въ физическия свѣтъ. Ако влѣзете въ астралния свѣтъ, дѣ ще намѣрите тамъ твърдость? Тамъ твърдостьта ще намѣрите въ интензивностьта на желанията. Слѣдователно, колкото едно желание е по-силно, по-горещо, това показва, че е и толкова по-твърдо. Както единъ твърдъ прѣдметъ може да ви нарани, така и едно твърдо желание, въ вашето сърце, може да ви нарани. Въ менталния свѣтъ, дѣ ще намѣрите твърдостьта? Тамъ ще я намѣрите въ силата на мисъльта. Колкото е по-силна мисъльта, толкова е по-твърда. Слѣдователно, ако се хвърли една силна мисъль върху васъ, ще произведе сѫщия ефектъ, както единъ твърдъ прѣдметъ на физическото поле. И когато единъ човѣкъ минава отъ единъ свѣтъ въ другъ, трѣбва да знае законитѣ, по които материята се прѣвръща. Между единъ твърдъ прѣдметъ, едно желание и една мисъль има грамадна разлика. Между мисъльта, желанието и прѣдмета на вашето дѣйствие на физическото поле има подобие, но има и грамадна разлика.

И тъй, нѣщата на земята ставатъ твърди отъ силата на мисъльта и интензивностьта на желанията. А кога хората сѫ най-твърди? Най-твърдитѣ хора сѫ егоиститѣ. Най-твърдиятъ прѣдметъ, най-твърдото вещество, което сега е образувано, то е тази центробѣжна сила, която е концентрирала всички сили на козмоса, да работи за този прѣдметъ. Когато единъ твърдъ човѣкъ се качи като управляющъ въ свѣта, той ще произведе най-голѣмитѣ нещастия. Слѣдователно, всички нещастия въ свѣта произлизатъ отъ този законъ на концентриране, който не е въ съгласие съ Божествения законъ на Любовьта.

Въ стиха се казва, че Христосъ знаялъ какво да направи. Тѣзи петь хлѣба, безъ пари, умножилъ ги споредъ закона, който Той знаялъ и отъ тѣхъ 5000 мѫже се наяли, като останали 12 коша укрухи. Съ тѣзи 12 коша и вие, които ме слушате, може да се наядете, и ще останатъ още 12 коша.

Но да се повърна къмъ сѫществената мисъль. Животътъ е важното въ свѣта. Чрѣзъ живота вие ще намѣрите вашата душа; чрѣзъ живота ще намѣрите вашия умъ; чрѣзъ живота ще намѣрите вашето сърце, защото животътъ ще даде необходимото, за да познаете душата си. Животътъ ще даде форма, за да се оформи вашата душа. Азъ взимамъ думата „оформена“ по закона на развитието. Когато вашата душа се развие, тогава тя може да бѫде видима; когато умътъ се развие, само тогава ще стане видимъ. Хубостьта на нѣщата се вижда само тогава, когато сѫ видими. философитѣ твърдятъ, че нѣкои нѣща сѫ видими, а нѣкои – невидими, т.е. споредъ

виждането, видими разбиратъ само тѣзи нѣща, които се пипатъ. Не, законътъ на виждането разбира друго. Той не разбира само тѣзи петь чувства, съ които правимъ експерименти. Окултната наука казва, че въ човѣка има 7 тѣла, по 7 чувства, значи 49 чувства, които, като умножите на 49, колко ще получите? И тѣхъ като умножите на 49?

Чувствата в свѣта сѫ безбройни. Сѣтивата, съ които възприемаме нѣщата на вселената, сѫ безкрайни, но ние, обикновенитѣ хора, искаме да намѣримъ едно рационално число, съ което да ги познаваме. И тъй, като развиемъ тѣзи 49 чувства у насъ, Писанието казва, че тогава ние ще познаемъ свѣта, Бога, тъй както Той ни познава.

Друго нѣщо, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, то е, че азъ не искамъ вие да бѫдете щастливи въ свѣта. Но защо? – Защото не можете да бѫдете щастливи. Когато нѣкой човѣкъ ти каже, че желае да бѫдешъ щастливъ, той говори невъзможни нѣща. Да, ако ти каже, че ти желае сърце чисто, свѣтълъ умъ и крѣпъкъ духъ, то е друго, но каже ли ти, че ти желае щастие, той те лъже. Твоятъ приятель трѣбва да ти съдѣйствува да растешъ и да се развивашъ, а не и да те направи щастливъ. И дѣтето не трѣбва да очаква майката да го направи щастливо, а да го подкрѣпи въ живота. А сега дѣцата искатъ щастие отъ майкитѣ, майкитѣ отъ дѣцата; слугитѣ искатъ щастие отъ господаритѣ, господаритѣ отъ слугитѣ, слѣдователно имаме една лъжлива философия, всички обѣщаватъ това, което не могатъ да ти дадатъ.

Никоя форма, никоя организация не може да ви направи щастливи, а може да ви служи като условие да растете, да укрѣпвате. Казвате: „За въ бѫдеше може.“ Допустимо, но въпросътъ е може ли на физическото поле това? – Не може. Слѣдователно, на физическия свѣтъ нѣмате щастие като обектъ, а само като една далечна цѣль. Имайте прѣдъ видъ вашето сърце, вашия умъ, вашата душа и тогава животътъ, който е у васъ, може да го използувате.

Хубаво, онази мома която иска де се ожени за нѣкой момъкъ, той е царьтъ съ едното око. Голѣма привилегия е за нѣкои жени да се оженятъ. Казватъ: „Какъ може да останемъ неженени?“ Щомъ искашъ да се оженишъ за твоя царь, трѣбва да извадишъ дѣсното си око. Нѣкой пѫть мѫжътъ казва: „Азъ трѣбва да се оженя.“ Да, но трѣбва да се смачка малко носа ти. Жената, когато се жени, всѣкога си поставя да цѣль да смири мѫжа си, да смачка малко носа му. И всички мѫже, които сѫ женени, сѫ съ смачкани носове, а всички жени, които сѫ женени, сѫ безъ едно око, безъ дѣсното. Слѣдователно и вашитѣ дѣца, по закона на наслѣдственостьта,

момченцата, които мязатъ на баща си, ще сѫ съ смачкани носове, а момиченцата, които мязатъ на майка си, ще сѫ съ извадено дѣсно око. Послѣ питате: „Защо сѫ тѣзи нещастия?“ Защото единъ царски синъ прѣди 12 000 години, като ходилъ на ловъ и гонилъ да убие една сърна, извадилъ си по невнимание дѣсното око и турилъ като законъ: Всѣки, който иска да го посѣти, да си извади дѣсното око. И природата и тя възприела тази мисъль и затова се раждатъ слѣпи хора.

Христосъ идва при васъ и ви пита: „Защо женитѣ сѫ слѣпи съ едното око?“ Жената казва: „Господи, мѫжътъ ми ми извади окото.“ Не, голѣма привилегия бѣше за тебе да отидешъ при този царь, да му се прѣдставишъ на ауденция. Е, какво придобихте като си извадихте окото?

Христосъ казва: „Ако те съблазнява окото, извади го.“ Жената трѣбваше да извади окото си прѣди да види мѫжа си и като го извади, да не отива никога при него. Мѫжътъ е една съблазънь за жената. И всички злини, всичкия развратъ, упадъкъ на женитѣ се дължи на мѫжетѣ. И обратно – всичкия развратъ, упадъкъ на мѫжетѣ се дължи на женитѣ. Жена, жена не може да развали. Слѣдователно, онѣзи, които имаха извадено око, поквариха женитѣ, а онѣзи, които имаха смачканъ носъ, поквариха мѫжетѣ. Е, мислите ли, че единъ мѫжъ, който извежда жена си всрѣдъ свѣта облѣчена, както единъ конь извеждатъ на пазарь, че той постѫпва умно. Не. А сега всички жени това искатъ. Като ви изпита Христосъ, всички искате като станете булки, да сте много добрѣ облѣчени. Но не само отъ вънка да сте облѣчени. Твоятъ възлюбенъ облѣче ли душата ти съ тѣзи копринени дрехи, облѣче ли я съ любовьта си? Той ще ти купи рокля, рѫкавици и чепички, но отвѫтрѣ си гола. Това е отъ страната на женитѣ. Питамъ мѫжетѣ: какво направихте вие за женитѣ си? Сега на жените задавамъ въпроса: Вие, женитѣ, какво направихте за мѫжетѣ си, какъ ги облѣкохте? И тъй, мѫжетѣ и женитѣ за въ бѫдеще трѣбва да се облѣчатъ съ нова форма, която сега е образувана въ вселената и тамъ има нови костюми за мѫже и жени, които ще се женятъ. Знаете ли коя е тази нова фирма? Тамъ трѣбва да отидете да купите булски дрехи, шапки, чепичета, рѫкавици на жена си, по най-новата мода и като ги донесете, ще има отгорѣ надписъ. Азъ не мога да кажа името на тѣзи дрехи, не е позволено да се казва то, а фирмата ще я намѣрите. Идете, попитайте свещеницитѣ, държавницитѣ, философитѣ, учителитѣ, теософитѣ, окултиститѣ, кѫдѣ е тази нова фирма, която се образувала сега въ свѣта. Ако знаятъ, нека ви кажатъ. Тѣ знаятъ. Човѣкъ, който може да прави зло,

може да прави и добро. Човѣкъ, който познава този свѣтъ, може да познава и онзи свѣтъ. Тъй разсѫждавамъ азъ.

Тогава бѣше въпросъ отъ гледището на Христа да се нахранятъ 5 000 души. Питамъ: Тѣзи хора, които днесъ страдатъ и гладуватъ, съ какво ще ги нахранимъ? Този хлѣбъ нѣма да поправи свѣта. Булски дрехи трѣбватъ сега отъ тази нова фирма. И когато майкитѣ тогава зачепатъ и родятъ дѣца, ще разрѣшатъ тази велика задача на събиране, умножение и степенуване. Тогава само ще имаме служители на новата култура, които да разбиратъ какво нѣщо е човѣкъ да бѫде добъръ, какво нѣщо е човѣкъ да бѫде уменъ, какво нѣщо е човѣкъ да бѫде честенъ и любящъ. Вие ще ми отговорите какво нѣщо е да люби човѣкъ. Ще кажете: „То е много хубаво нѣщо." Тъй, прави сте, много хубаво нѣщо е да любишъ, но азъ питамъ онзи отъ васъ, който е любилъ, не се ли е разкайвалъ 10 пѫти за любовьта си? Защо това разкаяние? Разкаянието произтича отъ това, че тази любовь не е била такава, каквато трѣбва. Тамъ дѣто има разкаяние, тамъ нѣма любовь. И споредъ мене любовь, която не може да издържи всички изпитания въ живота, това е само едно човѣшко понятие за любовь. Тя не е онази любовь, която държи, която носи животъ въ себе си. Не казвамъ, че нѣмате любовь, но вие се спирате върху нѣщата, които прѣдставляватъ живота, а се отдалечавате отъ сѫщественото. Вие се спирате върху едно-друго, но за сѫщественото, което прѣдставлява живота, не се спирате.

И казва се въ стиха: „А това казваше Той, за да ги изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави." Дойде ви въ кѫщи едно голѣмо нещастие, едно голѣмо изпитание, въпросъ е какъ трѣбва да го разрѣшите. Това е едно изпитание. Какъ ще го разрѣшите? Вие знаете какъ се разрѣшава. „Мекъ отговоръ, казва Соломонъ, какво дава?" Мекъ отговоръ дава успокоение. Блага дума дава утѣха, а любовь на врѣме изказана, дава животъ. Но всѣкога не можешъ да говоришъ. Въ любовьта, прѣзъ цѣлия земенъ животъ, има само една година, единъ мѣсецъ, една недѣля, единъ день, единъ часъ, една минута, една секунда само, когато ти можешъ да изговоришъ тази дума. Единъ моментъ е въ цѣлия ти животъ, когато ти можешъ да изкажешъ една дума на любовьта. Ако си успѣлъ, постигашъ всичко, ако не си успѣлъ, целиятъ ти животъ е изгубенъ. Единъ моментъ е само! Всичко друго и приготовление за този моментъ, за тази секунда. Хванете ли я, ще имате хлѣбъ за 5000 души; изгубите ли я, ще дойдатъ съмнѣния, разочарования въ живота – това не струва, онова не струва. Казвамъ: Ти, приятель, си изгубилъ онзи великъ моментъ на любовьта.

Това не е само алегория, това е велика истина. Не ви казвамъ коя година е тя, може да не е по-рано отъ 21-та ви година, но не и по-късно отъ 120-тата ви година. Отъ 21–120-тата си година колко има да смѣтате, като нѣкой астрономъ, да изчислявате въ кой день ще мине тази комета, да я видите. И всички велики хора, като се учатъ, иматъ желание да намѣрятъ този моментъ на любовьта, да схванемъ, да ни кажатъ и да кажемъ.

Нѣма по хубаво нѣщо отъ това, да размѣнишъ двѣ думи, но разумни. Идешъ на гости въ нѣкоя кѫща и започвашъ: „Бъръ-бъръ, бъръ-бъръ“, за това-онова. Като излѣзешъ, казвашъ: „Главата ми се зашемети, заболѣ ме отъ приказки.“ И гостенката и хазяитѣ на кѫщата, у които си отишла, се оплакватъ отъ зашеметяване на главата. Не, и еднитѣ и другитѣ трѣбваше да си кажатъ само по една дума: да ти кажатъ и да кажешъ.

Сега искамъ да обърна вниманието ви, вие сте отъ тѣзи велики философи, които казвате: „Дайте ни намъ пособия, дайте ни добри майки и бащи, да видите какво може да направимъ.“ Не, не, вие сте гениални хора, създадохте този свѣтъ, какъ да не можете да намѣрите майки и бащи? Ако можахте да заставите Бога да ви създаде свѣтъ по ваше желание, ще може да намѣрите и такива майки. Моитѣ думи може да ви се видятъ странни, да ви се види чудно, какъ е възможно да заставите Господа. Това е едно философско изречение. Може да заставишъ да извърши нѣщо само онзи човѣкъ, който те обича. Понеже Богъ е безпрѣдѣлна Любовь, може да Го заставите да направи много нѣщо. Ние сме Го заставили да направи този свѣтъ и Богъ казва: „Така искатъ моитѣ дѣца.“ Защо направи така? – Защото ви обича.

Ако ме питате, какъ се доказва сѫществуването на Божията любовь, ще ви кажа, че се доказва по това, че злото сѫществува. Понеже Богъ ви обича, Той ви е далъ безгранични права, но ще си носите и послѣдствията. Слѣдователно, когато ви питатъ по какво се познава любовьта, ще отговорите: „Любовьта се познава по това, че тя допуща злото.“ А защо хората сѫ недоволни, зли? – Защото любовьта не е отвѫтрѣ, а отвънка. Когато любовьта излѣзе и се реализира на физическото поле, има зло. Дѣцата обичатъ ябълката, биятъ се за нея, каратъ се, скубятъ си космитѣ. Ако обаче любовьта у тѣхъ сѫществува като съзнание, двѣтѣ братчета ще раздѣлятъ ябълката помежду си и нѣма да се биятъ. Ако сѫ четири братчета, ще я раздѣлятъ на четири части.

Слѣдователно, когато любовьта се ражда само на физическия свѣтъ, ражда се злото, а когато любовьта се върне вѫтрѣ въ човѣка, ражда се

доброто. Затова има едни хора, които разрѣшаватъ въпроситѣ външно, а други вѫтрѣшно. Въ единия свѣтъ има едни резултати, въ другия – други резултати, но и еднитѣ и другитѣ вършатъ волята Божия. Ако нѣмахте любовь къмъ ябълката, щѣше ли да става споръ? А сега ние казваме: „Да не бѣше тази ябълка, нашитѣ глави нѣмаше да побѣлѣятъ, ние щѣхме да бѫдемъ щастливи.“ Коя е първата ябълка? Тя е първия плодъ на любовьта – жената. И въ този свѣтъ мѫже нѣма, а само жени. Но женитѣ като се намѣрили сами въ свѣта, казали: „Какво да направимъ, какъ да се проектираме?“ И затова днесъ, половината отъ тѣхъ сѫ жени, половината – мѫже. Свѣтътъ не е прокопсалъ, защото само жената го управлява, мѫжътъ го нѣма. Майки има, но бащи нѣма. Но когато дойде онзи Божественъ мѫжъ и заработи съ тази жена, която играе роля на мѫжъ, свѣтътъ ще се оправи. Казвате: „Да ги нѣма тѣзи мѫже.“ Че вие мѫжетѣ още не сте ги виждали! Мѫжътъ казва: „Ахъ тази жена!“ Та, ти си такава жена. Ти ще кажешъ: „формата ми е друга, но и азъ съмъ жена.“ А сега и мѫжътъ и жената се сърдятъ, а тѣ сѫ подобни нѣща.

Слѣдователно, това е законътъ на умножението. Казва се, че за да има събиране, нѣщата трѣбва да сѫ различни. Мѫжътъ се сърди и жената се сърди, мѫжътъ бие и жената бие, мѫжътъ търга, скубе космитѣ и жената скубе космитѣ. По какво се различаватъ? Това е умножение. Питамъ: Дѣ е събирането, дѣ сѫ първиятъ мѫжъ и първата жена? Дѣ сѫ тѣ? Ще разрѣшавате нѣщата принципално, философски ще гледате на живота. Азъ ви давамъ поводъ само да мислите, а не да се водите по една глупава философия, че тъй билъ създаденъ свѣтътъ. Този свѣтъ е създаденъ отъ хората, затова го наричамъ свѣтъ на илюзии. Азъ познавамъ свѣта на Бога, тамъ живѣя, тамъ нѣма илюзии, той е съвсѣмъ другъ. Казватъ, че свѣтътъ е прѣходенъ. Прѣходенъ е само защото ние сме създали нашитѣ мисли въ безформие и казваме, че това било Божествения свѣтъ и трѣбва да го изучаваме. Азъ казвамъ: Това е единъ патологически свѣтъ на хората и бихъ казалъ споредъ Ламброзо, че въ този свѣтъ става изучаване на криминални типове. Това не е разуменъ свѣтъ. Нѣкои казватъ: „Да изучаваме криминалнитѣ типове!“ Нѣма защо да изучаваме криминални типове, а трѣбва да изучаваме здрави типове.

Тогава какъвъ е нашиятъ моралъ, за живота? Вие, мѫже и жени, като се събирате, като туряте основа на живота, защо се събирате? Жената казва: „Ама, обичамъ го.“ Хубаво, радвамъ се, отлично нѣщо е любовьта. Питамъ мѫжа, защо се събиратъ? – „Обичамъ я.“ Хубаво, отлично е това.

Но като се съберать тѣзи хора, ставать врагове. Гледашъ ги въ кѫщи, мѫжътъ скрилъ револвера, жената сѫщо и като се видять, цѣлъ день: „Бумъ-бумъ, бумъ-бумъ.“ Поне единъ пѫть прѣзъ годината, или прѣзъ мѣсеца или всѣки день ще има прѣстрѣлки. А послѣ казвать: „Господь тъй направилъ мѫжа и жената.“ Това е единъ патологически резултатъ, това не е Божествено. Господь е казалъ: „Мѫжътъ ще има само една жена и жената ще има само единъ мѫжъ.“ А сегашнитѣ мѫже по колко жени имать, и сегашнитѣ жени по колко мѫже имать. Това е единъ патологически фактъ. Едно врѣме е било почтено жената да има много мѫже и обратно. Ще ви поговоря нѣкой пѫть за тази култура. А въ Божествения законъ е писано: Единъ мѫжъ ще има само една жена и една жена ще има само единъ мѫжъ. Мѫжътъ казва: „Ама жена ми е грозна, искамъ хубава жена!“ Жената казва: „Мѫжътъ ми е грозенъ, ученъ е, но е малко серсеминъ, не си разбира живота, а онзи, другиятъ е по-богатъ.“ Че каква философия е тази?

Слѣдъ тѣзи майки дойде учительтъ, казва: „Да възпитаме тѣзи дѣца!“ Ще бѫде смѣшно да възпиташъ единъ вълкъ. Може да го направишъ овчарско куче, но все единъ день ще пипне нѣкоя овца. Сегашнитѣ учители възпитавать дѣца, които не могать да се възпитать. Църквата възпитава паството, но сѫщиятъ резултатъ. Докато не се тури като принципъ въ живота това, че жената ще има само единъ мѫжъ, никое сърце и умъ не може да се измѣни. Щомъ жената обича мѫжа си, трѣбва да е готова да се жертвува за цѣлото човѣчество. Това е жена! Ако мѫжътъ каже, че като обича жена си е готовъ да се жертвува за цѣлото човѣчество, това сѫ първата двойка, която ще оправи свѣта. Онази жена, която прави разлика между любовьта на единъ и другъ мѫжъ, създава условия да се раждать злинитѣ. Въ тази жена се раждать всички злини. Злинитѣ сѫ пукнатини въ живота, а пукнатинитѣ се явявать всѣкога отъ раздвояването на една велика Божествена мисъль, отъ раздвояването на едно желание, от раздвояването на този великъ принципъ на Любовьта.

Не искамъ да ви осѫждамъ. Да не кажете, какво ще правимъ сега? Азъ ще ви оправдая. Вие сте сега въ прѣдговора на живота, слѣдователно, вашето женене е въ прѣдговора на вашето бѫдеще. И бихъ ви казалъ: „Идете и не съгрѣшавайте и за въ бѫдеще не се женете тъй, както сега се жените.“ Азъ говоря това не само за старитѣ, но за всинца ви. Това трѣбва да бѫде единъ великъ моментъ, да схванемъ живота и като го схванемъ така, ще разрѣшимъ този социаленъ въпросъ, тъй, че ще бѫдемъ въ хармония съ Бога, ще може да работимъ съ Него и тогава нѣма да питаме

какво е Той, кѫдѣ е Той, а ще Го познаваме тъй, както Той ни познава сега.

Днесъ, не утрѣ, азъ говоря за днесъ, не за въ бѫдеще, не говоря за бѫдещитѣ вѣкове, сега е моментътъ, посѣйте това малко зрънце и слѣдъ години ще имате най-хубави плодове. Днесъ сѫ условията за посѣване. Тогава почнете около това посадено мѣсто да изтръгвате буренитѣ и поливайте малкото зрънце. То ще израстне и ще ви даде тогава ново разбиране на душата.

„И това казваше да ги изпита." И сега Христосъ или Господь изпитва всички. Какво трѣбва да правимъ? Азъ разрѣшавамъ този въпросъ кардинално, основно тъй: жената да има само единъ мѫжъ и мѫжътъ – само една жена, но въ сърцето на мѫжа да нѣма ни поменъ отъ ревность и въ сърцето на жената да нѣма ни поменъ отъ ревность. Но вие казвате: „Господь билъ ревнивъ." Вие Го заставихте да бѫде такъвъ, вие Го създадохте такъвъ. А какво казва Христосъ за Него? Благъ е само Той, Който никога не се възмущава и всичко ще създаде. Че и духоветѣ могатъ да бѫдатъ ревниви, нищо отъ това, но идеалното, съвършеното Божественото изключва всѣка ревность, идеалното изключва всѣко съмнѣние, идеалното изключва всѣко подозрѣние, идеалното изключва всѣко насилие въ свѣта.

И тъй, тази е задачата, която сега свѣтътъ разрѣшава. Всички хора сѫ на това поле и питатъ: „Какво да правимъ?" Всички съзнаватъ, че съврѣменниятъ строй е на упадъкъ, съврѣменниятъ строй се разтърсва. Какъ трѣбва да живѣятъ хората? Трѣбва да живѣятъ по новому. Споредъ това схващане, жената не трѣбва да е слѣпа съ едно око и мѫжътъ не трѣбва да е съ смачканъ носъ. Вие ще се намѣрите въ едно противорѣчие, ще кажете: „Христосъ е казалъ да се извади едното око." Да, но Той турилъ едно условие – „ако". Той е казалъ: „Ако дѣсното ти око те съблазнява, извади го, но ако не те съблазнява, по-добрѣ е да влѣзешъ въ царството Божие съ двѣтѣ си очи."

Слѣдователно, вие, съврѣменнитѣ жени, ще влѣзете въ царството Божие съ по едно око, а мѫжетѣ – съ смачкани носове. Пакъ ще ви приематъ тамъ, но ще знаятъ историята ви и ще кажатъ: „Това сѫ хора." По-добрѣ е да сте съ двѣ очи и изправени носове, защото съвършеното, Божественото изисква всичко да си е на своето мѣсто и нито носътъ да е смачканъ, нито дѣсното око да е извадено. Подъ „носъ" разбирамъ човѣшкия умъ, а подъ „дѣсно око" подразбирамъ сърцето въ своитѣ проявления. Като казвамъ, да не се вади дѣсното око, то значи да не

отстранимъ дѣятелностьта на сърцето. Кога жената е останала съ едно око? Когато първи пѫть е любила. Послѣ вече тя се страхува да люби. Защо? Не си дава окото вече. И права е тя. Онзи мѫжъ ще ѝ каже: „Ако ме любишъ, извади двѣтѣ си очи.“ Не зная дали това е любовь.

Сега не само Христосъ трѣбва да знае какво да върши, но и ние трѣбва да знаемъ, какво трѣбва да вършимъ. Казваме: „Господь си знае работата много добрѣ.“ Азъ не оспорвамъ този фактъ. Господь си знае работата, но ние не знаемъ нашата работа. И чакаме Господь да оправи свѣта. Ние трѣбва да знаемъ какво трѣбва да вършимъ днесъ. Тогава се спиратъ и казватъ: „Понеже Господь знае какво трѣбва да върши, ние не трѣбва да знаемъ.“ Не, и ние трѣбва да знаемъ основно нашата длъжность на земята. За днешния день трѣбва да знаемъ какво трѣбва да преминемъ, трѣбва да знаемъ кои желания, кои мисли да допущаме, какъ да дѣйствуваме. Всѣки моментъ трѣбва да знаемъ това. Но казвате: „Невѣжи сме.“ Какъ се образувало това невѣжество? Ако влѣзете въ моята стая, мога да ви направя моментално невѣжи. Какъ? Ако изгася лампитѣ и ви накарамъ да донесете това-онова, ще изпочупите всичко. Но ако отворя моята лампа, ще станете учени. Слѣдователно, затворили сме ключоветѣ на нашитѣ умове и сърца и казваме: „Боже, прости ни!“ – Не, ние трѣбва да знаемъ какъ да обичаме, какъ да любимъ, какъ да вѣрваме. Въ какво да вѣрваме? Не искамъ философски залъгалки, а принципа на вѣрата трѣбва да бѫде у насъ. Не трѣбва да казваме нѣкому че го обичаме. Казвашъ: „Кажи ми една дума, че ме обичашъ.“ – Е, обичамъ те. Да кажа, че обичамъ, това е хубаво, но въ твоята дума има ли това велико съдържание, съдържа ли тя една велика мисъль или двѣ различни мисли? Когато ти кажа, че обичамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така, когато кажа, че вѣрвамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така.

Когато кажемъ една дума, ние трѣбва да я устояваме, тя да означава единъ великъ Божественъ принципъ. Въ това ви изпитва сега Христосъ. И мене изпитва. Господь и васъ изпитва. Азъ като говоря сега, нѣкой ме погледне и казва: „Ама че е хитъръ този човѣкъ, какъвъ шмекеръ е той, но не се лъжемъ ние; ние сме минали тѣзи.“ Тъй чета азъ въ очитѣ ви. Казвамъ: Братко, и азъ съмъ миналъ прѣзъ тамъ. Изкуството не е да ви лъжа, всѣки знае да лъже, а да живѣе човѣкъ добъръ животъ, това е изкуство. Азъ ви уча истинското изкуство на живота. Азъ никому не казвамъ „вѣрвай“, а „провѣри го“. Тѣзи закони не сѫ мои, тѣ сѫществуватъ отъ безпрѣдѣлната вѣчность, тѣ всѣкога сѫ сѫществували, върху тѣхъ

почива животътъ. Азъ съмъ ги казвалъ и мнозина ще ги казватъ. Истината и Любовьта не сѫ монополъ, тѣ сѫ принципъ на всички ни и всички може да се ползуватъ отъ тѣхъ.

Нѣкои казватъ: „Вижъ какъ ни гледа, фиксира очитѣ си, иска да ни хипнотизира.“ Не, ако искахъ да ви хипнотизирамъ, щѣхъ да извадя револвера си и щѣхъ да кажа: „Дай тукъ кесията си!“ А послѣ ще си извадя бакенбардитѣ и нѣма да ме познаете. Хора, които хипнотизирватъ, ходятъ съ маски, а азъ съмъ безъ маска.

Моето желание е да не бѫдете щастливи, а да бѫдете съ чисти сърца и да укрѣпвате въ мѫдрость и знания. Да бѫдете щастливи – не желая. Защо? – Защото ще бѫдете най-нещастни хора въ свѣта, за това и не ви желая щастие. Ако дойда въ кѫщи ви и намѣря щастието като идеалъ, ще кажа: „Снемете тази икона отъ тукъ, турете друго нѣщо на нейно мѣсто.“ Всички искатъ да бѫдатъ щастливи. Казвате: „Днесъ да спечелиме малко пари, за да имаме щастие.“ Ами ако умрешъ утрѣ, защо ти трѣбва да гонишъ Михала? Ако имашъ единъ приятель, който те обича, а той има другъ приятель, този вториятъ има свой приятель, тогава нито единъ отъ тѣзи приятели нѣма да ти направи зло. Слѣдователно, само по този законъ може да се осигуримъ. Ще туримъ всички усилия да имаме единъ приятель, единъ братъ, който да ни обича, който да е готовъ, прѣзъ всички моменти на живота да устоява. Тогава и неговиятъ приятель, приятельтъ на дѣцата му, на жена му, ще дѣйствуватъ по сѫщия законъ. Това е задачата.

И днесъ искамъ да ви кажа, като отидете у дома си, да снемете иконата на щастието и да турите на мѣстото ѝ слѣдното: „Любовьта изисква подвигъ, смѣлость и рѣшителность въ живота за подигане на всички наши братя и сестри въ този свѣтъ.“ Турете този надписъ и вижте какво прѣобразование ще стане. Турете и приложете. Като снемете това фалшиво божество и турите новия надписъ, ще чуете ангелитѣ отгорѣ да пѣятъ и ще дойдатъ всички благословения върху васъ.

Това не сѫ философски твърдения, това не сѫ умувания, това не е хипнотизиране, това не е омагьосване, това е една велика философия въ живота, която да ви направи не щастливи, а да ви направи съ крѣпъкъ духъ, свѣтли умове и чисти сърца, да ви направи граждани на това Царство, което сега влиза въ козмоса на вселената. Щомъ турите този надписъ, страхътъ ще излѣзе вънъ отъ кѫщата ви и гащитѣ ви нѣма да треперятъ. Жената нѣма да се бои отъ мѫжа си и да казва: „Ахъ, като дойде мѫжътъ ми, какво ще каже?“ И мѫжътъ нѣма да казва така, а ще каже: „Ахъ, да

дойде възлюбената ми, сега я познавамъ.“ Така ще каже и жената.

Този е всеобемляющиятъ принципъ, който започва отъ домоветѣ, прѣминава въ обществата, въ народитѣ и отъ тамъ въ цѣлото човѣчество. Този принципъ трѣбва да проникне навсѣкждѣ. Той идва и ще проникне както въздухътъ, водата и свѣтлината. Нѣма да остане никакъвъ материалъ, колкото гжстъ и коравъ да е, да не проникне тамъ този принципъ. Той ще размекне всички мозъци. На много учени омекнаха мозъцитѣ, коститѣ, нервитѣ. А послѣ казватъ: „Рахитизъмъ има.“ Всичко ще омекне, всичко ще стане разумно, нѣма да има никакво търкане, а ще има велика хармония между хората, ще се разбиратъ по умъ и по сърце. Когато ви гледамъ, казвамъ: Надписахте ли този надписъ, че любовьта изисква подвигъ не за едного, а за този общ принципъ, за Великия Господь, за Когото всичко трѣбва да се пожертвува. Когато пожертвуваме всичко зарадъ Него, тогава Той ще пожертвува всичко за насъ, ние ще се слѣемъ съ Него. Тогава ще дойдатъ нови хора, нови мисли, всичко ще бжде едно.

Азъ не проповѣдвамъ моралъ, а животъ чистъ и святъ, но не попска святость, не учителска святость, не майчина святость, а святость, която не може да се опетни за нищо, святость, за която Йоанъ е казалъ: „И свѣтлината свѣти, и тъмнината я не обзе.“ Този моралъ, който не може да се прѣвърне въ тъмнина, той е истински, а всѣки моралъ, който се прѣвръща въ тъмнина, това не е моралъ, това е безморалие.

Станете вие мъртви, оживѣйте вие, които сте станали и възкръснете вие, които сте оживѣли и Господь ще бжде съ васъ!

Бесѣда, държана на 29 май, 1921 година.

Ангелътъ отговори

„А ангелътъ отговори и рече на женитѣ: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“
(Матея, гл. 28, ст.5)

Всѣка форма въ съзнателния или въ разумния животъ прѣдизвиква съотвѣтна идея. Щомъ говоримъ за формата на единъ ангелъ, въ нашия умъ се ражда съотвѣтна идея, подобающа на тази форма. Когато говоримъ за форма на човѣкъ, тя прѣдизвиква у насъ подобающа, съотвѣтствующа идея на човѣшка форма. Слѣдователно, въ духовния свѣтъ всички форми прѣдизвикватъ съотвѣтствующи идеи, които точно отговарятъ на формитѣ. Въ физическото поле не е така. Въ една красива форма на физическото поле вие може да влѣете отрова, а може да влѣете и нѣкакъвъ нектарь, тъй щото формата не винаги отговаря на идеята, която е вложена. Въ Божествения свѣтъ е друго. Всѣко едно съдържание, вложено въ формата, отговаря на смисъла, който е вложенъ въ това съдържание. Слѣдователно, между формата, съдържанието и смисъла на нѣщата всѣкога има една връзка, едно друго се прѣдизвикватъ по закона на асоциацията. И когато ние говоримъ за разуменъ животъ, подразбираме тази правилность, която върви математически, щомъ спазваме този законъ, а законътъ може да се спази само при една абсолютна чистота.

Чистотата, това е срѣдата, въ която формитѣ трѣбва да се движатъ съ най-малко съпротивление. И колкото съпротивлението е по-голѣмо, толкова и отклонението е по-голѣмо. Слѣдователно, разликата при дѣйствията ще бѫде различна. И нашитѣ идеи и схващания за живота и тѣ ще бѫдатъ различни. Този е единъ великъ законъ, върху който трѣбва да почива бѫдещето възпитание на поколенията. Никаква религия, никаква наука, никакъвъ общественъ строй, никаква култура не може да се тури на здрава основа безъ това вѫтрѣшно разбиране. Вземете единъ фактъ, споредъ мене, това е една форма; вземете единъ законъ, това е съдържание; вземете единъ принципъ, това е смисълътъ. Слѣдователно, между фактитѣ, между законитѣ и между принципитѣ трѣбва да има връзка. А на земята между фактитѣ и законитѣ нѣма винаги връзка. Единъ сѫдия може да осѫди единъ праведенъ човѣкъ, въпрѣки всички доказателства за неговата невинность, обаче по буквата на закона, той го намира виновенъ.

И тъй, на земята законность нѣма, а форми има, факти има. Физическиятъ, земниятъ животъ е животъ безъ закони. Нѣкои живѣятъ по законъ, но кога? Само когато този законъ е въ тѣхна полза, а живеятъ безъ законъ, когато той не е въ тѣхна полза. Слѣдователно много хора подържатъ, че трѣбва да има закони. Защо? – Защото сѫ въ тѣхна полза. А нѣкой пѫть подържатъ, че не трѣбва да има закони. Защо? – Защото не сѫ въ тѣхна полза. За богатия човѣкъ, по отношение на паритѣ, законътъ е потрѣбенъ, но за сиромаха – не е потрѣбенъ. Слѣдователно, това сѫ двѣ различни схващания. Хората схващатъ, че животътъ седи въ богатството, когато богатството е само единъ резултатъ на дѣйность, която хората сѫ употрѣбили въ миналитѣ вѣкове. Богатството показва до каква степень е достигналъ човѣкъ. Въ природата има най-голѣми богатства. Най-голѣмото богатство на човѣка е въ неговия мозъкъ и когато човѣкъ го изгуби, казва: „Може и безъ богатство.“ Не може безъ богатство! Богатството има смисълъ, то не седи въ звонковитѣ монети, а седи въ накоплението на онѣзи сили, на онѣзи форми. Слѣдователно, човѣшката форма на земята се прѣдпочита прѣдъ другитѣ, защото съдържа най-много сили и най-изобиленъ животъ. Добрѣ, ако паритѣ ви станатъ причина да се разсипе енергията на мозъка ви, питамъ: колко струва богатството ви? Ако паритѣ ви сѫ една пукната дамаджана, едно буре или една недобрѣ устроена бъчва, въ която наливате вашето съдържание, вашия нектарь и всичко това изтече навънъ, какво ви струва бурето или дамаджаната? Изобилно бурета не ни трѣбватъ и пукнати бурета и дамаджани не ни трѣбватъ. Макаръ и да сѫ скѫпоцѣнни тѣзи дамаджани, азъ прѣдпочитамъ едно глинено, но здраво буре, отколкото едно пукнато и златно.

Но да се повърнемъ къмъ въпроса на формитѣ. Въ Божествения свѣтъ всѣка форма е емблемъ на извѣстно съдържание, емблемъ на извѣстенъ животъ. Тъй щото каквато форма си създадете на земята, като влѣзете съ тази форма въ другия свѣтъ, по нея ще четатъ какъ сте живѣли на земята не само въ този си животъ, но и въ хиляди други животи, и ще знаятъ всички тънкости на живота ви, всичко това, което сте извършили въ най-голѣми потайности. Всичко ще бѫде открито, затова казва Писанието: „Нѣма скрито-покрито.“

Този ангелъ слѣзълъ на земята и намерилъ женитѣ прѣдъ гроба. Женитѣ сѫ най-страхливитѣ сѫщества на земята. По-страхливи сѫщества на земята отъ тѣхъ нѣма. Дѣто ги наричатъ деликатни, умни, това все отъ страхъ го правятъ. И дѣто се женятъ и дѣто раждатъ, все отъ страхъ се

женятъ и раждатъ. Ще ме извините, това сѫ мои субективни схващания, при сегашното състояние на жената. Не подразбирамъ конкретно вашитѣ души, не. Ето какъ разбирамъ азъ вашето състояние. Онзи затворникъ, който е въ затвора, постоянно му треперятъ гащитѣ. Има причини да го е страхъ, бои се всѣки моментъ да не дойде нѣкой да го улови и изведе навънъ и накаже, Така и жената има причина да се страхува. И когато ми казвате, че условията на живота сѫ много тежки, това го разбирамъ. Казвамъ: „Да, тежъкъ е животътъ, много затвори, стражари има тамъ, храната не е здравословна, пъкъ и въшки какви ли не гадинки има тамъ.“ Само че, въ този затворъ, понѣкога турятъ на женитѣ красиви форми. Когато искатъ да турятъ нѣкоя жена въ затвора, ще ѝ турятъ пръстени, гривни, ще я облѣкатъ съ хубава рокля, ще дойдатъ сватове, докато я затворятъ. Като я закаратъ въ затвора, кръстница, сватове, всички изчезватъ оставатъ само двамата затворници и стражаритѣ наоколо.

Ще ме извините, азъ разглеждамъ съврѣменния животъ по форма, както сега се проявява, а не бѫдещата идеална форма. Азъ ни най-малко не засѣгамъ вашитѣ красиви копнежи, дѣто искате да излѣзете отъ затвора. Сега, както виждате, и Христосъ билъ туренъ въ единъ такъвъ затворъ и трѣбвало да слѣзе ангелъ да отвори вратата на затвора, да излѣзе Христосъ и като дошли женитѣ да Го търсятъ, той имъ казва: „Зная кого търсите, нѣма Го вече, Той излѣзе навънъ.“ Знаете ли колко сватове ходиха на небето да молятъ да дойде Христосъ. Тѣ Му казваха: „Ние те обичаме, ела при насъ, ще възприемемъ твоето учение, ще живѣемъ по братски помежду си.“ И Христосъ се полъга, слѣзе. Но като слѣзе, туриха Го въ затвора, дойдоха стражари, започнаха да Го обхождатъ еврейски равини, учени, да спорятъ отдѣ е дошълъ, каква е цѣльта Му и т.н. Този ангелъ, който е слѣзълъ да помогне на Христа, е билъ възлюбенъ. Този ангелъ днесъ слиза отъ небето, иска да помогне и на васъ и то само на онѣзи, който сѫ въ гробоветѣ, въ затворитѣ, а който още не сѫ влѣзли въ затворитѣ, тепърва трѣбва да влѣзатъ, че послѣ да имъ се помогне. Има нѣкои отъ васъ, който още не сѫ влѣзли въ затвора. Затворътъ, това е отвлѣчено понятие. Този ангелъ, тази красива форма всѣкога подразбира разумностьта, която иде да помогне на човѣчеството. Този ангелъ не е само една външна форма, той е едно вѫтрѣшно съдържание, той е една идея, която прониква въ всички хора. Този ангелъ днесъ навсѣкѫдѣ хлопа и казва на всички: „Не е тукъ“, т.е. животътъ не е тукъ на земята, това дѣто градитѣ кѫщи, дѣто образувате държави, това-онова, това сѫ все празни работи, животътъ не е тукъ. Този

затворъ е потрѣбенъ дотогава, докато затворникътъ излежи наказанието си. Училището е потрѣбно дотогава, докато ученикътъ свърши наукитѣ си. Църквата е потрѣбна дотогава, докато богомолцитѣ свършатъ молитвата си. Не мислите ли, че за въ бѫдеще нѣма да има другъ начинъ за възпитание? – Ще има.

Въ миналата бесѣда азъ засѣгнахъ двѣ отъ дѣйствията на математиката: събиране и умножение; сега ще засѣгна изваждането и дѣлението. Изваждането, това е обратно дѣйствие на събирането. Математицитѣ казватъ така: „Дава се сумата на двѣтѣ събираеми, това число се нарича умаляемо, едното събираемо, наречено умалитель и се търси другото, което се нарича разлика или остатъкъ“. Всѣка нова култура, започва съ изваждането. Онѣзи, които употрѣбяватъ закона на изваждането, трѣбва да разбиратъ не само простото изваждане, но трѣбва да разбиратъ и онѣзи дълбоки вѫтрѣшни закони, които трансформиратъ материята, та да знаете да прѣвеждате материята отъ състояние на събиране въ състояние на изваждане.

Сега въ вашия умъ стои простата идея, че изваждането е проста работа, кой не знае да бръкне и да извади нѣколко лева отъ кесията си, кой не знае да извади нѣколко лева отъ касата си или нѣщо отъ хамбара? Дѣйствително, това е много просто, но като се дойде до изваждането, процесътъ е малко по-сложенъ, трѣбва да знаешъ какъ да изваждашъ. Много майки изваждатъ не на врѣме. Напримѣръ, една майка помѣтне дѣте на 4, на 5, на 6 мѣсеца, това е все изваждане. Лѣкарьтъ дойде и казва: „Тази жена е слаба, кръвьта ѝ е малко, да извади това дѣте.“ Какъ да се извади? Дохождатъ баби, тѣ ще покажатъ единъ новъ методъ за изваждане. И лѣкарьтъ си има свой методъ за изваждане, но и еднитѣ и другитѣ методи сѫ опасни. Природата знае какъ да изважда. Всѣка жена, която е изваждала по докторски, всѣка жена, която е изваждала по бабешки, тя носи своето проклятие до четири поколѣния. Да, може да си прѣхапвате устата, може да ги прѣхапвате четири пѫти. Природата знае само единъ начинъ на изваждане. Тя казва: „Ще извадите само на деветия мѣсецъ, на деветия часъ, на деветата минута, на деветата секунда“. И този девети часъ може да се падне или вечерно врѣме или сутринь, зависи отъ въртенето на земята. Ако деветиятъ часъ се падне когато слънцето залѣзва, резултатътъ ще бѫде единъ; ако деветиятъ часъ се падне, когато слънцето изгрѣва, резултатътъ ще бѫде другъ. Азъ не говоря за това установено числение, съ което ние си служимъ; но въ природата има друго числение. Слѣдователно, всѣко

изваждане си има своето опрѣдѣлено врѣме, свой опрѣдѣленъ методъ и всѣки, който употреби другъ методъ, носи голѣма отговорность. И всички наши страдания сега почиватъ на това, че нѣкои нѣща не сѫ извадени на врѣме.

Ако у една ябълка или круша, която е завързала, въ плода ѝ влѣзе единъ малъкъ червей, този плодъ ще падне по-рано отъ опрѣдѣленото врѣме. Слѣдователно, щомъ падането на плода стане по-рано, ние разбираме, че има една посторонна причина, която е нарушила Божествения редъ на нѣщата. Азъ като ви говоря, нѣмамъ за цѣль да се ровите въ вашето минало, но да видите какъ ще живѣете за въ бѫдеще. Това минало е отбѣлѣзано и цѣла каца съ сълзи да излѣете, Господь не обръща внимание, Той е ситъ на сълзи. Когато хората плачатъ, казватъ, че въ сълзитѣ има нѣщо. Да, има нѣщо. Азъ прѣвеждамъ и другъ пѫть този фактъ и сега ще го прѣведа. Въ България нѣкѫдѣ хващатъ единъ крадецъ и завеждатъ дело противъ него. Дѣлото било заведено за кражба отъ 25 лева. Адвокатътъ му започва да го защищава: „Господа сѫдии, обвиняемиятъ не е направилъ това съ умисълъ, защото на сѫщото мѣсто имаше и 25 000 лева.“ Прѣстѫпникътъ започва да плаче. – „Защо плачешъ“, го запитватъ. – „Плача, господинъ сѫдия, защото не видѣхъ тѣзи 25 000 лева.“ Да бѣхъ азъ на мѣстото на този сѫдия, щѣхъ да оправдая обвиняемия. Той казва: „Азъ не съмъ човѣкъ, който краде само малко и много крада, не е право това, което казва моятъ повѣреникъ, само съжалявамъ, че това многото не го видѣхъ.“ Сега съврѣменнитѣ хора, сте адвокати и казвате: „Азъ не правя голѣми прѣстѫпления, малки прѣстѫпления правя.“ Не говорите истината! Човѣкъ, който направи малко прѣстѫпление, може да направи и голѣмо. Трѣбва да кажешъ: „Азъ нѣмахъ условия да направя голѣмо прѣстѫпление.“ Тъй седи великата истина. „Малки работи съмъ направилъ.“ – Направилъ си малки работи, защото не си ималъ условия за по-голѣми. Този прѣстѫпникъ казва: „Азъ съжалявамъ, че не можахъ да видя и тѣзи 25 000 лева и да ги откраднa. Тогава щѣше да има смисълъ да стоя затворенъ, защото наказанието и за 25 лева и за 25 000 лева е едно и сѫщо.“

Така ние трѣбва да бѫдемъ искрени. Религиознитѣ хора идватъ и казватъ: „Ние не сме като свѣтскитѣ.“ А какви сте? Азъ не виждамъ никаква разлика между еднитѣ и другитѣ. Ние, религиознитѣ хора, не взимаме голѣма лихва, а само 10%, тъй казватъ тѣ. Че лихва 10%, това е вече прѣстѫпление! Я, ми кажете въ кой кодексъ на Божествения законъ е

писано това! Това е законъ на земята, а вие казвате, че на Бога служите. На Бога служите, когато е въ вашъ интересъ, а когато не е въ ваша полза, тогава Божествениятъ законъ го прѣнасяте на земята и казвате: „Тъй е казалъ Богъ.“ Питамъ: Това религия ли е, това законъ ли е, това обществена наука ли е? – Не. Единъ Божественъ законъ не може да се измѣня никога. И въ свѣта лихва между братя не може да има. Подъ „лихва“ разбирамъ въ природата, напримѣръ изобилието на единъ изворъ и то трѣбва да излѣзе отъ коритото си. Слѣдователно, щомъ имашъ изобилие, това трѣбва да дадешъ навънка. Излишъкътъ не ни трѣбва на насъ.

И природата си има лихва, само че тя не е като тази на земята. Единъ българинъ отъ провадийско далъ на единъ турчинъ осемь крини жито. Слѣдъ като турчинътъ плащалъ 10 години лихви, ималъ да плаща на българина 80 крини. Какъ мислите вие? Въ сегашния ни животъ нашите чувства, нашитѣ мисли и дѣйствия трѣбва да се освободятъ отъ всички онѣзи лъжливи схващания и да дойдемъ до правилното разбиране на живота. И бѫдещето на учителитѣ, майкитѣ, бащитѣ, свещеницитѣ се дължи на това правилно разбиране на изваждането. Българскитѣ свещеници не искатъ да разбиратъ правилно. Тѣ сега се събрали на съборъ и не искатъ да изваждатъ правилно. Азъ зная какви ще бѫдатъ резултатитѣ, мога да имъ ги прѣдскажа. Тѣ трѣбва да се научатъ да изваждатъ правилно, на деветия месецъ, на деветия часъ. Изваждането трѣбва да става правилно, за да се види какъвъ е остатъкътъ, каква е силата на едното събираемо.

И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да направи едно изваждане, да видимъ въ какво стои нашата сила. Ние казваме, че сме интелигентни хора. Задавали ли сте си въпросъ, какво знаете напримѣръ? Азъ съмъ си задавалъ. Знаете ли напримѣръ, защо лицето ви е обло, защо носътъ ви е широкъ, защо брадата ви е широка, защо устнитѣ ви сѫ дебели или тънки, защо ухото ви е малко или голѣмо, защо рѫцѣтѣ ви сѫ сухи и тънки и т.н. Знаете ли причината за всичко това? Това сѫ далечни причини на вашето развитие, описание на цѣлата ваша история. И тогава какъ бихъ постѫпилъ? Ето какъ: Бихъ започналъ да разрѣшавамъ въпроса геометрически. Да кажемъ, че вашето лице е остро надолу. Надъ очитѣ ви ще дръпна една линия, да образувамъ единъ триѫгълникъ. Ще гледамъ какъвъ е този триѫгълникъ, какви ѫгли се образуватъ. Ще кажете: „Какво отъ това, колко градуса е ѫгълътъ?“ Колкото ѫгълътъ е по-остъръ, толкова и падането е по-силно; колкото ѫгълътъ е по-тѫпъ, толкова и падането е по-малко.

Ако напримѣръ като дѣца се хлъзгате по една площь, която има 45° наклонъ и друга, която има 70° наклонъ, съ каква бързина ще пѫтувате по едната и по другата? Споредъ наклонението на плоскостьта, ще се опрѣдѣли и бързината на пѫтуването. Слѣдователно, ако ѫгълътъ е остъръ, силитѣ тукъ на земята дѣйствуватъ много бързо. Отъ това азъ ще заключа, че вие сте човѣкъ, който никне тамъ, дѣто не го сѣятъ. Слѣдователно такъвъ човѣкъ и на 9 кола да го вържешъ, той ще се развърже. Азъ разглеждамъ принципално, геометрически въпроса. Тѣзи сили сѫ тъй свързани, че въ тѣхъ не може да се тури никакъвъ бетонъ, всичко се разглобява. На това бучене не може да се постави никаква прѣграда. Тъй че, горко на онзи, който се постави, който се намѣри на този кръстопѫть прѣдъ човѣкъ съ остъръ ѫгълъ. За да се избѣгне това противорѣчие, този, който разбира законитѣ, трѣбва да прѣвърне това движение горѣ, а на физическото поле тѣзи движения не трѣбва да ставатъ бързо. Затова казва Писанието: „Бѫдете мудни на гнѣвъ.“ Ако мѫжътъ има заострена брада, какво ще стане съ жената? Сега вие още не сте проучавали тази математика, да спущате този ѫгълъ. Вие сега като видите нѣкой съ такава брада, казвате: „Неговата брада мяза на тази, която описаха.“ Не, не, точно трѣбва да се опрѣдѣли колко градуса е брадата му. Само тогава ще имаме една положителна наука. А, че мязала приблизително, това не е наука, това сѫ само прѣдположения за васъ.

Този ангелъ дошълъ да каже на женитѣ, че за въ бѫдеще не може да се ходи така. Вие казвате: „Азъ за въ бѫдеще като бѫда по-добрѣ, ще възпитамъ дѣцата си и ще живѣемъ тогава споредъ Новото учение.“ – „Не, казва ангелътъ, съ „ако“ и „може“ въ Божествения свѣтъ не може да се живѣе.“ Въ небето се казва така: „Ще бѫда добъръ и съмъ добър, ще бѫда лошъ и съмъ лошъ.“ А да казвашъ, че можешъ да бѫдешъ добъръ, а не си, това не може. И тъй да бѫдемъ добри или лоши, това не зависи отъ вънншнитѣ условия, а принципално отъ насъ зависи. И когато нѣкому се ревне да бѫде като Бога, у него се ражда прѣстѫпление. Всѣки индивидъ, всѣка душа или всѣки духъ, комуто се ревне да бѫде като Бога по величина, по сила, по разумъ, у него се ражда прѣстѫпление, защото абсолютната величина е една и всѣки, който иска да образува друга величина, ражда злото.

И тъй, злото се явява отъ стремежа да бѫдемъ като Бога, и то не по друго нѣщо, а по величина, по сила. Вие ще мязате на онази жена, която казала единъ день на мѫжа си: „Като ме толкова обичашъ, дай ми право да

поцарувамъ три деня и азъ.“ – „Защо, какво има“, запитва я мѫжътъ ѝ. – „Искамъ да имамъ тази опитность, да видя какво е царуването“ Мѫжътъ ѝ най-послѣ се съгласилъ. Въ три дни тази жена обѣсила мѫжа си. И васъ, ако ви турятъ да царувате, въ три деня ще обѣсите най-възвишенитѣ си идеи. Въ цѣлата история не намирамъ абсолютно нито единъ държавникъ, който да не се е оцапалъ, който да не е покварилъ своитѣ идеали, защото всѣки държавникъ е искалъ да направи себе си най-великъ. Това е противобожествено. Въ Божествения свѣтъ нѣщата не се цѣнятъ по голѣмина. Идеята е вложена въ съдържание и форма и тя е, която опрѣдѣля цѣната на тази идея. А тази идея не заема голѣмо мѣсто, голѣмо пространство, тя заема малко мѣсто и затова Писанието казва: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава лице.“ Това значи: на малкитѣ форми Богъ дава мѣсто, а на тѣзи, който искатъ да обгжрнатъ свѣта, Той ги разрушава. Забѣлѣжете това! Ако единъ човѣкъ пожелае да направи своето тѣло по-голѣмо отколкото е вложено въ Божествената програма, ще го сполетятъ най-голѣмитѣ нещастия. Ако иска да стане по-малъкъ, отколкото е, сѫщото нѣщо го чака. Нито по-голѣмъ, нито по-малъкъ, точно колкото си. Това е опрѣдѣлено за вашето щастие. Ако у васъ се роди една нещастна мисъль, то се дължи на това, че вашитѣ желания се разширили повече, отколкото трѣбва. И това разширение внася едно нещастие. Ще намѣрите това желание, ще го окастрите и ще му кажете: „Ти въ моята държава си станалъ по-голѣмъ, отколкото трѣбва и започвашъ да измѫчвашъ своитѣ братчета.“

Сега и мѫже и жени страдатъ отъ голѣмитѣ желания, който иматъ. Е, питамъ ви сега: Ако имате единъ приятель, какъ ще го опрѣдѣлите, какъвъ трѣбва да бѫде той, каква височина, каква форма ще му дадете? Добриятъ човѣкъ е едно рационално число на земята. Неговитѣ размери, неговата величина е точно, математически опрѣдѣлена. Неговата величина не се различава нито с 1/1 000 000 частъ отъ милиметъра, споредъ опрѣдѣлената отъ Бога мѣрка. Височината му, дължината на лицето му, броя на коситѣ по главата, всичко е точно, математически изброено, отмѣрено. Изгуби ли се тази вѫтрѣшна хармония, значи, желанията сѫ изопачени.

И тъй, като говоримъ за идеаленъ животъ, разбирамъ съразмѣрностьта на неговитѣ части, а това съотвѣтствува на неговото съдържание, а то – на неговитѣ мисли. Не мислете, че за да се създаде една красива форма, това е лесно. За да се създаде една красива форма се изискватъ милиарди години, а материалитѣ за това трѣбва да дойдатъ отъ

всички звѣзди и милиони години трѣбва да се чака, за да може това вещество да влѣзе въ тази форма. И когато казвамъ на съврѣменнитѣ хора, че звѣздитѣ иматъ значение, тѣ казватъ, че това е празна работа. За тѣхъ сѫ празни, за насъ – пълни. За насъ въздишкитѣ на страждущитѣ хора сѫ нѣща реални и ги слушаме отъ хиляди километри, а за глухитѣ хора – това сѫ нѣща отдалечени. Това е по отношение на нашия слухъ, който не е еднакво развитъ.

И тъй, този ангелъ, който слѣзе да помогне на Христа, да отвали камъка отъ гроба, каза на женитѣ, на човѣчеството: „Азъ зная, че Исуса разпятаго търсите.“ Подъ този ангелъ азъ разбирамъ човѣшкия умъ, който е вложенъ. Умни, умни трѣбва да бѫдете вие, но не тъй умни, както свѣтътъ подразбира. Вие трѣбва да сте умни, като онзи царь, прѣди 12 000 години, той живѣлъ въ сѫсѣдното царство на онзи царь, който вадελъ очитѣ на своитѣ поданици. За този, послѣдния царь ви говорихъ въ миналата си бесѣда. Сега ще ви разкажа за сѫсѣдния нему царь, който билъ голѣмъ мѫдрецъ, адептъ на всички тайни науки. Неговиятъ палатъ билъ така направенъ, че всичкитѣ му стаи се движили по извѣстенъ механически начинъ въ различни направления – налѣво, надѣсно, напрѣдъ и назадъ. Той ималъ единъ особенъ часовникъ, споредъ който опрѣдѣлялъ въ какво направление се движатъ стаитѣ. Но кога ставало това? Когато му дохождалъ нѣкой гостъ, за да го познае какъвъ е той, какви сѫ мислитѣ му, той го турялъ въ една отъ тѣзи стаи и споредъ характера на мислитѣ на този субектъ, въ това направление се движила и стаята. Часовникътъ отвънъ показвалъ посоката на движението на тази стая. И така, царьтъ познавалъ какви скрити мисли ималъ този човѣкъ. Ако мислилъ да направи нѣкое добро, благородно дѣло и стаята се движила въ съотвѣтно на това направление. Това е фактъ.

И сега, всички стаи въ природата се движатъ. Ако мислите зло, стаята се движи на лѣво и по този часовникъ Господь опрѣдѣля какви сѫ вашитѣ замисли. И ангелътъ, който стои на врѣмето, точно опрѣдѣля по посоката на движението и вашитѣ мисли. Не е безразлично това. Сега вие сте въ този палатъ. Тази стая, въ която сте поставени, се движи и външниятъ часовникъ ще опрѣдѣли направлението на вашитѣ мисли и каква ще бѫде бѫдещата ви сѫдба. Тя не зависи отъ мене или отъ другиго, вие сами по този часовникъ на врѣмето ще опрѣдѣлите вашата сѫдба. Сега, като ме слушате, казвате си: „тази работа е страшна.“ А Писанието казва: „Страхътъ е начало на всѣка мѫдрость.“

И тъй ангелътъ казалъ на женитѣ: „Не е тукъ този, когото търсите“, т.е. разумното на живота, което търсите, което мислите, не е тукъ. Мислитѣ нѣма да ви спасятъ васъ. Спасението не седи въ това. Този ангелъ трѣбва да ви срѣщне на пѫтя и да ви каже: „Не е тукъ Исусъ, не е тукъ.“ И отъ тамъ започва вече онзи чисто религиозенъ животъ, да срѣщнете ангела и ви каже: „Не е тукъ.“ Тогава започватъ вашитѣ истински религиозни опитности. И да четете библията, тъй било, иначе било, това сѫ само прѣдположения. Колцина отъ васъ биха си жертвували живота за този ангелъ? Ще кажете: „Не знаемъ дали е било така.“ И колцина отъ васъ знаете защо е дошълъ Христосъ? Ще кажете: „Да спаси свѣта.“ Но знаете ли вѫтрѣшния смисълъ на спасението? Нѣкой падналъ въ вода, спасили го. Това е спасение по форма. Има три вида спасение: Спасение по форма, по съдържание и по смисълъ. Когато човѣкъ се спаси по тритѣ начина, може да живѣе правиленъ животъ, да расте и да се развива.

И тъй, отъ наша страна, ние трѣбва да се нагласимъ, да дойдемъ въ съгласие съ живата природа. Азъ говоря за живата природа като форма, която изразява нѣщата. Вънъ отъ природата, не знамъ какъ сѫ нѣщата. Това, което виждамъ, това е реалното, отъ него ще намѣримъ съдържанието. Като намѣримъ формата, ще намѣримъ Божественото съдържание, а като намѣримъ Божественото съдържание, ще намѣримъ Божествения смисълъ.

Сега ще ви задамъ единъ въпросъ: вие садите цвѣтя въ градинитѣ си и виждате, че едни отъ тѣхъ сѫ сини, други червени, трети розови и т.н, Изслѣдвали ли сте защо сѫ тѣзи различни цвѣтове вѫрху тѣхъ? Всѣки цвѣтъ това е единъ етикетъ. Нали като купите нѣщо, върху покупката има етикетъ, който показва какво сте взели. Всѣки цвѣтъ е етикетътъ, който показва качеството на даденото цвѣте, неговата история, неговия родъ, произхождение, защо е слѣзло на земята, какво трѣбва да прави и какъ ще завърши живота си. Ако срѣщнете нѣкой синъ цвѣтъ, този цвѣтъ показва сѫщо произхождението на цвѣтето. Червениятъ и синиятъ цвѣтъ не сѫ еднакви, тѣ сѫ два противоположни етикета.

И тъй, бихъ прѣпорѫчалъ на всички, който сѫ малокръвни, който сѫ изгубили смисъла на живота, да обикнатъ червения цвѣтъ и да отглеждатъ цвѣтя съ такъвъ цвѣтъ. Този червенъ цвѣтъ ще ви покаже една вѫтрѣшна тайна. Като го култивирате, въ този цвѣтъ има единъ вѫтрѣшенъ магнетизъмъ и излишъкътъ отъ този магнетизъмъ ще ви даде нѣщо, което ще ви накара да се тонирате.

Нѣмате вѣра, вземете да отглеждате сини цвѣтя, култивирайте ги, милвайте ги, тѣ ще ви дадатъ излишната си енергия. Въ тѣхъ има по-голѣма вѣра отколкото у васъ. Съ това и вашиятъ органъ ще почне да се развива.

Слѣдователно, когато ученицитѣ на Христа казваха: „Дай ни вѣра“, Той имъ отговори: „Ако бихте имали вѣра колкото едно синапово зърно, щѣхте и на тази гора като кажете: прѣмѣсти се, да се прѣмѣсти.“ Ние постоянно цитираме този стихъ, но никой не се е спрѣлъ да помисли какво е това зърно. Това зърно трѣбва да се постави при условия да расте и то ще ни покаже какво да правимъ. Това зърно ще ни даде излишната си енергия, то ще тонира нашия умственъ животъ. Затова именно сѫ изпратени цвѣтята, да тониратъ умствения ни животъ. Тѣ сѫ сѫздадени само за умнитѣ хора. И тъй, красивитѣ цвѣтя, красивитѣ пеперуди това сѫ малки ангелчета, които сѫ пратени за хора, които сѫ започнали да се развиватъ. А вие какво правите съ тѣхъ? Видите едно малко цвѣте, хайде единъ листъ, хайде другъ, започвате да го кѫсате. Майката казва: „Моето дѣте се научило да кѫса цвѣтя“, радва се. – „Прѣдставете си, казва тя, моето дѣте кѫса цвѣтята и ги разглежда.“ Казвамъ: Не, жено, твоето дѣте както днесъ кѫса листата на цвѣтята, така утрѣ ще откѫсне и твоята глава. Виждате ли този разбойникъ, извинете ме, азъ тъй наричамъ този, който кѫса листата на цвѣтята, утрѣ ще скѫса и твоята глава. Ще кажешъ на дѣтето си: „Не, мама, това цвѣте е едно ангелче, то е твое братче, научи се да говоришъ съ него.“ Накарай дѣтето си всѣка сутринь да полива цвѣтето, да се разговаря съ него.

Ако постѫпвате така, ще видите какви дѣца ще имате. Ако внесете този новъ методъ при възпитанието на дѣцата, ще видите какъвъ добъръ резултатъ ще имате. Това е въ проектъ само. Азъ бихъ ви далъ методи за възпитание на дѣцата, но при сегашнитѣ разбирания нѣма да ги дамъ. Сега ще оставя да ви груха Господь, но единъ день, когато потърсите Господа, ще ви кажа: „Елате сега да ви кажа какво трѣбва да правите.“ Много нѣща зная, но сега ще ги държа в торбата си. Пари на заемъ не давамъ и съ лихва не давамъ, ще ги заровя, а вие плачете. Ако плачете, за да извършите волята Божия, добрѣ, но ако плачете, за да ме оберете, казвамъ ви, че не мога да отворя тази Божествена каса.

Този ангелъ, който е отворилъ гроба, всѣка сутринь, когато цвѣтята цъфтятъ, е при тѣхъ, отваря всѣка пѫпка. Нѣкоя жена казва: „Азъ да бѣхъ тамъ, да видя какъ възкръсва Христосъ, да видя какъ се отваря гроба, колко

щастлива щѣхъ да бѫда!“ – „Ехъ, казвамъ, жено, колко пѫти, колко години наредъ ангелътъ се спира да отваря пѫпки!“ Казвате: „Ние знаемъ какво нѣщо е цъфтенето.“ Не знаете какво нѣщо е то! Това цъфтене става вѫтрѣ въ нашия умъ, вѫтрѣ въ нашето сърце.

Та всички тѣзи емблеми трѣбва да оживѣятъ. Азъ искамъ да прогледате, а не да ходите съ пипане. Нѣкоя казва: „Тури ми рѫката да пипна, да видя тамъ ли е.“ Казвамъ: Жено, по-лесно е да ти отворя очитѣ, отколкото да пипашъ. Въ врѣмето на Христа съ пипане бѣше, но сега – съ виждане. Грѣхъ е на този, който не вижда. Да ви кажа вечерно врѣме да излѣзете да гледате, грѣхота е отъ моя страна, но когато зората почне да се пука, прѣстѫпление е, ако не ви кажа: „Излѣзте да видите тази свѣтлина, да видите това, което никога до сега не сте видѣли.“ Какво ще видите? – Онзи великъ Божественъ свѣтъ, който никога не сте видѣли. Този свѣтъ не може да се опише, а трѣбва да се види. Една красива мома не може да се опише, а трѣбва да се види.

Въ красивото, въ онази пластична красота има хубави, Божествени трептения. Този ангелъ, който е слѣзълъ, той е донесълъ тази Божествена красота. Всѣкога ангелитѣ ги описватъ красиви. Питамъ: Срѣщали ли сте този ангелъ? Нѣкои отъ васъ сѫ го срѣщали. При гроба ходили ли сте? Казалъ ли ви е ангелътъ, че Исусъ не е тамъ? Ако ви е казалъ, радвамъ се. Сега втората стѫпка. Кѫдѣ да вървите? „Идете и кажете на братята ми, че азъ съмъ въ Галилея.“ Казахте ли на братята си? А трѣбва да отидете и да кажете на вашитѣ братя, че ангелъ е слѣзълъ, камъкътъ е отваленъ и Христосъ не е въ гроба. Ще кажете: „Дали му е врѣмето?“ Когато Господь говори и каже: „Идете“, идете и нищо повече. Това слънце изгрѣва навънка, долу всички заблуждения! Не мислете, че това седи въ нѣкаква външна форма. Не, всѣка външна форма трѣбва да прѣдставя извѣстна идея. Като видишъ красивото, то ще прѣдаде извѣстни трептения, тѣзи трептения ще създадатъ хубави мисли и така човѣкъ ще прозърне какво нѣщо е Богъ въ Неговата сѫщина. Тогава ще кажешъ: „Сега мога да простя на всички хора, отъ сега нататъкъ казвамъ на този свѣтъ: „Сбогомъ!“ Гащитѣ ти нѣма да треперятъ и какво мислятъ хората, какво мисли обществото, народа ще ти е безразлично. Ще си кажешъ: „Всичко мога да направя за този свѣтъ, въ който сега живѣя.“ Този свѣтъ се обуславя отъ другия свѣтъ. Та, тази права мисъль трѣбва да се установи въ вашитѣ сърца, да се стремите въ образуване на красиви форми.

Ако ви запитамъ, каква е формата на единъ добродѣтеленъ човѣкъ,

можете ли да ми я опишете? Казвате: „Този човѣкъ е добъръ.“ Но ние не боравимъ само така, съ приблизително изказване, а боравимъ съ положителното и ще кажемъ, че този човѣкъ е добъръ, защото неговитѣ признаци сѫ такива и такива.

Смѣшни сѫ сѫврѣменнитѣ хора! В診Зематъ една книга на нѣкой авторъ, да допуснемъ, че нѣкой великъ учитель на миналото е говорилъ на своитѣ ученици. Тѣзи ученици сѫ го прѣдали, други сѫ го написали, нѣкои сѫ го прѣвели на много езици. За да разберете това негово учение, трѣбва да прѣкарате неговитѣ мисли назадъ, докато дойдете до самото състояние на учителя. Хубаво е да четете книгата на учителя, но по-хубаво е да го слушате какво той казва. Хубаво е да четете книгата на природата, но по-хубаво е да слушате какво тя говори. Ако не можете да слушате, то поне добрѣ е да се научите да четете нейния смисълъ.

Тогава каква е формата на единъ добъръ човѣкъ? Тя е абсолютно опрѣдѣлена. Отива единъ господинъ при единъ богатъ търговецъ съ намѣрение да му иска пари на заемъ и му казва: „Господине, като ми гледате лицето, колко пари може да ми дадете на заемъ?“ Търговецътъ го гледалъ, гледалъ и му казалъ: „Колко пари мога да ви дамъ на заемъ ли? – 1000 лева.“ До толкова достигналъ, да има довѣрие за 1000 лева. Нѣкой пѫть казвате нѣкому: „Десеть лева мога да ти дамъ.“ Нѣкому може да дадете само 1 левъ – толкова довѣрие внушава. Това вѫтрѣшно довѣрие, нѣщо реално ли е? Да, то почива на извѣстни закони. Ние знаемъ дали единъ човѣкъ ще ни излъже или не и като му даваме пари, знаемъ дали ще ги върне или не по вѫтрѣшна интуиция. Казвате: „Мене ми шепнеше нѣщо, че нѣмаше да ги върне, но хайде от мене да мине!“ Нищо не е скрито-покрито. Всѣко неизпълнено обѣщание остава върху лицето на този човѣкъ безформена линия, той огрубява, огрубява, докато се изроди.

Никога не се опитвайте да разрушите една красива Божествена мисъль вѫтрѣ въ себе си, даже и да ви костува живота. Застѫпете се за тази красива форма, застѫпете се за нейното съдържание, застѫпете се за тази идея! Тази форма, това съдържание, тази идея ще ви възкръси наново, но изгубите ли формата, вие изгубвате всичко. Тогава човѣкъ, като изгуби своята човѣшка форма, дохожда на земята вече не като човѣкъ, но въ по-нисша форма. Изгуби ли и нея, ще почне да се деградира. Като ви пратятъ на земята, Господь казва: „Вие сте изгубили вашата форма, слѣдователно, ще ви се даде форма, която ви подхожда.“ Това е, което нарича „израждане“, а теософитѣ го наричатъ „странствуване на душата“. Ако не

спазваме закона на формитѣ, ние може да спремъ нашата еволюция. И затова ангелътъ е слѣзълъ да даде знания на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Жената, като се жени, изкуството не е въ жененето, изкуството не е въ раждането, а въ смисъла на това раждане, въ смисъла на това женене. Ти се женишъ или да дадешъ една правилна форма или по други съображения. Затова казва Писанието: „Това, което Богъ е съчеталъ, никой не може да го разлѫчи.“ Онова, което е отъ Бога създадено, дайте му условия да се прояви, а вие не му давате възможность.

И тъй, вие може да се любувате на формитѣ, но не ги спирайте. Опиташъ ли се да спрешъ една форма, ти си прѣстѫпникъ. Турцитѣ казватъ: „Гюзелин…“ (Оставено е празно място за поговорката) Това значи: Да се гледа хубавото, това облагородява, но да завладѣешъ хубавото, да лишишъ другитѣ хора отъ това хубаво, това е прѣстѫпление. И всичкото зло стои въ това: когато единъ човѣкъ започне да се подига морално, другитѣ започватъ да го спиратъ, казватъ: „Той не е толкова добъръ.“ Хвърлятъ каль отгорѣ му, докато го окалятъ. Че какъ не? Тази форма ще се обезформи, защото красотата е въ онѣзи черти, които природата е турила. Ако ги изгладимъ, какво ще остане? Често у българитѣ се забѣлѣзва слѣдния навикъ: направятъ си една хубава чешма въ мерата. Мине нѣкой българинъ покрай нея, спре се, пие вода, наточи брадвата си; мине второ, напие се съ вода, наточи брадвата си; мине трети, четвърти, сѫщото нѣщо направи. Не се минатъ и 4–5 години, казватъ: „Брей, това корито се развали.“ И сега, прояви се нѣкой човѣкъ, всички казватъ: „Дайте брадвата да го опитваме.“ Опитватъ го единъ, втори, трети, но послѣ казватъ: „Развали се това корито.“ Това не е философия.

Брадвата си по коритата не точете! Тамъ може да перете, но не и брадвитѣ си да точите. Сега мѫже и жени точатъ своитѣ брадви все по гърбоветѣ си. Защо се опропастяватъ мѫже и жени? Защото точатъ брадвитѣ си по гърбоветѣ си. Не мине много врѣме, гледашъ, жената се развалила. Че какъ да не се развали? Не се позволява на гърба на жената да се точи брадвата! Не се позволява на гърба на мѫжа да се точи брадвата! Гръбнакъ е! То е най-нѣжното мѣсто, тамъ ставатъ най-опасни сътресения.

И тъй, този ангелъ, който сега е слѣзълъ при васъ, иска да ви научи да спазвате това, което Богъ ви е далъ, да спазвате вашитѣ дробове, вашия мозъкъ, вашия стомахъ. Нѣмате право прѣзъ очитѣ да прѣкарате нѣкоя лоша, нѣкоя користолюбива мисъль. Щомъ приемете прѣзъ очитѣ си нѣкоя користолюбива мисъль, вашитѣ очи ще се измѣнятъ. Тогава и носътъ ви ще

се изкриви. Ако чрѣзъ очитѣ приемете най-хубавитѣ енергии, всичко ще бѫде правилно – вашитѣ очи, носъ, зѫби.

Сега мнозина казватъ: „Да дойде Христосъ въ свѣта и да ни избави." Христосъ дойде въ свѣта и каза на хората, че трѣбва да се любятъ, да иматъ любовь помежду си. Хората казаха: „Любовьта ние сме я опитали, ние я имаме. Дошълъ любовь да ни проповѣдва!" Мѫжетѣ казаха: „Ние сме опитали любовьта." Женитѣ казаха сѫщото. Е, хубаво, азъ ви казвамъ друго: Красивитѣ форми, абсолютнитѣ форми, които Богъ е създалъ въ свѣта, да не я разваляте, да използувате това цѣнно съдържание, което Богъ е далъ, но да не излиза навънъ. Силата, която е въ това съдържание, да не я разваляте, да не я използувате въ друга смисъль. Че мѫжътъ, който ви е даденъ, знаете ли какво нѣщо е? Жената знаете ли какво е? – „Е, жена", казвате. Азъ бихъ далъ премия на този човѣкъ, който напише какво нѣщо е жената и мѫжътъ по форма, по съдържание и по сила. Да опише жената по тази красива форма и мѫжа по тази красива форма! Това сѫ най-красивитѣ нѣща! Извадете хората, извадете формата на пеперудитѣ, цвѣтята, плодоветѣ, нищо нѣма да остане. Тѣзи малки цвѣтя, пеперуди, тѣзи форми внасятъ радость. Тѣ иматъ нѣщо велико, Божествено съдържание въ себе си.

Като се срѣщнете двѣ жени, кажете: „Въ моята сестра има едно велико, Божествено съдържание." А вие казвате: „Зная я азъ нея!" Не гледайте по външната форма! Нѣкой може да е турилъ отъ вънка нѣкое обявление. Вънка отъ тѣзи обявления човѣкъ има съдържание. Това съдържание на вашитѣ умове, това съдържание на вашитѣ сърца трѣбва да бѫде оцѣнено. Докато вашитѣ умове не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитѣ сърца не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитѣ духове не дойдатъ въ съприкосновение, вие не може да се познаете. Да познаешъ човѣка, трѣбва да дойдешъ въ съприкосновение съ неговия умъ, съ неговата душа, съ неговото сърце и съ неговия духъ. Това е култура въ свѣта. Това е наука, затова раждатъ майкитѣ своитѣ синове и дъщери. „Родихъ го", казва. Добрѣ, първото нѣщо си направилъ, хубаво. Сега да намѣришъ ума на твоето дѣте, послѣ сърцето, душата и най-послѣ духа му, да дойдешъ въ съприкосновение съ всичко това и тогава да кажешъ, че си родилъ едно дѣте и го познавашъ. Тогава ще те срѣщне ангелъ и ще ти каже: „Жено, твоето дѣте не е въ гроба." Този ангелъ вие го срѣщате. Вие казвате: „Ние го знаемъ този ангелъ, добъръ е той." Ангелъ е докато не се ожени. Ангелица е докато не се ожени. Въ жененитѣ нѣма ангели и

ангелици. Докато не се познаватъ, казватъ: „Благороденъ е този човѣкъ.“ Щомъ се познаятъ, казватъ: „Той не е благороденъ.“ – „Великъ човѣкъ е!“ Защо? – Защото не го познаваме. А великата наука въ това стои да познаваме Единнаго Великаго Бога. Животътъ седи въ това: да познаваме нашата душа.

И тъй, този ангелъ сега стои прѣдъ вратата на всички. Ще изучавате формитѣ, ще изучавате съдържанието. Ще изучавате не външната форма, тя е привидна, тя ще се смъкне. Ако сте ясновидци ще видите, че въ това лице друго лице се приготовлява. И тъй, като гледамъ сегашнитѣ ви лица, забѣлѣзвамъ какви лица ще имате за въ бѫдеще. Сегашнитѣ ви лица сѫ лица на буби, но вѫтрѣ въ тѣзи буби виждамъ други лица и казвамъ: Да вървите много правилно, да не осакатявате това, което се развива у васъ, да развивате това, което ви трѣбва. Та отъ всинца ви се приготовлява друго нѣщо. Мустацитѣ ще опаднатъ. Знаете ли какви ще бѫдатъ бѫдещитѣ мустаци? Сегашнитѣ косми на женитѣ ще окапятъ, но знаете ли какви ще бѫдатъ бѫдещитѣ. Тѣ ще бѫдатъ тъй тънки, тъй фини, по-фини отъ най-тънката коприна. И мустацитѣ на мѫжетѣ нѣма да бѫдатъ такива голѣми, дебели, а ще бѫдатъ направени отъ коприна, много тънки ще сѫ, Днесъ и коситѣ сѫ много дебели, затова сѫ безсъдържателни. Тогава ще питате: Защо сѫ мустаци на мѫжетѣ? Мустацитѣ това сѫ законитѣ, които трѣбва да се употрѣбяватъ. Като намисли нѣкой мѫжъ да бие жена си, нека пипне малко мустацитѣ си. Пипне ли ги, нѣма да я бие. Законътъ започва да говори въ рѫката му, да казва: „Законътъ не позволява да се бие.“ („Тѣ ги бръснатъ сега.“) Да, сегашнитѣ мѫже искатъ да се освободятъ отъ закона. А женитѣ отдавна сѫ се обръснали. Бръсненето не помага. Всѣко нѣщо си има свой смисълъ, не мислете, че нѣщата сѫ безсмислени. Всѣки единъ косъмъ е пъленъ съ енергия, магнетизъмъ, електричество. Нѣкои ме запитватъ защо нося дълги коси. Не ги нося отъ нѣкои особени съображения, а по слѣдната проста причина: който иска да е по-здравъ, трѣбва да има винаги по-дълги коси, защото тѣ задържатъ повече отъ електрическата и магнетическата енергия. При рѣзането на космитѣ си, човѣкъ се лишава отъ тази енергия. Не харесвамъ рѣзането на коси. Най-малко да се оставятъ до ушитѣ долу. Но като прѣгрѣшишъ правилото, да не рѣжешъ коситѣ си по-горѣ отъ горната часть на ухото, който ги отрѣже по-горѣ отъ горната часть на ухото, той ще изплаща грѣховетѣ си.

И тъй, природата е турила като правило за културнитѣ хора слѣдното: мѫжетѣ да не си рѣжатъ космитѣ по-долу отъ горната часть на ушитѣ, а на

женитѣ се позволява да носятъ дълги коси, но могатъ и да ги рѣжатъ. Всѣко нѣщо, което ние подържаме, си има смисълъ. Коситѣ сѫ носитель на здраве, а при това тѣ държатъ и топло на главитѣ. И тъй, отъ това гледище, понеже жената е надпрѣварила мѫжа, влѣзла е въ плъть, тя си хвърлила брадата и казва: „Топло ми е.“ Но и мѫжетѣ за въ бѫдеще ще хвърлятъ брадитѣ си. За въ бѫдеще и мѫже и жени ще бѫдатъ безъ бради, т.е. нѣма да бѫдатъ кьосета, защото кьосето, това е аномалия. Мѫжъ безъ брада и мустаци и жена безъ коса, това сѫ равносилни нѣща. Да оголишъ главата на жената и да оголишъ брадата и мустацитѣ на мѫжа, това е равносилно.

И тъй, въ нашия животъ ние трѣбва да оставимъ всичко това, което природата е вложила и да го обработваме. Всичко у насъ трѣбва да съсрѣдоточимъ къмъ помагане на нашитѣ братя, къмъ подобрение на нашитѣ тѣла, къмъ облагородяване на нашитѣ чувства, да станатъ тѣ по-деликатни, за да възприемаме мислитѣ и желанията на хората.

Въ това стои смисъла на живота – да се разбираме, а сега не се разбираме. Затова е слѣзълъ Христосъ, затова е възкръсналъ. Възкресението е нѣщо велико. Да оживѣе нѣкой, значи на влѣзе въ ангелския свѣтъ, а да възкръсне, значи да влѣзе въ Божествения свѣтъ. Тритѣ стадии, прѣзъ които човѣкъ минава, сѫ: ставане, оживѣване и възкръсване. Ние може да направимъ това изведнъжъ.

И тъй, този ангелъ е слѣзълъ да ви научи. Знания трѣбва на всинца ви и то обширни и не само знания на книги, но знания на онѣзи дълбоки прѣживявания, на онази жива вѣра, да знаете да живѣете съ Бога и Той да ви приказва всѣки день. По една дума да ви казва Господь всѣки день. Всѣки день да ви казва по една тайна. Това, което е важно въ бесѣдата, е слѣдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пѫть. Това, което съмъ ви говорилъ до сега, е само прѣдговоръ на това, което ще кажа сега, а то е слѣдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пѫть. Този моментъ вие сами ще го намѣрите, нѣма да ви кажа кога е. Въ този крѫгъ отъ 24 часа говори не само Богъ, но и всички ангели, всички висши сѫщества, всѣки си има по една секунда отъ врѣмето, прѣзъ което да си каже думата. Когато Богъ говори на нѣкои хора, тѣ спятъ, когато ангелитѣ имъ говорятъ, тѣ спятъ, а когато долни духове имъ говорятъ, тѣ сѫ будни, затова става лошото.

Слѣдователно, най-важно е да бѫдете будни въ този моментъ, когато Господь говори. Той ще каже само една дума, която ще бѫде едно благо и

не схване ли тази дума, изгубва всичко, но затова трѣбва да бѫдете готови. Ако не сте готови, ще ви прѣспятъ въ този моментъ, когато Господь говори. Тогава Господь ще ви проговори само единъ пѫть прѣзъ 100-тѣ години и тогава вече искате не искате, ще го чуете.

И тъй, деньтъ има смисълъ, защото Господь ще проговори. Като изгрѣе слънцето, трѣбва да очакваме да ни проговори Господь. Като вършимъ работата си, трѣбва да чакаме да ни проговори Господь. Какво велико тържество е да Го чуешъ! Всички страдания, всички болести ще изчезнатъ. Какво тържество е да чуешъ гласа на Това Сѫщество, Което подкрѣпя всичко! Тихъ гласъ. Тъй сѫ Го слушали пророцитѣ въ древностьта. Така и вие може да Го чуете. Но какъ? По този начинъ, по никой другъ начинъ.

И тъй, вие имате 365 случаи прѣзъ годината, прѣзъ които може да ви проговори Господь, но до сега нито единъ случай не сте имали, не сте създали условия да Го възприемете. Имали сте случаи ангели да ви проговорятъ, но Господь – не. Има нѣкои, на които Господь е проговорилъ, но малцина сѫ тѣ. Не се заблуждавайте въ нищо друго. Божествениятъ животъ не стои въ постене, не стои въ измѫчване на тѣлото, въ изопачаване на нашия умъ и нашитѣ тѣла. Божествениятъ животъ не стои въ всичко това, което сега сѫществува. Той е една велика хармония! Ще ядешъ, но не много, нѣма да прѣядашъ, ще спишъ, но не много, ще се обличашъ хубаво, но нищо излишно. Ще имашъ това, което ти е потрѣбно, но необходимо. И така трѣбва да живѣете всички.

Това е всичкото, затова сме дошли на земята, да се научимъ да слушаме гласа на Бога, защото на небето не може да се слуша гласа на Бога. Ако можехме отъ тамъ да Го слушаме, нѣмаше да дойдемъ. Дошли сме да научимъ това изкуство да слушаме гласа на Бога. Затова всички сѫщества трѣбва да се въплотятъ, да дойдатъ да страдатъ тукъ, съ милиони години, да се научатъ на музика, та като се изтънчатъ тѣхнитѣ слухове, ще разберат Божия гласъ. Затова именно сте дошли тукъ, да научите Божия гласъ. Едно врѣме бѣхте на небето, знаяхте много нѣща, но ги забравихте. Защо? – Защото сте били много добри. Като сте били много благонадеждни, Господь казва: „Изпращамъ ви да се научите, да минете прѣзъ цѣлата вселена.“

И тъй, животътъ сега за васъ започва. А вие казвате: „Да отидемъ на небето.“ Важното е днесъ, днесъ Господь пакъ ще проговори, да видимъ колцина ще чуете гласа Му и колцина ще заспите.

Като се върнете, ще се запитате: „Какъ може да говори Господь?“ Нѣкои ще кажатъ: „Ние сме Го чули.“ Не се заблуждавайте! Азъ не мога да ви опиша какъ говори Господь. Любовьта не може да се опише въ своитѣ проявления. Изкажешъ ли това, което обичашъ, ти го опетнявашъ. Като любишъ, мълчи. Азъ виждамъ този, който люби, виждамъ какъвъ пламъкъ излиза отъ него. Знаете ли, да любишъ човѣка, каква красива форма прѣдставлява това въ Божествения свѣтъ. Какви трептения, какъвъ огънь излиза отъ този човѣкъ? Нѣма какво да се говори.

И тъй желая днесъ да чуете онази дума, която Господь ще ви проговори. Ангелътъ ще ви срѣщне сега на пѫтя и ще ви каже: „Жени, не бойте се, не е Той въ гроба, излѣзе, но вие идете и кажете на братята Му.“ Като идете да кажете на братята Му, ще Го срѣщнете въ Галилея. А Галилея, тя е горѣ въ ума. Нѣма ли Галилея, живѣете ли въ Ерусалимъ, той е тукъ, въ стомаха, на хаджилъкъ да отидемъ. Всички сѫ хаджии! Самария е въ гѫрдитѣ, въ бѣлитѣ дробове. Христосъ е ходилъ ту въ Ерусалимъ, ту въ Галилея, ту въ Самария. Въ Ерусалимъ има брожение кой е Христосъ. Послѣ, въ Самария, ще питатъ: „Дѣ да се кланяме, на тази гора ли?“ А като отидете въ Галилея, ще видите Христа. Сега всѣки казва: „Да спечеля малко пари, та да отида въ Ерусалимъ.“ Казвамъ: „Братко, ти и сега си тамъ.“ Който е ходилъ въ Ерусалимъ, казва: „Отидохъ съ единъ дяволъ, върнахъ се съ десеть.“ Това е така. Важното въ живота е Галилея, после Самария, а най-после Ерусалимъ. Само по този начинъ ще се оправи свѣта.

Сега ви казвамъ да отидете да кажете на вашитѣ братя, че въ деня има една най-важна секунда, когато Господь говори, за да бѫдете всички будни. Слѣдъ това всички да отидатъ въ Галилея и тамъ ще Го видятъ.

Беседа, държана на 5 юни, 1921 година.

Двѣтѣ жени

„Двѣ жени ще наедно да мелятъ, едната ще бѫде взета, а другата ще се остави.“
(Лука, гл. 17, ст.35)

„Двѣ жени ще наедно да мелятъ“ – значи на мелницата ще бѫдатъ. „Едната ще се вземе, а другата ще се остави.“ Това сѫ иносказателни изречения, т.е. висшиятъ животъ, Божествениятъ животъ може да се разбере, само чрѣзъ символи. Той е абсолютно недостѫпенъ да са опише, да се поясни съ думи. Азъ съмъ ви казалъ и другъ пѫть, че единственото, реалното на този свѣтъ е животътъ, т.е. съзнателниятъ животъ, животъ, въ който има мисъль, животъ, който е придруженъ съ чувства, животъ, въ който има благородни подвизи. Земята е пълна съ разни видове отъ живота: вълкътъ има свой животъ, рибитѣ, буболечкитѣ, птицитѣ, пеперудитѣ си иматъ свой животъ, растенията си иматъ свой животъ и т.н., всички си иматъ свой животъ, всички иматъ желание да запазятъ този животъ.

Но интересно е, когато започнешъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за Божественъ животъ, тѣ мислятъ, че въ този Божественъ животъ нѣма никакво съдържание, никакъвъ смисълъ. И всѣкога казватъ тъй: „Е, азъ нѣма да живѣя калугерски животъ?“ И тѣ мислятъ, че калугерскиятъ животъ е Божественъ. Ни най-малко! Калугерскиятъ животъ, това е най-долниятъ животъ. Ако нашитѣ калугери ще ни служатъ да прѣдставятъ Божествения животъ, това е едно посмѣшище. И често ние казваме: „Нѣма да живѣя калугерски животъ, ще поживѣя малко, както живѣятъ хората въ свѣта.“ Е, какъ живѣятъ хората въ свѣта? Сега нѣма да ви описвамъ, вие знаете какъ живѣятъ хората въ свѣта, пъкъ и вие какъ живѣете знаете. Нѣма защо да ви разправямъ това, а ще бѫда като онзи гръцки попъ, който питалъ слушателитѣ си: „Знаете ли какво ще ви говоря?“ – „Знаемъ.“ – „Като знаете, нѣма какво да ви говоря.“ – „А, не знаемъ.“ – „Като не знаете, нѣма какво да ви говоря.“ Това е едно извъртване на истината. Въ нѣкои отношения този свещеникъ е билъ правъ. Когато единъ човѣкъ е неспособенъ да разбере истината, нѣма какво да му се разправя, а ако знае, разбира тази истина, нѣма какво да се спираме да му я прѣдаваме.

Казва Христосъ: „Двѣ жени ще наедно да мелятъ, едната ще бѫде

взета, а другата ще се остави.“ Въ онзи день. Кога? – Когато дойде Синъ Човѣчески. Е, ако имате двѣ дъщери и дойде онзи красивия момъкъ като женихъ и посѣти дома ви, коя взима? – Най-хубавата, най-стройната, най-здравата, а не хилавата. Но и двѣтѣ мелятъ на майка си, какъ не, цѣлъ день мелятъ съ устата си това-онова. Устата дъвче, а стомахътъ мели. Христосъ казва: „Онѣзи здрави жени, на които мелятъ стомаситѣ, едната отъ тѣхъ се взима, а другата се оставя.“ Защо се взима едната? – Защото е пригодна, харесва я този момъкъ. Сега религиознитѣ хора питатъ: „Защо да се хареса едната, а другата да се остави?“ Казвамъ: Едната е недоразвита, а другата е развита, сгодяватъ я, оженватъ я и си заминава отъ майчиния си домъ. Съ това се пояснява една велика истина, че човѣкъ едноврѣменно има два живота въ себе си – двѣтѣ жени. Жената е емблемъ, символъ и на материалното и на духовното, на Божественото едноврѣменно. Значи, единиятъ Божествениятъ животъ минава отъ едно състояние въ друго, а другиятъ животъ си остава въ сѫщото състояние. Въ математиката, като умножите едно число съ единица, то не се измѣня. Единицата нито го намалява, нито го увеличава. Слѣдователно, Божествениятъ принципъ нито намалява нѣщата, нито ги увеличава. Той ги прѣдставя такива, каквито сѫ си. И тъй, като умножите $2 \times 1 = 2$; като умножите $3 \times 1 = 3$, обаче, като умножите $2 \times 2 = 4$. Значи, като умножите тѣзи двѣ жени по 2, ще се образуватъ 4. Защо се образуватъ 4? Това е единственото число, което и като се умножи на 2 и като се събере съ 2, получава се едно и сѫщо число – четири: $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. Затова българитѣ, като искатъ да кажатъ за нѣщо, че е необоримъ фактъ, казватъ: „Това е 2 и 2 равно на четири.“ Тъй че и да умножишъ 2×2 и да съберешъ 2 и 2, ще получишъ все четири.

Сега ние, съврѣменнитѣ хора, се намираме на земята. Всички вие, които ме слушате, както и азъ, си имаме задачи, имаме свои индивидуални, обществени, народни, общочовешки разбирания. Имаме свои вѫтрѣшни разбирания и то всѣки спорѣдъ степеньта на своето развитие, тъй разбира. Сега старитѣ, като живѣятъ духовенъ животъ, казватъ на младитѣ: „На васъ не ви трѣбва духовенъ животъ, не ви трѣбва религия. Като остарѣете като насъ, тогава може да станете набожни.“ И чудно е, че хората проповѣдватъ набоженъ животъ на онѣзи хилави хора, които остарѣватъ. Че и на Господа не Му трѣбватъ хилави хора! Ако на младини похарчишъ живота си за едно-друго, а като остарѣешъ, отивашъ при Бога и казвашъ: „Господи, ида да посветя живота си на Тебе“, Той те пита: „Че какво имашъ?“ Никаква философия нѣма тука!

Религията е за млади, умни, а не за стари хора. На старитѣ никаква религия не трѣбва, само гробища имъ трѣбватъ, а на младитѣ религия трѣбва, но не тази религия, която хората разбиратъ и казватъ, че религията оглупѣвала. Това е криво схващане. Думата „религия“, тъй както хората я схващатъ, дѣйствително ги оглупѣва. Духовниятъ животъ, религията, правилно разбрани, обогатяватъ хората. Правили сѫ ми слѣдното възражение, като казватъ: „Намъ религия не ни трѣбва.“ Тогава най-щастливи сѫ животнитѣ, тѣ сѫ безъ религия. Ако религията подразбира една духовна култура, то животнитѣ, като нѣматъ свещеници, нито епатрахили, филони, корони трѣбва да сѫ и най-щастливи. Но фактъ е, че не е така. Именно, ако тѣ бѣха свободни, не щѣха да ни служатъ, а щѣха тѣ да бѫдатъ господари.

Сега отъ тѣзи двѣ жени едната се взима, а другата се оставя. Която се взима, тя върши работа. Онова, което се оставя, което е излишъкъ въ васъ, то е негодно, то е за въ бѫдеще. То е единствениятъ животъ у васъ, който може да положите сега, за да разберете вѫтрѣшния смисълъ. Вѫтрѣшниятъ смисълъ на живота носи разбиране на онѣзи приятни чувства, които изпитваме всѣки день. Приятното чувство, това не е животътъ и неприятното чувство и то не е признакъ отъ лишение на животъ, защото въ живота има много халюцинации. На сънь васъ ви бѣсятъ, гонятъ, голѣма тревога, събудите се послѣ, казвате: „Слава Богу, това било сънь.“ Слѣдователно въ съня си се смущавате за нѣща, които нѣматъ никаква реалность. Питамъ: Колко отъ тѣзи ваши смущения сѫ реални? Реални нѣща сѫ само тѣзи, които не се измѣнятъ. Ако едно страдание остави у васъ дълбоко впечатление и го помните и слѣдъ като умрете, това е реално страдание; но ако слѣдъ като се събудите, забравите вашето страдание, ние казваме, че това е едно въображение, въ него нѣма нищо реално.

Сега ние трѣбва да разберемъ духовния религиозния животъ отъ гледището на сегашния нашъ животъ, не на нашия миналъ животъ, нито на нашия бѫдещъ животъ, а отъ гледището на сегашния, реалния, който ние имаме, И религията въ това грѣши, като казва, че за въ бѫдеще ние ще живѣемъ такъвъ духовенъ животъ. Бѫдещето разбира само условията, които за въ бѫдеще ще се дадатъ. Като говоримъ за минало, пакъ подразбираме условия, а животътъ се изразява реално въ настоящето. Слѣдователно, трѣбва да гледаме какви ще бѫдатъ нашитѣ убѣждения, нашитѣ вѣрвания. Свободни ли сме отъ нашитѣ вѣрвания.

Ние четемъ извѣстна книга, заразяваме се отъ нѣкои идеи, заразяваме

се отъ извѣстни прѣдания на миналото. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ.“ Да, но това вѣрване не е твое, ти си челъ нѣщо и си го възприелъ. Нѣкои ясновидци казватъ, че ходили горѣ, видѣли това-онова и ти му вѣрвашъ. Той може да е видѣлъ, но ти видѣлъ ли си? Слѣдователно, ти ще снемешъ 25% отъ това, което той е видѣлъ, 25% отъ това, което той вѣрва и само 25% ще остане вѣрно. Никога не взимайте 100%.

Е, добрѣ, ако нѣкой ясновидецъ е слѣзълъ въ долния свѣтъ и ви разказва за това, което тамъ видѣлъ, прѣзъ извѣстно врѣме, това тъкмо тъй ли е? Кой е долниятъ свѣтъ? Въ центъра на земята има да живѣятъ други хора, които иматъ култура като вашата. Това е едно прѣдание, азъ не говоря като онзи, който е слѣзълъ, тъй говори прѣданието, а именно, че въ земята вжтрѣ, приблизително на около 2000 метра отъ тукъ, живѣятъ тѣзи хора. Ще кажете: „Много близо сж тѣ.“ Не, малко по-далечъ сж. Като увеличимъ всѣки метъръ на 1000 метра, значи на 2000 километра отъ тукъ, подъ земята отдолу започва друга една култура. Сега ако нѣкой ясновидецъ отъ тази култура дойде на земята зимно врѣме отъ сѣверния полюсъ и се върне какъ ще опише нашия свѣтъ? Ще разкаже, че на земята има вѣчни снѣгове, бури, виелици, хората не се виждатъ отъ снѣгъ. Тогава хората отъ подземния животъ сж описали надземния животъ така, че сж виждали хората покрити съ снѣгъ. Обаче, слѣдъ 5–6 мѣсеца другъ ясновидецъ отъ подземния животъ излиза на земята и казва: „Този свѣтъ е отличенъ тамъ има птички, цвѣтя, дървета, нѣма снѣгъ.“ Двамата ясновидци започватъ да спорятъ: единиятъ казва, че видѣлъ снѣгъ, другиятъ – не видѣлъ. И двамата прави ли сж? Да, но тѣ сж разгледали свѣта въ двѣ различни обстановки.

Слѣдователно, когато нѣкой се качи въ ангелския свѣтъ и тамъ ще види промѣни и тамъ има снѣгъ. Ще кажете: „Отъ снѣгъ бѣгаме, а и тамъ има снѣгъ.“ Символъ е това. Снѣгъ има тамъ и хубави цвѣтя има. Ако при сегашнитѣ ви условия, при сегашното ваше развитие, биха ви поставили въ този духовенъ животъ, вие щѣхте да бждете най-нещастни хора въ свѣта. Не си правете илюзии, че ще бждете щастливи въ този свѣтъ.

Ще обусловя това. Има извѣстни риби, които живѣятъ на дъното на морето подъ силно налѣгане; ако ги извадимъ на повърхностьта на водата, дѣто налѣгането е по-слабо, тѣ ще се пръснатъ, ще се разруши тѣхната форма. Питамъ: Какво ще се ползува тази красива риба, ако я изнесете въ този хубавъ свѣтъ, щомъ тя ще умре? Слѣдователно, нѣкои се готвятъ за духовния свѣтъ, казватъ, че като отидатъ тамъ, добрѣ ще имъ е. Не, това е лъжливо учение. Ти трѣбва да се приготвишъ за този свѣтъ, да изучавашъ

формитѣ му, да ги използувашъ. Ако влѣзешъ неподготвенъ въ този свѣтъ, ще бѫдешъ нещастенъ.

И онѣзи, които се готвятъ за религиозенъ животъ трѣбва да изучаватъ законитѣ на религията. И религията има свои закони. Въ този свѣтъ има много деликатни чувства. Ако си прѣдставите една религиозна мома, която има най-хубави чувства къмъ нѣкой свѣтски момъкъ и прѣживѣете нейнитѣ чувства, то страданията ще бѫдатъ 10 пъти по-тежки отколкото тѣзи на момъка, защото религиознитѣ чувства сѫ съ много вибрации. Вие не разбирате закона. Дѣто се увеличава радостьта, увеличава се скръбьта и обратно – дѣто се увеличава скръбьта, увеличава се и радостьта. Дѣто се увеличава богатството, тамъ се увеличава и сиромашията и обратно: дѣто се увеличава сиромашията, увеличава се и богатството.

Сѫщиятъ законъ е и по отношение къмъ чувствата и ума. Ако вашитѣ чувства не се увеличаватъ, не може да се увеличи и вашиятъ умъ; ако вашиятъ умъ не се увеличи не могатъ да се увеличатъ и вашитѣ чувства. Ако не стане извѣстна промѣна въ вашето сърце, не може да стане съотвѣтна промѣна и въ умствения свѣтъ. Нѣкой пѫть сърцето функционира въ миньорна гама, а умътъ въ мажорна, а нѣкога обратно – умътъ въ миньорна, а сърцето – въ мажорна гама. И сега, всички религиозни хора функциониратъ все въ миньорна гама. Всички религиозни хора гледатъ на свѣта много мрачкаво. Защо? – Защото нѣкои отъ тѣзи религиозни хора изгубили жена си, други изгубили имането си, кѫщата си и казватъ: „Лошъ е свѣтътъ.“ За тѣхъ е вѣрно, тѣхниятъ животъ не е въ хармония, обаче ако вземемъ тѣхната опитность, ще попаднемъ въ една крайность. Други общества казватъ, че животътъ е отличенъ. То е друга крайность. Азъ не наричамъ този животъ много щастливъ, но не и много нещастенъ. Питамъ: Ако този възлюбенъ дойде да вземе дъщеря ви, вие ще се радвате ли? Ако той дойде да живѣе при васъ, да се умножите, ще се радвате, но той оставя хилавата дъщеря, а взима другата. Майката казва: „Отиде си наша Марийка, а остана тази нескопосаната.“ Тя това казва на себе си, а кога дойдатъ да искатъ и нея, тя казва, че е много скопосана. Нѣкои майки иматъ тази психология – да хвалятъ дъщеритѣ си, а нѣкои – обратно, корятъ ги. Нѣкой пѫть, като дойде момъкътъ да иска момата, майката я кори. Нѣкога това е много хубаво, подигатъ се акциитѣ на момата предъ момъка. Той казва: „Майка ти не те харесва, но азъ те харесвамъ.“ А нѣкога, като хвалятъ момата, работата е изгубена. Това сѫ политически съображения, въ които има договорни страни, да се спечели

нѣщо, защото вие въ свѣта всичко вършите съ смѣтка и при Бога като отивате, пакъ имате смѣтка. Ако отивате на училище да се учите, смѣтка имате; ако отивате при Бога, смѣтка имате; ако изучавате окултната наука, пакъ смѣтка имате.

Нѣкой казва: „Азъ съмъ много честенъ, справедливъ човѣкъ." Казвамъ: „Кажи си истината – смѣтка имашъ." „Азъ съмъ, казва, много набоженъ човѣкъ." Какво трѣбва да се разбере подъ думата „набожность"? Свѣтътъ страда все отъ набожни хора. Въ свѣта има едно криво разбиране на тази набожность. Набоженъ човѣкъ наричамъ този, който има качествата, свойствата на Бога, има и Неговия умъ, Неговата душа и сърце, а онзи, който е само сѣнка на Бога, който прѣдставлява само силата Божия въ себе си, той не е набоженъ човѣкъ, той е човѣкъ на силата.

Христосъ обръща внимание на своитѣ слушатели и казва: „Помнете Лотовата жена." Защо тя остана? – Защото се обърна пакъ да гледа къмъ Содомъ и Гоморъ. На друго мѣсто Христосъ казва: „Който е хваналъ ралото и се обръща назадъ, той не е за мене достоенъ." Младитѣ казватъ тъй: „Не е врѣме да започнемъ религиозенъ животъ." Казвамъ: Вие сте като хилавата мома, ще останете въ къщи, не сте за новата култура, за въ бѫдеще сте. И тогава казвамъ: Онова сѣме, което се посѣе на нивата, има условия да се размножава, а онова, което остава въ хамбара, то се продава и прѣзъ камъкъ се прѣкарва. Който се взима, отива на нивата и се посѣва, тамъ има растене, а който остава, той влиза подъ хлебела и въ него нѣма растене. Слѣдователно, когато нѣкои кажатъ: „Ние да не сме отъ тѣзи, които да ни взематъ." Казвамъ: „Тогава ще останете подъ хлебела." Не си правете никакви изключения, въ природата нѣма никакви изключения. Или на нивата или подъ хлебела! Или на Бога или на Мамона! Подъ „Богъ" разбирамъ възвишеното благородното въ свѣта. Не е името, съ което може да се кръщаваме. Това е онзи животъ, съ който може да живѣемъ и да го опитваме.

Религията е наука, която може да постави духовната наука на чисто наученъ опитъ. За да може да извършите този опитъ, трѣбва да имате много голѣмо хладнокръвие. Трѣбва да имате хладнокръвието на англичанина, за който ще ви разкажа слѣдното съ единъ руски князъ. Срѣщнали се въ една улица съ своитѣ малки [кабриолети], но се спиратъ, не могли да се разминатъ. Руснакътъ изважда вѣстникъ „Таймс" и започва да го чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака и той му казва: „Господине, слѣдъ като прочетете вѣстника, дайте да го занеса на

господаря си и той да го прочете.“ Тѣзи двама души не се безпокоятъ, че се забатачили, разрѣшаватъ сериозни въпроси. Е, слѣдъ като се срѣщнете вие съ единъ дукъ и единъ князъ, ще почнете да охкате, да плачете. Но да срѣщнете единъ дукъ, това е една привилегия. Той ще иска вашия вѣстникъ. Такова хладнокръвие трѣбва да имате, когато изучавате окултнитѣ науки. Това не е наука за болни хора, за нервни, за ексцентрични, това е наука за хора съ здрави умове и сърца, за хора, които иматъ търпѣние да прочетатъ вѣстникъ „Таймсъ“. А знаете ли колко е голѣмъ този вѣстникъ? – Шестнадесетъ страници. Ще ви се отнеме половинъ день врѣме, докато го прочетете съ всички подробности.

Сега ние сме на земята въ една такава задръстена улица. Питамъ: На кѫдѣ ще отидете сега отъ тукъ? Всички сте дошли до едно мѣсто – мѫже и жени, събрали сте се тамъ и казватъ: „Нѣма какво да се прави.“ Оженили се, разговарятъ се, биятъ се, четатъ всѣки день в.„Таймсъ“. Единъ день мѫжътъ чете „Таймсъ“, жената казва: „Дай го на мене послѣ.“ Мѫжътъ казва: „Ето какво пише Таймсъ.“ Жената казва: „Не си довидѣлъ добрѣ, има нѣщо пропуснато.“ И по нѣкой пѫть спорятъ, кой е прочелъ вѣстника право. Но това произтича отъ кривото разбиране, кой животъ прѣобладава вѫтрѣ въ насъ. Ако въ насъ, въ нашия духъ прѣобладава онзи животъ на жената, която се взима, ние сме кандидати за новата култура, която иде или тъй казано, ние сме кандидати за Царството Божие.

И Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ пѫтьтъ, истината и животътъ.“ И на гръцки думата „зои“, отдѣто е произлѣзла думата „жена“, „живе“ на санскритски означава животъ. Слѣдователно, жената е единъ обектъ да я изучава мѫжа. Тя е прѣдметно обучение за него. Затова се казва: „Тя е кость отъ плътьта му.“ Значи, жената – животътъ вѫтрѣ у насъ трѣбва да го изучаваме, да го използуваме, защото сѫщиятъ този животъ тече вѫтрѣ въ насъ. Не мислете, че жената има единъ животъ, а мѫжътъ – другъ. Поставете мѫжа при сѫщитѣ условия, при които се намира жената и той ще прояви сѫщия животъ. Жената като се намѣри въ мѫчнотия, поплаква си, разтѫжава се, а мѫжътъ гледа малко саркастично и казва: „Женско сърце!“ А утрѣ, като го набиятъ на бойното поле, видишъ и неговитѣ сълзи текатъ.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да заеме всички условия на живота, а тѣзи условия сѫ безбройни и ние трѣбва да ги разбираме. Не трѣбва да разбираме само доброто настроение, което имаме. Доброто настроение, което имате, то още не е ваше. Животътъ, който баща ви е далъ, не е вашъ

животъ; животътъ, който майка ви е дала, не е вашъ животъ. Вие трѣбва да имате въ съзнанието си нѣщо пробудено, да знаете, че сте спечелили нѣщо. Питамъ тѣзи, които сѫ живѣли 30–40–50 години, какво сѫществено нѣщо сте научили? Жената казва: „Дошла съмъ тукъ на земята мома, трѣбва да се ожена.“ Женитбата е сѫществено нѣщо, но женене, съчетание не може да стане на земята. Тукъ се прави само предговоръ на жененето, а женене става въ духовния свѣтъ. Като ви говоря за женене, вие казвате: „Знаемъ го жененето, дѣца трѣбва да се раждатъ.“ Въ духовния свѣтъ е обратно, тамъ женитѣ раждатъ безъ страдания, а на земята раждатъ съ страдания. Слѣдователно, небесниятъ животъ се състои въ това, да раждашъ безъ мѫки. Тамъ и мѫже и жени раждатъ, но това раждане не е като това на земята. Голѣма разлика има. Ако отидете въ низшия животъ, какъ става тамъ раждането? Раздѣлятъ се, прѣкълцватъ се клѣткитѣ на двѣ части, полученитѣ на още двѣ, тѣ още на двѣ и това наричаме размножение.

Слѣдователно, ако се съберете съ едно сѫщество, което се ражда чрѣзъ дѣление на клѣткитѣ, а вие се раждате по особенъ начинъ, ще ги питате: „Какъ се раждате?“ – „Е, чрѣзъ прѣклъцване.“ – „Ами какъ така!?“

И тъй, ако влѣзете въ духовния животъ и искате да раждате по този начинъ, който вие знаете, ще ви изпѫдятъ навънъ и за 10 000 години нѣма да ви пуснатъ тамъ. Съ самата мисъль ще осквернитe небето. Ако проектирате тази мисъль въ духовния свѣтъ, какъ ражда жената, какъ зачева, вие ще опетните небето и нѣма да ви пуснатъ тамъ за 10 000 години. Слѣдователно, нашиятъ животъ на земята е едно посмѣшище, въ него нѣма онова възвишено, благородно чувство, да влѣземъ въ положението на жената, когато ражда, а казваме: „Тя е крава, нека се тели, тя е овца, нека ражда агънца.“ А като се родятъ агненцата, казвате: „Ние знаемъ какво да правимъ съ тѣзи агненца.“ Това е схващане на вълка. Въ древностьта между овцитѣ и вълцитѣ е имало култура, тѣ заедно сѫ трѣва пасли и братски разговаряли. Обаче единъ день дошълъ учитель на вълцитѣ и казалъ: „Не само съ трѣва ще бѫдатъ живи вълцитѣ, но и съ всѣко месце отъ овцитѣ.“ Рекламирали новото учение на този учитель и започнали съ овци да се хранятъ. И отъ тогава кръвьта на овцитѣ се продала.

Сега дойде при васъ нѣкой учитель и казва: „И съ месце може да се живѣе.“ Азъ вземамъ това като символъ. Братството и приятелството между овцитѣ и вълцитѣ изчезнало като се произнесълъ тѣхниятъ учитель, че не само съ трѣва може да се живѣе, но и съ месце. Отъ тогава вълкътъ

яде месо, но и трѣва пасе отъ врѣме на врѣме, когато нѣма месо.

Сега умоветѣ на насъ съврѣменнитѣ хора сѫ тъй изопачени, както умътъ на вълка. Попитайте най-правовѣрния човѣкъ – въ какво седи правотата на Христовото учение, той ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да спаси свѣта. Другъ ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да научи хората да се любятъ. Е, дѣ е онзи опитъ на земята, дѣ е това училище, дѣто учението на Христа се прилага въ неговата пълнота. Влѣзте въ кѫщата на най-правовѣрния християнинъ, той ще ви погледне, ще заключи кѫщата си, ще заключи касата си, яденето си. Той ще ви гощава, но всичкитѣ му каси сѫ затворени. Ако му поискате 2–3000 лева, ще ви каже: „Ти прѣкали, гледай отъ другаде да поискашъ." А това е учението на свѣта. Споредъ учението на свѣта, всѣки трѣбва да работи; споредъ учението на свѣта, слабиятъ трѣбва да работи за силния, споредъ учението на свѣта, силниятъ трѣбва да се ползува отъ месцето на слабия; споредъ учението на свѣта, вашата дъщеря трѣбва да стане наложница на силния. Това е учението на свѣта и него наричатъ християнско културно учение. Това азъ наричамъ едно паталогическо учение, неразбиране на онзи великъ Божественъ законъ, който работи сега вѫтрѣ у насъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ, който се случилъ къмъ края на сребърния периодъ на човѣшкия животъ въ врѣмето на алмаритѣ. Последѣнъ царь въ това врѣме билъ Алмаръ. Този царь прокаралъ единъ законъ, споредъ който, когато нѣкой забогатѣе, той взималъ излишъка отъ богатството му и го давалъ въ заемъ на бѣднитѣ, на който не достигали срѣдствата. Когато идвали при този царь двама души да се сѫдятъ, той постѫпвалъ така: този, който извършилъ прѣстѫплението, той го осѫждалъ, но прѣди всичко го повиквалъ въ кѫщи да го угости, а послѣ го изпращалъ въ затвора. Затворътъ билъ постланъ съ хубави килими, добра обстановка, и всички затворници живѣли като нѣкои дукове. Като идвалъ нѣкой праведенъ при него, той го оправдавалъ, но като си излизалъ, заповѣдвалъ да му ударятъ по нѣколко тояги и да му се дадатъ нѣколко градини и ниви, да ги обработва и да сѣе. И тъй, затворитѣ на този царь били пълни все съ такива дукове. Царятъ имъ доставялъ всички удоволствия, но ималъ едно правило: всѣки затворникъ билъ длъженъ, излишъкътъ, който оставалъ въ цукалото му, самъ да си го изхвърля навънка. Е, какъ мислите, този царь постѫпвалъ ли е умно? – Много умно е постѫпвалъ. Азъ питамъ сега: Вие бихте ли замѣнили затворническия животъ на дука съ свободния животъ на онзи праведенъ, който отглеждалъ

градини и ниви, макаръ да му удряли по 10 пръчки на задницата?

На онзи, който правилъ прѣстѫпления, никакво наказание нѣмало, хубави килими ималъ, богата храна, добрѣ прѣкарвалъ живота си. Това е единъ фактъ. Вие се чудите защо свѣтътъ днесъ е така. Днесъ царува царь Алмаръ и всички прѣстѫпници е турилъ въ такива затвори. Тѣзи затворници иматъ и килими и канапета, всичко си иматъ, но цукалата си трѣбва да изнасятъ сами навънъ. А на праведнитѣ казва: „Вие, които живѣете по Бога, ще имате градини и ниви, ще орете, ще сѣете и по 10 пръчки на задницата ще ви удрятъ.“ Казвате: „Това значи да правишъ добро!“ Днес царува царь Алмаръ и хората не сѫ го разбрали. И Писанието казва: „Когото Господь обича, наказва го, а когото не обича – не го наказва.“ Въ какво седи наказанието? Тази единица, тази пръчка показва, че всички нѣща въ свѣта трѣбва да се мѣрятъ съ тази единица, която нито увеличава, нито намалява нѣщата.

Слѣдователно, всѣки, който разсѫждава съ тази единица, ще има най-вѣрни схващания за живота. Ако жената схваща своя животъ като Божественъ, като сѫщество, което е излѣзло отъ Бога, ако разбира, че животътъ не я ограничава, че мѫжътъ не я ограничава, тя ще издържа прѣспокойно всички нещастия. И за мѫжа е сѫщото. Но когато започнемъ да мислимъ, че свѣтътъ е такъвъ-онакъвъ, когато го измѣрваме съ числото 2, нещастията започватъ да се увеличаватъ. Вие казвате: „Ние това го знаемъ.“ Не го знаете, опитъ не сте направили. Не казвамъ за всинца, нѣкои сѫ направили опити, но нѣкои сѫ спрѣли на живота и казватъ: „Не си струва много да живѣе така човѣкъ, да изгубваме едно-друго: канапетата, килимитѣ си изгубихме, бѣдни станахме.“ Е, щомъ сте бѣдни, вие сте между праведнитѣ, а щомъ сте богати, царьтъ ви изпраща въ този мобелиранъ затворъ. Царьтъ си ималъ двѣ книги, въ които си записвалъ, държалъ смѣтка, какво взималъ отъ богатитѣ и какво заемалъ на сиромаситѣ. Богатитѣ хора въ тази държава постоянно се оплаквали отъ царя си, че той ги онеправдавалъ, а сиромаситѣ казвали, че отъ тѣхния царь по-добъръ нѣма. Но като си държалъ смѣтка за всичко, на всѣки 50 години царьтъ викалъ поданицитѣ си и казвалъ: „Ти толкова ми дължишъ, ти толкова и т.н.“ А на богатитѣ, които осиромашѣвали, той казвалъ: „Ти припечели толкова, ти припечели толкова и т.н.“ Тогава всичко се изменило. Богатитѣ казвали: „Царьтъ спечели за насъ“, а беднитѣ казвали: „Излъга ни царьтъ.“

Слѣдователно и вие трѣбва да се освободите отъ тѣзи илюзии. Ако ви

дава царьтъ, ще си го вземе, ако вземе, ще ви го върне. Това е великъ законъ, който работи въ природата. Всѣко нѣщо, което е припечелено, никой не може да ви го вземе. Никое сѫщество въ свѣта не може да ви отнеме благото, което сте спечелили съ честенъ трудъ и потъ на лицето си. Никой не може да ви го вземе, а ако вие сами си го изгубите, не се плашете, това благо, кога и да е, ще ви дойде пакъ. Азъ нѣмамъ врѣме да ви разяснявамъ вѫтрѣшнитѣ тайни на живота, защото вие сами ще ги изучите, когато изучавате окултната наука по-дълбоко.

Всинца вие ме слушате и едни отъ васъ не разбиратъ едно, други – друго. Когато ви говоря, нѣкои казватъ: „Защо не обхваща нѣщата отъ по-висша область?“ А други казватъ: „Защо не снеме по-долу?“ Азъ се старая да ме разбиратъ поне 25%, повече отъ това не мога да направя нѣщата ясни. Казвамъ: вие трѣбва да прѣживѣвате нѣщата, защото имате всички способности, всички чувства, имате всички условия, всичко е скрито у васъ. Вашиятъ животъ е едно отъ най-голѣмитѣ блага, които Богъ ви е далъ. Ще ви дамъ едно твърдение: сега най-лошиятъ животъ, животътъ на най-лошия грѣшникъ има хиляди пѫти повече условия за развитие, отколкото единъ ангелъ. Какво ще кажете сега? Единъ ангелъ ако иска да мине прѣзъ една по-висока йерархия на развитие, трѣбва да слѣзе на земята, да мине прѣзъ всички страдания на човѣка.

Ангелътъ мяза на едно дърво, което може да стане само по-обемисто, но нагорѣ не може да расте. Вие казвате: „Ние да сме ангели.“ Слѣдователно, ангелитѣ ламтятъ, иматъ стремежъ да изпитатъ човѣшкия животъ. Тѣ биха замѣнили своя животъ съ вашия, за да изпитатъ вашитѣ най-голѣми страдания, но Божествениятъ законъ не имъ позволява това. Най-голѣма привилегия е за единъ ангелъ да му се позволи да се въплоти. За него ще се отвори една нова область въ битието. Не мислете, че ако не се въплотите вие ще може да разберете единъ животъ.

Вие не може да разберете единъ ангелски животъ, докато не минете прѣзъ него. И обратното е вѣрно. Най-долниятъ животъ на ангелитѣ е 100 пѫти по-горенъ отъ най-висшия животъ тукъ на земята. Това е по своята интензивность. Хората тукъ на земята сѫ още като растения. За да дойде единъ ангелъ тукъ на земята и да бѫде въ съприкосновение съ васъ, трѣбва дълго врѣме да ви бута, като едно растение, съ своитѣ губерки, докато раздвижи мозъка ви. Вие за него минавате като единъ първокласенъ тѫпакъ. Вие сте заспали и питате: „Защо ни буташъ?“ Той ви бута, за да ви покаже, че при васъ има едно сѫщество отъ по-висока култура, съ което

трѣбва да дойдете въ съприкосновение.

Та, онази жена, която остава на земята, сте вие, а тази която се взима, е ангелътъ, ангелскиятъ животъ. Праведниятъ при праведенъ си отива. Слѣдователно, когато кажемъ, че трѣбва да се обърнемъ къмъ Бога, тази идея минава прѣзъ цѣлата култура. Два живота вървятъ едноврѣменно въ човѣшката душа. Това навсѣкѫдѣ може да се провѣри. Коренитѣ сѫ единъ животъ, клонетѣ – другъ. Горното се взима, а долното остава. Едната жена се взима, а другата остава. А когато развитието е дошло до извѣстна степень, че тѣзи два живота сѫ примирени, тогава това цѣлото го изкопаватъ и го насаждатъ на друго мѣсто.

Трѣбва да имаме това правилно разбиране за живота. Духовниятъ животъ, религиозниятъ животъ е за млади хора, а не за стари. Всички стари хора да си вземете шапкитѣ и да не ме слушате. Васъ ще ви пратимъ тамъ, въ затвора, съ мобилиранитѣ стаи, съ хубавитѣ канапета и килими, тамъ ядене и пиене ще имате, а младитѣ ще ги пратимъ на нивата и по 10 тояжки на задницата ще имъ ударимъ.

Щомъ ви ударятъ по 10 тояжки, да знаете, че сте отъ избранитѣ. Първото нѣщо е да видите, имате ли на задницата си нѣщо нашарено. Ако имате нѣщо нашарено, вие сте отъ новата култура, нѣмате ли нищо нашарено, вие сте отъ старитѣ, отъ останалитѣ и нищо нѣма да остане отъ васъ. Облажавамъ тѣзи съ нашаренитѣ задници или на другъ езикъ казано: Облажавамъ всички тѣзи, които геройски сѫ прѣкарали всички страдания.

Това, което ви казвамъ, може да се постави на единъ наученъ опитъ. Не считайте, че животътъ, който имате не струва нищо. Това е едно голѣмо заблуждение. Вашиятъ животъ е едно голѣмо богатство. Заблуждение е когато онзи философъ е дошълъ при вълците и казва: „Не само съ трѣва, но и съ месце може да се живѣе.“ Той казва на человѣцитѣ: „Не само съ трудъ, но и съ пари ще се живѣе.“ Отъ дѣ се взиматъ парите. Паритѣ днесъ сѫ месцето, което причинява най-голѣмитѣ страдания на хората. Много хора сѫ изгубили умоветѣ си зарадъ паритѣ. Нѣкой човѣкъ, като му вризматъ паритѣ, полудява! И на християнитѣ казватъ, че сѫ герои. Онзи, който може да живѣе само съ трѣва, онзи който може да живѣе безъ пари, той е герой. Но вие ще ми кажете: „Как е възможно това, да се живѣе безъ пари?“ Азъ не говоря за вашия строй, при сегашнитѣ условия. Щомъ е човѣкъ на земята, да живѣе, той ще има нѣкаква сила, нѣкакви способности, нѣкакви дарби, за които богатитѣ хора ще иматъ нужда отъ него. Ако твоитѣ мускули сѫ здрави, онзи, богатиятъ, който живѣе на

канапета, ще те повика, да му съградишъ единъ затворъ. Не си ли способенъ, никой нѣма да те повика. Азъ наричамъ неспособни богатитѣ хора. Способни сѫ онѣзи, които работятъ на нивитѣ, на градинитѣ.

И тъй, неспособнитѣ, благороднитѣ хора сѫ тѣзи, които живѣятъ на канапета. Това не е упрѣкъ, азъ не казвамъ като отидете сега въ кѫщи да захвърлите килимитѣ, канапетата, си защото вие нѣмате тази доблесть, но ви казвамъ: „Дръжте си килимитѣ, дръжте си канапетата.“ Само ако ви удари царь Алмаръ 10 тояги, тогава излѣзте отъ затвора. Въ деня, когато ви ударятъ 10 тояжки, прѣкръстете се и на нивата, а до тогава – стойте си въ затвора. Като ви извикатъ да ви ударятъ 10 тояжки и ви изпратятъ на нивата, праведни сте. Ако си грѣшенъ, ще те нагостятъ и ще те поставятъ въ добрѣ мобилиранъ салонъ, съ хубави килими и канапета. Алмаръ разсѫдавалъ така: Този човѣкъ билъ смѣлъ, безстрашенъ и за тѣзи, които нарушавали законитѣ, за тѣхното безстрашие имъ давалъ угощение и ги поставялъ въ затворъ съ килими и канапета. А на праведнитѣ, защото сѫ страхливи, заповѣдвалъ да имъ удрятъ по 10 тояжки, да ги направятъ безстрашни.

Нѣкой казва: „Честенъ човѣкъ съмъ.“ – Да, защото те е страхъ отъ тояги. Та и въ свѣта този законъ е вѣренъ. Когато дойдемъ въ свѣта, трѣбва да работимъ за доброто и да избѣгваме злото не отъ страхъ, а да разбираме законитѣ, че тѣзи два свѣта сѫ несъвмѣстими. Тѣзи животи ще ги използувате. Низшиятъ животъ ще използувате за коренитѣ на вашия животъ, а висшия – за цвѣтоветѣ и плодоветѣ на вашия животъ.

Слѣдователно, трѣбва да примирите тѣзи два живота, тъй както се проявяватъ. А вие казвате: „Този животъ да се измѣни.“ При сегашнитѣ разбирания, които имате, не може да дойде царството Божие. Единъ има едно разбиране, другъ – друго разбиране. Даже религиознитѣ хора, които се мислятъ толкова напрѣднали и между тѣхъ има толкова противорѣчия. За спасението напримѣръ има толкова мнѣния, за царството Божие има толкова тълкувания, че и досега не сѫ го разрѣшили какво е то. И затова Христосъ трѣбва да дойде на земята, да каже на своитѣ ученици, да каже на своитѣ послѣдователи въ какво стои неговото учение, защото всичко, което е казалъ Той, не е написано, а е взето само една микроскопическа часть отъ него, затова трѣбва да влѣземъ въ природата, да изучимъ всичко въ нея. Вчера бѣхъ съ нѣколко приятели въ градината подъ дърветата и имъ казвамъ: Прѣди нѣколко години, а именно въ 1911 година е било тъй влажно, както сега. Това четохъ отгорѣ. Казвамъ имъ: Това, което казахъ на

васъ, нѣма да казвате на другитѣ. За въ бѫдеще и тѣ ще знаятъ кога годината е била влажна, а сега всички очакваме да дойде нѣкой отъ небето да ни даде знания наготово. Не, ще се стегне вашия умъ, трѣбва работа – сърцето ви да работи, волята ви да работи день и нощь, не да се безпокоите. Трѣбва интенсивна, благородна работа на ума! Като влѣзе една лъжлива мисъль въ ума, като влѣзе едно лъжливо чувство въ сърцето, да ги изхвърлите! Като се роди една лъжлива мисъль, едно лъжливо желание или дѣйствие, по тази окултна наука ние може да кажемъ като по това дърво: прѣди толкова години тази лъжлива мисъль се яви, и сега я прѣживѣваме.

И Христосъ казва: „Една отъ тѣзи жени се взима, а другата се оставя." Значи, всѣки единъ животъ, който е въ хармония съ Бога, се взима, а всѣки животъ, който не е въ хармония съ Бога се оставя. Слѣдователно, ако вашиятъ умъ е въ хармония, ако вашето сърце е въ хармония, взима се. – „Докажи ни," казвате. Въ Божествения свѣтъ нѣма доказване. Ела, вижъ и опитай! Всичко е съ опити и като направишъ 99 опити вѣрни, всичко е вѣрно. Тамъ всичко се опитва, не е както тукъ на земята.

И тъй, Христосъ прѣдупрѣждава своитѣ слушатели, казва имъ: „Пазете се отъ животъ на Лотовата жена." Забѣлѣзалъ съмъ нѣкои, които ме слушате, казвате: „Ние да се върнемъ пакъ къмъ старото." Е, въ какво седи това старо учение? Азъ бихъ желалъ да го опишете. Историята го е описала. Посѣтете скотобойнитѣ, бойнитѣ полета, посѣтете химическитѣ лаборатории, навсѣкѫдѣ ще видите какъвъ е сегашниятъ животъ, за какво се готвятъ хората. Сега хората се готвятъ да се изтрѣбватъ. Религиозни хора съ религиозни се изтрѣбватъ, учени хора съ учени се изтрѣбватъ, жени – съ жени, мѫже – съ мѫже. Защо? – Мѫжетѣ се изтрѣбватъ за жени, женитѣ се изтрѣбватъ за мѫже. Богати се биятъ едни съ други, сиромаси се биятъ едни съ други, всички сѫ въ едно военно положение. И послѣ казватъ: „Тъй написалъ Господь, това казалъ Господь." И това било Христово учение! Не, това сѫ прѣживѣвания на старата култура, това сѫ утайки отъ старата култура. Това, което изпитваме, това което усѣщаме, че тежи надъ насъ, това е кармата на цѣлото човѣчество. Това е единъ дългъ, който изплащаме. Всички ще бѫдемъ засѣгнати, всѣки, ще понесе нѣщо отъ тази карма. Който се взѣме, той ще бѫде освободенъ, той ликвидира съ тази карма, а онази жена, която остава, показва, че кармата ѝ още не е ликвидирана.

И тъй, въ сегашния животъ се изисква смѣлость и разумно използуване на онѣзи условия, при които живѣемъ. Не казвайте, че „азъ съмъ неспособенъ", а използувайте дарбитѣ и силитѣ, които имате, вие не

сте използували и 1/100-на часть отъ дарбитѣ си. Вие, като срѣщнете нѣкой човѣкъ, не го цѣните за неговитѣ вѫтрѣшни качества, а вие го цѣните по това – високъ ли е, хубавъ ли е, хубаво ли е облѣченъ, има ли високо обществено положение, богатъ ли е и т.н. Щомъ е окѫсанъ, може да е светия, вие казвате: „Бѣденъ е, не си струва съ бѣденъ да дружишъ, белялия човѣкъ е той.“ Така и мѫжътъ оцѣнява своята жена, жената – своя мѫжъ, така и майката оцѣнява своитѣ дѣца, дѣцата – майка си и баща си. Когато бащата е богатъ, ученъ, дъщеритѣ и синоветѣ го цѣнятъ, но когато е бѣденъ, простъ, не искатъ да го знаятъ. И това било християни. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външниятъ животъ е сила. Не, Божествениятъ животъ е скритъ вѫтрѣ въ насъ, и той е силата. Онази сила, която създава благородни чувства, онази сила, която хвърля светлина върху пѫтя ни, това е реалното, това е, което ние прѣживѣваме. И врѣме е вече всички да тръгнемъ въ този пѫть, вѫтрѣшно да тръгнемъ.

Нѣкой казва: „Дай си рѫката!“ Е, хубаво, дадемъ рѫката си като войници, отидемъ на бойното поле, биемъ се, но като се върнемъ, едни взиматъ нѣщо, други нищо не взиматъ. Единъ се върне съ извадено око, другъ съ счупенъ кракъ. „Е, казва, за отечеството.“ Не е това даване рѫка. Да си дадешъ рѫка, значи двѣ воли да се съединятъ, два ума да се съединятъ, да работятъ за облагородяване на човѣка въ всички области на науката, а не да казваме, че тъй учи науката, тъй – религията. Въ свѣта има само една Божествена наука. Въ Божествения свѣтъ нѣма религия. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и говорите за религия, ще ви се смѣятъ. Тамъ нѣма храмове, нѣма свещеници, нѣма такива свѣтли облѣкла на свещеницитѣ, нѣма служби. Е какво има? Има други нѣща, които вие не сте сънували. Ако бихъ казалъ какво има, ще кажа съ езика на Павла: Нито на умъ не ви е идвало, нито съ сърце сте изпитвали какво има въ този свѣтъ.

Отъ кога дойде религията? Съ падането на човѣка. Когато човѣкъ падна, започна да създава църкви, започна да избира владици, свещеници. И казва: „Азъ по неговитѣ стѫпки ще ходя.“ И тъй, вмѣсто да гледа Бога, гледа свещеницитѣ и владицитѣ. Че вие си ги създадохте и казвате, че Богъ чрѣзъ тѣхъ ще говори. Лъжете си. Господь чрѣзъ свещеници, попове, владици не говори. Господь чрѣзъ платени сѫдии, министри не управлява. Всички тѣзи служби въ Божествения свѣтъ ни поменъ нѣматъ отъ отплата, отъ любовь работятъ тѣ. Е, какъ ще сравнятъ Божествения свѣтъ съ земния? Ще кажете: „Съ какви ли дрехи ще бѫдемъ облѣчени въ небето,

моятъ мѫжъ дали ще бѫде съ фракъ, цилиндъръ, съ рѫкавици и т.н.?“ Това е смѣшно. Като питатъ какъвъ е религиозниятъ животъ, нѣкой пѫть и азъ го описвамъ какъвъ е този животъ. Питатъ ме: „Право ли пишатъ ясновидцитѣ?“ Право е, това е видѣлъ, това пише. – „Но тъй ли е?“ Споредъ него е тъй, споредъ мене не е тъй. Слѣдователно духовниятъ, Божествениятъ животъ трѣбва вие сами да го провѣрите, или поне вашиятъ умъ трѣбва да бѫде толкова прозорливъ, че като ви дадатъ една формула, единъ символъ, да може да го отгадаете правилно.

Питамъ: Защо животнитѣ ходятъ хоризонтално, защо дърветата сѫ насадени съ главата надолу, а вие ходите съ главата нагорѣ? Какъ тъй? Споредъ закона на земното притяжение всички тѣла се стремятъ надолу, тогава защо вашата глава, която е тъй тежка, не е надолу, а е изправена нагорѣ? И послѣ, ако погледнете човѣка, ще видите, че неговата глава въ духовния свѣтъ се върти тъй, както се върти едно махало. Докато се върти тя, вие живѣете, спре ли тя, става припадъкъ, прѣставате да живѣете. Въ духовния свѣтъ вие прѣдставлявате едно колело, което, докато се движи правилно и вие правилно ходите, прѣстане ли да се движи – падате. И тъй, вашиятъ животъ горѣ е само едно колело, а вие си прѣдставлявате, че сте много нѣщо, много нѣщо може да направите.

Ще кажете: „Е, Божественъ човѣкъ е.“ Да, видѣли ли сте какво нѣщо е Божествениятъ човѣкъ? Тогава и кравитѣ и тигритѣ и лъвоветѣ, като разсѫждаватъ, мислятъ, че Божественото е като тѣхъ. Божественото не може да се сравни съ сегашния човѣкъ. Не се лъжете! Казвате: „Човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.“ Този човѣкъ е прѣтърпѣлъ три прѣобразования. Първо е билъ направенъ по образъ и подобие Божие, послѣ билъ направенъ отъ кaль и най-послѣ отъ едно криво ребро била направена жената и като оголѣли, Господь имъ направилъ една кожа отъ звѣръ, съ която да се облѣкатъ. И сега този човѣкъ, който е облѣченъ съ кожа отъ звѣръ, казва: „Азъ съмъ направенъ по образъ и подобие Божие.“ Ще бѫде смѣшно да мислите така. Вие трѣбва да прѣвърнете човѣка два пѫти.

Тогава ще ви приведа слѣдното разяснение отъ геометрията: ако ви кажа 2 въ първа степень, 22, 23, 24 и ви питамъ: кое отъ тѣзи числа разбирате – 21, 22, 23 или 24? Ако разберете 2 въ първа степень, то значи: мѫжътъ и жената, които вървятъ въ една права линия, ходятъ като войници. Ако кажатъ 22, показва, че се движат въ двѣ измѣрения, въ единъ квадратъ, въ по-широка плоскость; ако кажатъ 23, показва, че се движатъ

въ кубъ, има и широчина и дълбочина и височина, а 24 показва, че животътъ се разширява още повече. Какъ ще се върви, като се каже 24? Ето кѫдѣ не стига човѣшката пипка. Тогава трѣбва да ви кажа да си затворите сегашнитѣ очи, за да ви покажа накѫдѣ да вървите. Като си затворите сегашнитѣ очи, ще се подвижите въ тази посока, въ посоката на 24, а докато ви сѫ отворени очитѣ, ще се движите само въ три посоки, А това, казано въ научна форма, значи да концентрирашъ съзнанието си вѫтрѣ. Какво значи да концентрирашъ съзнанието си? То значи да влѣзешъ въ единъ обширенъ свѣтъ, дѣто материята има друга форма, сѫществата – друга форма, растенията – друга форма. Слѣдователно, четвъртата посока се рѣшава така: ще затворите очитѣ си, ще влѣзете въ четвъртата степень. Но вие казвате: „А, да ми се затворятъ очитѣ, опасна работа е.“ Докато не е билъ въ първа степень, докато не е билъ въ втора степень, докато не е билъ въ трета степень, да стои съ отворени очи, но онзи, който е ходилъ въ тритѣ посоки, казвамъ: „Ти си затвори очитѣ, сега въ четвърта степень – горѣ!“

И тъй, трѣбва правилно разбиране, не се самозаблуждавайте да мислите, че религията или духовниятъ животъ е само едно приятно настроение, той съдържа и мисли, но въ духовния животъ седятъ и причинитѣ, защо този животъ е такъвъ, а не другъ. Въ битието не може да минемъ по другъ начинъ. Свѣтътъ така е създаденъ сега. Никой не е въ състояние да измѣни живота, той самъ по себе си ще се измѣни, защото нашата земя, цѣлата вселена се измѣня и слѣдъ хиляди, хиляди години ще се намѣримъ въ една нова материя и тогава на земята ще се явятъ нови форми. До това врѣме ние се подигаме. Едни се подигатъ, други оставатъ долу. Тѣзи, които се подигатъ, казвамъ че възкръсватъ, а другитѣ оставатъ въ гробоветѣ, т.е. оставатъ да повтарятъ старата култура въ новъ пѫть. Тѣзи хора, които оставатъ въ тази еволюция, ще бѫдатъ демони за животнитѣ и растенията, тѣ ще ги измѫчватъ тогава. Едно врѣме, когато хората сѫ били ангели, часть отъ тѣхъ не сѫ издържали изпита си, паднали сѫ и днесъ тѣ ни измѫчватъ. Сега ще си зададете въпроса: „Защо е трѣбвало да бѫде тъй?“ Не е ваша работа. Ако искате да разрѣшите този въпросъ, питамъ ви: Защо ядете? Бихме ви разрѣшили този въпросъ, тази тайна, ако се откажете да ядете. Можете ли да се откажете да ядете? – Не можете. Можете ли да се откажете да мислите? – Не можете. Можете ли да се откажете да чувствувате? – Не можете.

Злото въ свѣта, това е една необходимость въ развитието на битието, едно благо. Безъ тази необходимость вие щѣхте да бѫдете на мѣстото на

този демонъ. Сега други сѫ, които ви измѫчватъ, иначе вие щѣхте да бѫдете на тѣхно мѣсто. Слѣдователно, благодарете, че има кой да ви замѣства, благодарете, че ви мѫчатъ, като ви мѫчатъ, съ това ви избавятъ да не паднете въ тѣзи трапове. Дойде единъ лошъ духъ, ограбва ви богатството, невидимиятъ свѣтъ допуща това, понеже знае, че това богатство ще го употрѣбите за развала на вашия животъ. Богъ ви е далъ здраве, но това здраве ще използувате за пакость на вашитѣ близки, като извършите нѣкакво прѣстѫпление, затова Богъ изпраща този лошъ духъ да ви отнеме здравето и вие трѣбва да му благодарите. Тѣ, лошитѣ духове, косвено ви правятъ едно добро, безъ да съзнаватъ това. Ако съзнаваха, нѣмаше да правятъ тѣзи пакости, но затова щѣхте да си патите. Единъ день, когато се подигнете въ живота, нѣма да останете, като жабитѣ да дигате шумъ, нѣма да остане вѣчно да мислите какво ще каже тази комисия за прѣхраната.

Това положение ще се измѣни, както онази млада мома, която се готви за булка, първо врѣме мисли все за вѣнеца си, мечтае си за това-онова, а като се ожени, казва: „Разбрахъ този животъ, нѣма да се женя повече.“ Да, като остарѣе, кой ще се жени за нея? Нѣкоя баба казва: „Синко, наживѣхъ се, не искамъ да живѣя повече на този свѣтъ.“ Казвамъ: „Ами ако си млада мома?“ – „Е, ако съмъ млада мома…“ Благочестива е тя сега! Казва за нѣкоя млада мома: „Това младото още сопола му тече, пъкъ…“ Ами ти като бѣше млада? – „Е, бѣхъ глупава.“ Ами ако сега си млада? – „Е, ще бѫда сѫщата.“ Това е зависть. Нѣма нищо, тази баба нѣма защо да забранява на младитѣ да се любятъ. Любовьта е добъръ поривъ. Може да има криви опити на любовьта. Слѣдователно ние трѣбва да оправимъ, да разберемъ защо тази любовь е излѣзла такава, а не каквато я искаме.

Христосъ казва: „Едната се взима, а другата се остава.“ Като се вземе едната, като се мине отъ единъ животъ въ другъ, почвашъ да побѣждавашъ мѫчнотиитѣ въ този животъ, това показва, че едната жена, която е млѣла долу въ стомаха, сега се качва горѣ въ дробоветѣ, до духовния животъ и почва да работи. И тъй, религиознитѣ, духовнитѣ хора трѣбва да бѫдатъ умни, а не глупави хора, не хора на фантазията, а хора, които боравятъ съ реалноститѣ, съ видимото, съ осѣзаемото и трѣбва да знаятъ кое е вѣрно, кое не е вѣрно. Когато говоря за духове, азъ имамъ друго понятие за духове; когато говоря за ангелитѣ, азъ имамъ друго понятие отъ това, което вие разбирате. Когато чета описанието за ангелитѣ и духовния свѣтъ,

смѣшно е това описание. Има нѣщо подобно, но то е вѫтрѣшно, то е въ онзи вѫтрѣшенъ принципъ, в който нѣма никакво изопачаване. Когато говоришъ за любовьта, а разбирашъ съединението на мѫжа и жената, това не е любовь, това е работене, това е за продължение на рода. Ако майката работи, това е човѣшки егоизъмъ, да има за стари години. Любовьта е най-възвишеното чувство, което сѫществува въ свѣта, то не е нито чувство на мѫжа, нито чувство на жената, нито чувство на майката. Сега ще опитате всички тѣзи видове любовь и като опитате всички форми на любовьта, тогава една отъ тѣзи твои жени ще се вземе и ще кажешъ: „Едно врѣме бѣхъ слуга, а сега виждамъ, сега разбирамъ какво нѣщо е любовьта." Затова Павелъ казва: „Едно врѣме знаяхъ отчасти, а сега ще…" (Изречението е недовършено.)

Ние ще изпитаме любовьта тъй, както Богъ я проявява въ насъ и тази любовь ще ни даде по-новъ потикъ на науката въ всички отрасли, всичко да се застѫпи. Азъ искамъ отъ младитѣ да учатъ, да не кажатъ, че на насъ, религиознитѣ, науки не ни трѣбватъ. Не се лъжете! По-опасенъ човѣкъ отъ религиозенъ безъ наука – нѣма. Всички знания, до които човѣчеството е достигнало, религиозниятъ човѣкъ трѣбва да ги има. Ще кажете: „Като отидемъ въ небето, ще учимъ." Тамъ е другъ въпросъ, всички трѣбва да имате знания. Азъ не говоря за такива знания, че да бѫдете справочни книги, да сте съ много знания. Това азъ наричамъ натоварена камила. Трѣбва да имате знания, но да разбирате законитѣ, да разбирате защо свѣтътъ е създаденъ така и защо се появили тѣзи науки. Всичко е потрѣбно. Вашиятъ обективенъ умъ, като работи, ще създаде вѣждитѣ ви, вашиятъ разсѫдъкъ, ще създаде челото ви; творческиятъ умъ ще създаде друго нѣщо. Слѣдователно, ако не се развивате правилно, вашата глава ще бѫде деформирана, нѣкѫдѣ ще има издатини, другадѣ сплеснати мѣста. Къмъ всичко човѣкъ трѣбва да се стреми, разнообразие трѣбва да има – само тогава вашиятъ организъмъ ще се развива правилно, симетрично. Турете разнообразието въ живота и животътъ ви ще стане добъръ.

Турете една жена въ мелницата, тамъ двѣ жени не трѣбватъ. Чудни сѫ хората, когато нѣкой ви пита, какво е вашето учение! Нѣма двѣ учения, едно учение има въ свѣта. Ще кажете тъй: „Ние искаме да бѫдемъ трудолюбиви честни ученици на великото Божествено училище въ свѣта, да оправдаемъ всички разноски, които сѫ положили за насъ нашитѣ братя и сестри, да оправдаемъ всичкото довѣрие, да използуваме всичко въ свѣта." Не трѣбва да влѣзете въ затвори съ килими и канапета, а да

изучавате всѣки изворъ, всѣко цвѣте, всички условия въ природата, защо сѫ създадени така. Ако вашитѣ очи сѫ сини, защо е така? Ако сѫ черни, защо? Защо носътъ ви е широкъ? Вашитѣ очи сѫ черни или сини още прѣди хиляди години. Сини или черни ви сѫ очитѣ, това показва епохата въ живота ви, условията, при които сте живѣли. Сега казвате: „Сини очички има." Не, ти трѣбва да знаешъ какво означаватъ тѣзи сини очички на жена ти и тогава ще разберешъ какъ жена ти ще дѣйствува спрямо тебе. Хора съ сини очи сѫ хладни хора, въ тѣхъ много въображение нѣма, много чувства нѣма. Хора съ сини очи сѫ повече хора на пасивната вѣра. А какви сѫ хората съ чернитѣ очи? Ще обясня единъ окултенъ законъ. Взѣмете напримѣръ бѣлия и черния цвѣтъ. И двата сѫ пасивни цвѣта. Черниятъ цвѣтъ е емблемъ на злото, а бѣлиятъ – на доброто. По какво се различаватъ? Черниятъ цвѣтъ поглъща всичко въ себе си, а бѣлиятъ цвѣтъ всичко изпѫжда. Защо черниятъ поглъща? Черниятъ цвѣтъ, понеже е въ борба съ бѣлия, иска да погълне всичката енергия на бѣлия, та да го управлява. Бѣлиятъ цвѣтъ, като е въ борба сѫщо съ черния, прониква въ него. Бѣлиятъ цвѣтъ е въ положението на онѣзи малки жабчета, които прѣзъ устата влизатъ въ стомаха на крокодила и като влѣзатъ тамъ, започватъ да го прѣгризватъ, направятъ дупка, нахлува вода въ стомаха му и не минатъ 20 минути, крокодилътъ се обръща съ корема си нагорѣ.

Та черниятъ цвѣтъ, който е погълналъ всички лѫчи на бѣлия цвѣтъ, самъ се разрушава и слѣдователно става основа за култура. Затова чернитѣ хора сѫ културата на свѣта, отъ тѣхъ започватъ чувствата. Хората не ги харесватъ, но безъ тѣхъ култура нѣма. Безъ черноземъ, жито не става. Бѣли хора, бѣли жени, но житце не даватъ. Черни хора, черни жени – хубаво житце раждатъ. Казвате: „Лошъ човѣкъ, черенъ човѣкъ." Казвамъ: Черенъ е, но жито ражда. – „Бѣлъ е", казвате. – Бѣлъ, но жито не ражда. Ще турите бѣлата жена въ черната, ще ги размѣсите и тогава много плодъ се получава. Такъвъ е законътъ въ природата. Всичко ще използувате.

Отъ тѣзи двѣ жени едната е бѣла, другата – черна. Бѣлата трѣбва да влѣзе въ черната – този висшъ духовенъ животъ да влѣзе вѫтрѣ. Човѣкъ като умира, казва: „Азъ свършихъ съ тритѣ измѣрения, започвамъ съ четвъртото." Като затворишъ очитѣ си, тогава ще влѣзешъ въ четвъртото измѣрение, но много хора и като затворятъ очитѣ си, пакъ за този свѣтъ мислятъ. Не, ще забравишъ този свѣтъ, ще се освободишъ отъ всички тревоги и ще кажешъ: Започвамъ новъ животъ безъ тревоги. Тогава какво ще излѣзе отъ тебе? – Жито ще излѣзе. Като минете въ четвъртото

измѣрение, ще станете на жито. Всички сегашни хора ще станатъ на жито, всички ще ги опитватъ, но вие ще бѫдете носители, спасители на свѣта! Затова житнитѣ зрънца сѫ ангели, напрѣднали духове. Като взема житното зърно, дълго врѣме го поглеждамъ и си казвамъ: „Като влѣзешъ въ тѣзи хора, ще те разбератъ какво си.“

Бъдете смѣли и рѣшителни въ живота си, знайте, че свѣтътъ е създаденъ за васъ, да се учите, а не да създавате лоши мисли да изопачавате живота си.

Бесѣда, държана на 12 юний 1921 година.

И рече му: „Дойди слѣдъ мене!“

„И като минуваше Исусъ отъ тамъ, видѣ едного человѣка, че седеше на митарницата, Матей на име; и рече му: “Дойди слѣдъ мене!„ И той стана и отиде слѣдъ него.“
(Матей, гл.9, ст.9)

Има двѣ важни положения въ този стихъ: Исусъ, Който минавалъ и Матей, който стоялъ на своята митарница. Азъ взимамъ цѣлия свѣтъ като една митарница, въ която всички хора стоятъ и митарствуватъ. Всички хора сѫ чиновници на тази голѣма митарница. Каквито и да сѫ тѣ, каквото положение и да заематъ, всички боравятъ съ извѣстни материали, взимане-даване има въ тази митарница. А що е митарница? – Извѣстни стоки, който влизатъ и излизатъ изъ митарницата навънка и ѝ донасятъ приходи. Това е външната страна. Но човѣкъ самъ по себе си и той е митарь, въ него постоянно влиза нѣщо. По нѣкой пѫть много хубави работи излизатъ изъ неговата уста, но по нѣкой пѫть излизатъ и много лоши работи.

Минава Исусъ – единъ обикновенъ човѣкъ, безъ положение, безъ никакво звание и казва на митара: „Ела слѣдъ мене!“ Той напуща митарницата и отива слѣдъ него. Отъ гледището на съврѣменнитѣ културни хора това могатъ да го вършатъ само хора идиоти, т.е. хора, на който положението е осигурено, само тѣ могатъ да си напуснатъ работата, че миналъ нѣкой си Исусъ, който проповѣдвалъ нѣкакво учение, безъ никакво благо. Не може да се разбере защо и за какво може да се напуща митарницата. Но ще кажете: „Та и нашитѣ дъщери днесъ напущатъ домоветѣ ни.“ Да, напущатъ ги, но по-официално. За вашитѣ дъщери ще дойдатъ кумове, сватове, ще има калясване, ще има разговоръ, едно долу, едно горѣ, та това, та онова, договоръ ще има и най-послѣ ще рѣшите да пуснете вашия митарь, който е стоялъ въ дома ви, понеже вече е ненуженъ чиновникъ, има по-млади отъ него. Казвате: „Стариятъ чиновникъ, който е стоялъ 20 години, може вече да си върви, защото младитѣ ще заематъ мѣстото му“. Ако сте въ село, кога се жени нѣкоя мома, ще дойдатъ деверитѣ, сватбаритѣ съ кола накичена съ цвѣтя, ще има гайдари, съ гайди, съ свирни, ще задигнатъ вашия старъ митарь. Отъ едната до другата митарница ще има игра, свирни. Едното положение е право и другото положение е право. Когато момата се жени и отива по този начинъ, това

показва нейното външно схващане за живота.

Когато ни интересува само външната форма, външнитѣ нѣща, който прѣживѣваме, който чувствуваме, тѣзи нѣща ни увличатъ. Естествено е, тѣ упражняватъ по-голѣмо влияние върху насъ. Но има и такива нѣща, който упражняватъ и едно вѫтрѣшно влияние върху ни.

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота. Има красиви моми и красиви момци, който упражняватъ своето влияние чрѣзъ хубавитѣ си чела, очи, вѣжди, косми, увличатъ се момитѣ, момцитѣ едни въ други, но има и такива грозотии, та да те е страхъ да ги погледнешъ, но при това пакъ се увличатъ. Сега дѣ е обектътъ? Момата казва: „Грозенъ го намиратъ, но за мене е хубавъ. Само азъ виждамъ хубостьта му." На момъка казватъ: „Тя малко не е на ума си." Питамъ: Отъ гледището на кой умъ? Отъ гледището на обективния умъ въ свѣта, споредъ който всички хора се увличатъ отъ външната форма, сѫ прави, но отъ гледището на вѫтрѣшния умъ и момъкътъ е правъ защото този умъ се занимава съ малко отвлѣчени форми.

Слѣдователно нѣщата иматъ двояка стойность. Азъ ще ви уподобя това нѣщо на слѣдното: прѣдставете си една книга съ отлично съдържание, написана на скѫпоцѣнна хартия, напримѣръ на златни листа, подвързана сѫщо съ златни корички, обсипани съ скѫпоцѣнни камъни. Единъ ще даде цѣна само на материалната стойность на книгата, на златото, отъ което е направена и казва: „Да ми се падне тази книга, зная какво ще направя съ нея!" Какво ще направи? – Ще вземе златото, ще го стопи и паритѣ ще употрѣби за ядене и пиене. Другъ ще вземе книгата, ще разгледа съдържанието ѝ, ще я използува за добро. Слѣдователно, ние разглеждаме живота отъ двояко гледище: едни го разглеждатъ като благо да ядемъ, пиемъ и да живѣемъ, отъ външна страна, а други – отъ друга страна – разглеждатъ вѫтрѣшния смисълъ на живота.

Види се, митарьтъ е единъ отъ тѣзи, които успѣха да разбератъ вѫтрѣшния смисълъ на живота. Той напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа.

И какво е научилъ? Разбира се, трѣбва да го повикаме сега прѣдъ насъ, да ни разправи своята опитность, какво е научилъ. Другояче, безъ него, безъ да знаемъ какво е научилъ той, всичко ще бѫде загадки, прѣдположения. Ако този митарь бѣше единствениятъ, който е приелъ Христовото учение, азъ бихъ направилъ това: щѣхъ да го повикамъ прѣдъ васъ, да ви каже какво е научилъ отъ Христа. Но понеже и вие сте приели

това учение, азъ ви притеглямъ сега да освидѣтелствувате за този митарь, какво му е казалъ Христос.

Прѣдставете си, че азъ вѣрвамъ. Азъ разглеждамъ въпроса чисто външно, а вие – вѫтрѣшно. Питамъ: Какво е накарало митара да напусне своята митарница? Защото днесъ, ако чиновникъ напусне своята митарница безъ нѣкакво заявление, ще му кажатъ: „Какъ смѣешъ да напущашъ своята работа безъ разрѣшение?“ Той трѣбва най-малко единъ мѣсецъ по-рано да съобщи, че ще напусне службата си, иначе официално той ще бѫде отговоренъ. А този човѣкъ, безъ никакъвъ докладъ напуща и тръгва. Кажете ми сега, кой сталалъ причина за това? Понеже вие мълчите, азъ ще призова сега една млада мома отъ съврѣменнитѣ и тя ще ви даде отговоръ. Ако вие я попитате: „Защо ти напусна митарницата и тръгна съ този грозотия“, тя ще ви каже: „Защото го обичахъ.“ Ето картината, отричайте въпроса. И за мене тази обичь, тази любовь струва повече, отколкото тази митарница и всички други митарници. Момата казва: „Когато имамъ тази обичь въ душата си, на никаква митарница не мога да стоя.“ Но щомъ дойде, вие съврѣменнитѣ хора да разглеждате обичьта, да разглеждате тази любовь, ще я оспорите, т. е. вашата любовь, още не е издържала изпита си. И сега, въ края на вѣка, всички мѫже и жени ще държатъ изпитъ за любовьта си. Ако ме попитате вие съврѣменнитѣ хора, защо сѫ тия противорѣчия сега въ свѣта, казвамъ: Вие държите сега изпита си за любовьта и ще дойде комисия, която ще ви изпитва.

И ви казвамъ, че за въ бѫдеще любовьта нѣма да бѫде такава, каквато е сегашната. Въ тази любовь ще има двѣ сѫществени, неизмѣнни качества. Първото качество на тази любовь ще бѫде, че благото на другитѣ ще бѫде нейно благо. Досега ние сме се старали да убѣдимъ хората, че нашето благо е благо и за другитѣ, но този законъ е другъ сега. Вие казвате: „Работете сега, азъ да се подигна, да си направя кѫща, че послѣ ще уредя и вашитѣ работи.“ Ние сме опитали този законъ и сме видѣли, че неговото практическо приложение не е дало никакви резултати отъ тѣзи, които очакваме. Мѫжътъ казва на жена си: „Ти възложи на мене любовьта си, че да видишъ!“ Жената казва на мѫжа си: „Ти възложи на мене любовьта си, че да видишъ!“ Възлагали сѫ единъ на другъ, че сѫ видѣли. Тѣ сѫ прилагали само прѣдговора на любовьта. За да се приложи любовьта, трѣбва да се приложи вѣрата, защото основа на вѣрата, това е любовьта, т.е. великиятъ принципъ, който поддържа всичко въ свѣта.

Да разгледаме буквитѣ, които образуватъ думата „любовь“ в

български езикъ. Тя започва съ буквата „л“, която се състои отъ двѣ прави чъртички, които образуватъ единъ остъръ ѫгълъ, който е насоченъ нагорѣ, къмъ небето. Знаете ли на колко градуса се равнява този ѫгълъ? – На около 30°. Това е буквата „А“. Това показва, че отъ земята къмъ небето се стремятъ двѣ сили къмъ разни посоки и между тѣзи двѣ сили има стремежъ, но нѣма още равновѣсие. Въ геометрията тѣзи сили не сѫ живи, но психологически тѣ сѫ живи. Това сѫ двѣ сѫщества, които се стремятъ всѣко къмъ своята посока, като изхожда отъ иитереситѣ си. Тѣ се стремятъ къмъ една точка, която е тѣхниятъ идеалъ. Изглежда, че тѣ се допиратъ, но ще видимъ, че тѣ не сѫ въ едно пространство. Че този законъ е веренъ, виждаме отъ това, че двама души, като се обичатъ, иматъ единъ центъръ, тѣ иматъ любовь, но още не сѫ се събрали въ този центъръ. За да се съберать въ този великъ центъръ на истинската любовь, трѣбва отдолу друга една линия да ги прѣсича, да ги съединява. Азъ наричамъ тази сила равнодѣйствуваща. Тя е жива сила и тя е, която примирява всички противорѣчия въ свѣта. Тази линия азъ наричамъ […] (Въ оригинала е оставено мѣсто колкото една дума) човѣкъ, който не е нито мѫжъ нито жена. Това е човѣкътъ безъ никакъвъ полъ, или тъй, както нѣкѫдѣ въ Писанието го наричатъ Синъ Човѣчески, по отношение неговитѣ връзки съ хората, а нѣкѫдѣ го наричатъ Синъ Божий, по отношение на неговото произхождение.

Вие ще ми кажете: „Тази работа е малко забатачена, дълбока е тя, животътъ не седи въ такива нѣща, той е реаленъ.“ Вие ще ме извините, вие още не сте стѫпили на границата на реалния животъ. Щомъ дойдете въ реалното, въ неизмѣнното, страдания нѣма да има вече. Вие ще имате страдания, но тѣзи страдания ще ви причиняватъ радость, а сега понеже още живѣете въ живота на промѣнчивото, всички радости въ живота ви причиняватъ само страдания. Даже и онова малко момиченце, което ви се ражда, първо го приемате съ радость, радвате му се, а послѣ казвате: „Да, но като порастне това дѣте, ще трѣбва да се жени, защо ни го изпрати Господь, беля е то?“ Пари ще трѣбватъ за него, прикя ще трѣбва да му се готви, ами ако улови този пѫть, ако улови онзи пѫть! Защо допущате това? – Защото още не сте в свѣта, не сте въ реалния свѣтъ, дѣто сѫ Божественитѣ закони.

Сега искамъ да ви кажа, че всичко добро въ свѣта идва по законъ, животътъ идва по законъ. Но има нѣща, които ставатъ и безъ законъ. Смъртьта е безъ законъ, умразата е безъ законъ, ненавистьта е безъ законъ,

прѣстжплението е безъ законъ. Не се мамете! Казвате: „Законъ има за прѣстжпленията.“ Никакъвъ законъ нѣма за прѣстжпленията. Да живѣемъ има законъ, Господь е поставилъ този законъ, Той иска да живѣемъ, но нѣма абсолютно никакъвъ законъ въ свѣта, който опрѣдѣля да умираме. Слѣдователно страданията сж безъ законъ, радоститѣ сж съ законъ. Да се радвате, да се веселите, да благувате въ свѣта, има законъ за това.

И тъй схващайте отъ това гледище, че митарьтъ напуща живота на привидностьта. Казвате: „Защо е тази умраза, защо сж тѣзи неразбирания?“ – Защото живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто нѣма закони или въ Писанието го наричатъ „свѣтъ на беззаконието“. И тъй, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да се стремимъ да установимъ Божественитѣ закони. Когато нѣкой ми говори за животъ, той първоначално трѣбва да разбира основнитѣ закони на живота, когато нѣкой ми говори за любовь, той трѣбва да разбира законитѣ на любовьта, когато нѣкой ми говори за истината, той трѣбва да разбира законитѣ на истината. Ние вървимъ отгорѣ надолу, затова не можете да разберете истината вънъ отъ нейнитѣ закони.

Сега, когато азъ говоря за тия закони, не подразбирамъ закони, които сж установили съврѣменнитѣ учени хора. Тѣзи закони, за които азъ говоря сж живи. Азъ считамъ, че въ свѣта, въ който живѣемъ, всичко е живо, всичко е разумно.

Сега ще изтълкувамъ какъвъ човѣкъ е билъ митарьтъ. Името му показва това. Азъ отъ първата буква на името му хващамъ митара, Ето какво говори името му, главно неговата първа буква „М“. Този човѣкъ, слѣдъ като е митарствувалъ дълго врѣме, изпиталъ всичката философия въ свѣта, намѣрилъ, че всичко това е празна работа. Видѣлъ, че това е една воденица, която мели, въ която нѣма никакъвъ смисълъ и дълго врѣме мислилъ какъ да се освободи. Това означава буквата „М“, едно шише, което е обърнато надолу, което се изпразва. Втората буква „И“ показва, че умътъ на този човѣкъ билъ готовъ да се занимава безъ никакви софизми, безъ никакви противорѣчия. Той ималъ нѣкакво прозъртване или казано на чисто наученъ езикъ, той билъ човѣкъ, въ който висшиятъ умъ се пробудилъ и той почналъ да се занимава съ малкитѣ величини на математиката. Азъ взимамъ буквата „М“ като символъ на малкитѣ величини въ математиката. Затова наричамъ мждростьта, наука на малкитѣ величини. Да бжде човѣкъ математикъ, трѣбва да се занимава съ малкитѣ величини. Въ голѣмитѣ величини има само единици, всичко се свежда къмъ едно. Вие не можете да разберете едното, докато не разберете

неговитѣ части, които влизатъ въ устройството на тази голѣма единица. Човѣкъ самъ по себе си е една голѣма единица. Неговиятъ мозъкъ е образуванъ отъ около 3 билиона и 600 милиона клѣтки, които сѫ малки душички. Около 10 милиарда клѣтки образуватъ неговата дихателна система и неговитѣ кръвоносни сѫдове, около 10 милиона клѣтки образуватъ неговия стомахъ и т.н. По-нататъкъ нѣма да се спирамъ това сѫ грамадни числа. Всички тѣзи живи частици образуватъ сегашния човѣкъ. Нѣкои отъ тѣхъ образуватъ външната страна, физическата страна, физическото тѣло на човѣка, други образуватъ неговия етеренъ двойникъ, нѣкои образуватъ неговата чувствена душа, астралното му тѣло, а трети образуватъ неговия нисшъ и висшъ умъ, а всички заедно образуватъ неговото тѣло, влизатъ вжтрѣ въ състава му.

И тъй, отъ насъ съврѣменнитѣ хора се изискватъ дълбоки познания по тази велика окултна наука, да научимъ какъ е създаденъ досега човѣкътъ, докждѣ е достигналъ днесъ той въ своето развитие. Като научите тази външна конструкция на човѣка, ще разберете защо нѣкои нѣща въ неговия животъ се случватъ по единъ начинъ, а нѣкои – по другъ начинъ. Споредъ тази наука нѣма нищо случайно, всички нѣща са строго математически опрѣдѣлени и когато ние дѣйствуваме въ унисонъ съ тѣзи велики свѣтове настава хармония, животътъ ни тече по особенъ начинъ, а когато сме въ дисхармония, въ контрастъ, тогава настжпватъ противорѣчия, страдания въ живота. Страданията ни показватъ, че ние сме въ разрѣзъ съ живитѣ закони на живата природа.

Христосъ му каза: „Ела слѣдъ мене!“ Тукъ вече не става въпросъ за физическото, за физическия човѣкъ да иде. Вие спрѣгали ли сте глагола „ида“, „отивамъ“. „И отиде“, казва. Думата „отиде“ въ български езикъ се отнася само до човѣкъ, който може да мисли, само той може да отиде. Само човѣкъ, който има отлични мисли, благородни мисли, само човѣкъ, който има единъ възвишенъ умъ, само той може да възприеме едно Божествено учение.

Човѣкъ на когото умътъ не е развитъ, той може да живѣе само въ чувствения, въ физическия свѣтъ. Слѣдователно вие трѣбва да развивате вашия умъ. Съ дребнави работи, съ дребната математика не трѣбва да се занимавате: съ математиката на лука, на чесъна, на месцето, на обущата, на ржкавицитѣ на трѣбва да се занимавате. А тѣзи нѣща сж, които най-много ви занимаватъ. Когато едно дѣте се ражда, то ли помисля за своитѣ пелени? Нѣкои казватъ: „Какво ще правя, като тръгна по Бога?“ Питай дѣтето,

което се ражда, то ли си приготвя пелени? – Не. Майката като го повика, то идва осигурено му е облѣклото, храната, всичко си има. Майката му казва: „Само ще се учишъ, мама. Ако не се учишъ, ще съжалявамъ, че ти давамъ пелени, ще съжалявамъ, че ти давамъ храна.“ Ние сме повикани въ този свѣтъ само да се учимъ. Господь затова ни е повикалъ. Ние казваме: „Господь не е помислилъ добрѣ.“ И започваме да се грижимъ сами за пелени, за храна, ставаме идиоти. А ние трѣбва само да се учимъ. Щомъ се учимъ, всичко ще бѫде наредъ.

И този човѣкъ напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа да се учи. Митарьтъ е разбралъ, че всичко въ свѣта е осигурено и той казва: „Не ми трѣбва осигуряване, дълги години съмъ скиталъ изъ тази митарница, ще отида да се уча“ и отишълъ да се учи.

Третата буква въ името на митара, буквата „Т“ показва защо е отишълъ той слѣдъ Христа. Той е отишълъ слѣдъ Христа, за да разбере двата велики закона на любовьта и мѫдростьта. Тази линия, която стои отгорѣ на буквата „Т“, показва стремежа къмъ Бога. Тя е великиятъ диаметъръ, който обхваща всички други линии, А втората линия, перпендикулярната на първата е линията, която спъва човѣка и му казва: „Ти като отивашъ при Бога, какво искашъ, дали пари, храна или да се учишъ отъ Него?“ Сега мѫдростьта спъва всички хора. Жената, като се ожени, мѫдростьта я пита: „Ти защо се ожени, да се учишъ ли?“ – „Не, азъ бѣхъ при майка си робиня, сега искамъ да си поживѣя малко охолно.“ – „Добрѣ, казва мѫдростьта, ще ти дамъ охолность тебе.“ Какво става съ тебе? Дойдатъ сълзи, страдания, мѫчнотии въ кѫщи и започвашъ да се разкайвашъ: „Защо ми трѣбваше да се женя?“ Онази линия тамъ горѣ на мѫдростьта казва: „Защо се женишъ?“ – Женитбата е едно училище. Всѣко училище има смисълъ. Но ако вземете женитбата като едно срѣдство да се прѣживѣе по-лесно, не сте на правъ пѫть. Казвате: „Ние съ своя възлюбленъ ще си живѣемъ като двама ангела.“ Да, мѫжътъ е единъ ангелъ безъ крила и жената е една ангелица безъ крила. Тѣ сѫ и двамата безъ законъ и мѫжътъ казва: „Тамъ тоягата е положена и ако не е сготвено добрѣ, наврѣме, тамъ тоягата ще играе.“ – „А, казва тя, че какъ тъй?“ Тъй, тъй, това е законъ. Той е по-напрѣдъ. Мѫжътъ, прѣди да се ожени, казва на своята обична: „Моето ангелче!“ Но като се ожени, другояче ще те държи, той крие тоягата, а като се ожени, показва я и пита жена си: „Видишъ ли я, отъ рая е излѣзла!“ Това е законъ, тъй е писано, задницата ще се нашари. Така са правили учителитѣ едно врѣме. Въ Варна единъ учитель бие

ученика си, той казва: „Вай-вай-вай, за топълъ кравай!“ Пита го учительтъ му: „Ще се учишъ ли?“ – „Да.“ Но на втория день го нѣма въ училището. Пита го майка му: „Защо не отивашъ на училище?“ – „Моята задница не се учи вече.“

Съврѣменнитѣ хора искатъ да покажатъ всички тѣхни свещени глупости, които сега сѫществуватъ въ свѣта, да ги прѣдставятъ като свѣтлина. Не, всички съврѣменни хора трѣбва да се откажатъ отъ всички свои свещени глупости. Глупостьта си е глупость, тя не може да бѫде свещена. И тогава, всички онѣзи хора, които сѫ дошли тукъ на земята, които иматъ Божествено съзнание, иматъ единъ законъ, на който служатъ. Тѣ ни прѣдставляватъ единица. Единицата е жива, нѣма защо да я налагашъ на задницата на хората. Това показва, че не разбирашъ този великъ законъ

Когато Господь създалъ свѣта, двама много умни ангели, като наблюдавали творенията на Господа и видѣли рая и ада, направили своитѣ изчисления и единиятъ отъ тѣхъ намѣрилъ, че Господь направилъ една голѣма погрѣшка, а другиятъ намѣрилъ, че нѣмало грѣшка, но тѣ скрили това въ ума си. Господь, Който знаялъ тѣхнитѣ мисли, далъ имъ една мисия, пратилъ ги и двамата на земята да работятъ. Всѣка година Господь изпращалъ отъ райската градина на всѣки едного отъ тѣхъ по 360 орѣха. Това било бюджетътъ, който имъ се падалъ отъ райската градина.

Тѣзи двама философи ангели, като били на небето много хубаво мислили, но като дошли тукъ на земята, другояче постѫпвали. Единиятъ отъ тѣхъ, който мислилъ, че Господь направилъ грѣшка при създаването на свѣта, като видѣлъ женитѣ, рекълъ си: „И тъй, тъй Господь направилъ така свѣта, азъ своето ще го оправя, но я да влѣза въ този кривия свѣтъ.“ Влѣзълъ въ този свѣтъ, оженилъ се. Другиятъ ангелъ, който мислилъ, че Господь е направилъ добрѣ свѣта, като получавалъ всѣка година по 360 орѣха, казвалъ си: „Свѣтътъ е правъ, нѣма какво да го оправямъ, но ще трѣбва да работя.“ И понеже не ядѣлъ орѣхитѣ, заелъ се да ги сади и отглежда. Другиятъ пъкъ, който се оженилъ, като получавалъ всѣка година орѣхитѣ, опапвалъ ги съ жена си и чакали другата година. Чакатъ орѣхитѣ, гугуцатъ си, седятъ, ядатъ, пиятъ и философствуватъ. И двамата ангела живѣли по 120 години на земята. Жениниятъ народилъ дѣца, оставилъ поколѣние и си казвалъ: „Поне оставихъ нѣщо на земята.“ Като си заминалъ той за другия свѣтъ, орѣхитѣ пакъ идвали, но наслѣдницитѣ започнали да спорятъ помежду си, кой колко орѣхи да вземе. Започналъ

споръ и бой между тѣхъ. Жененията ангелъ ималъ двѣ дъщери и двама сина. Още първата година слѣдъ като заминалъ бащата, тѣ се набили за орѣхитѣ. И всѣка година, като идвали орѣхитѣ, тѣ се бияли за тѣхъ. Ангелътъ, който насаждалъ всѣка година орѣхитѣ, образувалъ една красива мѣстность отъ тѣхъ. Като се качили горѣ и разглеждали дѣлата си, видѣли кой какво направилъ. Този ангелъ, който казвалъ, че Господь направилъ грѣшка, разбралъ, че той направилъ по-голѣма грѣшка, разбралъ, че орѣхитѣ не трѣбвало да се ядатъ, та слѣдъ смъртьта му да ставало споръ за тѣхъ между наслѣдницитѣ му. Дѣцата му казвали: „Ние сме благородници, ние не можемъ да работимъ, нѣмаме нужда отъ учение, а отъ ядене и пиене.“ И се молили на Господа да имъ даде повече орѣхи.

Тъй че, отъ тѣзи два ангела, още отъ далечното минало сѫ произлѣзли тѣзи двѣ поколения: еднитѣ, които обичатъ да работятъ, а други – да ядат и пият, вашитѣ бащи сѫ били ангели, меразчии сѫ били. Казвате: „И нашитѣ бащи и майки по сѫщия начинъ сѫ яли и пили.“

Христосъ извиква този митарь и му казва: „Ела слѣдъ мене!“ Вие ще ми кажете: „Ако Христосъ дойде днесъ да ме повика и азъ ще ида слѣдъ Него.“ Много пѫти сте казвали: „Защо не сме били въ врѣмето на Христа, та и ние да отидехме слѣдъ Него?“ Съжаления само и нищо повече! И азъ бихъ казалъ като васъ: „Защо не съмъ билъ въ врѣмето на Христа, та да отида слѣдъ Него?“ Жалко, че не сме били, закѫснѣли сме 2000 години. И ние закѫснѣлитѣ какво трѣбва да правимъ? Този исторически Христосъ не може да огрѣе всички хора. Какъ мислятъ хората, колцина от тѣхъ биха могли да видятъ Христа, ако той дойде въ видимо тѣло? Ако този Христосъ, който има 500 000 000 поклонници, които му служатъ, дойде на земята, нали ще трѣбва да опрѣдѣли рандеву на всички, да му цѣлуватъ рѫка? Ами смѣтнете, колко години сѫ потрѣбни, докато се изредятъ всички тѣзи 500 000 000 поклонници, да се рѫкуватъ съ Него, да Му цѣлуватъ рѫка. Слѣдъ това ще надойдатъ вашите дѣца. Ако е потрѣбно за всѣки 5 или 2 минути, за да се рѫкува, да цѣлуне рѫка на Христа, то изчислете, колко години ще сѫ потрѣбни, за да се изредятъ всичкитѣ Му послѣдователи, да иматъ достѫпъ да Го видятъ, да Му цѣлунатъ рѫка и да кажатъ: „Азъ го видѣхъ.“

Най-първо ще се наредятъ най-виднитѣ хора, владицитѣ, патриарситѣ, цѣла процесия, а по-послѣ по-проститѣ. Знаете ли дѣ ще бѫдете вие? – На опашката. Вие не сте се спирали по този въпросъ. Вие сте фантазирали и сте мислили, че като дойде Христосъ, първо у васъ ще

дойде. Всѣки така мисли. Прави сте и не сте прави. По духъ е тъй, но ако дойде Христосъ по плъть, вие нѣма да бѫдете първи. Тъй щото, този митарь имаше една привилегия. Тѣзи нѣща сѫ изключения. Ние ги наричаме изключения вѫтрѣ въ битието. Човѣкъ, който е прѣкаралъ живота си въ абсолютно безсмислие, на когото шишето е тъй празно, че животътъ му нѣма никакъвъ смисълъ, отъ него започва Христосъ.

„Ела, каза, слѣдъ мене!“ И той стана и отиде. Но този митарь бѣше човѣкъ смѣлъ и рѣшителенъ, въ него нѣмаше съмнѣние. Уменъ човѣкъ бѣше той. За да бѫде човѣкъ митарь, трѣбва да бѫде уменъ. Той съ хиляди години е изучавалъ дребната математика, какво може да вземе. Той не е човѣкътъ, който може да се лъже.

Слѣдователно, Христосъ повика единъ човѣкъ много уменъ, много опитенъ въ свѣта, който е прѣживѣлъ много нѣща, знае всички слабости. Всички, които искате да тръгнете по Христа, трѣбва да имате тѣзи опитности въ свѣта и да започнете отъ тѣхъ. Сега, нѣкои отъ васъ искате да видите Христа. Защо? – За да ви направи щастливи, да благувате въ свѣта, да ви направи кѫщи и т.н. Като ви говоря това, не мислете, че се отнасямъ до сегашния ви животъ. Не. Нѣмамъ нищо противъ дѣятелностьта, която употрѣбявате, за да живѣете, стремежътъ ви да се храните, да живѣете, всичко това е честно, благородно. Но когато единъ човѣкъ е осигуренъ, а иска да се осигури въ една или въ друга посока, казвамъ, че той върши нѣщо неестествено, незаконно. И ако целиятъ вашъ умъ въ живота ви се напълни съ пари, съ числа, съ заимодавци, всѣки день мислите колко имате да взимате, кого да дадете подъ сѫдъ, то питамъ ви: Единъ день, слѣдъ като умрете, какъвъ смисълъ е ималъ вашиятъ животъ? – Нѣма никакъвъ смисълъ. Слѣдователно, сегашниятъ ни животъ е направенъ по наша система. Този животъ, който живѣете сега, не е Божественъ, т.е по форма, по съдържание, той е Божественъ, но по проявленията си той е човѣшки.

Затова се казва: „Образътъ на този свѣтъ прѣхожда.“ Защо прѣхожда? Казва се въ Писанието: „Всѣко дърво, което Отецъ ми не е насадилъ, ще се изкорени.“ Значи, този свѣть, който не е отъ Бога, той ще се изкорени, а само този, който иде, той ще остане.

Митарьтъ разбра този законъ и каза: „Чакай да излѣза отъ тази митарница по-рано, да се запозная съ смисъла на вѫтрѣшния животъ“. Този смисълъ се състои въ това, да разбере човѣкъ, че той е осигуренъ на земята. Всѣки единъ отъ насъ е осигуренъ. И ако вие имате тази любовь, да обичате своитѣ братя, нѣма да се намѣри братъ въ свѣта, който да не

отвори сърцето си да ви помогне. Ако съ тази любовь похлопате на нѣкое сърце, то ще ви се отвори. Похлопате ли нѣкой пѫть и не ви се отвори, нѣмате любовь. Ако отивате при брата си не да го ограбвате, а да му помогнете, той ще ви приеме. При когото и да отидете и при най-бѣдния, но съ условие да му помогнете, той ще ви приеме. Ако хората биха приложили този законъ, свѣтътъ щѣше да се поправи. Ако всички хора приложатъ този законъ – даромъ да слугуватъ, тогава всички ученици щѣха даромъ да служатъ и законътъ на любовьта, щѣше да се приложи безъ насилие. Защото има законъ за любовьта, има законъ за дарбитѣ, има законъ за добродѣтелитѣ. Това сѫ методи, които вие може да употрѣбите. Азъ нѣма да ви разправямъ какви сѫ тѣзи методи. Тѣзи методи се учатъ само въ Божественото училище и тамъ ще видите резултатитѣ.

Азъ говоря тукъ принципално за живота на митара. Той е единиченъ, той е и колективенъ. Той е митарьтъ прѣди 2000 години, той е и митарьтъ, който сега живѣе. Мнозина отъ васъ се намирате 6 голѣмо противорѣчие и казвате: „Какъ ще прѣкараме нашия животъ?“ – Отлично ще го прѣкарате. Защо другитѣ хора страдатъ? – Защото живѣятъ безъ живитѣ закони. Срѣщна нѣкого и го питамъ: Ти знаешъ ли, има ли Богъ въ свѣта? – „Не зная, не познавамъ никакъвъ Богъ.“ Ако единъ човѣкъ не познава Бога, отъ когото е получилъ всички блага, какво може да очаквате отъ този човѣкъ?

Въ единъ стихъ отъ Иезекиила се казва: „Може ли тѣзи мъртви кости да оживѣятъ?“ Коститѣ въ този смисълъ, означаватъ чисто физическия свѣтъ. Казва пророкътъ: „Господи, само Ти знаешъ може ли да оживѣятъ тѣзи кости.“ Тогава, върху тѣзи кости идатъ мускулитѣ. Дошла е плътьта, облѣкла коститѣ, съединила ги, вече има форма. Почва да се проявява този животъ. Но духътъ, който рѫководи живота, нѣма го. Тогава казва Господь: „Пророкувай ни този животъ.“ Това е третиятъ елементъ. Нѣкои сѫ мъртви кости, други – облѣчени, а трети очакватъ идването на Духа. Съврѣменнитѣ хора сѫ дошли до туй положение, коститѣ имъ сѫ облѣчени въ плъть и кръвь и мислятъ, че като дойде Духътъ, свѣтътъ ще възкръсне.

Това е право. Въ друга смисъль казано: тѣзи три свѣта – физическия, душевния и духовния, трѣбва да се съединятъ. физическиятъ свѣтъ е основата, върху която почива астралния и душевния животъ на човѣка. Въ този душевенъ свѣтъ се проявява чувството на приятность и неприятность, всички чувства, които изпитваме. Въ физическия свѣтъ се проявяватъ само нашия стремежъ и дѣйствия, а в духовния – всичко Божествено, което насочва нашитѣ чувства.

Само Божественото опрѣдѣля какви трѣбва да бѫдатъ нашитѣ чувства, нашитѣ дѣйствия. Ако вие имате една душа, която не чувствува правилно и отидете нѣкѫдѣ на гости, но хазяинътъ на кѫщата ви приеме навѫсено, начумерено. Вие казвате: „Той не ме обича, втори пѫть нѣма да отида тамъ.“ Защо? – Чувствувате една неприятность. Прѣдставете си, че вашата рѫка е размѣстена и азъ се наема да я намѣстя, но отъ това вие усѣщате болка. Като излизате, казвате: „Той не е майсторъ.“ Защо? – Защото усѣщате болка. Азъ искамъ да ви излѣкувамъ безъ нѣкаква болка. Навѫсването на вѣждитѣ не е признакъ на лошо посрѣщане. Болката не е признакъ, че този, който ви лѣкува, не е майсторъ. Когато момата иска да задържи впечатленията си отъ своя възлюбленъ надълбоко, тя затваря очитѣ си. Съ това иска да каже: „Азъ съмъ слѣпа за свѣта, не искамъ да виждамъ този свѣтъ.“ Момъкътъ казва: „Азъ искамъ да държа очитѣ си отворени.“ Мома, която иска да държи очитѣ си отворени, тя на другия день ще продаде възлюбения си. Дръжъ очитѣ си денемъ затворени, вечерь – отворени, при свѣтлина затворени, при тъмнина – отворени!

Слѣдователно, всѣко едно навѫсване на вѣждитѣ е признакъ, че този човѣкъ мисли добро. Когато човѣкъ иска да мисли добро, той свива вѣждитѣ си, за да дойде по-малко свѣтлина, та да може да концентрира мисъльта си. А този, който не иска да мисли, той е като мѣсечината, която се пълни и изпразва като шише, но въ която нѣма никаква мисъль. Слѣдователно, като сѫ турени вѣждитѣ надъ очитѣ ти, тѣ регулиратъ човѣшката мисъль, тѣ регулиратъ до колко мозъкътъ трѣбва да бѫде дѣятеленъ или не, тѣ сѫ единъ регулаторъ на човѣшката мисъль. Ето защо вѣждитѣ се свиватъ или отварятъ, но тѣ трѣбва да бѫдатъ въ хоризонтално положение. Затова, като свивате или като издигате вѣждитѣ си, трѣбва да имате една опрѣдѣлена мисъль въ себе си.

Сега да се повърнемъ къмъ митара. Четвъртата буква отъ името му, буквата „А“ показва въ него единъ стремежъ. Този човѣкъ е съ благороденъ стремежъ, той слиза отгорѣ, надолу, за да помага на другитѣ хора. Послѣдната буква отъ името му, буквата „Р“ показва човѣка, който се научилъ да разбира причинитѣ на доброто и злото въ свѣта. Значи митарьтъ е човѣкъ, който се занимава съ математиката на мѫдростьта, приложилъ е тѣзи знания на математиката въ полза на себе си и на ближнитѣ си, да изучи закона на любовьта и мѫдростьта, да върши волята Божия, да знае защо е доброто и злото въ свѣта. И този човѣкъ е намѣрилъ Христа. Христосъ, като мине покрай вашата митарница, ще търси вашия

митарь. Ако нѣмате такъвъ митарь на митарницата си, отиде вашата митарница. Този митарь казва: „На такава митарница безъ закони не искамъ да служа.“ Нѣкой дойде и му казва: „Ти повече мито можешъ да вземешъ.“ Иска, не иска, повече мито да вземе, като прави оцѣнкитѣ, т.е. по околенъ пѫть да ги събира. Митарьтъ казва: „На такава митарница не искамъ да служа, не искамъ да служа на такива вълчи закони, а искамъ да служа тамъ, дѣто отношенията на взиманията и даванията сѫ равни.“ Тогава Христосъ му каза: „Ела слѣдъ мене!“ И той отиде.

Е, сега вие искате физически да видите Христа. Нали? Онѣзи жененитѣ отъ васъ иматъ Исуса въ себе си. Вашиятъ мѫжъ, той е Исусъ за васъ. Ето вашиятъ физически Исусъ, но вие не го признавате. Вие сте като онѣзи фарисеи и садукеи, който казватъ: „Той не е, той не е.“ Съ какво ще ви докаже мѫжътъ, че е той? Той казва: „Азъ съмъ вашиятъ избранникъ.“ Жената казва: „Не е той, не е той.“ Търси го. За васъ Исусъ е дошълъ, но вие не го признавате. Търсите го въ нѣкой свещеникъ, другадѣ го търсите – нѣма го. Дойде нѣкой ясновидецъ, казвате: „А, тукъ ще е!“ И тукъ го нѣма. Въ една църква го търсите, въ друга църква го търсите – нѣма го. „Е, отъ небето ще дойде.“ – Нѣма го. И най-послѣ, като го нѣма отъ никѫдѣ, хората казватъ: „Тази работа е празна, но да ядемъ и да пиемъ!“

Азъ ще ви дамъ едно опрѣдѣление какъ ще познаете Христа и дѣ ще Го намѣрите. Ако чакате хората да ви покажатъ дѣ е, никѫдѣ нѣма да Го намѣрите. Христосъ ще дойде вѫтрѣ, вѫтрѣ въ васъ. Вашата душа, вашиятъ духъ трѣбва да Го познаятъ. На всѣки единъ лично трѣбва отъ вѫтрѣ да му се открие това, неговиятъ собственъ духъ трѣбва да му открие кой е Христосъ. Но нѣкои казватъ: „Азъ мисля, че еди кой си е Христосъ.“ Другъ: „И азъ мисля, че еди-кой си е Христосъ.“ Съ такива прѣдположения не може да се разрѣшава работата. Всѣки трѣбва да има точно опрѣдѣлена мисъль. фактически той трѣбва да знае кой е Христосъ.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Плъть и кръвь не сѫ ви открили това, но Отецъ ми ви го е открилъ.“ „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече.“ Казватъ за нѣкого: „Нѣкой човѣкъ го е привлѣкълъ него.“ – Не, само Отецъ ми може да привлече хората къмъ себе си. Красноречие, заобикалки, нищо не може да привлече хората. Защо само Отецъ може да привлече хората? – Защото Отецъ е любовь и само тази любовь дава животъ. Затова Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ на любовь.“ Слѣдователно, всѣки отива да вземе отъ този животъ.

Когато вие по този начинъ разберете Христа, у васъ ще стане една

коренна промѣна. Ние сега изобщо всички хора не сме доволни едни отъ други. Ние си виждаме само погрѣшкитѣ. Азъ често си правя опити съ хората, тѣ идватъ при мене да ме изпитватъ и азъ ги изпитвамъ. Тѣ идватъ нѣкой пѫть при мене съ намерение да видятъ нѣкой човѣкъ светия, съ знания, съ мѫдрость, но ме намѣрятъ въ такова положение, въ каквото и проститѣ хора – играя си.

И послѣ си казватъ: „Ама че серсеминъ съмъ билъ!“ Тогава и азъ си казвамъ: „Ти си серсеминъ, но и азъ не искамъ да съмъ такъвъ, не приемамъ такъвъ човѣкъ.“ Азъ не приемамъ човѣкъ, който, като дойде при мене, започне да ме хвали, да ми разправя: „Ти си първия човѣкъ, ти си такъвъ-онакъвъ.“ А послѣ, ще прѣнесе куркитѣ. Ще замязате, знаете ли на какво? – Ще ви приведа единъ анекдотъ.

На единъ български селянинъ се разболява жена му. Тя казва на мѫжа си: „Ще отидешъ въ града да ми донесешъ отъ тамъ нѣкои лѣкарства.“ Селянинътъ отива въ дома на единъ докторъ, но като не знаялъ всички етикеции, какъ да пристѫпи до лѣкаря, влиза направо въ стаята на доктора, който се занимавалъ съ много важни работи. Докторътъ го запитва: „Какво искашъ?“ – „Жена ми е болна, искамъ лѣкарства за нея.“ Докторътъ се ядосалъ на селянина, че тъй го побезпокоилъ, приближава се до него, удря му една плѣсница и казва: „На ти едно лѣкарство.“ Удря му още една плесница: „На ти друго лѣкарство!“ Селянинътъ си казва: „Чудни сѫ тѣзи съврѣменни хора, по особенъ начинъ знаятъ да лѣкуватъ!“ Отива си въ село, жена му го пита: „Взе ли нѣкакви лѣкарства?“ – „Да, докторътъ ми даде двѣ хубави лѣкарства.“ – „Е, дай ми едното,“ казва жената. Той се приближава при жена си, удря една плѣсница. „Стига, стига вече!“ – „А и второ лѣкарство ми даде докторътъ.“ Жена му му казва: „Другото лѣкарство задръжъ за себе си.“ – „Е, ти си умна жена.“ Жената влиза въ стаята си и започва да плаче, слѣдъ два дни обаче тя оздравява. Селянинътъ доволенъ, че жена му оздравява, взима два куркоя отъ своитѣ и се запѫтва за въ града при доктора. Отива при него, той го пита: Какво искашъ? „Господинъ докторе, прѣди нѣколко дни дойдохъ да искамъ лѣкарства за жена ми, но ти ми удари двѣ лѣкарства. Азъ дадохъ едното лѣкарство и тя оздравѣ. Едното остана, искашъ ли да ти го дамъ?“ – „А, заповѣдай поседни! Какъ сѫ вашитѣ добрѣ ли сѫ“, запитва го докторътъ. Селянинътъ удря една плѣсница на доктора, връща второто лѣкарство и си излиза.

Това е въ свѣта онзи законъ, за който се казва: Съ каквато мѣрка мѣримъ, съ такава ще ни се отмѣри. Когато търсимъ Божественото въ

свѣта, трѣбва да отиваме съ всичката искреность на своята душа. Абсолютна искреность, абсолютна чистота и познания трѣбва да имаме въ свѣта. Ако ние вѣрваме, че въ свѣта има единъ законъ, който регулира нашитѣ отношения, този закон ще ни заведе до този източникъ.

Христа всички може да Го намѣримъ и навсѣкждѣ ще Го намѣримъ. Като намѣримъ Христа, нашиятъ животъ нѣма да се измѣни, както мислятъ хората, но ще се осмисли. Въ тази кжща, въ която ще влѣзе Христос, между мжжътъ и жената ще настане миръ, между дѣцата ще има разбиране, този домъ, ще бжде примѣренъ. Всички хора ще кажатъ: „Това сѣмейство си живѣе добрѣ.“ Защо? – Защото е влѣзълъ между тѣхъ законътъ на любовьта. Богъ е привлѣкълъ тѣзи хора. При кого? – При Сина, Който е изявление на тази любовь.

Сега, ако не искате да се заблуждавате, не питайте: „Дѣ е Христосъ, отъ дѣ ще дойде“ и т.н. Всѣка жена може да Го намѣри въ мжжа си и всѣки мжжъ може да Го намѣри въ жена си. Всѣки синъ може да го намѣри въ сестра си и въ брата си и обратно. Но ако вие изгубите любовьта си, ще изгубите и Христа навсѣкждѣ. Туй, което ние търсимъ, това е смисълътъ, това е любовьта, това е Богъ, Който е облѣченъ въ тази любовь. И когато намѣримъ Бога, т.е. любовьта, която ще дойде въ свѣта, тя ще събуди въ насъ свръхестественото съзнание. Тогава ще дойде прѣхождане отъ физически животъ въ душевенъ, отъ душевенъ въ духовенъ. Само така ще намѣримъ връзката между физически и душевенъ животъ, между душевенъ и духовенъ животъ или ангелския животъ. Това не можемъ да го опишемъ, това може да го видимъ само. Виждането ще дойде само тогава, когато всички възприемете любовьта. Прѣдисловието на любовьта, имате. Тази любовь, която сега имате, е както казватъ българитѣ, слѣпата сжбота. Слѣпата сжбота, слѣпата любовь сега дѣйствува, а другата ще бжде – Великата любовь, обединението на всички души да работятъ за Този Великъ Господь. А Той се изявява. Мжже, жѣни, деца, това сж обекти, въ който закона на любовьта ще се прояви.

Слѣдователно, всичко на свѣта е обектъ, въ който живѣе любовьта. Тя тепърва ще се прояви. Сжщества сж работили съ хиляди години, за да дойде този Живиятъ Господь, да се прояви. Той се е проявилъ въ едно отношение, но въ тази велика любовь още не е проявенъ. Това, което иде сега въ свѣта, е толкова велико, че всички ангели надзъртатъ да видятъ какво ще бжде то. Интересъ има въ цѣлото небе. Това не е стремежъ само у васъ, това е стремежъ въ цѣлото Битие.

Този моментъ, въ който Великиятъ Господь идва да се прояви, всички разумни сѫщества, у които съзнанието е пробудено Го очакватъ съ нетърпение. Тѣзи, у които съзнанието е пробудено ще възприематъ този лѫчъ и ще възкръснатъ, а другитѣ ще спятъ. Затова казва Писанието: „Будни бѫдете, защото не знаете въ кой день или въ кой часъ ще дойде!“ Това е единъ тържественъ день, прѣзъ който Той ще мине и каже: „Ела слѣдъ мене!“

Ще бѫде ли твоето съзнание будно или ще кажешъ: „Господи, почакай, азъ съ митарницата още не съмъ си уредилъ въпроса, имамъ малки смѣтки съ едни съ други.“ Не, мине ли и те извика, ще кажешъ: „Веднага, моментално идвамъ!“ Веднага трѣбва да ликвидирашъ съ всичко, никакви смѣтки, никакво чакане! „Ама чакай!“ Не, моментално трѣбва да рѣшишъ въпроса! А такива философии, че това-онова, че тъй–иначе било писано!… Не, туй писаното трѣбва да се разбере отъ нашата будна душа, която живѣе вжтрѣ въ насъ и тя ще трѣбва да ни разтълкува истината. Тогава нѣма да се учимъ отъ хората, а всички ще бѫдемъ научени отъ тази любовь. Тогава ще има миръ, а отъ неправдата, която днесъ сѫществува, ни поменъ нѣма да остане.

Нѣма да се учимъ единъ отъ другъ. И азъ не искамъ да ви уча сега, но искамъ да ви извадя отъ всичкитѣ стари заблуждения, които сѫ вложени въ умоветѣ ви. Едни вѣрватъ, че съ всѣкакви тѣла ще могатъ да възкръснатъ. Други – че съ старото си тѣло ще възкръснатъ. Напримѣръ, нѣкой умрѣлъ съ едно тѣло отъ 100 кг, другъ – съ тѣло отъ 60 кг. Е, съ кое тѣло ще възкръснатъ, дали съ това, съ което сѫ умрѣли? Евангелиститѣ спорятъ по този въпросъ. Нѣма съ това тѣло да възкръснете, съ друго тѣло ще възкръснете. Вашитѣ лица, които сега имате, ще се измѣнятъ, нѣма да останатъ такива.

Да, всички ще се измѣните. Въ какво? Като се смъкне това врѣменното у васъ, тогава ще прозрѣте въ хубостьта на човѣшката душа, въ хубостьта на човѣшкото сърце и човѣшкия духъ и тогава ще разберете какво нѣщо е човѣкътъ. Като погледнете въ сърцето на човѣкъ, който е пъленъ съ любовь, знаете ли каква свѣтлина, каква топлина има тамъ? Нѣкой казва: „Азъ ви обичамъ.“ Погледна на сърцето му, колко градуса огънь, топлина има той и познавамъ колко обича. Нѣкой казва: „Азъ съмъ мѫдъръ.“ Гледамъ колко градуса има ума му. Това не е фигура. Най-красивиятъ пламъкъ на живота, който човѣшкото око може да види, това е любовьта. Когато този пламъкъ се запали, тогава само и животътъ се

осмисля.

Когато единъ момъкъ се жертвува за нѣкоя мома, дали за нея се жертвува? – Не, за пламъка, който гори. Докато пламъкътъ гори, тя е; изгасне ли пламъкътъ, не е тя. Докато пламъкътъ гори, той е; изгасне ли пламъкътъ, не е той. Докато пламъкътъ гори, той е Христосъ, изгасне ли пламъкътъ, той не е Христосъ. Пламъкътъ трѣбва да гори. Писанието казва: „Не изгасватъ духоветѣ.“ Духътъ, това е Божественото, което гори. Не изгасвайте този пламъкъ. Докато той гори, ще имате тази аура, която ще ви прѣдпазва отъ всички лоши условия. Който има този пламъкъ, глава не го боли, ни дробове го болятъ, ни холера, ни чума го хваща, хининъ не му трѣбва очистително не му трѣбва.

А сега, онѣзи, които нѣматъ духа вѫтрѣ въ себе си, нѣматъ този пламъкъ, започватъ да философствуватъ. „То не може така, трѣбва по другъ начин и т.н.“ Не, само единъ начинъ има, по който може да се живѣе. Като ви кажа една дума, тази дума да нѣма другъ смисълъ, само единъ смисълъ да има. Всички наши мисли, всички наши чувства, всички наши желания и всички наши дѣйствия, трѣбва да иматъ абсолютно само по единъ смисълъ. Ние никога не трѣбва да бѫдемъ раздвоени, никога не трѣбва да даваме поводъ хората да мислятъ лошо за насъ. Всички наши постѫпки трѣбва да бъдатъ така отмѣрени, че да не се осѫждаме, а да се стремимъ да бѫдемъ чисти въ живота си.

Слѣдователно, ако искате да разберете учението на Христа, първото необходимо нѣщо, това е чистотата на сърцето и свѣтлината на ума, за да Го схванете въ неговитѣ основни проявления. А когато дойде това учение, то ще реформира вашия животъ. Както при сегашния животъ храната, въздуха, свѣтлината сѫ външни сили, които реформиратъ, човѣшкия животъ, така и Божественото е сѫщественото въ живота, то е, което ражда у хората свобода. Лъжливото ражда между хората само спорове, убийства. Отъ кѫдѣто и да дойде свободата, по какъвто начинъ и да дойде, тя е Божествена. Онзи човѣкъ, който се приближи при васъ и ви даде помощь, той е Божественъ, а другъ, може да е правовѣренъ, може да е святъ, но не ви ли даде помощь, той не е отъ Бога.

Слѣдователно, Христосъ казва: „Ела слѣдъ мене!“ И напусна той митарницата. Та сега и вие, като напуснете тази митарница, не е достатъчно само да я напуснете, но трѣбва да приложите Христовото учение отвѫтрѣ. Вие не че не сте го приложили, но забѣлѣзвамъ у васъ единъ страхъ. Казвате си: „Врѣмето му не е дошло още.“ За когото е дошло

врѣме, врѣме му е, а за когото не е дошло, да чака. Ако една жена е брѣменна на три мѣсеца и не ражда, добрѣ е, но ако е брѣменна на деветь мѣсеца и не ражда, какво означава това? Мъртво е дѣтето. Тогава и десеть мѣсеца да чака, загубена е, отива тя.

Та, за нѣкои отъ васъ е дошло врѣме да възприемете Божественото и да го приложите въ вашия животъ, да се осмисли той. И ще се интересувате какви сѫ мислитѣ на този Божественъ свѣтъ, а не какви сѫ мислитѣ на хората.

И тъй, Христосъ каза на митара: „Ела слѣдъ мене!“ И той даде единъ отличенъ примѣръ. Питамъ сега: Вие какъвъ примѣръ сте дали досега на свѣта? Съберете се тука, попѣете малко на хората, ту „Събуди се братко мили“, ту „Изгрѣй, изгрѣй ти мое слънце“ или „Излѣзълъ е сѣячъ да сѣе“, попѣете, въодушевите се, отидете си. Като си отидете дома, казвате си: „Не е този Христосъ.“ Чакате другата седмица. И тъй, седмица слѣдъ седмица, все ще ви сготвя нѣщо, обаче, единъ день ще затворя гостилницата си, ще кажа: „Не приемамъ никого.“ Защо? – Защото е писано, че само за онѣзи, които се учатъ има храна, има кредитъ, а за онѣзи, които не се учатъ, нѣма никакъв кредитъ. Дѣте, което е готово да слуша майка си, за него има пелени, има и храна, но за онова, което не е готово да слуша майка си, нѣма пелени, нѣма храна.

Въ сегашния свѣтъ ние сме научени чрѣзъ насилие да ни заставятъ да извършваме работата си. Нѣщата ви не сѫ наредени, но има за това глоба. И вие минавате за изправни хора! Защо? – Защото има закони, които ви глобяватъ. Има въ църквата хора, които минаватъ за правовѣрни. Защо – Защото ще го насилятъ да бѫде или православенъ или католикъ или мохамеданинъ. Навсѣкѫдѣ всичко се върши не по закона на свободата.

Ще ви обясня, защо едни хора иматъ свобода, други – нѣматъ. Онѣзи голѣми планински извори, които виждате, нѣматъ кранове, а малките, които едва цирикатъ, иматъ кранове. Затворишъ ги послѣ ги отворишъ, показватъ, че и тѣ текатъ много. Който иска да бѫде свободенъ, трѣбва да има широка, голѣма Божествена любовь. Широк трѣбва да е! А сега, едва капи, свободенъ иска да бѫде! Не, ти не можешъ да бѫдешъ свободенъ, кранъ ще имашъ. Питате: „Кога ще дойде свободата?“ – Когато се съединишъ съ този великъ законъ и Христосъ каже отгорѣ да се пусне повече вода. Като дойде Христосъ, Той ще размѣсти всички кранове и тогава ще бучи много вода: Бу…бу… Ще кажете: „Много бучи.“ Прѣдпочитамъ нѣкои да бучатъ, отколкото да мълчатъ. Ако искаме

мълчание, въ гробищата ще го намѣримъ, но като дойдемъ въ живота, мълчание тамъ не може да има.

И тъй: бу…бу…бу. Ние, които слушаме това бу…, ще чуваме. Като се развие вашиятъ слухъ, като влѣзете въ този устремъ, въ това голѣмо бучене, въ това бу… ще видите една голѣма хармония. Това което намъ се вижда дисхармония, отъ небето го виждатъ като хармония.

И тъй, ние схващаме нашия животъ на земята като една дисхармония, постоянно страдаме, нарушаваме закони.

Сега всички трѣбва да се върнемъ къмъ този великъ законъ и да го изпълнимъ. И тъй, въ какво седи този законъ? Повѣрвай! Вѣрата е основана на мѫдростьта. Тя почива на великия Божественъ законъ на любовьта. Тѣзи два принципа трѣбва да влѣзатъ и въ сърцата и въ умоветѣ и въ душитѣ ви и тамъ да дѣйствуватъ. Не да ви проповѣдвамъ, че има Господь, а да го знаемъ това и да се разговаряме на другъ езикъ. Ако вие бѣхте вѣрующи, азъ щѣхъ да ви държа друга една бесѣда. Щѣхъ да ви опиша какви промѣни има на небето, какви писма има отъ майка ви, отъ баща ви, какви писма има отъ братята, отъ сестритѣ, какво сѫ рѣшили да правятъ, какви промѣни ще станатъ наскоро. А сега се занимавате съ празни работи и си казвате: „Я, го има, я го нѣма, може да е така, може да не е така, ние ще си държимъ пакъ старото.“ Старитѣ нѣща, това сѫ нашитѣ свещени глупости, а новото въ свѣта, това е любовьта, която ще дойде да прѣобрази хората. Тя коренно ще прѣобрази всички хора. Като дойде тази любовь, тя ще трѣбва да даде свобода не само на хората, но и на всички животни и растения. Като даде свобода на хората, то се разбира, че ще даде свобода не само на единъ класъ хора, но на всички класи, ще засѣгне цѣлото Битие, ще има редъ и порядъкъ по лицето на земята.

Това е Божественото учение! Ще кажете: „То е идеално.“ То е приложимо, може да се приложи, стига само да приемемъ въ себе си този великъ основенъ законъ. Той нѣма да дойде лесно, ще има жертви. Азъ почитамъ паметьта на всички хора, които сѫ умрѣли за истината, за своето учение, за своя идея. Такива хора иматъ моето уважение. Всички онѣзи, които страдатъ, за да подигнатъ човѣчеството, тѣ иматъ почитанието и уважението на всички добри хора въ свѣта.

Днесъ Христосъ минава покрай вашата митарница и казва: „Матей!“ И вие питате: „Кой е този Матей, първозваний ли е този Матей?“ Да, ще схванете кой е този Матей. Щомъ чуете думата „Матей“, ще кажете: „Идвамъ, Господи!“ Мѫжътъ като чуе да го извикатъ, да каже: „Ида,

Господи!“ Какво ще му каже Христосъ? – Върни се у дома си да приложишъ моето учение. Като иде жената при Христа, ще ѝ каже: „Върни се у дома си да приложишъ моето учение.“ Като иде дъщерята и синътъ, ще имъ каже: „Върнете се у дома си да приложите моето учение.“

Върнете се въ домоветѣ, въ обществата, говорете на свѣта! Това е истинското учение, което ще подобри всичко.

Матей!…

Кѫдѣ си Матей, живъ ли си ти? Не се чува още гласътъ му. Сталалъ е вече, само си трие очитѣ. У нѣкои е оживѣлъ, раздвижилъ се е.

Матей днесъ трѣбва да възкръсне!

Това е едно велико учение. Както е хубавъ днесъ деньтъ, това ви очаква за въ бѫдеше. Ако възприемете любовьта и мѫдростьта, животътъ ви ще бѫде отъ сега нататъкъ такъвъ, какъвто и днесъ деньтъ. Тъй ясно ще бѫде всичко, ще бѫдете тъй свѣжи. Не заличавайте стария животъ, заличете всички ваши недоразумѣния, всички ваши криви разбирания, речено-казано, това било-онова било, заличете всички ваши смущения и др. Всичко това турете въ архивата и напишете отгорѣ: „Матей, напусни митарницата и ела слѣдъ мене! – Ида, Господи!“

Този е надписътъ, който трѣбва да поставите отгорѣ. И като дойде нѣкой, ще каже: „Матей го нѣма.“ Защо? – Свършилъ съ своята митарница.

Да, ще идете, ще се върнете, ще донесете новото учение и тогава Христосъ ще заговори съ хиляди, хиляди и милиони уста и ще бѫде слава и хвала на всѣкѫдѣ. Хората ще се познаватъ като братя и сестри. Това ще е бѫдещето учение.

Това учение ще го донесе Матей.

Матей!…

Бесѣда, държана на 19 юний, 1921 година.

Правда, истина и светость

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ,създадения по образа на Бога, въ правда и въ светость на истината.“
(Ефесяномъ, 4:24)

За предметъ на бесѣдата си ще взема 24 стихъ, 4 гл. отъ посланието къмъ Ефесянитѣ.

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ, сѫздадения по образа на Бога въ правда и светость на истината.“

Думата „образъ“ е вметната въ този стихъ, въ оригинала я нѣма. Вметната е въ българския преводъ, за по-голѣма яснота. Когато изучавате нѣкой чуждъ езикъ, който и да е той, билъ нѣкой отъ старитѣ или новитѣ езици, вие изучавате речьта въ най-простата ѝ форма. Въ състава на речьта влизатъ три основни елемента: подлежаще, сказуемо и връзка, т.е. предметътъ, за който става речь, какво се говори за този предметъ и връзката, която може да свързва туй разумното, за което мислимъ, за което казваме. Апостолъ Павелъ опрѣдѣля разумния човѣкъ така: Създадения, казва, въ правда, светость и истина. Правдата, това е подлежащето, светостьта – това е връзката, а истината – това е сказуемото, т.е. какво се говори за предмета. Защото само истината, когато дойде въ свѣта, тя разправя правдата. Правдата, това е подлежащето, предметътъ, за който трѣбва да се говори, да се види въ какво седи правдата. Сега съврѣменнитѣ Християни изучаватъ Евангелието тъй, както е било дадено прѣди 2000 години за Христовитѣ ученици. По-голѣма часть отъ Евангелието е било говорено за ученицитѣ на Христа, а не за другитѣ, не за мнозинството. Мнозинството е слушало, за да създаде тази речь и тѣхъ азъ наричамъ опрѣдѣления и допълнения на речьта. Публиката, това е опрѣдѣлението и допълнението на речьта. Безъ опрѣдѣление и допълнение нѣкой пѫть може.

Хората, безъ да влѣзатъ въ дълбокия смисълъ на онзи великъ законъ, който регулира нѣщата, тѣ си въобразяватъ това, което не сѫществува, тѣ си въобразяватъ, че иматъ въ себе си това, което го нѣматъ.

Запримѣръ, такива илюзии иматъ младитѣ моми, такива илюзии иматъ и младитѣ момци, но такива илюзии иматъ и старитѣ баби и дѣдовци, т.е. илюзията е еднаква и за стари и за млади. Това не е упрѣкъ, това е лъжливость на нашитѣ схващания. Запримѣръ, минавате си покрай

пѫтя и нѣкой човѣкъ се вгледа въ васъ, вторачи очитѣ си, а вие казвате: „Защо ме гледа така вторачено?“ Не може да разберете, че този господинъ, може би, търси нѣкой свой приятель, чиято физиономия мяза малко на вашата. Вие го питате: „Какво искашъ отъ мене?“ Той казва: „Извинете, господине, вие ми се присторихте на единъ мой познатъ.“ Ако този човѣкъ не ви даде никакво обяснение, а е нѣкой красивъ, съ мекъ приятенъ погледъ, ще си кажете: „Той има нѣщо спрямо мене.“ Ако погледътъ му е малко грубъ, навъсенъ, ще си кажете: „Какъв звѣръ е този човѣкъ!“ Ще си съставите двѣ противоположни мнения за човѣка. Това може да бѫде и вѣрно и невѣрно. Сега ние съврѣменнитѣ християни се питаме: Защо християнството досега не е успѣло, защо християнитѣ не сѫ такива, каквито трѣбва да бѫдатъ. Защото у тѣхъ нѣма подлежаще, сказуемо и връзка, опрѣдѣление и допѫлнение иматъ колкото искате.

Качествата на новия човѣкъ – това сѫ правда светость и истина. Правдата е за сърцето, за чувствата, за душата, истината е за ума, за духа, а светостьта, това е една вѫтрѣшна връзка между сърцето и ума. Слѣдователно, ако правдата не е легнала въ сърцето ви като основа, ако истината не се е настанила въ вашия умъ, въ мислитѣ ви и ако светостьта не образува една връзка, едно мѣсто за съединение на сърцето съ ума, питамъ тогава – какъ ще разберете Христовото учение? То е неразбираемо безъ тѣзи качества и всички, който правятъ опити съ него, казватъ, че е неосѫществимо. Събератъ се двама души, молятъ се за нѣкой боленъ и въ резултатъ, той не само че не оздравѣва, но умира. И като умре, за да не се изложатъ, казватъ: „Така му е писано, такава му е кармата, той е единъ грѣшникъ, слѣдователно не можемъ да го спасимъ.“ Тъй казватъ и лѣкаритѣ, които не разбиратъ изкуството си. Даде нѣкое лѣкарство, което умори болния и послѣ казва: „Яви се усложнение.“ А това усложнение се дължи на туй, че лѣкарьтъ не е могълъ да даде правилна диагноза, а послѣ се оправдава съ това, че станало усложнение. Тѣзи усложнения крайность нѣматъ.

И сега християнитѣ казватъ: „Усложнения има, то не може да се разбере.“ Че какъ ще се разбере, когато правдата я нѣма въ сърцето ти, истината не е легнала въ ума ти и нѣмате връзката на светостьта! Слѣдователно, този новиятъ човѣкъ сега иде на свѣта. Стариятъ човѣкъ е онзи, за когото четохъ въ Еклисиастъ, далъ Богъ богатство на човѣка, всичко, което му пожелала душата, но не му позволилъ да яде. Тъй казва Соломонъ. Питамъ ви: ако стомахътъ ви е развален, а имате всичко, той

ще ви позволи ли да ядете? Нѣма да ви позволи, развален̌ъ е вашиятъ стомахъ. Но вашиятъ стомахъ е развален̌ъ, защото правдата не е въ сърцата ви. Всѣки човѣкъ, който има развален̌ъ стомахъ, да знае, че правдата не е въ сърцето му и истината не е въ ума му. Всички хора, които иматъ развалени стомаси, да знаятъ, че истината не е въ ума имъ – това е точно опрѣдѣлено, безъ никакво изключение. Казвате: „Моятъ стомахъ е развален̌ъ.“ – Истината не е въ ума ви. Какво трѣбва да правимъ? Ще внесѣте истината въ ума си и ще видите, че стомахътъ ви ще се поправи. Ще питате: „Защо ни е истината?“ – За да се поправи стомахътъ. Защо ни е стомахътъ? – Да смѣли храната, да отдѣля онѣзи сокове, които сѫ необходими за живота на тѣлото, за проявяването на човѣшкия животъ. Слѣдователно, истината въ най-простата си форма, въ каквато трѣбва да се прояви е за да възстанови онова равновѣсие, вѫтрѣ въ организъма и да държи стомашнитѣ клетки въ най-нормално състояние. Тъй опрѣдѣлямъ истината – тя е необходима да държи стомаситѣ ви въ нормално състояние. Това е моята доза.

Пишемъ „истина“ – „иси“, то значи липсва ти нѣщо, липсватъ два елемента или то значи да влѣзе и да излѣзе нѣщо отъ ума ти, да се научишъ да мислишъ. „Си“ значи онѣзи елементи, които трѣбва да изхвърлятъ всички наслоявания отъ ума, за да може силитѣ на ума да дѣйствуватъ правилно, понеже, както умътъ дѣйствува върху стомаха, така и стомахътъ дѣйства върху храната. Правдата трѣбва да лѣгне въ сърцето или въ човѣшката душа, както искате кажете. Щомъ правдата лѣгне въ човѣшкото сърце, въ човѣшката душа, той ще има здраво сърце, здрава дихателна система, нѣма да има никакво сърцебиене. Всѣки порокъ на сърцето, всѣко заболяване на бѣлитѣ дробове се дължи на липса на правда. Слѣдователно, ако ме попитате, защо ни е потрѣбна правдата въ свѣта, щомъ ние отъ правда страдаме, ще ви кажа: Правдата е необходима да държи въ хармония сърцето и дробоветѣ ви, защото сърцето е необходимо за изправяне на дробоветѣ. Ако нѣмате правда, ще бѫдете изложени да се опорочи сърцето ви, дробоветѣ ви, а щомъ стане това, ще ви налѣгне меланхолия, каквато сегашнитѣ хора преживѣватъ. Ако ме питате, защо сте меланхолични, ще ви кажа, че това е защото правдата не е легнала дълбоко въ вашия животъ.

Сега азъ разсѫждавамъ принципално върху нѣщата, тъй както тѣ лѣжатъ в битието на природата. И природата не може да се занимава съ нашитѣ глупави схващания. Като отидешъ при нея и четешъ Еклисиаста,

нѣма да кажешъ, че азъ зная това нѣщо. Не, нѣма да кажете какво знаете. До сега всички хора изучаватъ само опрѣдѣленията и допълненията: за кѫщи говорятъ, за пари говорятъ, за търговия говорятъ, за ядене, за пиене, за ходене по бани, по разходки говорятъ. Това сѫ опрѣдѣления и допълнѣния въ живота, въ тѣхъ нѣма никаква сѫществѣна мисъль.

Питамъ ви: Ако това, за което говорите, го придобиете, съградите, нѣколко кѫщи, имате милиони приходи, какво спечелвате, ще станете ли по-красиви, ще станете ли по-здрави, ще имате ли повече удоволствия? Не, ще имате повече грижи. Еди-кой си кирияшъ, въ еди-кой си номеръ не плаща кирията си, друга нѣкоя си захласната Гана, която живѣе въ долния етажъ и тя не плаща. Всички тѣзи нѣща въ ума ти ще започнатъ да бръмчатъ и ще ги имашъ като единъ помѣникъ и ще казвашъ: „Чакай да видя, този плаща ли?" Цѣла маса помѣници ще имашъ. Тогава сѫдията ще бѫде като единъ свещеникъ, който свети масло. Какъ свети масло той? – Глобява кирияшитѣ, Тъй щото всѣки месецъ ще викашъ сѫдията да свети масло и работата ще върви добрѣ. Но съ такова светяване на вода, свѣтътъ не върви. Хиляди свещеници сѫ осветявали вода, свѣтътъ не върви, хиляди майки сѫ осветявали вода, свѣтътъ пакъ не върви. На хората липсва нѣщо сѫществѣно. Истината не е въ тѣхнитѣ умовѣ, правдата не е въ тѣхнитѣ сърца и светостьта не свързва тѣзи нѣща. Сега не казвамъ така за всички, има изключения, азъ наричамъ тѣзи изключения „свещени изключения".

Едно врѣме, когато Господь създалъ свѣта, дошли на земята херувимитѣ и серафимитѣ, и приложили любовьта на хората и си заминали назадъ. Единъ отъ ученитѣ и видни ангели, въ своитѣ изчисления намѣрилъ, че тъй както тѣзи херувими и серафими вложили любовьта на земята, тя нѣма да донесе добри резултати на хората. Въ съвета на ангелитѣ той написалъ и прочелъ една обстойна дисѣртация върху това, че свѣтътъ трѣбва да претърпи една малка корекция. Затова Господь го пратилъ като дѣлегатъ, да дойде въ царството на Алгемаритѣ, да се роди въ дома на алгемарския царь, като дъщерята Алгемара и по този начинъ да оправи тази погрѣшка.

Тази Алгемара била толкова красива, толкова умна, стройна, такъвъ парфюмъ излизалъ отъ нейното тѣло, че била любимка на цѣлия народъ, всички само за нея говорили, за нейнитѣ коси, вежди, за нейнитѣ уши, за нейнитѣ пръсти, за всичкитѣ ѝ движения, това било разговоръ въ всѣка кѫща, въ всѣки домъ, всѣ за нейната необикновена красота се говорило. Дошло врѣме царската дъщеря да се жени и започнали да се надпреварватъ

кандидати единъ слѣдъ другъ и всички, както казвате вие, влюбени до уши въ нея. Азъ употрѣбявамъ едно ваше изражение, но употрѣбявамъ го за да ме разберете, а какво искате да кажете съ това – не зная. Когато се явилъ първия кандидатъ, тя го приела много ласкаво, сѣрвирала му да яде, но слѣдъ нѣколко дни му казала: „Ако дѣйствително ме обичашъ, искамъ да ми дадешъ дѣсното си око, много го обичамъ." Тя имала страсть да изпича тѣзи очи и да опитва тѣхната сладость. За да прояви любовьта си къмъ нея, той казалъ: „Ще извадя не само едното си око, но и двѣтѣ." Изважда той едното си око, дава ѝ го. Тя го изпекла и изѣла. Слѣдъ това му казала: „Ако дѣйствително любовьта ти е силна и другото око ще ми дадешъ." Вие започнахте да пъшкате. Чакайте! Това е едно предание, легенда. Оставила тя този свой кандидатъ на страна и започнала въ първо врѣме да го забавлѣва, но като слѣпъ, въ послѣдствие оставила своитѣ слугини да се занимаватъ съ него. Идва слѣдъ врѣме втори кандидатъ. Тя и него приема ласкаво, нагостява го, дава му милувки, цѣлувки и послѣ му казва: „Харесватъ ми много твоитѣ очи, искамъ да опитамъ едното ти око." За да докаже любовьта си, той изважда едното си око и ѝ го предлага – опекла го и го изѣла. Поискала и другото му око. И второто той извадилъ и останалъ съвсемъ слѣпъ. И така, явявали се година слѣдъ година редъ кандидати и царската дъщеря постѫпвала съ всичкитѣ по сѫщия начинъ. Всичкитѣ ѝ кандидати оставали слѣпи.

Питамъ ви сега: Какво разбирате отъ тази легенда? Какво е направилъ ангелътъ, който дошълъ да оправя свѣта. Вие въ вашия езикъ употрѣбявате израза, че сърцето е слѣпо. Има и друго едно предание, споредъ което казвате, че човѣкъ се жени въ слѣпата сѫбота. Азъ не зная отъ дѣ се е е излѣзла тази слѣпа сѫбота. Може ли сѫботата да бѫде слѣпа? Когато запитали царската дъщеря защо постѫпва така съ кандидатитѣ си, тя отговорила слѣдното: „Онзи, който веднажъ е видѣлъ моя образъ не искамъ другъ образъ да го замѣсти въ душата му. Той прѣзъ цѣлия си животъ трѣбва да носи само моя образъ въ душата си, трѣбва да бѫде слѣпъ за всички други образи въ свѣта."

Слѣдователно, когато правдата, истината и светостьта се вселятъ въ единъ човѣкъ, тѣ ще извадятъ очитѣ му. И когато Христосъ казва, че трѣбва да се отречемъ отъ всичко, Той подразбира, че трѣбва да забравимъ другия свѣтъ, да живѣемъ само съ единъ образъ, защото знаете какво става, като влѣзатъ въ насъ два образа. Когато влѣзатъ два образа въ сърцето на една жена, знаете какво става. Нека отговорятъ мѫжетѣ. И когато въ

сърцето на единъ мѫжъ влѣзатъ два образа, пакъ знаете какво става. Нека отговорятъ женитѣ. Слѣдователно, Алгемара това знаяла и затова тъй разрѣшила въпроса, като казвала: „Сърцето трѣбва да бѫде слѣпо, т.е. първиятъ образъ, който е възприетъ отъ Бога, само той да остане въ душата ви, а за всичко друго да бѫдете слѣпи.“

Та сега онѣзи отъ васъ, на които очитѣ още не сѫ извадѣни, между тѣхъ има караници. Азъ познавамъ дѣ не сѫ извадѣни очитѣ. Тѣзи, на които царската дъщеря е извадила очитѣ, сѫ доволни отъ всичко. Дойде при тѣхъ нѣкоя слугиня, пипа ги, тѣ всѣ мислятъ, че царската дъщеря е при тѣхъ. А онѣзи, на които царската дъщеря не е извадила очитѣ и сѫ останали съ отворѣни очи, в тѣхнитѣ домове, въ тѣхнитѣ фамилии има спорове. И тъй, известни хора въ този свѣтъ сѫ слѣпи за злото, а други – не сѫ.

Ако ме попитате, защо царува злото въ свѣта, ще ви кажа. Злото царува въ свѣта, защото всички тѣзи хора не сѫ ходили при царската дъщеря, не сѫ се влюбили въ нея, не знаятъ какво иска тя отъ тѣхъ и тя не е извадила очитѣ имъ, но единъ день, когато се явятъ при нея, тя ще постѫпи съ тѣхъ тъй, както съ всичкитѣ си кандидати и тѣ ще пожертвуватъ за нея очитѣ си.

Това е единъ разказъ само, съ който нѣкои искатъ да дадатъ лѣкъ за хората, но ако вземемъ този въпросъ буквално, ще срѣщнемъ много хора въ свѣта съ извадѣни очи, безъ да е подобрѣнъ животътъ имъ. Може човѣкъ да извади и двѣтѣ си очи, при всѣ това пакъ да си остане лошъ. Тази слѣпота въ окултна смисъль подразбира човѣшката воля, която е въ състояние да направлява ума отъ едно положение въ друго, отъ едно състояние въ друго, т.е. да имашъ волята да гледашъ само онѣзи нѣща, които ти принасятъ добро, а не и онѣзи, които ти принасятъ зло. Или както казватъ съврѣменнитѣ хора – да разбирашъ сѫщностьта на нѣщата, тѣхната сѫщинска цена, защото на всѣки човѣкъ, като му дадатъ една златна монета, разглежда се и като се увѣри въ цената ѝ, туря я въ джеба си, а ако я види, че е фалшива, не ѝ обръща внимание.

И тъй, съ своята постѫпка царската дъщеря искала да каже, че за да се оправи човѣшкото зрение въ права смисъль, трѣбва да извади очитѣ на своитѣ кандидати, за да могатъ, като нейни възлюбени, да гледатъ прѣзъ нейнитѣ очи. И това е фактъ: дѣтето прѣди да се роди, гледа прѣзъ очитѣ на майка си и тогава добрѣ се разбиратъ. Момчето гледа прѣзъ очитѣ на баща си, но щомъ майката създаде тѣлото на дъщерята си или на сина си,

веднага се явява споръ между майката и бащата. Защо? – Защото гледатъ прѣзъ четири очи. И сега българитѣ употрѣбяватъ тази поговорка: „Четири да ти сѫ очитѣ.“ Не зная какво искатъ да кажатъ съ това – съ четири очи да гледашъ, четири очи да имашъ. А четири очи трѣбва да има човѣкъ само когато краде; четири очи трѣбва да има човѣкъ само когато лъже, когато прави престѫпления. Българитѣ употрѣбяватъ тази поговорка именно въ слѣдния смисъль: за да не пострадватъ твоитѣ интереси никога, трѣбва съ четири очи да гледашъ, да отварятъ очитѣ си на четири, за да не те излъже, да не те измами нѣкой.

Павелъ се обръща къмъ християнитѣ и казва: „Всички да се облѣчете въ новия човѣкъ.“ Стариятъ човѣкъ вие го познавате и дъщери и синове и майки и бащи и сѫдии и свещеници, всички сте много добрѣ запознати съ този старъ човѣкъ, говорътъ му разбирате много добрѣ, езикътъ му сте изучавали. И цѣлата сегашна култура е изразъ на този старъ човѣкъ. Всичко, което сега сѫществува въ старата култура, въ главни черти то е изразъ на този старъ човѣкъ. Този старъ човѣкъ не е въ състояние да разбере Христовото учение. За да се разбере Христовото учение, новото учение и Христосъ е казалъ и Павелъ е казалъ, че първото нѣщо е човѣкъ да се роди изново, новъ човѣкъ да стане, с нови разбирания.

А Павелъ казва, че качествата на новия човѣкъ трѣбва да бѫдатъ слѣднитѣ: да има правда въ сърцето, истина въ ума и светость, като съединителна нишка между ума и сърцето. Само при тѣзи качества човѣкъ ще може да разбере новото учение. Питамъ ви сега: Когато се докачите, разгнѣвите въ правда, истина и светость ли се гнѣвите, докачате? Когато лъжете, въ правда, истина и светость ли лъжете? Когато завиждате, въ правда, истина и светость ли завиждате? Когато любите, да – въ правда, истина и светость може да любите; въ правда истина и светость може да обичате; въ правда, истина и светость може да бѫдете милостиви. Всички положителни качества у човѣка, всички добродетели се проявяватъ чрѣзъ правда, истина и светость.

Съврѣменнитѣ християни нѣматъ връзка съ Христа. За да се облѣкатъ въ новия човѣкъ, трѣбва да иматъ връзка съ този новъ човѣкъ. Само тогава ще се създадатъ условия да дойде Христосъ у тѣхъ и у васъ.

Може да прекарате цѣлия си животъ въ църква, въ палене кандила и светене масло, може да прекарате цѣлия си животъ въ четене на Библията и въ различното ѝ тълкуване и всичко това, не само че не е хубаво, но е и безполезно, то ни най-малко нѣма да ви доведе до онази велика истина, за

която вашата душа ламти. Разсѫждавайте правилно. Вземете нѣкой ученъ, философъ човѣкъ, ще видите, че и той все има нужда да намѣри една сродна душа, която да го обича, съ която да може да обмени поне двѣ думи. Дали този човѣкъ ще бѫде проповѣдникъ, или майка, или баща или сѫдия, всѣкога ще желае да има една сродна душа, съ която да размени двѣ думи.

Питамъ: Какъ могатъ да се свържатъ тѣзи двѣ души? – Два ума не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто и двѣ сърца не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто. Не, законътъ е слѣдниятъ: Едно сърце и единъ умъ могатъ да се свържатъ или единъ умъ и едно сърце могатъ да се свържатъ. Между ума и сърцето има връзка. Два ума – тѣ сѫ отъ сѫщата категория. Умъ съ умъ, то е все умъ, това е еднообразие въ живота, въ природата. Сърце съ сърце, това е сѫщо еднообразие. Ако не вѣрвате въ това, съберете се 2–3 жени, които лесно се афектирате, живѣете съ чувства, единъ день ще дигнете цѣла гюрултия, ще се скарате. Значи, ако съберете на едно мѣсто само сърца, вие ще съберете най-голѣмото зло. Слѣдователно, ще ги съединявате така: едно сърце – единъ умъ, единъ умъ – едно сърце; едно сърце – единъ умъ, единъ умъ – едно сърце.

Като съедините тѣзи сърца съ умоветѣ и ги кръстосвате, ще имате хармония. Изгубите ли първата връзка, нѣмате ли връзка между вашия умъ и сърце, т.е. не разбирате ли правдата, истината, светостьта, главнитѣ въпроси, които лежатъ сега за разрѣшение, ще останатъ неразрѣшени за васъ. Защо? – Защото, ако правдата и истината не образуватъ една основа, между която да дойде да живѣе Богъ, всичко е изгубено.

Сега мнозина се запитватъ: Кой е този, който говори тамъ? Не е въпросъ какво съмъ азъ. Азъ съмъ човѣкъ, у когото правдата живѣе въ сърцето, истината – въ ума, а светостьта образува връзка между тѣхъ. Защо? – Защото великиятъ законъ на Бога е такъвъ и азъ съмъ се подчинилъ на изпълня Неговата воля. И азъ се радвамъ въ изпълнението на този законъ.

Казвамъ и на васъ: Вие ще ме познаете кой съмъ, но какъ и кога? Когато въ вашето сърце влѣзе правдата, въ вашия умъ – истината, а светостьта служи като съединителна нишка. При сегашнитѣ условия, никога нѣма да ме разберете кой съмъ и какъвъ съмъ. Значи това, което е в мене, може да го разберете само тогава, когато то влѣзе въ васъ. И тъй, принципално разрѣшавамъ въпроса: не се лъжете да мислите, че вие сте православни, или евангелисти, или баптисти, или теософи, всичко това сѫ все красиви имена. Въ сърцата на православнитѣ, евангелиститѣ трѣбва да

царува правдата, въ умоветѣ имъ истината, а светостьта да образува връзка; въ сърцата на теософитѣ, спиритиститѣ трѣбва да царува правдата, въ умоветѣ имъ истината, а светостьта да образува връзка. Въ всичко това трѣбва да сѫществува една и сѫща връзка, трѣбва да има едно и сѫщо подлежаще, едно и сѫщо сказуемо. Това подлежаще и сказуемо азъ наричамъ Божествено подлежаще, Божествено сказуемо и Божествена връзка въ реалностьта на свѣта. И ако вашитѣ работи въ свѣта не вървятъ добрѣ, ако вие сте нещастни, ако сте оплетени, всичко това се дължи на липсата на тази правда, истина и светость.

Когато Господь иска да оправи сърцата, Той ще разрушава това. Въ Писанието се казва тъй: „Да не кажешъ нѣкоя гола дума прѣдъ ангела, който те рѫководи, защото Богъ ще разруши твоитѣ дела“. Ти, ако не уважавашъ ангела си и кажешъ нѣкоя лоша дума, всичко това ще се взѣме отъ твоето сърце и ще останешъ идиотъ, ще останешъ най-голѣмъ нещастникъ Защо? – Защото се занѣмарилъ правдата, която е основа на истинското богатство, на истинското знание.

И тъй, ако не вложите тѣзи качества въ вашия животъ, вие ще фалирате, който и да е отъ васъ. Ако се двоумите, въ края на краищата ще преживѣете всички най-ужасни страдания. За всички онѣзи, които не сѫ вложили този великъ законъ въ ума си, идватъ най-велики страдания. Всѣки ще го опита. И като дойдатъ страданията, ще знаете, че тѣ се дължатъ на това, че правдата не е въ сърцата ви, истината не е въ ума ви. За да се избавите отъ това, приложете тази моя доза. Не само да кажете: „Азъ вѣрвамъ, азъ обичамъ Господа.“ Не можете да обичате, докато нѣмате правда въ сърцата си, не можете да мислите, докато нѣмате истината въ ума си и не можете да извършите нѣщо свето, докато нѣмате светостьта в себе си, като съединителна нишка. Само на такава воля се подчинява всѣко дѣйствие. Когато Христосъ казва: „Ако имате вѣра колкото синаповото зърно, ще може да кажете на тази гора да се премѣсти.“ Той говори за този човѣкъ, у когото живѣе правдата, истината и светостьта. Не си правете илюзии, че ще можете безъ тѣзи качества.

Нѣкои отъ васъ изучаватъ окултизъма. По този методъ може да имате нѣкакви резултати, но въ края на краищата нѣма да постигнете цѣльта, къмъ която се стремите. Сега нѣкои идватъ и питатъ: „Защо той проповѣдва?“ Азъ не проповѣдвамъ едно учение по въздуха, а проповѣдвамъ едно строго опрѣдѣлено учение и казвамъ: „Правдата е потрѣбна.“ Защо? – За да урегулира вашия стомахъ на земята. Щомъ имате

урегулиранъ стомахъ, ще можете да вършите всичкитѣ си работи спокойно и ако сте майки – дѣцата ви ще бѫдатъ добри, ако сте ученици – учителитѣ ви ще бѫдатъ добри. Щомъ имашъ единъ свѣтълъ умъ, ще може да разсѫждавашъ правилно и всички ще се възхищаватъ отъ тебе.

Светостьта е потрѣбна да кали твоята воля, че прѣдъ никакви мѫчнотии въ свѣта да се не спирашъ. Това ясно ли ви е?

Ясно. Ако не вѣрвате, опитайте. Ако не опитате, грѣхъ да ви е на душата. Слѣдователно всѣка една религия, всѣко едно учение трѣбва да е конкретно, строго опрѣдѣлено. Християнството, което днесъ имате, това е една каша, православна каша, евангелска каша, сѫботянска, теософска, спиритическа, човѣшка каша. Навсѣкѫдѣ каша.

Всѣки единъ народъ въ свѣта трѣбва да има въ сърцето си правдата, въ ума – истината и неговата воля трѣбва да бѫде калена въ светость. Всѣки единъ домъ, всѣко общество, всѣка църква, всѣко училище трѣбва да иматъ правдата въ сърцата си, истината въ ума си, а волята им да е калена въ светостьта – безъ никакво изключение. Тогава ще имаме една велика култура, а не като излѣзете, започвате: „бъръ, бъръ, бъръ, бъръ.“ Всички бръмчатъ, навсѣкѫдѣ бръмчане. Нѣма нищо положително. Днесъ едни казватъ, че има Господь, други утрѣ казватъ, че нѣма Господь, трети казватъ, че Господь билъ на небето. Ами дѣ е небето, знаете ли го? – „Предполагаме.“ Е, ами кое е земята? – „Ходимъ по нея.“ – Че това, по което ходите, то не е земя и това, което виждате, то не е небе. Вие се намирате въ слѣдното положение: единъ руски царь далъ на единъ великъ проповѣдникъ една задача за разрѣшаване да отговори на три важни въпроси. Вмѣсто него, прѣдъ царя се явява единъ калугеръ, преоблѣченъ и дикизиранъ като проповѣдника и отговоря на зададенитѣ два въпроса. На третия въпросъ отговорилъ: „Азъ зная каква ти е мисъльта. Ти мислишъ, че азъ съмъ проповѣдника, на когото ти си далъ да разрѣши тѣзи въпроси.“

Вие още не разбирате какво нѣщо е небето. То е една държава, едно понятие. Вие не разбирате какво нѣщо е и земята. Не оспорвамъ, че не знаете какво е земята, но това, което виждате не е небе, не е земя. Ако погледнете на небето и на земята прѣзъ очитѣ на правдата, на истината, ще имате друга една философия, съ която кардинално ще разрѣшите всички въпроси, които сега ви занимаватъ, всички спорове, които възникватъ между васъ. Ще ми възразите: „Слушали сме ние такива!“ Вѣрвамъ, слушали сте. За правдата, за истината и за светостьта мнозина сѫ ви говорили, но бихъ желалъ да намѣрите единъ проповѣдникъ въ Англия, въ

Америка или дѣто и да е другаде да ви е говорилъ върху тѣзи работи тъй, както азъ съмъ ви говорилъ. Нека направятъ единъ експериментъ, да турятъ тѣхното училище и това, [въ] което сте вие и да сравнятъ, да опитатъ тѣхнитѣ резултати и вашитѣ.

Защо азъ говоря така? – Защото не искамъ втори пѫтъ да ми вадятъ очитѣ. Онзи, на когото единъ пѫть сѫ изваждани и двѣтѣ очи, той казва: „Не, втори пѫть не се подлагамъ на такава операция.“ Сега азъ ви разправямъ едната половина, едната страна на тази повесть, може би въ друга нѣкоя бесѣда ще ви разкажа втората страна на тази велика история. Тя е една история, прѣзъ каквато минава цѣлото човѣчество.

И тъй, ако умътъ ви страда, вложете въ него истината, ако сърцето ви страда, вложете въ него правдата, ако волята ви не е калена, вложете въ нея светостьта. Ето едно срѣдство да се калите и да живѣете. Какво излиза отъ онзи, у когото нѣма правда, истина и светость? Щом нѣмате правда, и истина и светость и любовьта не може да се яви. Тогава какво става? Момитѣ взематъ малко розово, гюлово масло, напръскватъ си главитѣ. Другъ пѫть взиматъ малко теменужна есенция, понапръскватъ се, момъкътъ, като мине покрай такава мома, помирише я и казва: „А, тя е.“ – Не, не е тя, това е рускиятъ калугеръ. Не е тя. Този, който разрѣшава въпроситѣ не е този, на когото сѫ дадени за разрѣшение. Ако въ сърцето ви влѣзе правдата, в ума ви истината, а светостьта въ волята ви, вие вѫтрѣшно ще имате другъ единъ ароматъ. Този ароматъ, който ще излиза отъ тѣлото ви, се нарича нюксъ. Той е най-хубавата миризма, най-хубавиятъ нѣктаръ, който природата е създала. Та като съедините правдата, истината и светостьта въ едно, само така ще може да образувате въ себе си този нѣктаръ – нюксъ.

Слѣдователно, всѣки, който се намаже съ този нѣктаръ, ако е слѣпъ, очитѣ му ще се отворятъ, ако е глухъ, ушитѣ му ще прослушатъ, ако е боленъ, ще оздравѣе. Всичко става съ него. Той е онова алхимическо съединение, онзи елементъ, който алхимицитѣ съ вѣкове търсили да изнамѣрятъ, за да подновятъ съ него живота.

И азъ ви казвамъ сега, всѣки отъ васъ може самъ да си прави опити въ ретортата, за да изнамѣри този нюксъ. Всѣки день си правете опити, може да се пукнатъ и 100 реторти, нищо отъ това. Не чакайте другитѣ да го изнамѣрятъ. Когато единъ день добиете този нѣктаръ, вие ще бѫдете най-щастливитѣ хора въ свѣта и радостьта ви ще бѫде толкова голѣма, че никой не ще може да я опише. И кое ще бѫде сокътъ на това съединение? –

Любовьта. Азъ не говоря за любовьта сега, а за сока на този нѣктаръ, който носи животъ въ себе си.

„Облѣчете се въ новия човѣкъ, създаденъ по образъ Божий въ правда, истина и светость.“ Щомъ така се облѣчете, вашиятъ храмъ ще се обнови, дѣленията въ свѣта ще изчезнатъ. Срещамъ сега мнозина, който казватъ, че иматъ благословение, иматъ посвѣщение на Благия Духъ, радость иматъ въ сърцата си, а азъ споредъ моята наука, тъй както разбирамъ нѣщата, виждамъ, че тѣзи хора основно нѣматъ това, което имъ трѣбва. Тѣ сѫ тъй сектанти, както другитѣ хора. Посетилъ го Духъ Божий, а той прави такава разлика между другите хора, както и всѣки сектантъ. Радостьта не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий присѫтствува, че Духъ Божий те е посетилъ. Веселието не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ; разположението не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ, че Духъ Божий присѫтствува. Ще кажете, че еди-кой си се покаялъ. Покаянието не е признакъ, че Духъ Божий присѫтствува. Че си изплатилъ дълга си, не показва, че си честенъ човѣкъ. Може да имашъ намѣрение да направишъ […]. (Оставено е мѣсто за една дума.) Само когато правдата влѣзе въ сърцето ти и когато истината влѣзе въ ума ти, само тогава ние ще сме едно съ Христа и може да кажемъ, че сме едно съ Христа.

И тогава каквото попросимъ, ще ни се даде. Просете въ името на Господа и всичко ще ви се даде. Нѣкои, който не разбиратъ този законъ, казватъ: „Хайде да просимъ.“ Апостолитѣ, 12 на брой, който сѫ били първитѣ Христови ученици, въ числото на който бѣше и апостолъ Петъръ, съ молитви успѣха да свалятъ оковитѣ на апостола Петра. И вие си казвате: „Едно врѣме апостолитѣ се молиха, дойде ангелъ, освободи апостола Петра, хайде и ние да се помолимъ.“ Молите се, нищо не става. И тогава си казвате: „Е, то бѣше врѣмето на апостолитѣ.“ И сега може, но у апостолитѣ истината е била въ умоветѣ имъ, правдата – въ сърцата имъ, светостьта въ волята имъ и Господь билъ съ тѣхъ. А сега, като не е така и Господь не е съ васъ. Сега става това, което правятъ българитѣ, това, което правятъ англичанитѣ и т.н. Вие казвате: „Ние сега трѣбва да правимъ това, което сѫ писали въ съборитѣ, а като умремъ, тогава ще се отворятъ очитѣ ни.“ Никога нѣма да стане това, не се лъжете.

Това, което азъ ви говоря не е съгласно съ църквата. Ако ви говоря споредъ църквата, азъ съмъ вагабонтинъ. Моето учение е съгласно съ Бога. Това учение трѣбва да бѫде абсолютно съгласно съ Божия законъ, да нѣма никакво изключение, а не да се съгласява съ нѣкакви църкви, съ нѣкакви

събори. Учението на всички църкви и събори трѣбва да се съгласява съ Божия законъ. Не сѫ ли съгласни съ Божия законъ, тѣ сѫ отъ лукаваго. И онѣзи, които искатъ да ме осѫдятъ, нека ме осѫдятъ, но бихъ ги запиталъ: „Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветѣ ви ли е, светостьта въ волята ви ли е?“ Ако нѣматъ тѣзи нѣща, не могатъ да ме осѫдятъ. Нѣкоя църква ще ме сѫди. Питамъ: Правдата въ църквата ли е, истината въ църквата ли е? – Не е. Тогава тази църква не може да ме сѫди. Нѣкой народъ ще ме сѫди. Питамъ този народъ: Правдата живѣе ли въ сърцето на този народъ, истината живѣе ли въ ума на този народъ? – Не. Тогава и той не може да ме сѫди. Азъ приемамъ сѫдба, приемамъ да ме сѫдятъ само праведни, само истиннитѣ хора и хора, у които и светостьта живѣе. Такива хора каквато съдба да ми отсѫдятъ, приемамъ я. И най-послѣдниятъ човѣкъ отъ нѣкоя църква, най-послѣдниятъ човѣкъ отъ нѣкой народъ, ако живѣе съ правда, истина и светость и ме осъди, азъ приемамъ присѫдата му. Не ли такъвъ човѣкъ и царь да е, нѣма да дамъ нито косъмъ отъ брадата си.

Така трѣбва да разглѣждате и вие нѣщата, ако искате да бѫдете свободни граждани въ царството Божие. Ако не, има и друго царство, ще ви острижатъ вълната, ще ви вzематъ по двѣ кожи, ще ви вzематъ млѣкото и ще играятъ дѣцата съ вашитѣ агненца. Ще кажете: „Хайде до година, втората година ще работимъ за правдата, за истината.“ Никога нѣма да дойде това, щомъ отлагате. Този Господь, Който ви е изпратилъ на земята, е надписалъ на вратата, прѣзъ която слизатъ духоветѣ долу на земята, слѣдното: всѣки единъ, който слиза на земята да се учи, да завършва своето образование, е длъженъ да вложи правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостьта въ волята си и този, който не направи това, никога да не се пуща да мине прѣзъ тази врата. Тъй е писано. Азъ съмъ челъ този надписъ на вратата и ако не вѣрвате, идете да го провѣрите. Питайте вашитѣ светии и нека опровѣргаятъ моето твърдение, ако не е писано тъй на тази врата.

Но има и друга една, втора врата, прѣзъ която сте минали и на нея пише тъй: „Съ истината нѣма да се занимавате, тя е праздна работа и съ правда нѣма много да боравите и съ светость не може да живѣете. Ако искате да живѣете, не ви трѣбва нито правда, нито истина, нито светость.“ Та вие сега сте смесили тѣзи два надписа и казвате: „Съ правда, истина и светость не може да се живѣе. Всѣки не може да бѫде правдивъ, истиненъ и светъ.“ Не, всѣки може да бѫде правдивъ и трѣбва да бѫде правдивъ; всѣки може да говори истината, всѣки може да бѫде истинолюбивъ и да

живѣе съ истината. Това е сѫществѣното учение, отъ кардинално значение лично за всѣки отъ васъ и като го приложите на земята, вие ще разрѣшите всички въпроси, които ви занимаватъ, тъй, както трѣбва.

Слѣдователно, всички трѣбва да застѫпите тези три принципа у васъ си. Не турите ли правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостьта въ волята си, нищо нѣма да излѣзе. Ако чакате вашитѣ свещеници да се осветятъ, та и вие слѣдъ тѣхъ, нищо нѣма да излѣзе. Вие казвате: „Ти бѫди светъ, че и азъ слѣдъ тебе." Не, не може да се мине покрай нѣкого, всѣки за себе си трѣбва да бѫде светъ. На Христа казвате: „Знаешъ ли, едно врѣме ние присѫствувахме на твоитѣ бесѣди." Азъ взимамъ Христа, защото Той е за васъ авторитетъ. Да, но какво казваше Христосъ? – „Идете си отъ мене вие, които до сега сте работили съ неправда, на които правдата не е била въ сърцата, идете си вие отъ мене, на които истината не е била въ умоветѣ и светостьта не е била въ волята ви." Това е правилниятъ преводъ на Христовитѣ думи и като приложите този преводъ въ живота си, тогава има смисълъ, а въ Евангелието другояче е казано. Сега виждамъ въ васъ едно смущение, казвате си: „Че ние толкова години сме се подвизавали като християни и да нѣмаме правдата въ сърцата си, истината въ умоветѣ си и светостьта въ волята си. Че тогава каква е тази работа!" Въ вашитѣ сърца едва е влѣзло най-малкото краче на правдата, въ умоветѣ ви едва е влѣзло най-малкото краче на истината, а въ волята ви едва е влѣзло най-малкото краче на светостьта. Не крачето на правдата трѣбва да влѣзе въ сърцата ви, а цѣлата правда, не крачето на истината трѣбва да влѣзе въ умоветѣ ви, а цѣлата истина, не крачето на светостьта трѣбва да влѣзе въ волята ви, а цѣлата светость. Такъвъ е великиятъ законъ.

О, Израилю, Израилю! Вие минавате за Израиль. Евангелиститѣ като запѣятъ, казватъ: „Сионе и ти Ерусалиме" – чакатъ Христосъ да дойде отгорѣ. Като дойде Христосъ, ще се явятъ при Него евангелиститѣ и ще кажатъ: „Господи, ние проглушихме свѣта съ Твоето Евангелие, дѣ не сме Го изпратили и напечатили, има Го чакъ въ Китай и Япония." Христосъ ще ги пита: „Какъ Го прогласихте, съ правда въ сърцата, съ истина въ умоветѣ и съ светость въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?" – „Да, съ пари." – „Е, малко отстѫпете настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ", ще каже Христосъ. Ще дойдатъ послѣ православнитѣ при Христа и ще Му кажатъ: „Е, Господи, колко църкви сме направили заради Тебе, колко масло изгорихме, колко молитви направихме зарадъ Тебе, колко еретици изгорихме!" Ще ви пита Христосъ: „Какъ направихте това, съ правда въ

сърцата, съ истина въ умоветѣ и съ светость въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?“ – „Да, имаше пари, дискусии имаше въ църквитѣ.“ Ще ви каже Христосъ: „И вие малко настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ.“ И какво ще бѫде? Ще видите всички тѣзи светии, наредени отъ лѣвата страна на Христа, всѣ ще ги има прѣдъ видъ Той. Тѣ сѫ хората, които сѫ разбрали дълбоката наука, каква сила е парата въ свѣта, какво върши тя. Тъй казва Наполеонъ, тъй казва и българскиятъ поетъ Славейковъ. Той възпѣва парата така: „Парице, парице, всѣсилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе въ ада, простиятъ съ мотика, богатиятъ безъ мотика.“ Но когато дойде Христосъ, другояче ще я възпѣва, другояче ще говори. Вие казвате: „Кога ще дойде Христосъ?“ – Ако правдата не влѣзе въ сърцата ви, истината въ умоветѣ ви и светостьта въ волята ви, Христосъ никога не ще дойде. Ако пъкъ още днесъ вложите правдата въ сърцата си, истината въ умоветѣ си и светостьта въ волята си, Христосъ веднага ще дойде.

Но, за да влѣзе правдата въ сърцата ви, какви грамадни усилия се изискватъ. Сега се издаватъ редъ брошури да се защищава истината, да се защищава църквата, но до днесъ обаче, не съмъ срещалъ брошура, която да защищава друго освѣнъ своитѣ интереси: евангелиститѣ своитѣ интереси, православнитѣ – сѫщо и т.н. Казвате: „Прави сѫ тѣзи хора.“ – Да, прави сѫ, прави – безъ правда, истинни – безъ истина, свѣти – безъ светость въ свѣта.

Апостолъ Павелъ казва: „Да се облѣчете въ новия човѣкъ създадения по образъ Божий въ правда, светость и истина.“ Слѣдователно, сегашнитѣ християни не трѣбва да си правятъ илюзии, тѣ трѣбва коренно да изменятъ своя животъ, но не съ плачъ, ада изменятъ коренно своя животъ съобразно Божественитѣ закони.

Животътъ на земята трѣбва да се приложи по земному, а като отидете горѣ, тамъ ще приложите всичко по Божествено. Ако искате да приложите Христовото учение на земята, ако искате да бѫдете силни, търсете грѣшката въ сърцето, въ ума и въ волята си. Това не е упрѣкъ, но ви казвамъ, тъй постѫпвайте, това е проповѣдвалъ Христосъ. Слѣдъ като влѣзатъ у васъ тѣзи три елемента – правда, истина и светость – ще дойде у васъ новия животъ, който е потрѣбенъ за всички. Този новъ животъ нѣма да отрече народитѣ, той ще ги възроди; той ще възроди обществата, домоветѣ, бащитѣ, майкитѣ, свещеницитѣ, той нѣма да разруши свѣта, а ще го преобразува, ще претърпи една коренна промѣна. Когато се въдвори правдата въ нашитѣ сърца, истината въ нашитѣ умове и светостьта въ

волята ни, тогава въ всички народи ще дойде новия животъ. Докато не се турятъ тѣзи три елемента като основа на живота, до тогава, нѣма да дойде новиятъ животъ.

И тъй, ако ви питатъ нѣкои въ какво се различава коренно вашето учение, ще имъ кажете: „Нашето учение говори така: Да се облѣчемъ по образъ Божий, по образа на новия човѣкъ, създаденъ въ правда, истина и светость.“ – „Ами какво нѣщо е правда, какво нѣщо е истина и какво светость, дѣ сѫ тѣ?“ Ще имъ кажете, че правдата трѣбва да легне въ нашитѣ сърца, истината – въ нашитѣ умове, а светостьта – въ нашата воля, въ нашата сила, въ нашето тѣло, и навсѣкѫдѣ нашиятъ животъ трѣбва да е въ хармония. Това е практичното приложение на нашето учение.

Азъ мога да ви кажа нѣщо символично, но сега ви казвамъ три неща, които ако ги изпълните, ще имате резултатъ. Тогава ще познаете Христа и Христосъ ще ви познае, но вие ще познаете не онзи исторически Христосъ, Който е пострадалъ на кръста, а възкръсналия, Който е излѣзълъ отъ гроба. А възкръсението азъ го наричамъ проявление на Божията Любовь. Възкръсение безъ любовь не може. Всѣки възкръсва само тогава, когато любовьта го озари. И у васъ е имало такова възкръсение. Ако имате тѣзи три елемента въ себе си, Христосъ ще дойде у васъ, ще бѫдете едно съ Христа и ще може да кажете: „Азъ и Христосъ сме едно.“

А сега казвате: „Колко обичамъ Христа, само да знае Той какъ искамъ да Го прегърна.“ Да, обичашъ Го безъ правда, мислишъ за Него безъ истина, прегръщашъ Го безъ светость. Такива прегръдки отвънъ само, не искамъ. Ние искаме сърце, което любовь да предава, искаме умъ, чиято мисъль да е осѣнена съ истина, искаме воля, която да прегръща съ светость.

Всичко у насъ като е свято, тогава и милувкитѣ и цѣлувкитѣ и прегръдкитѣ ще сѫ свети. И като те пипне нѣкой съ такава светость, ще изпиташъ радость. А сега като те пипне нѣкой, казвашъ: „Охъ, какво ми стана!“ Една вечерь, единъ негъръ цѣлуналъ една американка. Той ималъ мекъ, приятенъ гласъ и тя въ първо врѣме не направила въпросъ за случката, но на свѣтлината отъ фенера тя забѣлѣзала, че билъ негъръ и го предала на властьта. Той билъ осѫденъ да плати 50 000 долара. Защо? – Защото далъ една цѣлувка безъ правда, безъ истина и безъ светость.

Нѣкои казватъ: „Господинъ Дѫновъ като говори тъй, ще развали младитѣ.“ Не, азъ разбирамъ цѣлувка на правда, на истината, на светостьта. Азъ разбирамъ прегръдка на правдата, на истината, на светостьта. Само

такива цѣлувки и прегръдки даватъ сила и животъ на свѣта, а дето нѣма това, никакви цѣлувки, никакви прегръдки, далечъ отъ васъ. Вие отъ 2000 години търсите свѣта, търсите Христа и мислите че сте Го намѣрили. Казвате нѣкому: „Ела да ти кажа дѣ е Христосъ.“ Много хубаво, но питамъ ви: Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветѣ ли ви ли е, светостьта въ волята ви ли е? Ако имате тѣзи елементи, ще намѣрите Христа, но ако ги нѣмате, всѣки ще ви излъже, че всѣки свещеникъ, всѣки владика е Христосъ. Че това е така, ще познаете по това: ако не изпълните думата му, ще те изпѫди навънъ. Ако не изпълниш думата на единъ евангелски проповѣдникъ, ще те изпѫди навънъ. Той турилъ табѣла: „Въ името на Христа.“ Азъ бихъ турилъ друга табѣла: „Въ мое име никой нѣма да те слуша.“ За Христа говорятъ, а тѣ обиратъ маслото, за Христа нищо не остава. Ядене и пиене, всѣ за Христа, а колкото печалба има, всичко е потънало.

Коя е печалбата. Слѣдъ като отъ толкова хиляди години проповѣдваме, запитамъ тѣзи, които сѫ въ църквата, доколко сѫ благодарни, че сѫ въ църквата, колцина ще се явятъ такива? Не казвамъ, че абсолютно нѣма такива, но всички онѣзи, които сѫ познали Христа сѫ извънъ църквата, извънъ обществото. Защо така? – Защото всѣки човѣкъ, който днесъ проповѣдва истинско учение, ще го нарѣкатъ смахнатъ, неуравновесенъ човѣкъ, човѣкъ комуто хлопа дъската, съ една дума – най-лошъ човѣкъ.

И наистина, най-лоши хора сѫ тѣзи, у които правдата е въ сърцата имъ, истината въ умоветѣ имъ, а светостьта – въ волята имъ. И каквото стане въ свѣта – нѣкой неурожай, дойде нѣкоя епидемия, всѣ тѣзи хора турятъ за причина на тѣзи нещастия. Слѣдователно православнитѣ казватъ: „Единственитѣ, най-светитѣ хора сѫ измежду православнитѣ.“ Евангелиститѣ сѫщо казватъ, че измежду евангелиститѣ се срещатъ най-светите хора и като тѣхната църква нѣма друга подобна. Питамъ: Е, какъ щомъ всинца сте свети хора, какъ този свѣтъ не е прогледалъ досега? Питамъ: Ако майката и бащата сѫ свети хора, как е възможно да родятъ единъ престѫпникъ? Това е несъвмѣстимо съ Божия законъ. Вълкътъ ражда вълкъ, овцата ражда овца. По закона на раждането всѣко нѣщо ражда подобното си. А ние се сами утешаваме и казваме: „Тукъ има изключение, не знаемъ това дѣте на кой отъ дѣдовцитѣ си се е метнало.“ Не, жено признай си истината, че когато си заченала това дѣте, правдата не е била въ сърцето ти, истината въ ума ти, а светостьта не е била въ волята

ти.

Когато единъ баща роди синъ, да каже: „Господи, азъ зная, че когато съмъ зачેналъ този синъ правдата не е била въ сърцето ми, истината не е била въ ума ми, светостьта не е била въ волята ми,“ Онѣзи моми и момци, които ще се женатъ, нека преди да родятъ, да вложатъ тѣзи три елемента въ себе си и ще иматъ тогава най-красивитѣ дѣца, домътъ имъ ще бѫде най-добъръ. Сега момъкътъ като се ожени, да се запита: „Правдата въ сърцето ми ли е, истината въ ума ми ли е, светостьта въ волята ми ли е?“ Ако си отговори, че има всички тѣзи елементи, да се жени.

И момата сѫщо да се запита. Ако правдата, истината и светостьта ѝ отговарятъ, че може да се ожени, тогава да се жени. Ако постѫпватъ така момъкътъ и момата, ще иматъ всички радости и тѣхниятъ домъ ще бѫде отвѫтрѣ постланъ съ цвѣтя.

И тъй, въ свѣта има другъ единъ законъ, споредъ който вие трѣбва да направите три връзки. Тѣ сѫ земни връзки, духовни връзки и Божествени връзки. Земни връзки – това сѫ човѣшкитѣ връзки, духовнитѣ, връзки – това сѫ ангелскитѣ връзки, а има още и Божествени връзки. И когато правите едно съчетание, трѣбва да имате едноврѣменно и тритѣ, тѣзи връзки. Ако сте свързани само на земята, значи имате само една връзка. Тази връзка я виждатъ ясновидцитѣ и ако душата има само една такава връзка и скѫса ли се тази връзка, отиде да се не види душата. Въ духовния свѣтъ душата има повече връзки, а въ Божествения свѣтъ всичко е съ връзки, нѣма никакви изключения.

И тъй, когато дойде любовьта на земята, за да направи една истинска връзка, трѣбва да е направена въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Стане ли връзка въ правда, истина и светость, това е истинско съчетание и такова съчетание отъ Бога се благославя. Каквато работа и да започнете, какъвто животъ искате да живѣете, непременно трѣбва да имате тѣзи три връзки, тѣзи три елемента въ васъ си. Само тогава ще може да дойде великата мѫдрость, великото учение, за което копнеятъ душитѣ ви. Това е философия, която само тогава може да се говори.

При това колебание, при това съмнение, нищо не може да излѣзе. Вие казвате: „Азъ имамъ правда, имамъ истина и светость.“ – Добрѣ. Тогава второто положение. Питамъ ви: Христосъ дошълъ ли е? – Дошълъ е. Третото положение: Азъ и Христосъ ще дойдемъ и ще направимъ жилище у васъ и ще ви се изявя. И тъй: първото положение – да дойде правдата, истината и светостьта у васъ. Второто положение: Азъ и Христосъ ще

дойдемъ да направимъ жилище у васъ. Третото положение: Азъ ще изявя себе си вамъ.

Значи: Ако правдата пребѫдва въ твоето сърце и ти пребѫдвашъ въ правдата; ако истината пребѫдва въ твоя умъ и ти пребѫдвашъ въ истината; ако светостьта пребѫдва въ волята ти и ти пребѫдвашъ въ светостьта, тогава Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ да направимъ жилище въ тебе, Азъ и Отецъ ми ще ти се изявимъ и ще бѫдемъ едно. Вънъ отъ това всичко е само илюзии, само едно гонене на изгубената Станка, само иждивяване на животъ.

Тъй сериозно трѣбва да погледне всѣки на този въпросъ.

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ, създадения по образа на Бога, въ правда и светость на истината.“

Бесѣда, държана на 26 юний 1921 година

Поздравътъ на Любовьта

„А на влѣзване въ дома поздравявайте го.“
(Ев. Матея 10:12)

Ще ви прочета 10 глава отъ Ев. на Матея. Азъ ще взема цѣлата глава, но ще се спра върху 12 ст.: „А на влѣзване въ дома поздравявайте го.“ Сегашната опасность за религиозни и духовни хора седи въ слѣдующето – че тѣ мислятъ, че всичко знаятъ и че сѫ разрѣшили всички въпроси. Всѣки казва: „Азъ зная.“ Всинца все знаемъ, а свѣтътъ не е оправенъ. Питамъ тогава, ако онзи ученикъ, който казва: „Азъ разбирамъ математиката“, а не може да разрѣши най-простата задача, какви знания има той тогава? Ако нѣкой каже, че добрѣ разбира единъ езикъ, а не може едно най-просто писмо да напише, какво разбира отъ езика? Слѣдователно, да се опрѣдели знанието, значи да знаешъ, че знаешъ, а туй прѣведено е да можешъ да изпълнишъ. Както цигуларьтъ, който добрѣ знае да свири и като вземе да изсвири нѣщо, всѣки казва: „Добрѣ свири.“

Сега мнозина казватъ: „Азъ разбирамъ отъ музика.“ Но малцина сѫ който свирятъ. Колко музиканти има сега? Тѣ сѫ малцина, навсѣкѫдѣ ще слушашъ различни градации, всички сѫ все музиканти. Идеальтъ на всички мяза съ ония десятки. Сѫщиятъ законъ е въ духовния свѣтъ. Живота сега азъ го считамъ за една велика музика. Да живѣешъ, то значи, ти трѣбва да знаешъ да свиришъ по всичкитѣ правила, който Божествената наука изисква. Щомъ станешъ нетърпѣливъ, лѫкътъ трепери и тоноветѣ не сѫ ясни. Щомъ се усъмнишъ, ти губишъ паметьта си. Щомъ се усъмнишъ, ако си търговецъ – ще фалирашъ. Ученикътъ, който се усъмни въ класъ, загубва мисъльта си, спира да говори и учительтъ каже: „Седни.“ И той свършва съ единица. Ние вземаме външната страна на живота и казваме, че той е редъ отъ нещастия, който прѣкарваме на земята. Да опрѣдѣлимъ какво нѣщо е нещастието. Нещастието е единъ симптомъ, признакъ, който показва степеньта. Колкото нещастието е по-голѣмо, толкова и нашето отклонение отъ правия пѫть е по-силно, толкова отклонението отъ Бога е по-голѣмо. То показва само отклонението и споредъ отклонението идатъ и тия страдания. Колкото радостьта е по-голѣма, толкова и приближението къмъ Бога е по-голѣмо. И тогава, когато нѣкой каже: „Азъ съмъ

нещастенъ,“ казвам: Той е на лѣво. Азъ изчислявамъ ѫгъла, на който се намира отклонението, а той може да е на 10°, 15°, 20°, 25°, 30°, 35°, 40°, 45°, 50° и т.н. То е цѣла математика. Тъй че, той си мисли за нещастието, а азъ мисля за ѫгъла на отклонението. И мога да опрѣдѣля слѣдъ десеть дена, какъ твоето нещастие ще се увеличи съ 5°, по-сетнѣ ще почнешъ да смалявашъ ѫгъла и като дойдешъ на неутралната зона, ще бѫдешъ на правата линия, която ще покаже истинската посока на живота. Ще имашъ правъ ѫгълъ и правилно движение. Твоята радость ще почне да се увеличава. То е махалото. Сега всички искатъ да иматъ радость. Тогава, щомъ искашъ да имашъ радость, върви въ дѣсно. „Не искамъ страдания.“ – Не отивай въ лѣво. Нѣкой казва: „Искамъ да бѫда ученъ човѣкъ.“ – Учи се, не прѣживай само книгата.

Христосъ е ималъ 12 ученика. Сега ти ще кажешъ: „Е, да бѣхъ единъ отъ неговитѣ ученици. Каква привилегия за мене! Щѣхъ да бѫда или Иоанъ или Матей и въ свѣта моето име щѣше да бѫде ознаменовано.“ Да, но можеше да бѫдешъ и Юда. Тогава Христосъ имаше единъ Юда, а сега има съ милиони. Не само другитѣ ученици се умножили, но и Юда се е намножилъ. Вземете дванадесетьтѣ колко сѫ родили, тъй че пропорционално и Юда и той е родилъ. Ако вземете цѣлиятъ християнски свѣтъ, имаме 500 милиона християни, раздѣлете ги на 12, по колко ще се паднатъ на всѣкиго? По 40 милиона. Значи, въ свѣта днесъ има 40 милиона прѣдатели. И то въ християнския свѣтъ само.

Сега нѣма да се спремъ върху това. Ще кажете: „Защо да е така?“ На този въпросъ вие ще си отговорите, защо да е така. Така е. Нѣкой казва: „Напусналъ е жена си, защо да е така?“ – Така е. Въпросътъ е свършенъ, фактътъ е такъвъ. „Ама защо?“ – Ей, тъй е. Мѫжъ, който е изпъдилъ жена си, той да си даде отговоръ. Философията не е много голѣма. Защо той изпъди жена си? – Защото друга се намѣсти на мѣстото на първата жена. „Защо жената изпъди мѫжа си?“ – Защото другъ се намѣсти на негово мѣсто. Ето философията. Каква ли философия може да има. Причината е важна. Ако жена напуща мѫжа си, другъ мѫжъ се е вмъкналъ; ако мѫжъ напуща жена си, напрѣмѣнно друга жена се е вмъкнала. Отъ това гледище, тъй седи въпроса, но той седи малко по-другояче. Една жена не може да развали щастието на двѣ жени; и единъ мѫжъ не може да развали щастието на двама мѫже. Но една жена може да развали щастието на двама мѫже; и единъ мѫжъ може да развали щастието на двѣ жени. Тъй седи философията на живота.

Ако нѣкой дойде въ дома ви и не ви поздрави, не го приемайте, казва Христосъ, а ако ви поздрави и ако е достоенъ, кажете: „Мирътъ ви, най-високото нѣщо, да дойде въ този домъ.“ И тъй, когато ви срѣщне нѣкой и не ви поздравлява, вие имате единъ признакъ, че той не е отъ вашитѣ. Ти не го поздравлявашъ – не си отъ тѣхнитѣ. Въпросътъ е ясенъ. Защото не си отъ тѣхнитѣ, какъ ще го поздравишъ?

Сега азъ искамъ да обърна мисъльта ви къмъ положителната страна на вашия животъ. Отъ всинца ви не се изисква да извършите едно и сѫщо нѣщо. Отъ всинца ви не се изисква да имате едни и сѫщи знания и отъ всинца ви не се изисква да имате една и сѫща добродѣтель.

Всѣка една добродѣтель има 35 милиона форми и тия форми, като се съчетаватъ съ първоначалната форма и тѣ образуватъ други форми. Тъй че, за да изучишъ една добродѣтель, то е едно велико нѣщо. Нѣкой казва: „Азъ познавамъ Любовьта.“ Направете само една смѣтка колко врѣме трѣбва, за да се изброи до 35 милиона. Ако въ една минута броите до 60, умѣрено броене. Прѣсмѣтнете колко дни или колко мѣсеци, ще ви вземе да прѣброите 35 милиона. Въ единъ часъ 3600, сега прѣсмѣтнете нанатъкъ. Нека туримъ тази аритметика въ дѣйствие: Като се брои по 12 часа на день. То е интересно, като каже нѣкой: „Какво нѣщо е доброто?“ Да се знае колко врѣме трѣбва, за да се прѣброятъ само формитѣ на една добродѣтель. Трѣбватъ значи 810 дена, а понеже се брои 12 часа, значи два пѫти повече, т.е. 5 години, а и 12 часа нѣма да се брои, а 6 часа – значи трѣбватъ 10 години. А за да се усвои една форма на добродѣтельта, знаете ли, колко години се изискватъ?

И тъй, трѣбва разбиране сѫщината на сегашния животъ. Тази сѫщина се развива по единъ послѣдователенъ начинъ, методъ, въ който е скритъ сѫщинския животъ. Дѣтето не може да прѣскочи първитѣ години и да стане веднага юноша; и юношата не може да прѣскочи фазата на юношескитѣ години и да стане старъ. И стариятъ има градация, прѣзъ която той има да мине. Имаме дѣтинство, юношество, пълна възрасть и старость има и промеждутъчно състояние. И въ другитѣ области на живота царува сѫщиятъ законъ. Вие, за да разберете извѣстна висока истина, трѣбва да имате чувство и способности. Способности вие имате, но трѣбва да сте ги събудили, да се развиятъ и трѣбва да имате тѣзи органи, съ които да възприемате онѣзи възприятия и тогава да почнете, послѣдователно, да изучавате тѣзи нѣща. Слѣдователно, първата стѫпка въ окултното училище е първо ученикътъ да развие необходимитѣ органи, които сѫ въ мозъка, да

развие тия чувства и способности. А за да може да ги развие, трѣбва да отстрани всички отрицателни мисли, които спжватъ развитието му. А това сж гнѣвътъ, страхътъ, злобата, умразата. Като казвамъ, че не трѣбва да мразишъ, то е защото ще спжнешъ своето развитие. На другитѣ хора нѣма да направишъ зло, но на себе си. Ние, като говоримъ за нѣкой моралъ, този моралъ засѣга най-първо насъ. Изисква се добъръ животъ, а да може правилно да развивате вашитѣ чувства, сили и да образувате органитѣ, вашитѣ органи на душата. Ако не живѣешъ добрѣ, ти ще се деформирашъ и тогава ще дойдатъ всички страдания, които ти не си сънувалъ. И като питашъ: „Защо страдамъ“, азъ ще отговоря: Защото си отклонилъ въ лѣво и си далъ мѣсто на всички отрицателни качества, а тѣ развиватъ други чувства въ низходяща степень, формитѣ се смаляватъ и по този начинъ човѣкъ деградирва.

Христосъ казва: „А на влѣзване въ дома, поздравлявайте го.“ Азъ считамъ всѣки единъ човѣкъ, който срѣщне своя приятель, поздравете го и слѣдъ като го поздравите и той ви приеме, тогава дайте му вашия миръ и ако и той ви поздрави и неговиятъ миръ ще дойде. И мирътъ Божий ще се въдвори и въ двама ви и тогава синътъ на мира ще дойде тамъ. Тамъ, дѣто има миръ, тамъ и Христосъ ще влѣзе; а тамъ дѣто нѣма миръ, Христосъ не може да влѣзе.

И казва на своитѣ ученици: „А на влѣзване въ дома, поздравлявайте го.“ Кого да поздравлявате? – Господа, Който живѣе въ този домъ. Тъй е. Ако има нѣкой, който да живѣе въ тази кжща, ще го поздравите, защото Господь е тамъ. Синътъ, като дойде въ дома на баща си, нали трѣбва да поздрави? Дъщерята, като дойде, и тя трѣбва да поздрави. Ако не поздравятъ, нито е синъ нито е дъщеря.

Въ какво седи поздравътъ? Българитѣ казватъ: „Добъръ день.“ А какъ трѣбва да се опрѣдѣли добродѣтельта? Добродѣтельта – това е плодътъ на Любовьта. Значи, въ който домъ влѣзнете, ще го поздравите съ плода на добродѣтельта, който е Любовь. Не само съ думата „добъръ день“ и „далъ ти Богъ добро.“ И азъ ти казвамъ: „Добъръ день“, безъ да има такъвъ день и ти ми казвашъ: „Далъ ти Богъ добро“, безъ да има нѣкакво добро. А това мяза въ Америка, американскитѣ студенти иматъ единъ обичай на единъ празникъ, който се казва на английски „Thanksgiving day“, което значи – „благодарственъ день“, когато американцитѣ се събиратъ и както у насъ по коледнитѣ празници много пуйки страдатъ, тъй и тамъ навсѣкждѣ има печени пуйки и тогава студентитѣ сж много щедри и пишатъ поздравления,

има едни такива бонове. И тѣ сѫ много щедри все току се подписватъ на такива бонове съ по 25 000 долари, 50 000, по 100 000 долари, а тѣ сѫ като тия руски рубли днесъ. Та и ние тъй си казваме: „Добъръ день, добъръ день“. И като вземешъ хиляди такива бонове, едва може да вземешъ единъ левъ зарадъ тѣхъ.

Въ Христовото учение не е позволено да се взиматъ такива бонове. Като кажешъ „добъръ день“, ти трѣбва да прѣживѣешъ този день. И като ти каже той: „Далъ ти Господь добро“, и той трѣбва да прѣживѣе това добро и като го прѣживѣе, да ти го прѣдаде, сѫщо и ти. Тъй се поздравлявайте. Сега ние имаме за поздравление формулата: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ и „Само Божията Любовь е Любовь.“ Азъ съмъ ви далъ най-простата формула, а вие почти сте я омърсили и казвате: „Нѣма Любовь като Божията Любовь. Само Божията Любовь е Любовь“ (много бързо). Нѣкои пъкъ казватъ: „Само“, Ако не можешъ да произнесешъ нѣщо, не го казвай. Ще се спрешъ веднажъ, два пѫти за себе си и за свое добро ще произнесешъ: „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ Това е една математическа величина „Н“, ще прѣвърнемъ тази величина въ положителна величина „“, още нѣма никакъвъ смисъль. Нали? Сега тия линии ще оформимъ. Ако затриемъ едната линия отдолу, ще имаме ; ако пъкъ заличимъ горната линия, ще имаме – Ние пишемъ Христосъ съ „“, англичанитѣ съ „Ch“. „Н“ значи Христосъ е едно сѫщество, което е обърнато съ главата нагорѣ; а „с“ е мѣсечина, която постоянно се пълни. А ние пишемъ „“, значи Х-то е едно колело, което се движи и нагорѣ и надолу. Ние пишемъ Христосъ съ двѣ у-та: = + . Значи човѣкъ, който е съ главата и нагорѣ и надолу. Когато ние грѣшимъ, Христосъ е съ главата надолу; а когато ние не грѣшимъ, тогава Христосъ е съ главата нагорѣ. И когато ние грѣшимъ и Христосъ грѣши, а когато ние не грѣшимъ и Христосъ не грѣши. Той е като насъ.

Слѣдователно нѣма Любовь като Божията Любовь. Какво ще стане, ако затриемъ едната страна на „Н“ – ще се образува буквата „Ч“, то е единъ цвѣтъ, който е отворенъ, цъфналъ е. Туй е „Ч“-то. И почва думата: чашка, часъ и т.н. Значи: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“, ще отнемешъ едина кракъ на „Н“-то. То е законътъ, да знаешъ какъ да отнемешъ, какъ да прѣвърнешъ, да знаешъ да прѣвърнешъ една енергия отъ едно състояние въ друго. Азъ опрѣдѣлямъ какво нѣщо е яденето: това е едно изкуство въ свѣта да прѣвърнешъ едно състояние на живата енергия отъ едно нисше състояние въ друго – висше; или пъкъ потенциалната жива енергия въ

природата казва на човѣка: „Ти ще ме вземешъ въ себе си, ти си единъ проводникъ прѣзъ който азъ трѣбва да прѣмина, тъй и ти ще се ползувашъ отъ мене и азъ ще прѣмина въ едно по-горно състояние.“ Но трѣбва да работишъ върху тази енергия, за да можешъ да я прѣведешъ и като я прѣведешъ, тя ще ти даде здравие. И като я прѣвърнешъ въ първа степень ти даватъ първия даръ, който е Здравето.

Сега, тази енергия, слѣдъ като си я прѣвърналъ единъ пѫть, ще я прѣвърнешъ въ втора степень и ще получишъ втория даръ – щастието и за третия пѫть като я прѣвърнешъ, ще ти дадатъ блаженството. И сега вие сте ученици, почнете да прѣвръщате енергиитѣ. Нѣма да се спирате. Кой кѫдѣ е, кой какво е казалъ.

Питамъ, ти като ядешъ, тази енергия въ тебе прѣвръща ли се? Не, само да кажешъ, че си ялъ. Ако тази енергия ти си трансформиралъ правилно въ Божествения законъ, у тебе ще се появатъ дълбоки чувства, послѣ мисли, слѣдъ това ще се появи единъ великъ стремежъ и най-сетнѣ – едно изпълнение и това е единъ плодъ и този плодъ ще опрѣдѣли степеньта на Любовьта. Споредъ формитѣ на небето ще опрѣдѣлятъ какъ ти си работилъ. И Господь постепенно изпитва вашето сърце, изпитва всички ония енергии, които вие сте прѣвърнали. Ще влѣзе въ градината ви, ще погледне какво е родила и отъ тамъ Той ще си направи своето заключение за васъ. Като дойде Господь, Той казва: „Заведете ме въ вашата градина“ и ще обиколи да види какво сте садили, плодове има ли? Той ще бѫде веселъ, нищо нѣма да каже, Той знае много добрѣ какъ ти си работилъ.

Сега ученицитѣ по нѣкой пѫть когато държатъ изпитъ, даватъ най-добрѣ рѣшени задачи, но подъ рѫкава има тия рѣшения и той все гледа въ рѫкава. И тия рѫкави, тѣ рѣшаватъ задачитѣ. И учительтъ, като провѣри, каже: „Отлично“ и турне му шесть. Шесть, ама благодарение на рѫкава. Сега, ако азъ ви дамъ една задача, какъ ще я рѣшите? Мнозина отъ васъ ще погледнатъ рѫкавитѣ си. Ще погледне еди кой си авторъ, какво е казалъ, послѣ, хайде пакъ въ рѫкава и послѣ ще кажете: „Туй е за Любовьта.“ Но ти още нищо не си казалъ, ти само си слѣлъ чужди мисли. Ще слѣзешъ Учительтъ като ти е далъ една задача, той ти е говорилъ съ часове какъ се рѣшава и пр. Ще седнешъ на мѣстото си, ще мислишъ часъ, два, три, ще се помѫчишъ малко и като се мѫчишъ ще дойде правилото. И всѣки, който се мѫчи, Господь го благославя, а който гледа въ рѫкава, Господь му снема рѫкавитѣ. И сега женитѣ носятъ тѣсни рѫкави. Господь имъ казва: „Нѣма да гледашъ въ рѫкава.“ Какво означава това? Да прѣведа моята мисъль,

значи Господь е казалъ: „Когато ржкавътъ ти е широкъ, ти трѣбва да знаешъ, какъ да раздавашъ, да бждешъ щедъръ.“ А като не знаешъ, какъ да давашъ, Господь казва: „Тѣсни ржкави трѣбва да имашъ.“ И тъй се родили тѣснитѣ ржкави. За да се образуватъ широкитѣ, трѣбва да дойде обратниятъ процесъ, въ възходяща степень трѣбва да дойдатъ тѣзи мисли.

Сега да се повърна къмъ мисъльта си. Защо именно трѣбва да се поздравляваме? Поздравътъ е една велика необходимость за всички добри хора. Ако слънцето не ни поздравляваше всѣка сутринь, щѣше да се роди всичкото нещастие на живота. И когато облацитѣ скриватъ често неговия поздравъ, ние се затжжваме и искаме неговото поздравление. Лжчитѣ, които идатъ, трѣбва да носатъ туй поздравление, тази енергия всѣкога. А туй поздравление може да се изкаже не само въ движение, но и въ едно чувство, въ единъ милъ нѣженъ погледъ. И туй, което ние извършваме, ние го извършваме за себе си. А сега ти казвашъ. „Азъ нѣма да го поздравлявамъ.“ Ти не го поздравлявашъ, той не те поздравлява. Казвашъ: „Азъ имамъ достойнство“ и какво става? Послѣ всичкитѣ тѣзи достойни хора почватъ да се впрѣгатъ. И ученицитѣ, които не знаятъ уроцитѣ си, учительтъ имъ пише единица. Сега нѣкой ученикъ погледне въ ржкава и другъ иска отъ него този не дава и послѣ, като излѣзне, почва да го ругае: „Ти защо не ми даде ржкава?“ И послѣ казва: „Ти не си съвѣстенъ.“ Въ тази Божествена школа, вие сте влѣзли, и ще имате широки ржкави, но когато рѣшавате задачи, нѣма да гледате ржкава. А подъ ржкавъ, разбирамъ като кажатъ женитѣ: „Азъ не съмъ направила голѣма грѣшка и други има които грѣшатъ“ – ржкавътъ. А това е Иванъ, Драганъ и др.

Ти не гледай, че другитѣ не сж рѣшили задачата. То не е важно. Ако азъ рѣша задачата, туй ползува мене, а ако не я рѣша, че ти си я рѣшилъ, туй нѣма да ме ползува. И като ученици вие трѣбва да рѣшавате съзнателно. Нѣкои отъ васъ сте оглашени, други слушатели, има и вѣрующи и най-сетнѣ ученици. Това сж степенитѣ: оглашени, слушатели, вѣрующи и ученици. „Ама азъ имамъ такова образование.“ – Хубаво, азъ ще ти дамъ една задача и ще познаешъ, ученикъ ли си или не. Ако я рѣшишъ ученикъ си, ако не я рѣшишъ – ти си или вѣрующъ, или слушатель, или оглашенъ. Задачата, която ще рѣшишъ, ще покаже, въ кой класъ си. Ако рѣшавате само съ аритметическитѣ задачи до кой класъ се учи аритметика? – До трети. Значи, ще знаемъ, кой класъ сте. „Ама ние сме свършили аритметиката.“ Всѣки знае, че ти си трети класъ. Ако познавашъ алгебрата, пакъ споредъ материала ще знаемъ кой класъ сте.

Тъй е и въ духовния свѣтъ – споредъ задачата, споредъ добродѣтельта, тамъ знаятъ, кѫдѣ сте достигнали. За да бѫде човѣкъ добродѣтеленъ, то е една цѣла велика наука. И човѣкъ, като усвои това изкуство, той ще каже: „Животътъ има смисълъ.“ Великиятъ цигуларь, като излѣзе на сцената, всички го признаватъ. Но колко години му сѫ трѣбвали додѣто да усвои това изкуство. И колко врѣме трѣбва да иждиви ученикътъ, за да може да стане уменъ, не само да знае формитѣ на нѣщата, но и да тури въ формата и съдържанието и смисъла.

И тъй, ще се поздравлявате. Съ какво? Като срѣщнешъ ти брата си, ще кажешъ: „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ И братъ ти ще отговори: „Само Божията Любовь е Любовь.“

Добрѣ, да видимъ какво означава първата формула: „Нѣма Любовь“. Срѣщнете единъ човѣкъ, който има много страдания и той ви каже: „Досега не съмъ намѣрилъ единъ човѣкъ, който да ми помогне.“ И каже: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ – т.е. само тя утѣшава. А ти ще кажешъ: „Само Божията Любовь е Любовь“, значи дѣйствително само тази Любовь е Любовь и тогава, ако човѣкътъ е боленъ, ще оздравѣе, ако е нещастенъ – той ще стане щастливъ. Ти заради него ще бѫдешъ тази Любовь. Ти ще кажешъ: „Ела, братко, тази работа ние ще уредимъ.“ Почне ли той да философствува: „Ама какъ ще бѫде, туй право ли е“ и пр. – туй не е правия пѫть. Ние казваме на всички: „Ела и вижъ.“ Не философствувайте. Единъ човѣкъ, който 99 пѫти ти е правилъ услуга, а ти досега не си отговорилъ нито съ единъ достоенъ погледъ, ти не си достоенъ да бѫдешъ неговъ ученикъ. Ако той 99 пѫти ти е далъ, а ти не си отговорилъ – деветдесеть и деветиятъ пѫть и стотниятъ пѫть ще рѣши вашата сѫдба. Ако и стотниятъ пѫть не отговорите, вашата сѫдба е рѣшена завинаги – ще ви изпъдятъ отъ Божествената школа и тогава въ едно прѣраждане ще се родите идиотъ, въ друго ще бѫдете сакатъ. И като ви питатъ защо е това? Ще кажете: „Защото не поздравихъ, когато ме поздравляваха.“

Когато Божествената Любовь хлопа, а ти си правишъ оглушки, това е мъздовъздѣяние, а ако отговоришъ, ще влѣзнешъ въ връзка съ напрѣдналитѣ братя въ по-горнитѣ свѣтове и ще кажешъ: „Виждамъ азъ сега, а ти виждашъ ли?“ – И азъ виждамъ. И тъй виждане ще бѫде и радость на тази душа.

Сега азъ ви говоря за поздравлението. Понеже тази година вие сте призвани да изпълните по любовь и който не изпълни даденото по любовь,

той не е приятель, той не може да бѫде ученикъ на Любовьта. Ученикътъ трѣбва да се учи само отъ велика Любовь и неговото сърце трѣбва да гори, да гори отъ Любовь. „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ Въпросътъ е свършенъ. И ако вие попитате: „Защо Учительтъ не ни открива нѣкои работи?“ Азъ казвамъ: „Защото нѣмате Любовь.“ Ако вие бихте имали Любовь, бихъ ви открилъ много работи, а туй, което ме спира, то е – вие нѣмате Любовь. Вие имате Любовь, но на какво мяза вашата Любовь? Ако ви направя 99 добрини и единъ пѫть ви само ущипя, вие ще кажете: „Ритамъ ви всичкото.“ Нѣкои отъ васъ сѫ такива. И каквото повѣришъ на такъвъ единъ ученикъ, това нѣма да го ползува. На такива хора налчета не имъ подковавамъ, защото ставатъ по-лоши съ този желѣзенъ ритник. И на една такава крава желѣзни рога не тургамъ, защото по-зла става.

Азъ говоря символически. Азъ нѣмамъ никого прѣдъ видъ. Азъ говоря принципално за въпроса, безъ да имамъ никого отъ васъ въ ума си. Азъ ви казвамъ принципитѣ какви сѫ. Тъй е за тебе туй, но ако вървишъ по другия принципъ, то е пакъ тъй. И казвамъ, този принципъ не може да се развали. Лицеприятие нѣма. Богъ гледа на сърце, а не на лице. Споредъ вашитѣ чувства, мисли, споредъ това, което занимава ума ви, така и Богъ на Любовьта ще постѫпи. Има единъ стихъ дѣто ап. Павелъ казва: „Азъ насадихъ, Аполосъ напои, но Богъ възрасти.“

Значи, Богъ е, Който възраства. Туй, което трѣбва да се възрасти, то ще дойде отъ великия Божественъ Духъ. А за да дойде Той, трѣбва да дойде нѣкой да го посади. Какъ мислите вие, че безъ Учитель може да влѣзете въ Царството Божие? Лъжете се. Сами не може да влѣзнете въ Царството Божие. Колкото едно дѣте може само да се роди, толкова и вие безъ Учитель можете. Ще кажешъ: „Азъ зная всичко.“ Ти си единъ храненикъ и си далечъ отъ Царството Божие. Най-напрѣдъ ти трѣбва майка си да намѣришъ. Не познавашъ ли баща си, азъ имамъ друго понятие за тебе. Щомъ не познавашъ майка си, ти си като рибитѣ. Една риба снася 300 000 яйца. И рибата не може да познае майка си. Рибата не знае нито баща си, нито майка си. И най-голѣмитѣ страдания на физическия свѣтъ, това сѫ въ водата. Тамъ всички сѫ месоядци. Всички се взаимно изпояждатъ. И тамъ е гълтане, гълтане и гонене изъ водата и нѣма никакъвъ покой.

Сега Христосъ се обръща къмъ васъ, нали? Малко ще имате тази година, но отъ Любовь трѣбва да го постигнете. Ама туй било, онуй. Извинения не приемамъ, никакви извинения! Че туй било причина, ние не вземаме никакви задължения и не искаме и никакви извинения. Туй отъ

Любовь може ли да го направишъ? – „Мога.“ И Цѣлиятъ свѣтъ да се обърне, ти го направи. Ако си единъ страхливецъ, не се заемай, помисли си. И мнозина се замислятъ и доста врѣме ще се замислятъ още. Ако вие се заемете чрѣзъ закона на Любовьта, нѣма нѣщо невъзможно. Невъзможностьта става само едно прѣдположение въ човѣшкия умъ, който не се подчинява на Божия законъ. Когато вашиятъ Учитель ви е далъ всички условия и вашиятъ Баща ви е далъ всички условия, питамъ каква невъзможность има въ васъ, да не се учите. Ако сте лишени отъ всички онѣзи условия, разбирамъ, но ако не сте лишени, съ какво ще се оправдаете? Сега, по закона на свободата.

Каква е днешната задача, за недѣлния день каква е задачата? – Божествената хармония. Да. Тази хармония англичанитѣ я пишатъ тъй: „Ch“, а българитѣ – „Х“. Кръстътъ – това хармонията. Ще кажете: „Аа, кръстътъ е опасенъ.“ Който знае да носи този кръстъ, то е хармония, а който не го знае, по-тежъкъ отъ този кръстъ нѣма. И хармонията всѣкога абсолютно изключва дисхармонията. А Божествениятъ животъ е животъ на хармония. И когато говоримъ за небето, подразбирайте хармонията.

„А на влѣзване въ дома поздравлявайте го.“ Кого? Въ старитѣ врѣмена пророкътъ е казалъ слѣдующето, че Богъ живѣе не само на небето, но и въ сърцата. На кои? На смиренитѣ, на нищитѣ духомъ. Ти, като срѣщнешъ една душа нисша, въ сърцето на тази душа живѣе Господь. А сегашнитѣ християни казватъ: „Азъ не искамъ да зная.“ Но ти трѣбва да знаешъ, че въ неговата душа живѣе една велика душа и като идешъ въ неговия домъ, ще го поздравишъ и този, когато поздравишъ, ще ви приеме.

И тъй, азъ ви поощрявамъ да се поздравявате. Понеже вие трѣбва да знаете, че може да обидите Господа. А като Го обидишъ на Господа много мѫчно минава. Какво е казалъ Христосъ? – Който обиди Духътъ, нѣма да му се прости, нито въ този, нито въ слѣдующия животъ. Пазете се да не обидите Господа, Който живѣе въ сърцата на смиренитѣ и кротки хора. Туй да го пазите като огънь, Срѣщнешъ нѣкой сиромахъ, не се пази отъ него. „Ама той има карма.“ – Ти знаешъ ли каква е неговата карма? Може този бѣденъ човѣкъ да носи кармата на нѣкой другъ човѣкъ. Може ни най-малко той да е направилъ този грѣхъ, но онзи го нѣма тукъ, той на друго мѣсто си живѣе, а този тукъ, на негово мѣсто седи и понася изкуплението и казва: „Азъ ще изнеса всичко, добъръ е Господь.“

Отъ васъ изисквамъ едно нѣщо. У моитѣ ученици, тукъ въ България, липсува почитание. Вие сте крайно груби, всинца сте крайно груби. Едва

ли ще намѣря нѣколко души, който да сѫ нѣжни. Много груби сте! Една истина ви казвамъ. Всѣки търси само правата. И всѣки отъ васъ търси първото мѣсто, но като дойде до задълженията, казвате: „Чакай малко.“

Първото мѣсто е за онѣзи, които се жертвуватъ; второто – за тѣзи, които уповаватъ; а третото мѣсто е за тѣзи, които иматъ надежда, които сѫ радостни.

Ако нѣкой дойде въ моя домъ, ако има надежда, ще му дамъ третия столъ; ако уповава, ще му дамъ втория столъ, а ако може да се жертвува, ще му дамъ първия столъ. „Ама, защо не ми давате първия столъ?“ – Защото не жертвувате. „Ама, втория?“ – Нѣмате упование. „Третия?“ – Нѣмате радость. И бихъ желалъ всички тъй да постѫпвате въ дома си. Туй е една разумно желание. И туй Божествено чувство може да расте при най-деликатенъ и нѣженъ животъ. Съ всѣко помрачаване ти оскѫрбявашъ туй чувство и какъ ще водишъ живота на Любовьта: „Но азъ го зная.“ – Какво е? Вие още нищо не знаете. Извърши ли нѣкой едно прѣстѫпление, вие не знаете защо е направилъ това. Направи ли нѣкой нѣкое добро, вие не знаете причинитѣ на това добро. Вие не сте прочели въ Божествената книга, за да кажете: „Азъ зная, азъ съмъ прочелъ.“ Азъ не сѫдя никого, не мислете, че азъ ви сѫдя. Да сѫдя васъ, значи да осѫдя себе си. Азъ констатирвамъ единъ фактъ, тъй както е и виждамъ резултатитѣ, които ставатъ въ невидимия свѣтъ.

И нѣкой день, като седа и се занимавамъ и нѣкое ваше дѣйствие като ме жегне, казвамъ: „Единъ благороденъ ученикъ, той съ стрѣлата си ме закачи.“ И какво правя? Понатъркамъ съ рѫката си раната, понаплюнча мѣстото – мине. Слѣдъ малко гледашъ нѣкоя друга жена – пакъ ме жегне. И тази ученичка хубаво прави и пакъ се потъркамъ, позагладя и казвамъ: „Толкова знае.“ И като дойдатъ въ дома ми, искатъ първото мѣсто. Не, туй да го нѣма. Отъ тази година нѣма вече тъй, до тази година можеше. Двадесеть и двѣ години азъ съмъ далъ опитъ, но отъ сега азъ не правя изключение. Нито 1/100 милионна часть нѣма да се помръдна. И ако вие не изпълните закона на Любовьта – нѣмамъ нищо общо съ васъ. И нѣма да ви срѣщна и втори пѫть съ васъ нѣма да се занимавамъ. Разберете! Други ще се занимаватъ съ васъ. Законътъ на Любовьта изисква това. Ако можете да ходите, добрѣ, но ако не можете вие сте въ лѣво, а азъ съмъ въ дѣсно. И тогава, колкото повече врѣме минава, толкова и пѫтьтъ повече се отклонява. Вие ще ударите надолу, а азъ – нагорѣ. И тогава, слѣдъ милиони и милиони години нѣкѫдѣ пакъ ще има срѣщане. Но знаете ли на какво

мяза това, като ви срѣщна тамъ?

Въ тази работа вършете малко, много малко. Направете само едно малко, много малко, микроскопическо добро, иждивете една минута, или една секунда на деня, но вложете всичката Любовь, която има въ вашата душа и тази минута ще ви бѫде за спасение. Но ако вие не се спрете поне една минута на деня, поне една минута може да се спрете да направите едно малко добро отъ Любовь.

Сега да не идете въ друга крайность. Нищо общо нѣмамъ, азъ казвамъ принципътъ какъвъ е. Колкото си по-високо, толкова законътъ е по-строгъ. Колкото повече знаешъ туй показва, че толкова твоята отговорность е по-голѣма и колкото по-малко знаешъ, толкова твоята отговорность е по-малка.

И тъй, ще се стремите да бѫдете много деликатни. Първо, къмъ Бога – „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия умъ и съ всичката си сила." Второто нѣщо – къмъ себе си: „Да възлюбишъ ближния си, както себе си." И третото нѣщо – „да възлюбишъ врага си." Тия три нѣща трѣбва да ги приложите. Този третия вие трѣбва да го любите. Той е вашиятъ синъ. Врагътъ – то е синътъ, ближниятъ – то е душата. А синътъ и дъщерята – то е материалното въ свѣта. Майката, слѣдъ като я отхрани, тя ще хване единъ развратенъ животъ, синътъ сѫщо, но майката пакъ го люби, отъ нея е излѣзълъ, дошелъ въ кѫщи, какво да го прави?

И слѣдователно, въ туй поздравление, тъй ще почнете – отъ любовьта. Най-първо ще кажешъ: „Заради Господа, заради моята възлюблена душа и заради врага си." Но понеже е казано тъй, нѣкой ще каже: „Какъ мога да любя врага си?" Ако не си изпълнилъ първиятъ законъ, третиятъ законъ не можешъ да изпълнишъ. Третиятъ законъ е мѫченъ за онѣзи, които не сѫ изпълнили първия законъ, а които сѫ изпълнили първия и втория закони, третиятъ е лесенъ, но само щомъ си изпълнилъ другитѣ два.

И сега жени и мѫже да се отличавате съ взаимно уважение. Ще се стремите да намѣрите въ вашия братъ и вашата сестра, които не обичате една добра черта. Тъй ще потърсишъ въ твоя събратъ или сестра една добра черта и върху тази добра черта ще съсрѣдоточишъ твоето внимание. Само така се развива Любовьта. Изисква се закона на Любовьта. Само по този начинъ вие може да изпълните Христовото учение. Само по този начинъ Христосъ може да влѣзе и да ви открие туй, за което вашето сърце копнѣе.

И само по този начинъ може да се уредятъ работитѣ ви. Нѣма да станете богати, но изведнажъ може да станете мощни и въ единъ день можешъ да бѫдешъ и здравъ и всичко, но се изисква волята на единъ светия отъ трета степень. Кажи и свърши: „Азъ съмъ готовъ да прѣживѣвамъ всичко за Христа.“ А не утрѣ, при единъ най-малъкъ опитъ, да почнешъ да се колебаешъ.

Единъ събратъ разправялъ, че се е отказалъ да носи пушка и прѣзъ врѣме на войната все го били, но той се издържалъ. По едно врѣме той започналъ да изнемогва и казвалъ, че „ако не се свърши войната и ако все още ме биятъ, нѣма да имамъ сили, нѣма да издържамъ.“ Три години сѫ го били, той издържалъ и свършила се войната и прѣстанали да го биятъ и той послѣ казвалъ: „Слава Богу, свърши се войната и азъ издържахъ изпита си.“ Тѣ го биха навсѣкѫдѣ, всичкото, каквото можаха да употрѣбятъ, тѣ направиха. И го питатъ: „Защо не искашъ да служишъ войникъ?“ А той имъ отговорилъ: „Когато вие направихте мобилизация, прѣди това Господь направи своята мобилизация и азъ тамъ се записахъ, и на двѣ мѣста не мога да бѫда войникъ.“ – „Ами защо не носишъ пушка?“ – „Азъ имамъ пушка, двѣ пушки не се носатъ.“ – „Кѫдѣ ти е пушката?“ – „Хвърлете вашата пушка и ще видите моята пушка.“ Хубаво имъ е отговорилъ.

И вие, щомъ сте въ тази мобилизация, ще изпълнявате закона на Любовьта, Божествения миръ и ще видите, че Богъ е вѣренъ. И азъ искамъ тази година отъ София да излѣзе нѣщо добро. Искамъ отъ София да дадете примѣръ на другитѣ. И азъ вѣрвамъ да дадете. Може ли? – Може? Ще излѣзе, защо не? Но ще кажете сега: „Да ни помогне Господь.“ Ами че Любовьта хлопа на вашата врата. Възприемете Любовьта и всичко ще стане. – „Господь да ни даде интелигентенъ умъ.“ – Ами вѣрата хлопа, отворете.

Сега Любовьта хлопа на сърцето ви; вѣрата хлопа на ума ви; Надеждата хлопа при вашата воля. Отворете тѣзи три врати. Какви хубави три картини имате тогава! И всички въпроси ще се рѣшатъ магически, както Мойсей съ своя жезълъ: „Въ името на Любовьта, Вѣрата и Надеждата“ и Червеното море се раздѣли и пѫтьтъ е отворенъ съ този жезълъ и тогава всичко е възможно.

Сега вие се въодушевлявате, искате да дигнете тази тояга. Ще отворите вратата на сърцето си, на ума и на волята си и тогава всичко може, ако отворите. А ако не отворите – нищо не може. И ще кажете като онзи, който отишелъ при единъ хромъ и му казалъ: „Въ името на Господа,

стани!“ Но хромиятъ се мѫчи и не става. Тогава го набиватъ хубаво – счупили му коститѣ и го оставили. Питатъ го: „Защо така?“ – „Абе, искахъ да излѣкувамъ единъ, а то хората не признаватъ.“ Не е тъй. Хората казали: „Този лъжецъ да го научимъ ние какъ смѣе да ни лъже“ и го набили. А той, за да не падне долу, казва: „Набиха ме, защото тѣзи хора сѫ неразумни.“ Ти като отивашъ при този хромъ човѣкъ, вратата на твоето сърце, вратата на твоя умъ и вратата на твоя Духъ да сѫ отворени, да се влѣе Вѣрата, Надеждата и Духътъ. И тогава да кажешъ: „Братко, въ името на Господа да се прослави Неговото име.“ Всѣки може да опита. Но най-първо ще видишъ, заключени ли сѫ вратата или сѫ отворени.

Сега нѣма да ме заставяте втори пѫть да ви говоря върху този прѣдметъ, нали?

Азъ ще ви помоля сега да не помислите, че искамъ да ви критикувамъ. Абсолютно въ душата ми, въ ума, сърцето и Духа ми нѣма никаква мисъль да ви критикувамъ, нито пъкъ да се занимавамъ съ вашитѣ погрѣшки; но отъ резултатитѣ казвамъ: „Не сѫ хубави тѣзи нѣща.“ По който и начинъ да ги правите, казвамъ: „Туй не е добрѣ за самитѣ васъ.“ Ако турите тукъ една бомба, тамъ една, единъ день като експлодиратъ, вие ще пострадате. Въ Казанлъкъ единъ искалъ да хване една мечка и турилъ капанъ, но на сутриньта видѣлъ, че въ капана се хванало неговото магаре.

Въ който домъ влѣзете, поздравете го съ вѣра. „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ Нѣма друга Любовь въ свѣта като Божията Любовь и само тя се е проявявала прѣзъ всичкитѣ вѣкове. И всички други форми на Любовьта въ свѣта, които сѫществуватъ, това сѫ формитѣ, които въ вѣчностьта сѫ се изявявали въ една конечность. Всѣка форма на вѣчностьта се е проявявала въ една ограниченость. Една велика Любовь, която се е изявила, като се е ограничила въ една малка форма на Любовьта. Ако ти сега не я познаешъ, ти си изгубилъ единъ отъ великитѣ случаи да я познаешъ. Туй е великата философия. Нѣма любовь като тази Любовь, която съдържа въ себе си всички условия. Всичко въ нея е положително: Като се домогнешъ до нея и всичко може. А ако не се домогнешъ до нея, всичко си изгубилъ.

В думата „нѣма Любовь“ азъ ще ви дамъ всички формули, какво означава, какъ да пазите Божията Любовь и какъ да я окултивирате. Въ „Нѣма Любовь“ има всички начини как да я придобиете. Значи тя не е човѣшката любовь. То е напримѣръ както земледѣлецътъ знае кога да оре, съ какво сѣме да посѣе мѣстото, при какви условия расте то и пр. или като

онзи лозаринъ, който сжщо знае какво трѣбва за лозето му. Има си начини и методи. И като кажете: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ тѣзи думи съдържатъ великитѣ тайни, по които може да развиете това изкуство. „Нѣма Любовь“ значи, трѣбва да стане цвѣтъ, но по-напрѣдъ трѣбва да има сили, за да може да расте. Като се зачене, да има сокове, за да расте.

Една идея не само да я заченешъ, но трѣбва да се изхрани и да я принесешъ като плодъ. И тогава учительтъ ще каже: „Само Божията Любовь е Любовь.“

Може ли отъ София да излѣзе нѣщо добро? (– Може.)

Бихъ желалъ да почнете между васъ да се отличаватъ нѣкой съ деликатность и да има у васъ едно състезание, естествено да бжде то. Да бждете учтиви. Кажете си: „Тъй както азъ искамъ мене да посрѣщнатъ, тъй ще посрѣщна и азъ брата си.“ По този начинъ не да правимъ, както свѣтътъ прави. Тъй както аз чувствувамъ за себе си, тъй да правя и за другитѣ. Приложете това и направете единъ опитъ. И тъй започнете съ опити. Малки опити правете, нека бждатъ микроскопични, незабѣлѣзани, но да бждатъ отъ Любовь.

Да допуснемъ, една сестра, която вие не обичате, казвате: „Не зная защо, какво имамъ от миналото, но не може да се спогаждамъ съ нея, карма.“ Е, хубаво, тази карма какъ ще я смекчишъ? Дойде друга нѣкоя сестра, която обичашъ, но понеже ти не обичашъ първата и тази не я обича, не е симпатична и тя носи ти единъ гроздъ, но на първата нѣма гроздъ. Сега ти какво трѣбва да направишъ? – Да разрѣжешъ този гроздъ и да дадешъ на тази сестра добрата часть и да кажешъ: „Сестро, вземи“ и тя да види, че ти си дала по-хубавата часть. Има ли нещо лошо? А тази сестра, като види тази твоя постжпка, ще каже: „Аз имахъ лошо мнѣние за нея, но въ нея има нѣщо добро.“ Тѣзи сж малки примѣри, има и още по-микроскопически примѣри. Разкаляли сж се обущата на сестра ти, ще кажешъ: „Чакай, сестро.“ Ще вземешъ кърпата си и ще се наведешъ да ги почистишъ. – „Ама какъ да се наведа?“ – Ти ще се наведешъ и съ туй навеждане и като очистишъ обущата, ти ще направишъ цѣлъ единъ прѣвратъ. За примеръ, всѣки ученикъ трѣбва да направи това. Едно микроскопическо добро е по-полезно отъ едно голѣмо добро.

Може ли да излѣзе отъ София нѣщо добро? (– Може.) А вие какво казвате отъ вънъ? Гласувайте. Не ви задължавамъ. Азъ ви казвамъ, каквото вие може да направите отъ Любовь отъ Божията Любовь, това направете; тогава и аз ще направя със тази Божия Любовь каквото мога. И тогава вие,

като го направите и азъ като го направя, всичко е рѣшено. Но когато азъ правя, а вие не правите; или вие правите, а азъ не правя, тогава нищо нѣма да стане.

Тъй седи въпросътъ. Тогава азъ ще се върна на другия свѣтъ, а моето положение ще мяза, като единъ човѣкъ, който е сѣлъ 6 бостана и отъ бостана нищо не станало. Той турилъ 60 000 лв. и отъ бостана нищо не станало и паритѣ отидоха. И ще остане за идущата година. Но идущата година не сѣя вече бостани. Втория пѫть като дойда, градина ще сѣя, а ако и тя не стане, тогава ще намѣря нѣщо, което да стане. А туй, че не става моя бостанъ, може да има причини. Но и онази диня, която не стане и тя губи и човѣкътъ казва: „Още веднажъ въ този бостанъ не ходя.“ Азъ не смѣя да го поясна. Но тъй седи въпросътъ. Ако вие посѣете, ползата е за васъ, полза е и за други; но ако сѣмето не стане и вие губите и то губи. Вие загубвате плода си, а другиятъ губи капитала си.

Отъ София може ли да излѣзе нѣщо добро? (– Ще излѣзе!) Добрѣ. Ще стане ли този бостанъ? (– Ще стане.) Искамъ голѣми дини, по 10–12 кила, не като софийскитѣ, а като пловдивскитѣ – сладки да бѫдатъ.

Сега азъ ви говоря на интименъ езикъ, не на фамилиаренъ. Говоря ви интимино. Другояче не ви говоря. Всичко у васъ искамъ да бѫде естествено, непринудено. Искамъ нищо прѣсилено да нѣма. Всички да бѫдете естествени, тъй както Богъ ви е създалъ първоначално. Да излѣзе великото у насъ. У всинца ви искамъ да се събудятъ благородни чувства, възвишени мисли и онѣзи органи, които сѫ необходими за Божията Любовь въ сегашната епоха.

Отъ София може ли да излѣзе нѣщо добро? (– Може.)

– Тъй да бѫде.

Тайна молитва

Бесѣда, държана на 2 октомврий 1921 година въ София.
(Само за тѣзи отъ веригата.)

Сега ще ви прѣдложа друго нѣщо. На женитѣ. Тази бесѣда, сега като се дешифрира, като се изглади хубаво, искамъ да се яватъ 10–15 жени, да я прѣпишатъ и да се разпрати по всичкитѣ кръжоци. Ще се прѣпише не за васъ, но за изпращане. Които искатъ отъ Любовь да сторятъ това, само тѣ. За бесѣдата да нѣма отлагане, спѣшно да стане работата. Ще пишете само

ръкописъ, съ мастило и единъ екземпляръ, да мине прѣзъ ръката ви. Нали ще опитваме Любовьта ви? Ние може да дадемъ пари и да се изкара на машина, но искамъ отъ васъ. Съ женитѣ правя опитъ, понеже мъжетѣ сѫ заняти. Женитѣ, които ще пишатъ, ще се съператъ на едно мѣсто. Азъ турямъ срокъ въ 12 дена отъ днесъ най-кѫсно всичко туй да бѫде свършено.

Учительтъ Беинса Дуно

Новиятъ човѣкъ

Първо издание

София 2002

Предпечатна подготовка:

Меглена Шкодрева

Теодора Шкодрева

Настоящето издание е направено по нередактиранъ ръкописъ на Паша Тодорова. Уточненията на стенографката сѫ въ кръгли скоби и курсивъ. Добавените за яснота букви или думи сѫ поставени въ квадратни скоби.

Печат:

„Симолини ’94”

ИК "Жанауа'98"

ISBN 954-9589-57-8